

Chương mười hai

SÓNG Gió TRONG ĐỘNG MA

1. Tìm Đến Miếu Vũ Hầu Để Ngủ Trọ

Gã bán rượu thấy Túy hòa thượng mặt mũi xa lạ liền nghĩ bụng:

“Thì ra đại sư này là hòa thượng rừng, gì gì cũng bất kể. Lão uống rượu phá giới cũng chẳng liên quan gì tới mình.”

Nghĩ đoạn gã liền vào bưng một hũ rượu ra, hơi men bốc lên ngào ngạt, đổ một bát để lên trên bàn. Túy hòa thượng hớn hỏ nói:

– Ai hơi đâu uống cái bát tí xíu này.

Dứt lời ông ta dang tay ôm lấy hũ rượu đưa lên miệng uống ừng ực một hơi sạch không còn một giọt miệng kêu la:

– Đã nghiền! Đã nghiền! Thế này mới thú chứ.

Dứt lời ông ta vứt một đĩnh bạc xuống bàn vỗ bụng đi thẳng.

Từ đó về sau, Túy hòa thượng cứ chờ dịp trụ trì đi công quả là lên xuống núi tới Báo Tử lâm nhậu nhẹt, lâu ngày liền thân mật với gã bán rượu. Có hôm không đủ tiền y cũng bán thiếu cho dăm ba hũ rượu.

Như thế được mấy tháng sau, bỗng một hôm gã bán rượu dưới chân núi liền lên chùa tìm tăng nhân thủ kho mượn tiền làm vốn. Tăng nhân nọ ngạc nhiên:

– Trước đây thí chủ mới mượn mười lạng bạc, sao tiêu nhanh đến thế?

Gã bán rượu đáp:

– Không phải tiểu nhân dám thâm lạm tiền vốn, mà vì trong quý tự có một vị sư phụ mỗi ngày đều xuống núi mượn bạc vụn. Vì số tiền vốn trên cũng do quý tự cho vay, tiểu nhân không dám từ chối. Vì vậy mười lạng bạc ấy dần bị đại sư mượn hết.

Tăng nhân nọ hỏi:

– Đại sư ấy pháp hiệu là gì?

Gã bán rượu đáp:

– Tiểu nhân không dám hỏi pháp hiệu của vị ấy. Nghe người ta nói, thì ông ta có một trác hiệu là Túy hòa thượng. Xem hình dáng sư phụ ấy thì có vẻ rất thích say sưa.

Tăng nhân nọ hoài nghi nói:

– Sao lại có chuyện ấy. Linh Không sư đệ trước đây tuy tâm thường hay lên xuống núi uống rượu, nhưng sau khi được phương trượng cảnh giới y giữ đúng quy củ không dám hạ sơn nữa.

Gã bán rượu đáp:

– Tiểu nhân không dám chỉ định là Linh Không đại sư phụ tới mượn tiền, chỉ biết sư phụ đó có trác hiệu trên thôi.

Tăng nhân nọ nói:

– Linh Không tức là Túy hòa thượng. Túy hòa thượng là Linh Không chứ đâu phải hai kẻ khác nhau. Thí chủ hãy ngồi đợi đây để bản tăng vào trong xem sao?

Tăng nhân thủ kho rời khỏi khách đường đi hỏi chư tăng huynh. Ai nấy đều bảo vừa trông thấy Linh Không nhưng chỉ trong nháy mắt lại biệt tích.

Tăng nhân thủ kho tìm đến chỗ ngủ của Linh Không liền phát hiện dưới gầm giường có cái hũ rượu không vẫn còn hơi men, lại đi lục soát khắp chùa một lượt cũng không thấy dung tích Túy hòa thượng đâu cả.

Chuyện này liền kinh động tới Phương trượng. Sau khi hỏi nguyên do, Phương trượng liền ra lệnh xuất kho cho gã bán rượu mười lượng bạc. Gã nọ cảm tạ rồi rút rồi xuống núi.

Phương trượng sai người mời trưởng lão giám viện tới nói:

– Có lẽ Linh Không đã thừa dịp lúc lão nạp đi làm công quả lên xuống núi. Các vị hãy xuống lưng núi giám thị, xem y đi về con đường nào?

Giám viện trưởng lão tuân lời, điều động chư tăng chia ra bốn phía ngầm quan sát. Khoảng nửa giờ đồng hồ sau liền thấy Túy hòa thượng lén lút từ con đường Báo Tử lâm đi ra, nhảy nhót như bay về chùa.

Chư tăng không làm kinh động, chỉ sai người đi thông báo với phương trượng.

Túy hòa thượng theo thói quen, ngày thường không vào bằng cửa chính, mà tiến tới một nơi vắng vẻ, nhanh như một con vượn vượt tường nhảy qua cửa sổ vào phòng ngủ.

Hai chân ông ta vừa đặt xuống đất liền phát giác phương trượng đang ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn đả tọa.

Túy hòa thượng giật mình thất kinh nghĩ bụng:

“Hồng bát! Không hiểu sao phương trượng lại bỗng dừng tới phòng mình ngồi thế này?”

Bấy giờ phương trượng bỗng hé hai mắt, miệng niệm Phật hiệu hỏi:

– A Di Đà Phật! Linh Không vừa đi đâu về thế ?

Túy hòa thượng đáp:

– Dạ, sư đệ đi tiểu tiện ở chân núi.

Phương trượng nói:

– A Di Đà Phật! Người xuất gia không nói dối trá, huống hồ là những lời nói ô uế ấy.

Túy hòa thượng đáp:

– Dạ, dạ.

Phương trượng chậm rãi đáp:

– Lão nạp đã từng cáo giới bảo sư đệ không được xuống núi uống rượu, mà sư đệ luôn vi phạm lời giáo huấn, lại còn vay mượn người ta tới mười lượng bạc.

Túy hòa thượng thất kinh hỏi:

– Sao phương trượng lại biết được?

Phương trượng đáp:

– Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Có phải sư đệ đã thừa nhận những chuyện ấy rồi chẳng?

Túy hòa thượng cúi đầu không đáp. Một hồi lâu sau phương trượng mới nói:

– Sư đệ nhiều phen phạm thanh quy. Theo thể lệ chấp hành trong chùa lão không thể bênh vực sư đệ được.

Túy hòa thượng đáp:

– Dạ ! Tiểu đệ phạm giới cấm, xin cam thọ quả thúc.

Phương trượng nói:

– Như thế thì tốt lắm.

Đoạn ông ta đòi giám viện trưởng lão tới dặn bảo:

– Linh Không phạm thanh quy, theo đúng luật trừng giới. Lầu chuông ở sau núi thiếu người trông coi, hãy sai y tới đó tu dưỡng để hồi tâm tỉnh trí.

Giám viện trưởng lão tuân lệnh bảo Túy hòa thượng theo mình tới hậu sơn.

Chỗ được gọi là hậu sơn thật ra chỉ cách phía sau chùa khoảng cách mấy chục trượng.

Lầu chuông của Lãn Đà tự trên khe núi ấy. Tòa lầu chuông ấy được kiến tạo rất cao từ chân núi lên tới đỉnh có đến hai mươi trượng toàn được xây bằng những tảng đá xanh khổng lồ.

Dưới lầu chuông là một cánh cửa sắt nặng tới vạn cân. Bên ngoài được khóa chặt bằng một chiếc khóa lớn. Riêng chân lầu chuông cũng cao đến mười lăm, mười sáu trượng, xung quanh có cửa sổ, bên ngoài rào bằng những chấn song sắt to bằng miệng bát.

Đỉnh lầu chuông có một chiếc chuông rất lớn. Nghe đồn chuông này là thần vật đời nhà Hán, không thể giống lên bờ bãi, cho nên trụ trì đời trước dựng lầu chuông ấy để giữ gìn.

Chiếc chuông cách mặt đất khoảng hai mươi trượng, màu sắc loang lổ, mạng nhện giăng đầy. Từ dưới nhìn lên trông giống như một đầu quái thú khổng lồ, vô cùng ghê rợn.

Sau trụ trì Lãn Đà tự, vì để trừng phạt những tăng nhân phạm thanh quy đặc biệt mở một tiểu động dưới chân lầu giam giữ, không thể nào ra bên ngoài được, nhưng có thể đưa thực vật vào. Những tăng nhân phạm quy đều được đưa vào lầu chuông ấy để tu tỉnh.

2. Trăm Năm Mười Năm Trùng Phạt Nhị Tăng

Túy hòa thượng theo sau lưng giám vệ trưởng lão tới cửa lầu chuông.

Giám viện trưởng lão thò tay vào trong người móc chìa khóa mở cửa ra. Đồng thời có một tiểu sa di đem chăn chiếu vật dụng của hòa thượng tới nơi.

Giám viện trưởng lão nói:

– Linh Không, phương trượng trụ trì phạt người ở đây tu dưỡng canh giữ lầu chuông. Đó là một hình phạt minh bạch, nhưng bên trong là có ý muốn cải hóa người.

Túy hòa thượng nói:

Phương trượng trụ trì phạt đệ tử trông coi lầu chuông để chuộc tội, mà sao trưởng lão lại bảo là cải hóa?

Ông ta vốn định nói: Cải hóa cái rắm, nhưng liên tỉnh ngộ vì đối phương là giám viện trưởng lão, vai vế hơn mình rất xa, cho nên câu sau vừa ra tới cửa miệng lại vội nuốt lời.

Giám viện trưởng lão nói:

– Trụ trì đời trước kiến tạo lầu chuông này tới nay đã trải qua năm mươi năm mà ngộ được thiền cơ ở lầu chuông đắc thành chánh quả. Sau khi người bước vào lầu chuông, chỉ cốt diện bích tĩnh tu tham bác kinh điển, phương tiện ngộ đạo còn vượt cả các tri khách trạm lần. Như vậy không phải là cải hoá hay sao?

Túy hòa thượng trong lòng rất bức bối nhưng không tiện nói nhiều liền đỡ lấy vật dụng của mình.

Giám viện trưởng lão với tiểu sa di cáo từ ra về, khóa trái cửa sắt lại đi luôn.

Túy hòa thượng rầu rĩ chấp tay sau lưng đi lại ngược nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong lầu chuông không có một vật gì cả, mà trên đỉnh lầu thì treo một chiếc chuông lớn, liên nghĩ bụng:

“Cái gì mà gọi là diện bích tu dưỡng? Bất quá chỉ là cái trò lừa gạt đánh lừa người. Tửu gia này chẳng thêm tưng niệm những loại kinh

điển cóc chết ấy.”

Nghĩ đoạn, ông ta trải chiếu xuống đất thấy trừ những vật dụng thường dùng với chiếc áo cà sa còn một số bộ kinh điển, bất giác lăm bắm thóa mạ:

– Kinh kệ rắm rít! Kinh kệ rắm rít! TỬu gia đem chúng mi gói đầu, xem ra còn hữu ích.

Nói xong, ông ta trở mình, nằm gối đầu lên kinh điển ngáy khò khò.

Không biết ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy thì thấy trước mắt tối om như mực, tiểu động ở bên dưới vách chiếu ra tia sáng yếu ớt ông ta trở mắt nhìn kỹ. Thì ra đó là một chiếc đèn dầu đặt trên cái khay nhỏ, và trên khay còn để cả cơm chay.

Túy hòa thượng biết rõ đây là trong chùa đem tới liền lấy ăn luôn rồi tiếp tục lăn quay ra ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài song cửa dương quang chói lọi, không biết đã vào mấy giờ. Bỗng thấy bên ngoài động có tiểu sa di kêu gọi:

– Linh Không sư thúc nhận lãnh cơm trưa.

Dứt lời tiểu sa di liền khẽ đẩy mâm cơm vào trong động.

Cứ như thế được ba ngày, Túy hòa thượng rất bức mình thóa mạ:

– Nếu TỬu gia sớm biết địa phương chó chết này buồn tẻ như vậy đã không dại đem thân vào rọ.

Ông ta ngừng đầu lên nhìn chiếc chuông lớn, nghĩ bụng:

“Nghe nói chiếc chuông khỉ gió kia là thần vật từ đời Hán gì đó, mà sao trông chẳng ra cái khỉ khô gì cả.”

Ông ta ước lượng cao khoảng hai mươi trượng, liền nghĩ tiếp:

“Làm sao leo được lên trên đấy?”

Ông ta chợt nhìn thấy góc vách có một sợi dây thừng, từ đỉnh chuông thông xuống, một đầu xuyên qua xà ngang cột lấy móc chuông, một đầu thông sâu xuống dưới đất.

Túy hòa thượng nhìn kỹ sợi dây nọ, phát giác nó không phải là dây gai mà là gân của loài động vật rất dẻo dai, liền nghĩ thầm:

“Cao hai mươi trượng không thể nhảy lên được, nhưng mượn sợi

dây này leo lên đỉnh chuông đánh một giấc thì thật mát mẻ, thoải mái.”

Nghĩ đoạn, ông ta theo sợi dây leo lên luôn. Trên đỉnh chuông chu vi rất lớn, có thể ngồi xếp bằng tròn được

Túy Hòa thượng ngồi vắt vẻo trên đó, gió núi qua song cửa lùa vào tinh thần sảng khoái ngay.

Ông ta cả mừng, cảm thấy chiếc chuông ấy là khả ái lắm lắm thốt:

“Chuông ơi, luận về mền kỷ, mi là gia gia mười tám đời tửu gia nhưng mi vô dụng bị người ta nhốt ở chốn này, chẳng được thư thả như tửu gia, muốn đi đâu tùy thích.”

Ông ta thấy trên đỉnh chuông bụi bặm phủ dày đặc bất giác giơ tay phủi. Ngờ đâu vừa sạch bụi, trước mắt liền xuất hiện kim quang lấp lóe lộ ra một số đồ hình văn thư lơ mờ. Ông ta sửng sốt thốt:

– Chiếc chuông lớn này thì ra được chế tạo bằng vàng. Người đời Hán sao mà giàu đến thế ?

Ông ta lại tiếp tục lau chùi thấy đồ hình liên tiếp không gián đoạn. Dưới mỗi đồ hình đều khắc chữ nhỏ bằng đầu ruồi. Túy hòa thượng tuy không phải là một học sĩ, nhưng cũng được đọc qua hai năm sách vở, liền phát giác những số chữ ấy là để giải bức đồ hình giảng về phương pháp huyền diệu ứng biến của huyết mạch vận hành cùng vị trí huyết đạo trong thân thể con người.

Túy hòa thượng là người học võ, đối với những việc liên quan tới võ học có một phản ứng rất bén nhạy, hứng thú rất cao. Ông ta vội lau chùi khớp đỉnh chuông lia lịa, chỉ thấy trước mắt chói lọi, rất nhiều đồ hình văn tự xuất hiện. Bên dưới có một hàng chữ viết như sau:

“Huyền Ly Tử Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải.”

Bên dưới còn mấy hàng chữ nhỏ, đại ý muốn nói: Kinh Kha đâm Tần vương đã dùng pháp môn kiếm thức có rất nhiều chỗ sơ hở, vì vậy ảnh hưởng đến vận khí thổ nạp công phu, chân khí không thuần kết quả chẳng thành công, làm hỏng đại sự, gây tiếng khóc than cho đời sau.

Huyền Ly Tử bỏ suốt ba mươi năm công phu điều chỉnh kiếm pháp cùng thuật tụ khí của Kinh Kha năm xưa, chỉ điểm những chỗ sai lầm, thêm những chiêu thức mới: lấy tên là Huyền Ly Tử Kinh Kha Kích

Kiểm Đồ đồ giải.

Túy hòa thượng phát hiện được Kinh Kha Kích Kiếm đồ giải trên chiếc chuông lớn ấy, mừng rỡ khôn tả nghĩ thầm:

“Chẳng trách giám viện trưởng lão nói cả trăm năm mươi năm nay chỉ trùng phạt có hai vị tăng nhân giữ lâu chuông, mà hai vị tăng nhân ấy đều đạt thành chính quả, chính quả cái rắm! Họ đều học được đồ giải này thì có.”.

Ông ta lại lẩm bẩm tiếp:

– Kiến thuật của Kinh Kha quá tầm thường. Chiếu theo lời giải của Huyền Ly Tử thì một phần vì Kinh Kha học không tới nơi tới chốn, một phần trong kiếm thuật có nhiều chỗ sơ hở, cho nên đã làm hỏng đại sự.

Đoạn ông ta chăm chú quan sát từ bức đồ hình thứ nhất xuống bên dưới, thấy bên cạnh mỗi bức vẽ đều có khắc số nét phụ thuộc, những hình ấy chính là những chiêu thức bổ túc của Huyền Ly Tử.

Túy hòa thượng là tay kiếm thuật đại hành gia, vừa trông thấy những chiêu thức ấy bất giác vỗ tay khen ngợi:

– Tuyệt? Tuyệt! Chiêu “Thủy điền bạch lộ phi” quả nhiên lợi hại phong thần thoát hiện, nếu chiếu theo chiêu thức cũ của Kinh Kha sẽ lộ liễu tung tích, địch nhân trông thấy sẽ biết đường mà tránh né thì làm sao thủ thắng được?

Ông ta lại tiếp tục nghiên cứu xuống bên dưới. Vừa xem xong bức thứ nhất, thì nghe thấy tiếng của tiểu sa di ngoài vách kêu gọi:

– Linh Không sư thúc, cơm tối đây.

Túy hòa thượng sực tỉnh ngộ, thấy đã xế chiều, nghĩ bụng:

– Sao trời lại chóng tối thế này?

Ông ta không dám cất tiếng đáp, sợ tiểu sa di phát giác mình leo lên đỉnh chuông ngồi, vội theo sợi dây thừng tuột xuống, liền thấy tiểu sa di đang đảo mắt tìm kiếm tứ phía. Túy hòa thượng vội nói:

– Ta ngủ ở đây. Không ngờ thoáng một cái đã tối rồi.

Tiểu sa di nói:

– Sư thúc ăn đi kéo để nguội lạnh mất ngon.

Dứt lời, thâu hồi chiếc khay nhỏ bữa trưa đem đi luôn.

Túy hòa thượng ăn cơm tối xong, nằm ngửa trong chiếu ngẫm nghĩ chiêu thức của bức đồ hình thứ nhất, liền giơ tay lên tấn công vào tay trái, nghĩ bụng:

“Bên tay trái là chiếu theo nét thêm của Huyền Ly Tử.”

Đoạn ông ta cứ theo chiêu thức ấy biểu diễn.

Nói ra thì thật kỳ quái. Tay phải đột nhiên như chạm phải một bức tường đồng vách sắt luôn bị tả thủ đẩy ngược lại.

Túy hòa thượng liền biết ngay những chiêu thức đó vô cùng tinh diệu, bất giác mừng rỡ khôn tả.

Nguyên Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải của Huyền Ly Tử tổng cộng có tất cả tám chiêu, bảy mươi hai thế, ngoài ra có ba bức đồ hình chuyên giải thích thuật khí thổ nạp.

Túy hòa thượng luyện xong chín thức của chiêu thứ nhất mất đến nửa tháng công phu. Ông ta không luyện tới chiêu thứ hai, chỉ chiếu theo đồ giải tự khí luyện tập.

Luyện xong bức đồ giải thứ nhất ấy, Túy hòa thượng cảm thấy mình mảy như nhẹ nhõm rất nhiều, thần thanh khí爽.

Luyện xong bức đồ giải thứ hai, bước đi như không cần phải dùng sức nữa, nghĩ bụng:

“Thuật ngự khí này so với Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải còn tinh diệu hơn.” ông ta tự nhủ:

“Hiện tại người mình tựa hồ nhẹ nhõm hơn trước nhiều. Nếu có thể tung mình lên nóc chuông được thì chẳng cần leo theo sợi dây khỉ gió này.”

Đoạn ông ta hít hơi tung mình nhảy lên.

Thân hình đột nhiên như con đại bàng bay bổng lên trên cao, đặt chân một cách dễ dàng. Ông ta cả mừng, có lẽ còn cao hứng hơn bất được kim ngân châu báu.

Nên biết phàm là người trong ngành võ học, điều mà họ khoan khoái nhất là phát hiện được một loại tuyệt kỹ mới, nên từ hôm đó về sau mỗi ngày hễ ăn cơm xong, ông ta lại tung mình lên đỉnh chuông để nghiên cứu Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải, đồng thời học thuật thổ nạp, bất tri giác đã trải qua nửa năm công phu. Ông ta thông suốt toàn bộ tám chiêu bảy mươi hai thức của Huyền Ly Tử.

Hôm đó ăn cơm trưa xong, ông ta bỗng thấy mây đen kéo đầy trời có lẽ sắp có trận mưa lớn đổ xuống.

Túy hòa thượng đã lậu không được uống rượu, nửa năm nay kiên tâm học hỏi Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải như say mê, nên quên cả chuyện nhậu nhẹt, nghĩ bụng:

“Cái cửa sắt của lầu chuông này ít ra nặng cũng tới vạn cân, khó lòng mở ra được, nhưng những chấn song sắt kia họa may có thể di chuyển được. Mình hãy thử thách một lần xem sao.”

Nghĩ đoạn, ông ta tung mình nhảy tới bên cạnh chấn song, vận sức vào hai cánh tay bẻ mạnh. Song sắt to bằng miệng bát từ từ cong lại. Ông ta mừng rỡ như điên khùng, lách luôn người ra bên ngoài.

Những luồng gió núi lùa vào mặt. Túy hòa thượng cảm thấy tinh thần sảng khoái, nghĩ bụng:

“Đã lâu mình không có dịp tới Báo Tử lâm, tiện đây hãy tới đó nhậu nhẹt một phen.”

Ông ta từ ven núi tiến sang con đường nhỏ trực chỉ Báo Tử lâm. Chỉ thấy đầu đường cờ bán rượu bay phất phới. Túy hòa thượng ba chân bốn cẳng chạy tới chòi tranh.

Gã bán rượu trông thấy, giơ tay lên dụi mắt hỏi:

– Đã lâu không thấy sư phụ tới, không biết người bỏ đi đâu thế ?

Túy hòa thượng ung dung ngồi xuống ghế, đáp:

– Tửu gia đi nhậu nhẹt, bị phương trượng biết được giam giữ ở trong chùa. Hôm nay có dịp thuận tiện liền lén tới đây uống mệ kiếp cho nó đã một trận. Này, còn bao nhiêu hũ rượu thế ?

Gã bán rượu đáp:

– Dạ, dạ còn năm ba hũ nữa. Tiểu nhân không dám bán, sợ lúc sư phụ tới lại không có rượu kính dâng

Túy hòa thượng cả mừng vỗ đùi khoái trá nói:

– Tốt lắm. Có thể người mới là người tốt chứ. Mau đem ra đây cho mỗ .

Gã bán rượu vâng vâng dạ dạ rồi quay người vào trong nhà. Giây lát sau, y bưng ra một hũ rượu lớn, mở nắp, mùi hơi men bốc ra ngào ngạt.

Gã lại đi lấy một cái bát ra Túy hòa thượng nói:

– Ai hơi đâu uống bằng bát. Có gì ngon đem luôn ra đây.

Gã bán rượu đáp:

– Lần này sư phụ tới thật không đúng lúc, chỉ còn vài bìa đậu. Xin đại sư dùng tạm cho.

Túy hòa thượng ngửi thấy hơi rượu chẳng kể gì nữa, bưng vò lên tu ừng ực cạn luôn một nửa, le lưỡi liếm mép khen ngợi.

Tự nhiên ông ta ngửi thấy mùi thơm lạ bay vào mũi, liền khịt khịt mũi lia ha, quát hỏi:

– Ái chà! Mùi thịt rừng gì thơm thế? Chủ quán đâu mau ra đây!

Gã bán rượu đang ở dưới bếp, nghe Túy hòa thượng kêu gọi, vội lau sạch hai tay vào miếng vải cột dưới bụng chạy ra cung kính hỏi:

– Sư phụ gọi gì thế?

Túy hòa thượng trừng mắt, hếch mũi đánh hơi, cười hi hí, nói:

– Chủ tiệm dám đánh lừa Tửu gia này phải không?

Gã bán rượu đáp:

– Tiểu nhân đâu dám đánh lừa sư phụ bao giờ?

Túy hòa thượng nói:

– Bạn đang nấu nướng gì dưới nhà bếp mà mùi thơm nức mũi như vậy?

Gã bán rượu do dự đáp:

– Có gì đâu... Đó là, đó là...

Túy hòa thượng quát hỏi

– Đừng mong đánh lừa Tửu gia. Tửu gia có ăn quịt của người đâu. Rõ ràng dưới bếp có mùi thịt chó thơm phức đưa ra, sao người không đem ra cho Tửu gia nhậu?

Gã bán rượu hỏi lại:

– Sao sư phụ biết được dưới bếp có thịt chó?

Túy hòa thượng cười lớn, đáp:

– Bạn đúng là đứa ngu ngốc nhất thiên hạ. Mùi thịt chó dậy lên như vậy, tửu gia lại không bị bình nghẹt mũi, hắc hắc... Bạn muốn

đánh lừa tửu gia thật là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Lúc tửu gia chưa làm hòa thượng, hang cùng ngõ hẻm nào bán thịt chó cũng chẳng thiếu mặt tửu gia này.

Gã bán rượu nghe nói kêu khổ lắm, nghĩ bụng:

“Hôm nay thật là gặp vận xui. Gã hòa thượng này cũng đòi ăn thịt chó ư?”. Gã đành gượng cười, nói:

– Không giấu gì sư phụ, quả dưới bếp đang nấu thịt chó thật. Chẳng qua thịt chó ấy không phải là của tiểu nhân.

Túy hòa thượng ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại có chuyện lạ thế ? Không phải của bạn thì sao nó lại chạy vào nhà bếp được?

Gã bán rượu đáp:

– Thịt chó này là của Mạnh gia trang, thôn đằng trước. Hôm nay ông ta mời khách, biết tiểu nhân có tài nấu nướng thịt chó, cho nên mới đem tới nhờ tiểu nhân giết nấu nướng giùm.

Túy hòa thượng nói:

– Nếu vậy cũng chẳng có gì đáng ngại. Cứ múc một bát ra đây cho mõ nhậu. Một con nhiều thịt như vậy thiếu đi một bát thì đã sao nào?

Gã bán rượu gượng cười nói:

– Không dám xúc phạm sư phụ. Sư phụ là người xuất gia giới mặn thì làm sao ăn được thịt chó?

Túy hòa thượng đáp:

– Giới con khỉ khô. Tửu gia này giới hàng ngàn hạng vận thứ, duy chỉ có thịt chó là không giới. Mau bung lại đây, đừng có chọc giận tửu gia này nổi giận thì to chuyện.

Gã bán rượu đang do dự, Túy hòa thượng đã giơ ngón tay trở khê gõ xuống bàn. Ngón tay ấy chẳng khác một lưỡi dao bén, chiếc bàn ấy bị đứt tiện rơi xuống đất.

Gã bán rượu thấy vậy trở mắt le lưỡi kinh ngạc.

Túy hòa thượng thủng thẳng đáp:

– Bạn có trông thấy không? Cái đầu bạn có cứng hơn cái bàn này chăng?

Dứt lời ông ta giơ ngón tay làm ra vẻ định gõ vào đầu gã. Gã bán rượu khiếp hãi, vội quay người chạy thặng xuống nhà bếp bưng một tô thịt lớn đặt lên trên bàn mùi thơm bốc ngào ngạt.

Túy hòa thượng khoan khoái như mở cờ trong bụng, giơ tay vô luôn lấy tô thịt chó, tay trái xách hũ rượu đưa lên miệng tu ừng ực.

Chỉ thoáng cái ông ta đã ăn hết sạch sành sanh, miệng lại kêu gọi:

– Đem thêm rượu thịt ra mau lên!

Gã bán rượu thấy hòa thượng nọ ăn thịt chó gớm ghiếc như vậy, chỉ và hai miếng đã ăn hết tô thịt chó liền le lưỡi ấp úng:

– Đại sư vừa bảo chỉ ăn một bát thôi.

Túy hoà thượng vừa được nếm mùi ngon, đời nào chịu thôi liền thóa mạ:

– TỬu gia thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, việc quái gì đến nhà người.

Dứt lời ông ta lại giơ ngón tay gõ vào một góc bàn khác. Soạt một tiếng, góe bàn lập tức đứt lìa rơi xuống đất. Gã bán rượu thất kinh vội chạy xuống bếp bưng một tô nữa lên.

Túy hòa thượng vội giơ tay chộp lấy, ngoác to miệng đồ thẳng xuống cổ họng, miệng quát lớn:

– Rượu ! Rượu! Còn bao nhiêu hũ đem hết ra đây!

Gã bán rượu thấy hòa thượng này đã có vẻ say sưa, không dám chọc ghẹo vội bưng một vò rượu ra.

Túy hòa thượng giơ tay hữu tiếp lấy, giương ngón tay gõ vào góc bàn quát bảo:

– Thịt chó !

Gã bán rượu mặt mũi tái xanh riu riu vào mức một bát khác ra. Cứ thế liên tiếp hòa thượng ăn luôn năm sáu tô lớn, rồi như thấy mùi vị thịt quá thơm ngon, không nhẫn nại được, hòa thượng lại la lớn:

– Ai thềm ăn cái tô nhỏ xíu này. Mau đem cả nồi ra đây cho mỗ nhậu mới khoái khẩu.

Gã bán rượu vội khấn cầu:

– Xin sư phụ chớ làm thế. Nếu Mãnh đại gia biết được chiếc đầu

của tiểu nhân khó đứng trên cổ.

Túy hòa thượng nửa năm nay không hề thưởng thức rượu thịt ngon đến thế, lúc này đang nổi hứng, đời nào phịu buông tha, liền đứng bật dậy, dang tay đẩy mạnh vào ngực gã bán rượu trừng mắt quát tháo:

– Cút con bà người ra đằng khác!

Gã bán rượu bị Túy hòa thượng khê đẩy, người liền bắn tung về phía sau không sao đứng vững được, ngã thúi vào vách tường chống bốn vó lên trời.

Túy hòa thượng chẳng nói chẳng rằng đi thẳng xuống bếp. Chỉ thấy trên lò có một nồi thịt chó bốc khói nghi ngút.

Túy hòa thượng cả mừng một tay xách hũ rượu, ngồi xồm bên hỏa lò, vừa ăn nhậu lia lịa.

Gã bán rượu thấy vậy chỉ còn nước giậm chân kêu trời.

Bây giờ bỗng có ba bốn đại hán từ phía đầu rừng đi tới đứng ở hai bên tả hữu cửa quán, theo sau là một hán tử trung niên, đầu chít khăn chừ Vạn, mình mặc áo bào màu hồ thủy, vai khoác một áo choàng màu trắng lưng cột dây tơ vàng lớn bước tiến vào.

Sau lưng hán tử còn có ba bốn nhân vật mặc võ trang mặt người nào người nấy rất hung hãn.

Gã bán rượu thấy vậy, khiếp hãi đến hai chân run lẩy bẩy, như không còn đứng vững, cung kính nói:

– Thỉnh đại gia ngồi chơi.

Rồi y vội lau chùi ghế lia lịa. Hán tử trung niên khịt mũi quay đầu lại nói với ba bốn nhân vật mặc võ trang:

– Thơm lắm! Mỗ đã bảo ông bạn đây nấu thịt chó rất ngon, quả không ngoa chút nào.

Mấy nhân vật kinh trang cũng phụ họa.

Hán tử trung niên khoái trá nói với gã bán rượu:

– Bốn vị này là các võ sư hộ viện mỗ mới mời tới. Các vị ấy đều thích ăn thịt chó, không biết đã chín chưa?

Gã bán rượu miệng kêu khổ thầm, khê giọng nói mấy câu. Chỉ thấy hán tử trung niên đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn quát hỏi:

– Có chuyện ấy thật? Hòa thượng rừng ấy từ đâu tới thế?

Gã bán rượu đáp:

– Ở Lãn Đà tự.

Bấy giờ mấy nhân vật kinh trang nghe nói thịt chó bị một hòa thượng ăn mất đều biến sắc mặt.

Họ là những võ sư hộ viện mới được mời tới, vô sự cũng muốn có dịp bới cỏ tìm rắn để được biểu lộ chút tuyệt kỹ trước mặt trang chủ. Hiện tại một nồi thịt chó của trang chủ bị một hòa thượng rừng tới ngang tàng chiếm đoạt. Thử hỏi đời nào họ chịu bỏ qua cơ hội ấy, đều đứng bật dậy quát lớn:

– Hòa thượng rừng ở đâu?

Gã bán rượu run rẩy giơ tay chỉ xuống nhà bếp.

Mấy võ sư không hện mà cùng lập tức kéo xuống xem.

Chỉ thấy một hòa thượng ăn mặc bản thủ đang ngồi chồm hổm bên lò, tay trái cầm hũ rượu, tay phải thò vào trong nồi bốc thịt chó bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm, đồng thời còn không ngớt tấm tắc khen ngợi.

Một võ sư hộ viện cất tiếng cười nhạt, khẽ vỗ vào vai Túy hòa thượng một cái, hỏi:

– Này, hòa thượng kia, ăn gì thế ?

Túy hòa thượng hí mắt lên nhìn mọi người, cười hì hì đáp:

– TỬu gia đang ăn thịt chó, nhắm với rượu. Hí, hí! Tuyệt ngon. Tuyệt ngon! Bằng hữu có muốn ăn không?

Võ sư hộ viện cười nhạt nói:

– Ăn chứ!

Ngũ chỉ lập tức giương ra như năm móc câu chộp vào đầu vai Túy hòa thượng, vận sức kéo mạnh.

Ngờ đâu thân hình Túy hòa thượng như một bức thạch tượng trông chặt xuống đất, không sao lay chuyển được.

Túy hòa thượng vẫn thản nhiên như không, tiếp tục ăn nhậu. Hai tên hộ viện khác thấy bạn không làm sao suy suyển hòa thượng nọ, liền quát lớn. Một tên chộp lấy khuỷu tay phải, một tên kẹp lấy khuỷu

tay trái.

Túy hòa thượng tay trái đang cầm hũ rượu, sợ rượu bên trong tràn ra ngoài liền nói:

– Các bạn làm trò gì thế ? Đừng đùa giỡn làm đổ rượu quý báu của tửu gia.

Mãnh đại gia ngồi bên ngoài, thấy các võ sư hộ viện chạy xuống nhà bếp rồi không nghe động tĩnh gì nữa, liền đứng dậy bước vào xem, phát giác các võ sư đang ôm chặt lấy một hòa thượng nhor nhớp, còn nôi thịt chó của mình đã bị hòa thượng rừng ấy ăn hết, chẳng còn bao nhiêu.

Y cả giận, thuận tay cầm một chiếc ghế ném thẳng vào vò rượu của Túy hòa thượng.

Lúc ấy tay phải Túy hòa thượng đang thò vào trong nôi tìm miếng ngon để ăn, không ngờ chỉ nghe bộp một tiếng, rượu vãi tung tóe. Hũ rượu bị chiếc ghế ném trúng vỡ tan tành.

Túy hòa thượng bỗng vùng tay mạnh, hai tên võ sư ôm khuỷu liền bị hất một cái, tên đang chộp đầu vai bị ngã chúi xuống bên hỏa lò.

Túy hòa thượng đứng dậy, chỉ tay vào mặt Mãnh đại gia trừng mắt hỏi:

– Sao người dám phá hứng thú của sãi gia?

Mãnh đại gia quát lớn:

– Lão trọc người thật to gan, sao dám ăn thịt chó của đại gia?

Túy hòa thượng bấy giờ đã say sưa, thấy vò rượu bị người ta đập vỡ đã sớm nổi giận, liền giơ tay ra chộp.

Gần đây ông ta mới học được Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải của Huyền Ly Tử, lúc nhàn nhã thường biến hóa những chiêu thức ấy vào quyền chưởng, nên thế chộp ấy là chính là thức Định thủy hàn tâm trong Kích kiếm đồ giải.

Mãnh đại gia võ công chỉ ở mức bình thường thì sao tránh né nổi?

Chỉ nghe thấy một tiếng rú rùng rợn, Thiên linh cái đã bị năm ngón tay của Túy hòa thượng đập nát bét chết ngay tại chỗ.

Mấy tên võ sư khiếp hãi đến biến sắc mặt, thấy chỉ có một chiêu mà hòa thượng rừng nọ đã đánh chết trang chủ, đâu có dám xen tay

vào, vội đua nhau co giò bỏ chạy.

Bấy giờ gã bán rượu nghe tiếng kêu rú vội chạy vào xem, bất giác mặt mũi tái xanh, quỳ xuống kéo Túy hòa thượng thẳng thốt:

– Khổ rồi! Khổ rồi! Đại sư đã đánh chết người. Nếu quan phủ truy cứu tiểu nhân làm sao sống nổi?

Túy hòa thượng sau khi đánh chết người đã tỉnh táo hết năm phần, trong lòng cũng hối hận nói:

– Sãi gia tưởng tên ấy tránh thoát được. Ngờ đâu y lại tâm thường đến thế?

Gã bán rượu nói:

– Đại sư đừng rời khỏi nơi đây nhé?

Túy hòa thượng hỏi:

– Người muốn làm gì sãi gia?

Gã bán rượu đáp:

– Đại sư là anh hùng hảo hán, là Phật sống xin hãy nhủ lòng thương giùm tới phủ huyện tự thú với tiểu nhân.

Túy hòa thượng nói:

– Tưởng gì, chuyện ấy thì được. Vệ môn huyện phủ ở đâu?

Gã bán rượu thấy Túy hòa thượng bằng lòng tới vệ môn với mình, cả mừng đáp:

– Không xa! Không xa! Chỉ nửa dặm là tới. Xin đại sư đi theo tiểu nhân ngay.

Túy hòa thượng nói:

– Sãi gia tới vệ môn cũng chẳng sao. Nhưng người tuyệt đối không được tiết lộ tửu gia ở Lãn Đà tự đấy.

Gã bán rượu đáp:

– Dạ, dạ, tiểu nhân chỉ nói đại sư là tăng nhân đi vân du là xong.

Túy hòa thượng gật đầu:

– Vậy thì đi.

Gã bán rượu thuận tay khép cửa lại, dẫn Túy hòa thượng ra khỏi Báo Tử lâm tiến thẳng về phía phủ đường.

Lúc ấy khoảng giờ Thân huyện chưa có thoát đường. Gã bán rượu tới trước cửa vệ môn giống trống inh ỏi. Liền có sai nha bước ra hỏi, đoạn đưa gã vào công đường.

Ga bán rượu quỳ sụp xuống vái lạy. Không lâu sau quan huyện thẳng đường, vỗ mạnh chiếc vỗ xuống bàn quát hỏi:

– Người giống trống om sòm, có điều chi oan ức?

Gã bán rượu khấu đầu thưa:

– Khải bẩm đại gia, trong tửu điểm tiểu nhân xảy ra án mạng. Hung thủ đã tới đây tự thú.

Quan huyện hỏi:

– Hung thủ đâu?

Gã bán rượu chỉ Túy hòa thượng nói:

– Chính vị tăng nhân vân du đây.

Quan huyện ngược mắt nhìn, thấy là một hòa thượng uống say mềm đứng thờ người cạnh đó, không chịu quỳ xuống, liền đập mạnh vỗ xuống bàn, quát bảo:

– Đã tới đây tự thú, sao không quỳ xuống?

Túy hòa thượng đáp:

– Lão đầu phải là Phật tổ, sao lại bắt sãi gia quỳ cái quái gì?

Gã bán rượu toát mồ hôi lạnh, thưa:

– Khải bẩm lão gia, tăng nhân vân du này đang say khướt nên ngôn ngữ có chút điên rồ.

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– Ai bảo sãi gia say? Dù sãi gia có uống thêm năm ba hũ nữa cũng chưa gọi là say.

Bấy giờ hậu đường có một sư gia bước ra khẽ nói với quan huyện:

– Hòa thượng nọ ngôn ngữ điên rồ, đúng là một kẻ say. Xin hãy tạm giam lại, đợi khi lão tỉnh rượu sẽ tra hỏi sau chưa muộn.

Quan huyện gật đầu, truyền sai nha áp giải Túy hòa thượng xuống nhà giam, đồng thời phái người tới quán rượu chứng nhận tử thi.

Hôm sau dăng đường gã bán rượu cũng được cho đòi tới, rồi sai dịch

áp giải Túy hòa thượng ra. Quan huyện vỗ án quát bảo:

– Quỳ xuống!

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– Bất tất phải quỳ làm quái gì. Tất cả mọi việc sãi gia này nhận hết. Sãi gia là một tăng nhân vân du, lỡ tay đánh chết người, không liên quan gì đến gã bán rượu kia.

Gã bán rượu dập đầu thưa:

– Khỏi bẩm đại gia, lời khai của tăng nhân vân du này đều là thực. Xin đại gia tha cho tiểu nhân về lo sinh.

Huyện quan phán:

– Nếu hòa thượng đây đều nhận hết thì không liên quan gì tới người. Nhưng người đã cho lão nhậu nhẹt đến say sưa làm càn, tội phạt hai chục lạng bạc.

Gã bán rượu thất kinh, thưa:

– Khỏi bẩm lão gia, tiểu nhân đã nộp đủ tiền thuế rượu sao lại còn có tội danh bán rượu cho người nhậu nhẹt say sưa?

Quan huyện đập bàn quát:

– Nói láo? Điều luật phạt vạ cho người nhậu nhẹt say sưa khác, mới được đặt ra. Nếu người không nộp phạt đúng hai mươi lạng bạc thì sẽ bị liệt vào trong nguyên hung.

Gã bán rượu sợ hãi, mặt xanh như tàu lá, vâng dạ lia lịa, trở về vay mượn cho đủ hai mươi lạng bạc đem tới nộp quan huyện. Túy hòa thượng đã tự nhận tội giết người, liền bị gông lại, giam vào ngục. Vì ông ta là người xuất gia, nên không bị xử tử hình chỉ bị giam cầm, đợi lệnh trên ban xuống, phát vãng tới Xung Châu.

Nhưng gông cùm với nhà lao ấy làm sao giam giữ nổi Túy hòa thượng? Ngay đêm hôm đó để cho sai nha ngủ, ông ta liền bẻ gãy xích sắt phá cửa sổ thoát ra ngoài, bụng nghĩ:

“Tên quan huyện chó má phạt vạ gã bán rượu hai mươi lạng bạc gán vào tội danh cho người nhậu nhẹt say sưa, đó cũng vì do Tửu gia mà nên. Vậy mình phải lấy trả cho gã mới được.”

Đoạn Túy hòa thượng quẹo sang nội phủ huyện vệ, điểm ngã hai tên sai dịch tiến về phía hậu đường, thấy quan huyện đang ôm ái thiếp

say sưa trong giấc điệp. Túy hòa thượng cầm thanh yêu đao của tên sai nha kề sát vào sống mũi quan huyện.

Quan huyện giật mình thức tỉnh phát giác một thanh đao sáng quắc đang dí sát vào mũi mình lạnh như băng, khiếp đảm đến hồn bất phụ thể. Thấy đó là hòa thượng giết người hàng ngày bị giam vào ngục lại càng kinh tâm táng đờm không dám thở mạnh.

Túy hòa thượng trừng mắt hỏi:

– Tham quan chó má nghe đây. TỬu gia là Đại La tiên thiên từ tây phương vân du tới chốn này điều tra sự khổ sở dưới nhân gian, đã ra tay giết chết tên cường hào khốn kiếp nọ. Người là tên quan lại tham lam háo sắc hà hiếp người lương thiện, sãi gia vốn định cho người một đao chết quách. Nhưng tạm thời mở cho người một con đường sống để làm ăn hối cải.

Quan huyện nghe được tha mạng, vội thốt:

– Đa tạ Phật sống Đại La tiên thiên ơn đức không giết.

Túy hòa thượng nói:

– Tuy ta tha tội chết, nhưng người kiếm cơ ăn lận của gã bán rượu hai mươi lạng bạc, phải bồi hoàn gấp mười lần. Mau đưa ra đây hai trăm lạng, thêm một trăm lạng để sãi gia chi dùng trong lúc vân du là ba trăm đủ số.

Dứt lời, ông ta dí lưỡi yêu đao lạnh ngắt sát sống mũi đối phương. Quan huyện hồn như bay bổng lên tận mây xanh, chỉ mong sao cho hòa thượng rừng này sớm rời khỏi nơi đây chứ đâu dám khước từ, vội đáp:

– Dạ dạ, xin nộp đủ số ba trăm lạng.

Túy hòa thượng gần giọng:

– Còn nữa.

Quan huyện càng hoảng sợ thêm:

– Dạ còn điều gì nữa, xin Phật sống cứ việc chỉ thị.

Túy hòa thượng nói:

– Mỗi ngày sãi gia đi hàng ngàn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới người. Nếu người dám tới tìm gã bán rượu trả thù, hãy cẩn thận cái đầu rời khỏi cổ.

Quan huyện vội thưa:

– Dạ, tiểu nhân không dám! Không dám!...

Túy hòa thượng thâu đao lại, quát bảo:

– Mau đem ba trăm lạng ra đây.

Quan huyện đâu dám chậm trễ, vội mở tủ đếm đủ ba trăm lạng hai tay dâng lên nói:

– Thỉnh Phật sống thâu nhận cho.

Túy hòa thượng bỏ số bạc vào trong người, nói:

– Sãi gia là Phật sống, hiểu cả cái thuật đằng vân giá vũ. Người hãy xem đây.

Dứt lời ông ta chuyển động thân hình, chỉ thoáng một cái đã mất tích.

Huyện quan trở mắt nhìn theo, chỉ biết tự trách vận mình xui xẻo.

Túy hòa thượng một hơi phóng tới Báo Tử lâm, ném hai mươi lạng bạc qua cửa sổ vào trong quán rượu rồi bỏ đi luôn. Ra khỏi khu rừng ông ta nghĩ bụng:

“Sãi gia ta giết chết tên đại gia khốn kiếp gì đó, lại cưỡng đoạt ba trăm lạng bạc chẳng thể trở lại Lãn Đà tự được nữa. Chi bằng hãy tìm một nơi nào khác an thân cho rảnh.”

Nghĩ đoạn ông ta lớn bước rời khỏi Báo Tử lâm, từ đó về sau tung hoành giang hồ, vì luôn trượng nghĩa trừ gian, lại thích nhậ nhệ lu bù, võ công cao siêu xuất kỳ, nên trên giang hồ liệt vào một trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Tiểu Hắc kể tới chỗ Túy hòa thượng tiến vào La Quỷ cốc phá rượu cổ trùng độc Ngô công, bọn La Quỷ toàn cốc liền kéo tới vây chặt.

Liễu Tồn Trung nói:

– Bọn La Quỷ toàn cốc đó làm sao ngăn chân nổi Túy hòa thượng. Tiểu Hắc đừng kể tới đoạn ấy nữa. Hãy nói cho mỗ biết vì sao lão Vu bà bị Túy hòa thượng đả thương?

Tiểu Hắc kể:

– Đương thời tiểu đệ với Cô cô ẩn núp trong xó tối, nghe hai tên La Quỷ chuyện trò. Chúng kể cũng đúng như lời Liễu đại ca ước đoán, bọn chúng chỉ đứng ở phía xa reo hò, phô trương thanh thế chứ không tên nào dám tới gần. Lúc bấy giờ Túy hòa thượng chẳng coi bọn đó vào đâu

ung dung lớn bước tiến thẳng tới trung ương đáy cốc.

Trước vùng đáy cốc là Vạn Cổ Trì mà ai nghe tới cũng phải khiếp sợ. Một tên La Quỷ nghe nhắc tới Vạn Cổ Trì dường như sinh lòng hứng thú, liền hỏi:

– Bạn đã tiến vào Vạn Cổ trì bao giờ chưa?

Tên La Quỷ kia đáp:

– Mỗ làm gì có tư cách vào đó. Mà đặt chân vào vùng ấy, thử hỏi còn có được tính mạng không?

Nguyên Vạn Cổ Trì của tổng sào huyết của bọn La Quỷ tuy chỉ là một cái ao nước nhưng kiến trúc ở trong mật thất. Nơi đó là cơ quan luyện cổ trùng độc của Vu bà, những người thường tuyệt đối cấm tiến vào một bước, mà thật ra cũng chẳng ai dám xâm nhập vì tòa mật thất ấy khủng bố tử vong.

Một tên La Quỷ nói:

– Bấy giờ mỗ trông thấy Túy hòa thượng nọ chân lơ lửng khỏi mặt đất, tiến thẳng về phía mật thất Vạn Cổ Trì. Vừa đi lão vừa la om sòm:

– Thả người! Thả người ! Nhất định lão bang chủ bị giam giữ trong tòa nhà này.

Lúc ấy chúng huynh đệ tuần cốc đang theo dõi xa xa ở phía sau không dám tới gần lão hòa thượng quái đản nọ.

Túy hòa thượng đi rảo quanh tòa mật thất giầy lát bỗng cử thức Hãn địa hạt thông tung mình lên trên cao hơn mười trượng.

Bọn tuần cốc lấy làm kỳ quái, bỗng thấy một kẻ hở tòa thất có một luồng khói đen phun thẳng ra, trong thoáng cái đã tỏa mù mịt, chu vi trong vòng năm mươi trượng đều bị làn khói độc ấy bao phủ.

Khinh công của hòa thượng nọ cao siêu khôn lường liền nhún người tung lên trên cao hơn mười trượng. Làn khói nồng lượn qua dưới chân lão. Ở xa nhìn lại, hòa thượng chẳng khác gì đằng vân giá vũ.

Liễu Tồn Trung nghe tới đó xen lời, hỏi:

– Làn hơi nóng ấy ngưng tụ không tan, hay là tan rất mau?

Câu nói ấy của chàng có bao hàm thâm ý, vì chàng nghe nói lão bang chủ đang bị giam cầm ở chốn này, theo tình hình thì chưa được giải thoát, trong lòng chàng nóng như lửa thiêu, chỉ hận không lập tức

tới nơi đó ngay.

Liễu Tồn Trung xưa nay vốn là người điềm tĩnh, cơ trí, nên đối với bí mật bộ La Quỷ vừa thâm nhập được dĩ nhiên chàng có nhiều hy vọng giải quyết vấn đề không khó.

Tiểu Hắc đáp:

– Nghe tên La Quỷ đó nói thì luồng khói độc tản mát rất nhanh.

Anh Tử bỗng lên tiếng:

– Theo như tiểu muội thấy làn khói độc ấy là một loại cổ độc thật lợi hại.

Liễu Tồn Trung nói:

– Tiểu thư đoán không sai. Câu tại hạ hỏi mấu chốt cũng ở điểm này. Loại cổ độc lợi hại một khi đã tản mát khoảng chu vi đến năm mươi trượng, Túy hòa thượng thân hình lơ lửng ở trên cao không sao kiên trì được lâu, ắt phải hạ thân xuống. Nếu muốn lướt ngang sang bên, người ông ta đang lơ lửng trên không chẳng thể mượn sức, quyết không đủ năng lực lướt ra ngoài năm mươi trượng. Trước tình hình đó thật Túy hòa thượng khó lòng thoát nạn.

Liễu Tồn Trung phân tích tình thế nguy hiểm của Túy hòa thượng, lo ngại ông ta không thể lướt ra khỏi được phạm vi ngoài năm mươi trượng của cổ độc là một cách hợp lý, Anh Tử cũng phải ngấm ngấm gật đầu khen phải.

Tiểu Hắc nói:

– Đại ca đoán rất đúng. Chẳng qua Tiểu Hắc nghe tên La Quỷ nọ kể, không biết Túy hòa thượng đã dùng công phu gì, chỉ thấy ông lơ lửng trên không bỗng cong lưng đá chân, thân hình lại vọt lên cao được năm sáu trượng. Đỉnh đầu đã sát với một cây cổ thụ ông ta giơ tay ra chụp, lộn người lên trên ngọn cây.

Liễu Tồn Trung nghe kể bối phục khôn tả nói:

– Một thế tung người với lộn mình của Túy hòa thượng ắt phải vượt cao đến hơn mười trượng.

Tiểu Hắc nói:

– Tên La Quỷ nọ kể lại như vậy, dù hẵn không kể Tiểu Hắc cũng biết khinh ông của Túy hòa thượng cực kỳ đẹp mắt.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Huynh đệ cũng quen biết Túy hòa thượng?

Tiểu Hắc đáp:

– Sao lại không quen biết? Chính Cô cô cũng được Túy hòa thượng cứu ra.

Anh Tử gật đầu, mắt lộ đầy vẻ cảm kích. Tiểu Hắc biết rõ Liễu đại ca quen biết Túy hòa thượng, liền kể lại chuyện thầy trò Tôn Kha Ba vây bọc công kích Thiên Sơn thần ni, mình thừa dịp đó đánh cắp ngựa của Tề Như Phong đào tẩu. May thay Túy hòa thượng đã lén ấn nút dưới bụng ngựa, ngầm bảo hộ mình thoát hiểm. Sau cùng nó kể tới vụ Túy hòa thượng dùng kế dụ Cô Lôu giáo chủ cứu Cô cô thoát khỏi địa phương khủng bố.

Liễu Tồn Trung chép miệng, nói:

– Nếu vậy, Túy hòa thượng tuy bên ngoài giễu đời ngạo thế, uống rượu ăn thịt, nhưng cốt cách vẫn là một người trí tuệ, một vị tiên bối anh phong hiệp cốt.

Tiểu Hắc nói:

– Đúng vậy, Túy hoà thượng đâu phải là kẻ điên khùng, gặp lúc lâm nguy ông ta mới biểu lộ trí tuệ. Tên La Quỷ nọ nói:

– Túy hòa thượng vừa lộn người lên trên ngọn cây liền nghe thấy trong mật thất có tiếng cười của lão Vu bà thật đáng sợ, nó quang quác khàn khàn khác hẳn tiếng quạ kêu, người nghe phải sồn lòng rợn tóc gáy.

Liền có tiếng lão Vu bà cất tiếng:

– Trên thế gian này không một ai dám tiếp cận mật thất Vạn Cổ Trì. Bọn bay đâu? Gã nọ là ai? Hãy trối gô gã lại thủng thẳng tra hỏi sau.

Có lẽ lão Vu bà không biết rõ Túy hòa thượng đã vọt lên trên ngọn cây cho nên ở trong mật thất mới buông tiếng cười đắc chí quái dị liên hồi, giây lát sau chợt nghe thấy lão Vu bà lớn tiếng kêu la:

– Sao? Đó là một hòa thượng rừng ư? Y đào thoát rồi? Đâu có lẽ như thế được.

Tiếp theo đó lão Vu bà tay cầm một cây quả trượng đầu thú phóng

ra như gió lốc.

Tiểu Hắc nghe kể tới đó, liền nói với Liễu Tồn Trung:

– Liễu đại ca, nghe nói lão Vu bà nọ ăn mặc rất kỳ dị, tóc búi ngược lên cao, cắm đầy nhánh liễu, tuy mặc áo vải xanh, nhưng ngang hông treo đầy lá phước, vàng mã giấy hình người cùng những chuỗi vỏ cây gì không rõ. Phục sức ba phần giống người bảy phần giống quỷ.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại hỏi Anh Tử:

– Tiểu thư có biết đó là những gì không?

Anh Tử đáp:

– Đó đều là những vật phóng trùng độc. Lão Vu bà nọ chính là vị pháp sư của bọn La Quỷ.

Liễu Tồn Trung nói:

– Đúng vậy, tiểu thư nói không sai chút nào. Tiểu Hắc, sau rồi ra sao?

Tiểu Hắc tiếp:

– Lão Vu bà xông ra khỏi mật thất, bọn La Quỷ tuân cộc doanh vội tiến lên nghinh đón. Lão Vu bà quát hỏi:

– Sao bọn bay để kẻ địch tẩu thoát?

Bỗng nghe Túy hòa thượng từ trên ngọn cây cười hí hí, nói:

– Sãi gia chẳng đi đâu cả, đang sốt ruột chờ mụ hôi thối người có rượu ngon đem dâng lên.

Dứt lời, ông ta lộn người xuống đất, cách lão Vu bà trên dưới hai trượng. Lão Vu bà liền biến sắc mặt cười khanh khách nói:

– Lão bà tưởng là ai. Thì ra nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ. Chẳng trách Vạn Cổ Trì cũng không làm khó dễ được.

Túy hòa thượng cười hí hí, nói:

– Mụ hôi thối đừng trát vàng lên mặt sãi gia. Vũ Trụ Ngũ Kỳ quái gì. La Quỷ các ngươi chẳng chiếm được một chân trong đó là gì? Hí hí, Từ Hỉ Phượng đi đâu rồi? Mau gọi y thị ra đây tửu gia có việc muốn bàn luận.

Lão Vu bà cười nhạt nói:

– Miệng chó có bao giờ mọc được ngà voi, nếu có việc gì muốn đàm

luận cứ việc nói với lão bà này cũng được

Túy hòa thượng đáp:

– Đây là chuyện trọng yếu của sãi gia, mục hồi thối người cũng có quyền lực để giải quyết hay sao?

Lão Vu bà biến sắc mặt thóa mạ:

– Lão giặc trọc chết bầm, sao cứ gọi mục thơm mục thúi cái gì? Sao lão biết ta không có quyền lực? Chuyện trọng đại gì mau nói ra thử xem?

Túy hòa thượng nói:

– Tửu gia hành sự không thích cái trò rụt rè như đàn bà con gái. Nói thẳng cho mục biết, tửu gia tới đây là muốn đòi người.

Lão Vu bà ngạc nhiên hỏi:

– Kẻ đó là ai? Nếu đúng là bằng hữu giặc trọc chết bầm lão, lão bà này sẽ nể mặt lão vài phần buông tha ngay. Mau cho biết đi? Túy hòa thượng đáp:

– Cái Bang lão bang chủ Lữ Di Hạo.

Tiểu Hắc thuật tới đó, Liễu Tồn Trung biết rõ thế nào cũng có sự lôi thôi, nên chàng vừa nghe nhắc đến Lữ Di Hạo không tránh được tâm thần khẩn trương hỏi:

– Lão Vu bà trả lời thế nào?

Tiểu Hắc đáp:

– Lão Vu bà nghe nói là Lữ Di Hạo bỗng ngậy người sững sốt hồi lâu không đáp. Túy hòa thượng liền hỏi:

– Thế nào, có phải Lữ Di Hạo ở đây không?

Lão Vu bà đáp:

– Không sai, Lữ Di Hạo có ở đây.

Túy hòa thượng nói:

– Nếu vậy thì hay lắm. Mau thả y ra ngay.

Lão Vu bà đáp:

– Giặc trọc chết bầm. Lão cho người biết để người đừng mơ tưởng đến chuyện ấy nữa. Người nào khác được riêng Lữ Di Hạo thì chớ mong

được thả.

Túy hòa thượng trừng mắt quát tháo:

– Nói bậy. Người khác chẳng thả cũng không sao, Lữ Di Hạo lão bang chủ thì nhất định các người phải thả ra.

Lão Vu bà cười hắc hắc nói:

– Giặc trọc! Lão bà này kính người là một hán tử cũng chẳng muốn làm khó dễ, mau rút khỏi nơi đây ngay cho rảnh.

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– TỬu gia thích đi là đi, đừng có ghẹo kéo hồi cũng không kịp.

Chỉ thấy lão Vu bà sắc mặt sa sầm động mạnh cây trượng đầu thú xuống đất thóa mạ.

– Giặc trọc, người rượu mời không muốn lại cứ thích rượu phạt, vậy thì đúng có oán trách lão bà này chẳng nường tình.

Túy hòa thượng cười hí hí, nói:

– Sao, mụ muốn đánh với sãi gia phải không?

Lão Vu bà nổi giận dùng dùng ré lớn:

– Giặc trọc, nếu lão bà này sợ người thì sao đứng vững được ở chốn này? Có giỏi cứ việc tiến lên đi.

Dứt lời, mụ cầm ngang quả trượng đầu thú, lui về phía sau năm thước.

Tiểu Hắc kể tới đó nói với Liễu Tồn Trung:

– Liễu đại ca, nghe nói võ công của lão Vu bà này cao siêu vô cùng. Tuy nhiên mụ cũng có đôi chút e dè với Túy hòa thượng.

Liễu Tồn Trung nói:

– Dĩ nhiên rồi. Túy hòa thượng là nhân vật thuộc Vũ Trụ Ngũ Kỳ. lão Vu bà ấy có bao nhiêu hỏa hầu mà dám trêu ghẹo ông ta. Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc tiếp:

– Theo lời tên La Quỷ nọ, lúc Túy hòa thượng từ ngọn cây nhảy xuống đất đã cách xa lão Vu bà hơn hai trượng. Lão Vu bà lại lui về phía sau năm bước, khoảng cách đôi bên trở thành gần ba trượng, hiển nhiên lão Vu bà sợ Túy hòa thượng đột nhiên công kích mình khó lòng

phòng bị kịp...

Anh Tử nhợt xen lời:

– Sở dĩ lão Vu bà kéo dài thêm khoảng cách đôi bên vì sợ Túy hòa thượng đột nhiên công kính, đó chỉ là một lý do trọng yếu. Cái thính có lẽ là vì sẽ tiện lợi cho mục thi triển tuyệt kỹ hơn.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Tuyệt kỹ gì thế?

Bấy giờ chàng rất chú ý đến mọi việc của bọn La Quỷ, bất luận lớn hay nhỏ đều muốn được thấu triệt, nhất là về phương diện cổ độc. Lúc ấy chàng đã thâm quyết định:

– Một khi mình thâm thập đầy đủ tài liệu về bọn La Quỷ, bất luận nguy hiểm lớn lao đến đâu, mình cũng quyết tới nơi cứu bang chủ lão nhân gia ra khỏi chỗ hiểm nguy, rồi sau mới tính tới chuyện dò la tung tích của Thi Huyền trưởng lão với Hà Ngọc Trì.

Anh Tử đáp:

– Tuyệt kỹ của lão Vu bà không phải là võ công. Tuy về phương diện võ công, lão cũng là một tay có hạng, nhưng quyết không phải là địch thủ của Túy hòa thượng. Tuyệt kỹ sở trường của mục là phóng cổ trùng độc, và lý tưởng nhất về môn đó là khoảng cách đôi bên trên dưới ba trượng.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Sao tiểu thư lại biết rõ được đến thế?

Anh Tử đáp:

– Đó là tiểu muội độc ở trong sách vở, không biết có đúng chăng?

Tiểu Hắc nói:

– Sao lại không đúng. Cô cô cũng nghe tên La Quỷ nọ kể lại; sau khi lão Vu bà lui về phía sau năm thước, miệng không ngớt lẩm bẩm tụng niệm gì không rõ. Những người giấy, ngựa giấy đeo ở ngang hông mục bỗng tung bay phát phới. Các nhánh liễu cắm trên búi tóc mục cũng bắt đầu rung động, mặt lão bà dần dần bao phủ một làn khí màu lam chẳng khác gì bộ mặt ác quỷ dưới âm ty nom thật rùng rợn.

Chỉ nghe thấy Túy hòa thượng cười hí hí, nói:

– Người cũng vốn là một mục hôi thối, chuyên giở pháp thuật yêu

tà, chẳng khác gì La Sát dưới địa ngục. Tửu gia này phải thỉnh Bồ Tát tới bắt quỷ mới được.

Tuy miệng Túy hòa thượng giễu cợt, nhưng không dám sơ ý chút nào. Ông ta hít mạnh một hơi dài vào lồng ngực, châu thân ông ta tựa hồ như tỏa ra một làn hơi mỏng.

Lão Vu bà miệng lẩm bẩm tụng niệm xong không nói năng gì nữa, trượng đầu thú điểm thẳng về phía Túy hòa thượng đang đứng.

Nói ra thì thật kỳ quái. Quả trượng của lão Vu bà dài không đầy năm thước xem ra không thể đánh trúng người Túy hòa thượng được. Nhưng Túy hòa thượng tựa hồ có chút khiếp hãi, vội nhảy sang bên tránh né, không dám đối diện với quả trượng.

Lão Vu bà nắm lấy cơ hội trong nháy mắt ấy tung mình nhảy lên. Người giấy, ngựa giấy ở ngang hông phát ra những tiếng gió vù vù, thanh âm mỗi lúc một lớn, lan rộng ra phía xa.

Túy hòa thượng vội phất ống tay áo rộng cuốn lên một trận cuồng phong chặn phía trước mặt lão Vu bà, đồng thời lại nhảy lùi về phía sau hơn hai trượng, tránh sang bên không dám đối diện với lão Vu bà.

Lão Vu bà cười khảnh khách, nói:

– Giặc trọc đầu chết bầm, có giỏi hãy đấu với lão bà này ba trăm hiệp.

Túy hòa thượng cười hí hí, đáp:

– Mụ quỷ hôi thối lẩm pháp môn tà ma ngoại đạo. Tửu gia không bị lọt bẫy dâu. Có giỏi bịt mắt bắt dê với Tửu gia nào.

Đoạn Túy hòa thượng làm mặt xấu giễu cợt.

Lão Vu bà tức giận khôn tả, ngoác miệng la lớn:

– Giặc trọc chết bầm, lão bà này sợ ngươi hay sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Dứt lời lão Vu bà tung mình nhảy lên, quả trượng đầu thú quét ngang tới như vũ bão.

Túy hòa thượng đoán lão Vu bà đã nổi giận ất quên dùng cái trò quỷ quái, trong lòng mừng thầm. Luận về võ công thực lực Túy hòa thượng có bao giờ nể sợ lão Vu bà? Mắt thấy đối phương vừa vung quả trượng cuốn tới ông ta không tránh không né, lập tức chuyển hữu

chuông dùng thức Dịch thủy bi ca đẩy ra.

Chỉ nghe bùng một tiếng, lão Vu bà kêu hự người bắn về phía sau chân không đứng vững, ngã lăn ra ngoài xa năm sáu trượng.

– Thế huynh đệ gặp bọn La Quỷ bắt người Hán nọ, y bảo không quen biết Y Bất Tử sau rồi thế nào?

3. Liễu Đại Hiệp Có Ôn Cứu Mạng.

Bấy giờ Anh Tử mới xen lời:

– Sau khi chúng tôi xâm nhập tổng sào huyết bọn La Quỷ thì không gặp người Hán nọ nữa. Có lẽ đã bị chúng bắt cầm tù ở nơi nào bí mật.

Tiểu Hắc tiếp:

– Đêm ấy tổng sào huyết La Quỷ khai đàn tế cổ độc nên bỏ qua chuyện đi tìm sư phụ Y Bất Tử. Nói thật ra dù chúng có tìm được nửa sư phụ của Tiểu Hắc, ông ta cũng không chịu chữa trị cho lão Vu bà vì sư phụ Y Bất Tử không ưa chữa trị cho những nhân vật tà phái.

Ngừng giây lát, Tiểu Hắc lại kể:

– Hai tên La Quỷ nọ càng nói càng nhỏ, sau cùng chẳng khác tiếng muỗi kêu. Tiểu Hắc với Cô cô ẩn phụ trong xó tối không rõ, liền lén lút đi vòng qua bọn chúng. Cô cô nói:

– Hiện tại quả thật Lữ Di Hạo lão bang chủ có mặt ở chốn này. Chúng ta hãy đi tìm vị ấy đi.

Tiểu Hắc đáp:

– Chúng ta không quen biết lão bang chủ thì làm sao tìm được?

Tiểu Hắc nói tới đó ngược mắt nhìn Cô cô ra chiều bảo Cô cô kể tiếp, nhưng Cô cô thấy hai má ửng hồng lén liếc nhìn Liễu Tồn Trung hổ thẹn không dám hé răng.

Tiểu Hắc liền quay sang Liễu Tồn Trung nói:

– Liễu đại ca, Cô cô không thể thì để Tiểu Hắc thuật lại cho đại ca nghe vậy. Bấy giờ cô khẽ nói:

– Chúng ta tuy không quen biết lão bang chủ Cái Bang nhưng có thể điều tra ra được. Liễu đại hiệp đối với Cô cô có ơn cứu mạng. Chúng

ta phải giúp chàng một chút để tìm kiếm tung tích lão bang chủ.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc nói như vậy liền đưa mắt liếc nhìn Anh Tử với đầy vẻ cảm kích, nói:

– Tiểu thư có thể dò ra được tung tích của lão bang chủ không?

Anh Tử hơi lắc đầu. Tiểu Hắc tiếp lời, đáp:

– Đêm ấy Tiểu Hắc với Cô cô tìm kiếm lão bang chủ thiếu chút nữa thì mất mạng.

Khi chúng tôi vòng ra sau lưng hai tên La Quỷ rồi rón rén đi khắp nơi dò xét, hễ nơi nào có hang động đều không bỏ qua. Tất cả hang hốc đều dễ mất dò la mà chẳng thấy có lão bang chủ, ngay đến cả một người Hán cũng không thấy nốt. Cô cô kéo áo Tiểu Hắc, nói:

– Lão bang chủ không có trong những hang động này đâu. Chúng ta lại đăng kia đi.

Cô cô giơ tay ra chỉ vào phía sâu trong đáy cốc. Nơi đó cổ thụ rậm rạp chọc trời, bốn phía tối om như mực, vì trên cành cây không treo đèn dầu. Tiểu Hắc với Cô cô mon men tiến lại mỗi lúc mỗi gần. Đồng thời càng cảm thấy tối tăm đáng sợ.

Gió đêm thổi qua lùm cây kẽ lá xào xạc như tiếng thì thầm của ma quỷ. Tiểu Hắc liền nói:

– Cô cô nơi đây là vùng sơn cốc hoang vu, toàn dã thảo với cổ thụ không có đến một tên La Quỷ thì làm sao có lão bang chủ?

Cô cô đáp:

– Hư là thực, thực là hư. Chốn này hoang dã không có bóng người, chính là một địa phương tốt để giam cầm lão bang chủ.

Tiểu Hắc nói:

– Cô cô nói như vậy Tiểu Hắc thật không hiểu chút nào. Không có đến cả một tên La Quỷ, nếu như kẻ địch xâm nhập cứu lão bang chủ đi thì ai hay biết? Cô cô cười nói:

– Thực mà hóa hư, đạo lý là ở chỗ đó. Dù có địch nhân định cướp lão bang chủ cũng không mò mẫm tới nơi đây. Vì vậy chốn này chính là địa phương lý tưởng nhất để giam cầm bang chủ.

Tiểu Hắc nghe Cô cô phân xử, cũng cảm thấy hợp lý liền cả mừng nói:

– Tốt lắm. Vậy chúng ta vào thử xem.

Thế rồi Cô cô đi trước, Tiểu Hắc theo sau.

Liều Tồn Trung mỉm cười, xen lời hỏi:

– Sao huynh đệ lại đi ở phía sau?

Tiểu Hắc lắc lư cái đầu, toét miệng cười, đáp:

– Không giấu gì đại ca, bình thời tiểu đệ rất to gan lớn mật, nhưng tối hôm ấy không hiểu tại sao, gan lại nhát như thỏ đế. Cô cô thì trái hẳn với tiêu đệ, bỗng cả gan hơn lúc thường nhiều.

Anh Tử cười nói:

– Không phải gan Cô cô lớn đâu, nhưng thấy đã tiến vào hang hổ chẳng việc gì mà sợ hãi. Càng sợ hãi lại càng dễ bị hồ ăn thịt.

Liệu Tồn Trung gật đầu, nói:

– Tiểu thư nói rất phải. Hễ địa phương nào càng nguy hiểm lại càng cần bình tĩnh.

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Tiểu đệ theo sau lưng Cô cô, bước cao bước thấp phảng phất như quanh đó đều có bóng đen ẩn phục, trong lòng thấp thỏm vô cùng. Khi quanh qua một cây đại thụ Tiểu Hắc bỗng phát hiện một con rắn.

Khi nhìn lại, ô! thì ra không phải là rắn, mà là một cành cây khô. Bất ngờ vì quá hoảng hốt, tiểu đệ thất kinh kêu lên, vội níu chặt lấy Cô cô. Hổng hét! Vì tiếng kêu la ấy, trong rừng bỗng có một ngọn đèn dầu lóe lên, một tên La Quỷ lộ đầu ra quát hỏi lú lo một tràng dài. Cô cô cũng đáp lại hai ba câu. Chẳng rõ có phải vì tiếng của Cô cô không thuần thuộc hay để nhiều chỗ sơ hở!

Anh Tử xen lời:

– Tên La Quỷ nọ hỏi bằng ám ngữ trực đêm cô làm sao hiểu được.

Tiểu Hắc nói:

– Lòì đuôi là ở chỗ ấy. Tên cầm đèn dầu quát lớn một tiếng, trong rừng liền có mười bóng đen chạy tóa ra. Tiểu Hắc kinh hãi đến suýt tí nữa ngã quay ra đất, liền nghe Cô cô nói:

– Tiểu Hắc chớ sợ, chúng ta chạy đi.

Cô cô giơ tay chỉ về phương Đông vùng tối om không có ánh đèn.

Tiểu Hắc vội theo sau Cô cô, vì vào mé đông khu rừng nơi đó giơ tay ra không thấy năm ngón.

Phía sau có tiếng bọn La Quỷ quát tháo om sòm. Động trước bỗng có tiếng người quát hỏi. Tiểu Hắc sợ hãi hai chân mềm như bún, Cô cô khẽ nói:

– Phía đó không tới được. Mau phục người xuống, đừng gây ra tiếng động.

Tiểu Hắc nghe theo lời chỉ huy của Cô cô im hơi lặng tiếng phục xuống sát đất bất động.

Tiếp theo đó hai bọn La Quỷ trước sau gặp nhau. Có tên hỏi:

– Có gì mà nhốn nháo thế ?

Một tên đáp:

– Có gian tể.

Một tên có lẽ là chỉ huy, hạ lệnh chia nhau đi kiểm soát. Sau đó tiếng chân người phân tán ra tứ phía. Lại nghe thấy cả tiếng cành lá va chạm rào rào, dần dần tiến tới gần mình. Tiểu Hắc tim đập như trống làng lo lắng khôn tả.

Cô cô khẽ ghé tai nói nhỏ:

– Chớ sợ, chúng không nhìn thấy đâu.

Tuy Cô cô nói như thế, nhưng tiếng chân của đối phương chỉ cách chừng mấy thước. Bỗng một tên nói:

– Nhiều phần kẻ địch ẩn núp ở trong rừng này. Bay đâu đốt lửa lên.

Má ơi? Tên La Quỷ nọ thật thâm độc. Sao gã lại biết chúng tôi đang ẩn núp trong rừng ấy?

Bỗng nghe thấy một tiếng động rào rào của lá cây.

Bọn La Quỷ hô lớn:

– Gian tể đó !

Nghe thấy tiếng chân nhộn nhịp chạy thẳng về phía trước.

Có tên quát hỏi:

– Phát hiện tung tích rồi ư ?

Một tên đáp:

– Phát hiện rồi, mau đuổi về phía trước đi.

Chợt thấy ánh lửa lóe lên, có tên thấp sáng một bó đuốc rảo cẳng đuổi theo về phía trước.

Ánh lửa xuyên qua kẽ lá. Chỉ thấy Cô cô bung miệng mỉm cười. Tiểu Hắc chợt tỉnh ngộ. Vừa rồi tiếng động vang lên đúng là Cô cô gây ra. Tiếng chân bọn La Quỷ xa dần.

Cô cô kéo tay áo Tiểu Hắc nói:

– Đi thôi chứ!

Đoạn Cô cô đi trước, Tiểu Hắc theo sau mò mẫm tiến bước.

Bấy giờ ánh lửa đã cách khá xa, vòng qua một khúc quanh không thấy ngọn lửa kia nữa. Bốn bề lại tối om như mực. Nhưng trái lại tâm ý yên ổn vô cùng vì bọn La Quỷ tay cầm đuốc đã truy lùng sang một hướng khác.

Cô cô ghé tai Tiểu Hắc nói:

– Đừng lên tiếng nữa. Cứ việc đi về phía trước, xem có đường ra khỏi cốc hay không. Nếu tới được cốc khẩu mới được là an toàn.

Tiểu Hắc biết rõ Cô cô rất cơ trí, nói ít khi sai, thì đành ngậm miệng như hến đi theo sau.

Khoảng thời gian một bữa cơm, tiếng người và ánh lửa biến mất hút. Vòng qua một khúc quanh, thấy trên vòm trời có đốm sao thưa. Trong朦胧 lung lờ mờ nhận ra được cốc khẩu.

Tiểu Hắc nói:

– Cô cô phía không xa kia hình như là cốc khẩu.

Cô cô đáp:

– Đừng lên tiếng, kéo bọn La Quỷ lại nghe thấy.

Tiểu Hắc nói:

– Hiện tại đã cách xa bọn chúng thì còn sợ gì nghe thấy?

Ngờ đâu, vừa dứt lời liền nghe thấy gần cốc khẩu tiếng La Quỷ quát lớn:

– Đây, chúng ở đằng kia?

Tiểu Hắc kinh hãi nhảy bắn người lên, chỉ thấy phía đó đèn đuốc sáng rực. Trong ánh lửa có mười mấy tên La Quỷ tay cầm binh khí ủa tới như ong vỡ tổ.

Tiểu Hắc vội hỏi:

– Cô cô làm thế nào bây giờ?

Cô cô đáp:

– Đừng hốt hoảng. Hãy leo lên trên kia.

Tiểu Hắc ngừng đầu lên nhìn, liền phát giác mình với Cô cô đang đứng sát một vách núi. Thấy mười mấy tên La Quỷ chạy tới gần Tiểu Hắc bỗng nổi giận nói với cô cô:

– Cô cô, chúng ta hãy đánh chết bọn La Quỷ này xông ra phía cốc khẩu.

Cô cô vội nói:

– Không được, phải mau leo lên vách núi.

Cô cô vừa nói vừa chộp lấy sợi dây mây leo lên luôn.

Tiểu Hắc thấy Cô cô leo lên vách núi, cũng không dám chậm trễ, vội theo sau ngay.

Bọn La Quỷ đã tới phía dưới cflân. Có tên quát lớn:

– Leo lên đuổi theo đi. Chớ để gian tế tẩu thoát.

Thế rồi nghe thấy bên dưới có tiếng leo rào rào và tiếng tù và thổi inh ỏi.

Tiểu Hắc ra sức leo thoăn thoắt. Cô cô lại còn leo nhanh hơn. Tiểu Hắc rất lấy làm lạ, trước đây ở trong phiêu cuộc Cô cô chỉ tối ngày vui đầu vào trong sách vở, tuy rất ưa thích cưỡi ngựa đi săn, nhưng chưa hề học võ công bao giờ. Lúc này xem tình hình, thân thủ Cô cô tựa hồ còn nhanh nhẹn hơn Tiểu Hắc nhiều.

Cũng may vách ấy cách mặt đất khoảng năm chục thước có một khuyết khẩu, Cô cô nhanh nhẹn leo lên khuyết khẩu ấy Tiểu Hắc cũng leo lên theo, Cô cô nói:

– Mau theo Cô cô lại đây.

Tiểu Hắc không dám lên tiếng. Chỉ thấy Cô cô từ một góc khuyết khẩu vượt lên trên đỉnh núi, ngừng đầu nhìn thì thấy bốn phía đen

ngạnh tựa hồ như suốt một dây sơn phong san sát cái nọ tiếp cái kia liên miên bất tận.

Khuyết khẩu ở phía sau đã có hai tên La Quỷ vượt lên, Cô cô ghé tai Tiểu Hắc khẽ nói:

– Đừng lên tiếng, hãy chạy xa chút nữa.

Tiểu Hắc khẽ đáp:

– Làm sao đánh lạc hướng bọn La Quỷ phía sau?

Cô cô đáp:

– Hãy chạy xa chút nữa rồi nghĩ biện pháp.

Bấy giờ lời nói của Cô cô là mệnh lệnh, Tiểu Hắc chỉ biết chạy theo sau. Vượt qua một đầu núi, Cô cô kéo Tiểu Hắc ẩn phục dưới một ụ canh khẽ nói:

– Hãy phục xuống đây. Đợi lúc bọn La Quỷ ở phía sau đuổi theo tới hãy làm đúng động tác như trước đây. Cô cô đưa tay ra hiệu. Tiểu Hắc hiểu ý ngay. Cô cô định bảo tay trái điểm, tay phải vỗ vào á huyệt với nhuễn ma huyệt đối phương.

Tiểu Hắc liền hội ý ngay, ẩn núp không lâu, liền thấy có ánh lửa lấp lóe chiếu tới.

Một tên La Quỷ chạy đến Tiểu Hắc chiếu đúng theo phương pháp cũ vừa điểm vừa vỗ một cái. Tiểu Hắc cầm một mũi dao nhọn định kết liễu luôn tính mạng gã, nhưng Cô cô đã ngăn lại nói:

– Đừng giết. Chúng ta chạy đi thôi.

Dứt lời Cô cô băng mình đi luôn; Tiểu Hắc vội chạy theo sau. Vượt thêm mấy ngọn núi, phía sau lại có một bầy La Quỷ đuổi theo sát nút.

Tiểu Hắc nói:

– Cô cô ẩn phục đi, đợi chúng tới điểm vỗ một cái là xong hết.

Cô cô cười nói:

– Chúng nhiều người như thế làm sao mà đánh ngã hết được. Phương pháp của chúng ta chỉ có thể đối phó với những tên đơn độc thôi. Mau tiếp tục đào tẩu đi.

Bây giờ bọn La Quỷ ở phía sau chỉ còn cách chúng tôi một đoạn đường. Diện tích ánh lửa tỏa rất nhỏ cho nên Tiểu Hắc tăng thêm can

đảm khá nhiều.

Tiểu Hắc kể tới đó, Anh Tử xen lời:

– Bọn La Quỷ nọ dường như quyết bắt cho được chúng tôi mới thôi. Thật là bực mình muốn hết đi được.

Liều Tồn Trung hỏi:

– Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Sau cũng may dùng một kế gì đó...Nó quên mất tên của kế hoạch ấy liền ngược nhìn Cô cô dò hỏi. Anh Tử nói:

– Kim Thiên thoát xác.

Tiểu Hắc vỗ đùi, tiếp:

– Đúng rồi. Cô cô dùng kế kim thiên thoát xác đánh lừa được bọn La Quỷ đáng ghét ấy, an toàn tẩu thoát khỏi khu núi.

Anh Tử xen lời:

– Sau rồi tiểu muội với Tiểu Hắc không dám nán lại vùng đó nữa liền ra khỏi khu Miêu, quanh sang phía đông. Hôm ấy tới Tầm Dương khẩu mượn một chiếc thuyền nhỏ vượt Sóc giang định tới Thương Châu. Dọc đường dò hỏi tin tức của Bao Đả Thắng với Y Bất Tử sư phụ nhưng không nghe thấy ai nhắc nhở đến tên của hai vị ấy.

Rồi chúng tôi rời thuyền lên bờ nghỉ chân ở Kinh Môn. Hôm sau đi bộ, thật ra không có mục đích gì. Dọc đường tiền bạc đã chi dùng hết, chỉ còn lại một chiếc vòng vàng liền bảo Tiểu Hắc đem ra tiệm cầm. Ngờ đâu mới đi tới một góc miếu đã gặp phải bọn giáo đồ Cô Lâu

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Cô Lâu giáo đồ nọ thật lợi hại, vừa trông thấy đã nhận ra cô nương chính là người đã được Túy hòa thượng cứu được. Nếu không nhờ tả phù hữu bật, may mắn được đại ca phát giác ở trong rừng thì thật là khổ sở.

Tiểu Hắc hơi ngừng lại, bỗng hỏi:

– Đại ca ẩn núp mình ở trong rừng để làm gì thế?

Liều Tồn Trung liền thuật lại chuyện mình đuổi theo cứu viện Hà Ngọc Trì, vì mình lo ngại Hà Ngọc Trì với Thi Huyền trưởng lão bị lọt

vào tay Đông Doanh cho hai người nghe. Liễu Tồn Trung còn kể chuyện mình giả làm Đông Doanh tiến vào Cái Bang tổng đàn cứu sư ca Hoàng Diện Phong Cái với Thi Huyền trưởng lão ở trong miếu thổ địa, bắt gặp Xuyên Địa Thử Trần Tứ bị người đả thương, mới biết Hà Ngọc Trì dọn đường bị đối phương bao vây tấn công.

Kể xong Liễu Tồn Trung nói:

– Mỗ thấy các vị bị Cô Lâu giáo bắt đi, đó chỉ là chuyện ngẫu nhiên, vì trong lúc vội vã đuổi theo tiếp cứu Hà Ngọc Trì cô nương xuyên qua khu rừng nọ, thì phát hiện các người.

Tiểu Hắc hỏi:

– Hiện đại ca còn định đuổi theo tiếp ứng Hà Ngọc Trì cô nương ư ?

Liễu Tồn Trung lặng lẽ hồi lâu, mặt đầy vẻ bồn chồn bất an. Anh Tử xen lời:

– Hiện tại Liễu đại hiệp lòng đang rối ren trăm mối, nửa mong nhớ bang chủ, nửa lo lắng Hà Ngọc Trì cô nương, phải không ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiểu thư thật thông minh, hể đoán là trúng ngay.

Tiểu Hắc nói:

– Đại ca lại không thể thân xẻ làm hai được, vậy phải biết thế nào cho ổn? Tiểu đệ thấy trong tâm ý của đại ca, trước hết muốn tiếp ứng Hà Ngọc Trì sau mới đi cứu lão bang chủ, có phải không?

Liễu Tồn Trung thờ người do dự, nhất thời không biết quyết định ra sao?

Anh Tử chuyển làn thu thủy long lanh liếc nhìn chàng cười nói:

– Theo tiểu muội thấy, trước hết Liễu đại hiệp muốn tiếp cứu lão bang chủ thì đúng hơn.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Tiểu Hắc nói:

– Cô cô tài thật. Sao lại biết cả tâm ý của Liễu đại ca?

Anh Tử nói:

– Sự an nguy của lão bang chủ hên quan tới vận mạng của Cái Bang. Hiện tại nội bộ của Cái Bang đã nát nát, kẻ sĩ trung nghĩa đều ẩn tích mai danh không lộ diện, việc này không những chỉ quan hệ tới

vận mệnh của Cái Bang mà còn ảnh hưởng tới cả sự tồn vong của quốc gia dân tộc.

Tiểu Hắc nói:

– Tật cũ của Cô cô lại phát tác rồi. Đang tự nhiên sao lại đem cả quốc gia dân tộc vào việc này.

Anh Tử nói:

– Người tuổi nhỏ chẳng trách không hiểu rõ được ý câu nói của Cô cô. Trong tương lai tự nhiên sẽ minh bạch.

Liễu Tồn Trung xen lời:

– Tiểu thư nói rất phải. Tại hạ đã sớm quyết định trước hết cần đi cứu lão bang chủ. Bất quá về phương diện Hà Ngọc Trì cô nương cũng rất lấy làm lo âu mà thôi.

Tiểu Hắc nói:

– Như thế cũng hay. Dù sao tiểu đệ cũng khiếp vía địa phương của bọn La Quỷ không dám theo đại ca tới đó. Tuy nhiên lúc này cũng chưa có việc gì cần kíp. Tiểu Hắc sẽ đi khắp giang hồ loan truyền tin tức về các nhân sĩ võ lâm chính nghĩa thay đại ca đi dò xét tung tích Hà Ngọc Trì cô nương. Cô cô có đi cùng Tiểu Hắc chắc không đến nỗi hỏng chuyện đâu.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc muốn đi cùng Anh Tử, trong lòng chàng bỗng nổi lên một ý niệm, liền chuyển ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn Anh Tử.

Tiểu Hắc là một thằng nhỏ tinh ma, phát giác ngay được thái độ của chàng, liền vỗ tay cười khanh khách:

– Tiểu Hắc đoán đúng quá. Liễu đại ca không muốn rời xa Cô cô. Hi hi. Thú thực ! Thú thực! Hai người quả là xứng đôi vừa lứa.

Chỉ thấy Anh Tử bỗng ửng hồng đôi má, hơi bậm môi có vẻ trách móc, nhưng lại tủm tỉm cười ngay. Liễu Tồn Trung nói:

– Đúng vậy. Mỗ rất mong tiểu thư cùng đi tới sào huyệt La Quỷ một chuyến.

Tiểu Hắc nghe nói bỗng phá ra cười, khoái trá nói:

– Tiểu Hắc nói có sai đâu. Cô cô hãy theo Liễu đại hiệp đi cho có đôi có bạn, Tiểu Hắc đi một mình ngao du còn thông thả lý thú hơn

nhiều.

Anh Tử không ngờ Liễu Tồn Trung lại trực tính đến thế, không chút giấu giếm, trong lòng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, bẽn lẽn cúi gằm đầu xuống, không dám ngược nhìn.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Tiểu thư đã chấp thuận rồi phải không?

Tiểu Hắc không đợi cho Anh Tử mở lời, vội đáp:

– Chấp thuận! Chấp thuận! Được làm bạn đồng hành với Liễu đại ca thì có gì là thiệt thòi nào?

Chỉ thấy Anh Tử không có vẻ gì là phản đối. Liễu Tồn Trung biết thiếu nữ hay e thẹn, nên cũng không nói gì nữa, quay sang bảo Tiểu Hắc:

– Hiện tại chúng ta khởi hành. Nếu được tin tức gì Ngọc Trì cô nương, huynh đệ hãy thông báo đến miền Vân Quý, chỗ sẽ tiếp nhận được ngay.

Ba người chờ đến khi trời sáng tỏ, một mình Tiểu Hắc chia tay đi trước. Liễu Tồn Trung nói Anh Tử:

– Tiểu thư, bây giờ đi đường nào tới sào huyệt bọn La Quỷ?

Anh Tử đáp:

– Đi thẳng đây rồi chuyển qua hướng tây, qua Khê Sơn, vòng qua đi về phía trước là nhanh nhất.

Liễu Tồn Trung nói:

– Được rồi, tại hạ xin tuân lời chỉ dẫn của tiểu thư.

Anh Tử mỉm cười, có vẻ rất mãn ý.

Gió mát lùa qua mặt khiến người ta cảm thấy lâng lâng, khoan khoái lạ thường.

Tới giờ Ngọ, cả hai đã xuyên qua dãy núi, tới một thị trấn. Thị trấn này dân cư rất thưa thớt, chỉ có khách điểm bán thực vật.

Liễu Tồn Trung nói:

– Tiểu thư, chúng ta hãy ghé vào đây kiếm chút gì ăn rồi sẽ thuê một chiếc xe lừa.

Hai người vào trong khách điểm chọn một chiếc bàn trống ngồi

xuống. Điểm tiểu nhị vội tới mời, Liễu Tồn Trung hỏi:

– Có gì ăn thế ?

Tiểu nhị đáp:

– Tiểu điểm đã bán hết sạch thịt bò, thịt gà chỉ còn toàn rau đậu, khách quan có dùng không ?

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp:

– Được

Giây lát sau điểm tiểu nhị dọn đầy bát đĩa lên, Liễu Tồn Trung hỏi:

– Tiểu nhị, đây là địa phương nào thế ?

Tiểu nhị đáp:

– Đây là Lạp Gia Tập.

Liễu Tồn Trung lại hỏi:

– Từ đây đến Miêu Cương còn bao nhiêu đường dài nữa?

Tiểu nhị đáp:

– Đi bộ thì khoảng năm ngày, còn đi xe thì khoảng một ngày rưỡi thì đến.

Liễu Tồn Trung tiếp:

– Thế Lạp Gia Tập này có xe cho mượn không?

Tiểu nhị đáp:

– Có xe lừa, khách quan định đi đâu?

Liễu Tồn Trung nói:

– Miêu Cương.

Tiểu nhị quay đầu nhìn Anh Tử cười hí hí nói:

– Hiền phu thê đi chung một xe ?

Liễu Tồn Trung thấy điểm tiểu nhị hiểu lầm mình với Anh Tử là đôi vợ chồng, giật mình thất kinh sợ Anh Tử mắc cỡ. Đưa mắt nhìn thấy nàng tuy hổ thẹn nhưng không có gì là tức giận, mới yên tâm phần nào, hàm hồ nói:

– Tốt nhất là mượn được hai chiếc để ngồi thoải mái hơn.

Tiểu nhị đáp:

– Tiểu nhân hiểu rồi, bắt quá mượn thêm một xe lại tốn năm mươi lạng bạc thật oan uổng.

Dứt lời, tiểu nhị đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân thấy chàng vận áo ngắn màu, không giống một tay phong lưu công tử, liền nghĩ bụng:

“Có lẽ là chàng ngốc. Thái thái xinh đẹp như thế này, ai còn đòi mượn riêng một chiếc xe để ngồi.”

Miệng gã liền thoát nói:

– Được rồi, để tiểu nhân đi tìm xe mượn. Nếu không có, hiền phu thê ngồi chung một chiếc càng tiện chứ sao?

Đoạn tiểu nhị bưng hai ly trà đặt lên bàn, rồi vội vã ra bên ngoài tìm xe lừa.

Gã tiểu nhị đi rồi, Liễu Tồn Trung thấy Anh Tử chưa hết bẽn lễn, cúi đầu xuống mân mê tà áo, đang định kiếm lời gọi chuyện, bỗng thấy có tiếng ồn ào.

Ngoài cửa, một bọn người xuất hiện, đông có tới hai ba mươi tên. Bọn ấy nước da đen thui, toàn vận áo ngắn màu xanh, phía dưới vận quần cụt xanh bằng vải bố, chân đi không, cổ chân đều đeo một vòng đồng, tóc búi cao. Liễu Tồn Trung thấy cách ăn mặc cùng tướng tá bọn người nọ, rất ngạc nhiên nghĩ bụng:

– Sao chúng lại tới chốn này ?

Chàng thấy Anh Tử vẫn hổ thẹn, cúi gằm đầu xuống không dám ngược lên, liền khẽ nói:

– Tiểu thư, bọn người vừa tới kia có phải bọn La Quỷ không?

Anh Tử ngừng đầu nhìn, bỗng thất kinh nói:

– Đúng rồi, sao chúng lại tới đây? Chẳng lẽ chúng định đuổi theo tiểu muội và Tiểu Hắc?

4. Một Đôi Xe Lừa Đột Ngột Tới Nơi

Liễu Tồn Trung nói:

– Dường như chúng còn chuyện gì khác.

Chỉ thấy hai ba chục tên La Quỷ đứng ở ngoài thò đầu nhìn dào dác. Đang lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng bánh xe chạy rầm rập.

Có một đôi xe lừa phóng tới, mui toàn sơn màu đen, chiếc xe dẫn đầu sơn màu lam.

Đôi xe nọ vừa tới trước cửa bỗng đứng dừng lại làm cát bụi cuốn lên mù mịt. Những tên đánh xe lần lượt nhảy xuống dưới đất, tìm nơi cột dây cương.

Chiếc xe lừa mui màu lam từ từ vén rèm lên. Một gã La Quỷ lông mày rậm, mắt lồi từ bên trong nhảy xuống. Tên này cũng vận áo ngắn màu xanh, quần xanh ngắn tới đầu gối, cổ chân đeo vòng đồng chẳng khác gì hai ba chục tên La Quỷ kia. Bất quá trên vạt áo gã có thêu thêm một con bò cạp màu xám.

Gã vừa nhảy xuống đất, bọn La Quỷ đều đổ xô đến nói bi bô tiếng Miêu một hồi.

Liễu Tồn Trung không hiểu tiếng Miêu khẽ hỏi Anh Tử:

– Tiểu thư, chúng nói gì thế?

Anh Tử đáp:

– Bọn chúng đang thỉnh thị gã áo thêu hình con bò cạp. Chúng bảo khách điểm này quá nhỏ không đủ chỗ ngồi.

Chỉ thấy hán tử mắt lồi áo thêu con bò cạp ngừng đầu lên nhìn ngôi quán rồi lớn bước tiến vào. Khi đi qua Liễu Tồn Trung liền dùng tiếng Hán hỏi:

– Các hạ là khách phải không ?

Liễu Tồn Trung gật đầu không đáp. Gã lại hỏi:

– Còn người này là ai thế ?

Gã giơ tay ra chỉ Anh Tử. Nàng hồ thẹn ửng hồng đôi má quay mặt vào trong vách tường không dám lên tiếng đáp.

Hán tử mắt lồi cười khảnh khách nói:

– Ái thê mà lại hồ thẹn đến thế. Này, đem rượu tới! Không thấy mỡ hay sao?

Điểm tiểu nhị từ bên ngoài vội vã chạy vào, thấy trước cửa có một

dây xe lừa lấy làm lạ nghĩ bụng:

– Sao hôm nay lại lắm La Quỷ tới thế?

Phàm ngày thường chỉ có một vài người xuống núi bàn hàng hóa, vì vậy tiểu nhị vừa trông thấy cách ăn mặc của chúng là đã nhận ra ngay.

Tiểu nhị bước vào trong tiệm. Hán tử mất lời quắc mắt hỏi:

– Người là tiệm tiểu nhị phải không ?

Tiểu nhị thấy gã nọ mặt mũi hung ác, không dám chọc ghẹo, vội khúm núm đáp:

– Dạ, dạ. Tiệm tiểu nhị rạp đầu ra mắt khách quan.

Đoạn gã bò xuống đất, rạp đầu vái lia lịa.

Nguyên cái lễ bái kiến ấy là lễ tiết rất thịnh hành vào đời Tống. Hán tử mất lời nói:

– Đứng dậy, Nhị phó nguyên sư có lời hỏi người.

Câu “Nhị phó nguyên sư” vừa thoát khỏi miệng gã nọ, Liễu Tồn Trung bất giác thắc mắc nghĩ bụng:

– Sao lại có danh xưng quái lạ như thế ?

Tiểu nhị vội thốt:

– Dạ dạ .

Y run rẩy bò dậy, đứng khúm núm một bên. Hán tử mất lời hỏi:

– Ta là Nhị phó nguyên sư La Mộc Miêu cương qua đường ghé đây. Khách tiệm của người có gì ăn không?

Tiểu nhị đưa mắt nhìn bọn La Quỷ đứng ở ngoài cửa ấp úng hỏi:

– Tất cả đều ăn

Đoạn gã quơ tay lắc đầu. Hán tử mất lời hỏi:

– Người muốn bảo chẳng có gì ăn phải không?

Tiểu nhị run giọng đáp:

– Một người ăn thì có, nhiều người thì không đủ.

Hán tử nọ trợn mắt trừng trừng hung quang lấp loáng, bỗng giơ tay nhô vài tiếng. Liền có một tên La Quỷ chạy thẳng xuống nhà bếp.

Giây lát sau tên nọ chạy ra đứng nghiêm chỉnh trước mặt hán tử nọ báo cáo bi bô mấy câu. Hán tử khẽ gật đầu mặt dịu xuống, nói với chủ quán:

– Có bao nhiêu đồ ăn mang hết ra đây.

Tiểu nhị vâng dạ lia lịa, bưng một khay cơm, một đĩa rau đậu đặt lên trên bàn.

Hán tử nọ hỏi:

– Đây là Lạc Gia Tập phải không?

Tiểu nhị đáp:

– Dạ dạ.

Hán tử mắt lơ lửng hỏi:

– Nơi đây không còn khách điểm nào nữa ?

Tiểu nhị đáp:

– Dạ dạ.

Hán tử nọ nói:

– Đem nước cho lửa của chúng ta uống để còn lên đường.

Tiểu nhị đáp:

– Dạ dạ.

Rồi gã chạy vội xuống bếp múc một thùng nước lớn đem ra đổ ra từng gàu nhỏ chia cho lửa uống.

Hán tử mắt lơ lửng hô lớn một tiếng, ngoài cửa bỗng có một bọn La Quỷ chạy vào, buông xuôi tay, cúi đầu đợi lệnh.

Hán tử nọ nói lú lo vài câu, những tên La Quỷ ấy liền quay người chạy ra bên ngoài ngay, trong nháy mắt đã mất dạng.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ, dùng truyền âm nhập mật hỏi Anh Tử:

– Bọn La Quỷ kia đi đâu thế ?

Anh Tử chấm tay vào nước trà, viết lên bàn:

– Chúng đi tìm thực phẩm.

Khoảng một giờ đồng hồ, bọn La Quỷ nọ lần lượt trở về. Bấy giờ tên điểm tiểu nhị đang ngồi chồm hóm lau chùi cho lửa, thấy trong bọn

La Quỷ có tên xách gà vịt cất tiếng quang quác không ngừng, vùng vẫy lia lịa.

Có tên trong lòng ôm bó thanh trà, có tên xách hũ rượu, có tên cầm một cái giò heo nói líu lo luôn miệng, bộ dạng cao hứng tiến thẳng vào nhà bếp.

Tiểu nhị vội đi theo thấy bọn La Quỷ xúm xít đốt lò những tên khác vút gà vịt xuống dưới đất cất tiếng.

Kế đó tiểu nhị lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người hỏi ồn ào, những người đang la ó. Tiểu nhị nhận ra ngay đó là những thôn dân sinh sống trong Lạc Gia Tập.

Bình thời gã vẫn thường mua rau cỏ thịt thà của họ, chỉ nghe bọn người nọ ở bên ngoài kêu réo:

- Này các người không trả tiền hay sao?
- Giữa ban ngày ban mặt, vào nhà người ta cướp giật.
- Quân cường đạo từ đâu tới thế ?

Tuy la ó như trên nhưng bọn người nọ chỉ đứng ở ngoài cửa chứ không một ai dám tiến vào nhà.

Điểm tiểu nhị thấy bọn thôn dân trong vùng kéo tới liền bước lại hỏi:

- Các vị la ó gì thế ?

Trong bọn họ có người đáp:

- Bọn kia thuận tay giật của mỗi cái đùi heo không trả tiền.

Một người khác nói:

– Chúng cũng lấy một con gà của mỗi, rồi líu lo luôn miệng chẳng hiểu nói cái quái gì. Hán tử mất lời bồng quay người lại, lớn bước đi ra cửa. Bọn thôn dân thấy vật áo gã có thêu con bò cạp màu xám đều giật nảy mình thất thanh la lớn ù té chạy vắt giò lên cổ.

Bọn La Quỷ dưới bếp đã sớm nấu nướng gà vịt xong, liền dọn lên để hiếu kính hán tử mất lời.

Hán tử nọ xé một chiếc đùi gà bỏ vào trong mồm nhai ngồm ngoàm, tu mấy ngụm rượu, nói:

- Ăn nhanh lên, rồi lên đường.

Bọn La Quỷ nghe hán tử nọ ra lệnh như được đại ân, chỉ trong thoáng cái xúm nhau lại ăn hết sạch những thực vật trên bàn.

Hán tử mất lời thủng thẳng bước ra ngoài, đi vòng quanh đội xe lừa thị sát một lượt.

Liễu Tồn Trung quay đầu quét nhìn, mắt chàng sắc bén đã nhận ra dưới mỗi rèm xe màu đen đều dán tấm giấy vàng, trong lòng rất thắc mắc, liền khẽ hỏi Anh Tử:

– Những chiếc xe lừa ngoài cửa trông thấy rất cổ quái. Tiểu thư có đoán được manh mối gì không?

Anh Tử đáp:

– Bọn người này hành sự rất thần bí, khó lòng đoán cho đúng.

Liễu Tồn Trung giơ tay vẫy điểm tiểu nhị lại hỏi:

– Điểm gia đã thuê được xe lừa chưa?

Điểm tiểu nhị liền cười đáp:

– Khách quan chớ trách cứ. Vùng Lạc Gia Tập này rất nhỏ bé chỉ thuê được một chiếc. Phiền hai vị cùng chịu khó ngồi chung vậy.

Liễu Tồn Trung sợ Anh Tử tiểu thư mắc cỡ, vội nói:

– Không sao. Nếu xe chật chội, lát nữa mỗ tìm mượn thêm lừa hay ngựa để cưỡi cũng được.

Điểm tiểu nhị cười nịnh, lại xuống ngay. Liễu Tồn Trung nói với Anh Tử:

– Bọn người này nhiều phần trở về khu Miêu. Như vậy cũng rất tốt. Chúng ta chỉ việc ngấm ngầm đi dò theo không còn lo lạc nữa.

Anh Tử gật đầu. Nàng đang định nói tiếp, nhưng Liễu Tồn Trung đã xua tay ngắt lời:

– Đừng nói nữa, có người tới đây.

Anh Tử ngược mắt nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên thấy hai đại hán trung niên mập mạp, mũi nhỏ xíu trông hình dáng như những lái buôn thủng thẳng đi tới.

Hai người nọ tuy trông bước đi rất chậm nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới bên đội xe lừa.

Anh Tử tiểu thư kinh ngạc thầm nghĩ:

– Cơ cảnh thật cao siêu. Liễu đại hiệp đang nói chuyện với mình mà cũng phát giác sau lưng có người lạ tới nơi.

Nàng đưa mắt liếc trộm Liễu Tồn Trung thấy kiếm mi của chàng cao vút tận mái tóc, cặp mắt tinh anh trí tuệ sáng chói lợi, liền ngưng thần suy tư. Bỗng nảy sinh một ý niệm kỳ lạ trong lòng, lâng lâng dạt dào như người say sưa men rượu.

Nên rõ Anh Tử tiểu thư dù sao cũng là một thiếu nữ, tuy đã am tường nhiều thi thư biết rõ sự ngăn cách giữa nam và nữ, nhưng trong lúc bôn ba gian khổ bỗng gặp một thanh niên anh phong hiệp cốt không tránh được có chút xiêu lòng.

Bấy giờ hai đại hán mập trung niên ở ể ửa nhanh nhẹn tiến tới trước mặt đại hán tử mất lời.

Hán tử mất lời dường như đối với hai người nọ rất tôn trọng, vội tươi cười giơ tay ra chỉ trở vào chiếc rèm đen của xe lừa.

Liễu Tồn Trung nghinh thần nghe ngóng nhưng chúng toàn lú lo bằng tiếng Miêu nên chàng chẳng biết chúng bàn với nhau những gì.

Chàng khẽ nói với Anh Tử:

– Tiểu thư, chúng nói gì thế ?

Anh Tử ngơ ngác đáp:

– Bọn chúng không dùng tiếng La Quý, tiểu muội cũng thẳng hiểu.

Liễu Tồn Trung kinh ngạc quay đầu nhìn ra ngoài, khẽ nói:

– Tại hạ đã nhận ra được hai tên này.

Anh Tử hỏi:

– Họ là ai?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tại hạ không rõ danh tánh chúng, nhưng biết chúng là người Kim.

Anh Tử ngạc nhiên hỏi:

Hai tên đó là người Kim tại Sao... sao đại hiệp biết được?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Trước đây tại hạ đã có dịp tới dò thám Bắc Cỗ sơn cho nên biết được đôi chút bí mật giữa Đông Doanh với người Kim. Xem ra hai tên

nọ đang dùng Kim ngữ cho nên tiểu thư nghe không hiểu.

Chỉ thấy hán tử mất lời đưa tay chỉ trở một hồi, hai đại hán người Kim gật đầu lia lịa ra chiếu khen ngợi.

Sau đó chúng lại nói xì xồ một thôi một hồi mới bỏ đi. Bây giờ bọn La Quý đã ăn uống no say tinh thần phấn chấn, nghe hán tử mất lời ở ngoài cửa hô lớn một tiếng liền chạy ủa ra tập hợp.

Những tên đánh xe nhảy lên chỗ ngồi, hán tử nọ cũng chui vào trong chiếc xe mui màu lam, quát một tiếng hiệu lệnh, đội xe lừa tiếp tục phóng thẳng về phía trước.

Liễu Tồn Trung thấy đoàn xe nọ đã khởi hành, liền thò tay vào trong người móc ra một đỉnh bạc, ném lên bàn, nói:

– Chúng ta đi thôi.

Ở ngoài cửa cách không xa có một chiếc xe lừa đợi chờ sẵn. Chàng vừa vén rèm cửa xe, nói:

– Anh Tử tiểu thư hãy lên ngồi đi.

Anh Tử quan tâm hỏi:

– Thế còn đại hiệp?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tại hạ ngồi cùng với phu xe, dọc đường thưởng ngoạn phong cảnh.

Anh Tử mấp máy mới định nói gì nhưng sau lại đành nhẫn nhịn. Gã xa phu hỏi:

– Hai vị định tới khu Miêu ư ?

Liễu Tồn Trung bỗng nổi lên một ý nghĩ hỏi lại:

– Bằng hữu, chiếc xe lừa này đáng bao nhiêu tiền?

Xa phu đáp:

– Chỉ riêng chiếc xe thì hai trăm lạng, còn cả xe cùng lừa hai trăm năm chục lạng mới được.

Liễu Tồn Trung nói:

– Vậy tại hạ đưa bốn trăm lạng, bằng hữu có bằng lòng bán không?

Xa phu ngẩn người đáp:

– Khách quan đưa tiểu nhân bốn trăm lạng? Khách quan không nói đùa đấy chứ?

Liễu Tồn Trung ghé tai gã nói:

– Chuyến đi này của chúng tôi là hưởng tuần trăng mật. Nội nhân tính hay mắc cỡ, có người lạ không dám chuyện trò, muốn được thanh thoi thưởng ngoạn phong cảnh, nên mua luôn chiếc xe của bằng hữu chẳng hay hơn sao?

Xa phu đưa mắt nhìn y phục Liễu Tồn Trung có vẻ do dự, như không tin trong túi không có đến bốn trăm lạng bạc.

Liễu Tồn Trung đã đoán được ý nghĩ của hắn, liền thò tay vào người móc ra một đỉnh vàng nói:

– Đỉnh vàng này, nếu đổi lấy bốn trăm lạng bạc thì cũng còn dư không thiếu.

Gã xa phu đưa tay đỡ lấy đỉnh vàng hơn hở nói:

– Được được Tiểu nhân xin để lại chiếc xe này cho khách quan.

Dứt lời, gã nhảy xuống đất, đi mất dạng.

Liễu Tồn Trung nhìn theo gã phu mừng rỡ đi khỏi mới nhảy lên trên xe khẽ giạt dây cương, con lừa tung gió phóng thẳng về phía trước.

Anh Tử ngồi trong xe hỏi vọng ra:

– Liễu đại hiệp mua chiếc xe này là có dụng ý gì thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiểu thư đoán thử xem?

Anh Tử nói:

– Nếu không phải sợ gã xa phu tiết lộ thân phận chúng ta, thì sợ gã là kẻ gian giả dạng được đối phương phái tới.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Tiểu thư thật thông minh. Chuyện gì cũng không giấu nổi tiểu thư.

Anh Tử cười khúc khích, nhích người về phía đầu xe vén rèm xe lộ đầu ra cười tiếp:

– Liễu đại... hiệp học được tài điều khiển xe từ bao giờ!Ồ ! Kỹ thuật của đại hiệp thật thuần thuộc quá.

Liễu Tồn Trung bỗng quát chiếc roi ngựa lên trên không kêu đét đét một tiếng thật giòn giã, cười đáp:

– Tiểu thư có biết tại hạ xuất thân từ đâu không?

Anh Tử biết rõ chàng trưởng thành trong Cái Bang nhưng không muốn nhắc đến thân phận khiêu hóa tử của không liền đáp:

– Tiểu muội không rõ.

Liễu Tồn Trung lớn tiếng ha hả, nói:

– Câu này tiểu thư không thành thật rồi.

Anh Tử hỏi lại:

– Tiểu muội không thành thật chỗ nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Ai ai cũng biết rõ Liễu Tồn Trung là khiêu hóa tử mà tiểu thư lại bảo không hay biết, làm ra vẻ hồ đồ như vậy chẳng phải là không thành thật hay sao?

Anh Tử bẽn lèn ấp úng:

– Tiểu muội sợ...

Liễu Tồn Trung tiếp:

– Nếu cùng là người cả thì còn sợ gì nữa? Tại hạ là khiêu hóa tử xuất thân nên học được rất nhiều mẹo vặt.

Anh Tử nghe Liễu Tồn Trung nói như vậy bỗng nổi tính hiếu kỳ lại thò đầu ra ngoài. Suối tóc nàng buông xõa, có mấy sợi vướng vào cổ Liễu Tồn Trung, mùi hương thơm như lan như xạ thoảng bay vào mũi chàng. Đồng thời làm cho cổ Liễu Tồn Trung ngứa ngáy vô cùng.

Anh Tử hỏi:

– Hề làm khiêu hóa tử thì học được những tài đó hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tại hạ làm khiêu hóa khác biệt với mọi người. Kể khác làm khiêu hóa vác cái bát mẻ đi từng nhà xin ăn, nên được ban cho cơm thừa canh cặn là thỏa mãn rồi, còn tại hạ thì không thế.

Anh Tử nói:

– Thú thực! Tiểu muội chưa từng nghe ai nói thế bao giờ.

Liều Tồn Trung tiếp:

– Tại hạ được bang chủ lão nhân gia nuôi nấng từ hồi còn nhỏ, đến lúc tới tuổi học hỏi, bang chủ liền chỉ giáo cho tại hạ những căn cơ công phu trong ngành võ học, như luyện khí, cưỡi ngựa. Năm lên bốn tuổi bang chủ cho mời một vị lão sư tới dạy tại hạ học thư, bắt đầu từ mười tuổi thì sự học hỏi càng nhiều. Những môn thông dụng trong giang hồ như thuật điều khiển ngựa, lái xe, bơi lội, đều bắt buộc phải học tập, không thể biếng nhác được. Nói ra thì thật buồn cười, tại hạ tuy là khiếu hóa tử nhưng chưa từng xin ai cơm thừa canh cặn bao giờ.

Anh Tử cười nói:

– Nếu vậy, đại hiệp đâu có phải là khiếu hóa tử, mà là một thiếu gia. Kể thiếu gia của tôi cũng có phúc đức lớn lắm.

Liều Tồn Trung thở dài, đáp:

– Trông bề ngoài thì tại hạ chẳng khác gì một thiếu gia. Sự thật thì không phải thế.

Anh Tử nói: .

– Vì sao vậy?

Liều Tồn Trung đáp:

– Vì tinh thần luôn nặng nề căng thẳng, khiến tại hạ ngày đêm không ngớt bất an.

Anh Tử nói:

– Đại hiệp hãy kể cho tiểu muội nghe đi!

Liều Tồn Trung ngừng giây lát mới tiếp:

– Bang chủ nhân gia thường nói: Quốc gia chúng ta đã bị mất vào tay người Kim. Thế hệ chúng ta trách nhiệm trong sự hưng vong. Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách, chúng tôi tuy là khiếu hóa tử nhưng dù sao cũng đều là người Hán tộc. Thử hỏi ai có thể nhắm mắt cam tâm làm nô lệ khuất phục dị tộc, để chúng mặc tình dày xéo thao túng quê hương. Tiểu thư không rõ, trong những ngày gần đây, không giờ phút nào tại hạ có thể quên được những lời giáo huấn của lão bang chủ nhân gia. Cho nên bất cứ về phương diện nào, tại hạ cũng muốn hiểu biết, học tập. Cái trò vui điều khiển xe lừa này, tại hạ đã luyện thuần thục từ hồi còn ở Cái Bang.

Anh Tử nói:

– Nếu nửa mảnh sơn hà của Đại Tổng chúng ta không có những người dũng cảm như đại hiệp đứng ra gánh vác thì quả không thể tưởng tượng được.

Liễu Tồn Trung hoảng hốt nói:

– Tiểu thư chớ nên nói như vậy. Nếu người khác nghe thấy, thế nào họ cũng chê cười. Tại hạ chỉ là một kẻ thất phu trên giang hồ, sao xứng với hai chữ gánh vác ấy? Tân Khí Tật, Trương Tuấn, Nhạc Phi, Hàn Thế Trung mới là những nhân vật gánh vác nửa mảnh sơn Hà Đại Tổng. Quá lắm, tại hạ cũng chỉ trợ giúp họ được chút việc nhỏ mọn để tận với câu châm ngôn thất phu hữu trách...

Anh Tử khẽ gật đầu, nàng rất ưa chuộng đức tính thuần hậu của Liễu Tồn Trung, liền nói:

– Hai người Kim vừa rồi thị sát đội xe lừa của La Quỷ, mà gã hán tử mất lời dường như rất coi trọng, vậy đại hiệp có đoán được đội xe lừa ấy có sứ mạng gì không?

Liễu Tồn Trung không đáp ngay câu hỏi ấy, giờ roi ngựa quất lên trên không kêu đến hết một tiếng cười nói:

– Sao tiểu thư cứ gọi Liễu đại hiệp mãi thế, nghe thật chộc tai vô cùng. Tiểu thư cứ gọi tại hạ là đại ca cho thân mật.

Anh Tử hớn hở, ngọt ngào khẽ gọi:

– Đại ca!

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả, nói:

– Anh Tử tiểu thư.

Anh Tử chau môi hờn dỗi ngắt lời:

– Sao đại ca lại còn gọi tiểu muội là tiểu thư nữa? Cứ gọi bằng cái tên Anh Tử không được hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Được chứ. Chúng ta là những người giang hồ, thì không bao giờ câu nệ những tiểu tiết ấy. Anh Tử bảo đại ca đoán về hành động đội xe ấy phải không?

Anh Tử nói: .

– Đại ca đoán thử xem?

Liều Tồn Trung nói:

– Cần gì phải đoán. Những vật ở trong chiếc xe lừa nhất định phải bất lợi cho chúng ta. Hiện tại chúng ta cứ việc dò theo tùy cơ hành động.

Dứt lời, chàng vung roi quất vào lưng lừa kêu đến đét một tiếng. Con lừa liền tung vó vào đường nhỏ ngoại ô. Bấy giờ bóng tịch dương đã ngã về tây, nắng chiều giăng mắc. Liều Tồn Trung vung roi vun vút. Xa xa trông thấy những chấm đen nhỏ xíu của đoàn xe lừa lơ mờ ẩn hiện.

Anh Tử lại thò đầu ra hỏi:

– Đại ca, những chấm đen phía trước mặt có phải là đội xe lừa của bọn La Quỷ không?

Liều Tồn Trung đáp:

– Chính thế. Chúng ta không nên tới quá gần, kéo bọn chúng sinh nghi. Chỉ theo dõi ở xa là được.

Anh Tử nói:

– Đúng vậy, bọn chúng đã xem trọng đoàn xe lừa ấy như thế chúng ta tới gần sẽ bất tiện.

Khoảng thời gian cạn chén trà xa xa xuất hiện một thị trấn khoảng chừng mấy trăm nóc nhà.

Chỉ thấy đoàn xe lừa phía trước mặt tiến vào thị trấn ấy. Liều Tồn Trung cũng gò cương ngựa dừng xe lại Anh Tử hỏi:

– Sao đại ca lại dừng xe không đi tiếp nữa.

Liều Tồn Trung đáp:

– Đại ca phải tìm một nơi kín đáo gần đây để giấu chiếc xe, rồi chúng ta còn kiếm gì ăn cho đỡ đói.

Chàng ngừng đầu nhìn tứ phía, thấy không xa ven đường có một bụi cây um tùm. Chàng liền đánh xe tới đó.

Liều Tồn Trung nhảy xuống đất, đỡ Anh Tử ra khỏi xe, nói:

– Anh Tử hãy tạm thời nghỉ ngơi ở đây, để đại ca đi tìm cái gì ăn nhé ?

Dứt lời chàng lướt ra khỏi rừng trúc. Khoảng nửa giờ sau đã thấy Liễu Tồn Trung cầm một con gà quay béo ngậy vội vã về tới, nói:

– Anh Tử ăn đi.

Anh Tử thấy con gà bốc mùi thơm nức mũi, ngạc nhiên hỏi:

– Đại ca, thị trấn trước mặt có hàng quán ư ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Sao lại không! Có tới hai quán ăn nữa là khác.

Anh Tử hỏi:

– Thế con gà này đại ca ăn trộm hay mua thế ?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Anh Tử tưởng đại ca này là đạo chích chuyên ăn trộm cắp gà hay sao thế. Đại ca tuy là khiêu hóa nhưng ít khi ăn trộm vật của người khác.

Anh Tử cười nói:

– Ít khi Như vậy thì đại ca tự nhận mình đã có lần ăn trộm rồi.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca không phủ nhận điều ấy. Năm nọ, đại ca phụng lệnh lão bang chủ tiến vào cung Ngũ quốc thành của Kim chúa, điều tra sự sinh tử của Thái thượng hoàng Huy Tông đồng thời thuận tay bắt dê, ăn trộm tin bí mật của lão tặc Miêu Truyền liên lạc với người Kim.

Anh Tử phẫn chấn tinh thần, hỏi:

– Phong thư ấy đích thân là do Miêu Truyền viết ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Dĩ nhiên, không phải đích tay lão tặc viết thì còn ai vào đây nữa.

Anh Tử nói:

– Nếu vậy, Miêu Truyền thông gian mãi quốc chứng cứ rành rành, sao không công bố trước bàn dân thiên hạ chứng minh tội trạng của hắn?

Liễu Tồn Trung thở dài đáp:

– Bấy giờ đại ca cũng có ý nghĩ ấy, nhưng Thi Huyền trưởng lão cực lực phản đối mà bang chủ lão nhân gia cũng không dám làm công

khai.

Anh Tử hỏi:

– Cái gì sơ hở mà không dám thực hành?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Không có gì sơ sẩy cả. Thi Huyền trưởng lão bảo: Tên Miêu Truyền thao túng triều đình, cô lập tử sĩ. Chúa thượng cũng bị y áp chế. Lưu Chính Ngạn của Đông Doanh lại đứng một bên hăm he chờ chực, nếu có sự bất lợi cho Miêu Truyền, hai lão tặc ấy lập tức tạo phản, bá quan văn võ triều đình bất hòa, đại bộ phận binh lực nằm trong tay Miêu Truyền. Tuy có Nhạc Phi, Trương Tuấn, Hàn Thế Trung, Tân Khí Tật, Ngụy Thắng là những kẻ sĩ trung nghĩa, nhưng đều chia nhau bảo vệ khắp nơi. Triều đình biến loạn ai sẽ lập tức cứu giá được? Nếu lão tặc Miêu Truyền giết luôn cả Cao Tông hoàng đế, Cái Bang chúng ta há chẳng gián tiếp đeo vào cổ cái tội thí quân? Đó là một lẽ. Thứ đến Huy Tông, Khâm Tông bị giam cầm ở Ngũ quốc thành làm con tin của Kim chúa, nếu điều gì xảy ra bất trắc thì ai sẽ chịu trách nhiệm ?

Anh Tử hỏi:

– Thế còn hoàng hậu thì sao? Đại ca đến Ngũ quốc thành có gặp hoàng hậu không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Chớ nên hỏi điều này.

Anh Tử hỏi:

– Tại sao thế ?

Liễu Tồn Trung bỗng lộ đầy vẻ bi phần trên gương mặt. Bấy giờ tịch dương đã lặn xuống đầu núi. Trong rừng trúc không có ánh mặt trời nhưng Anh Tử cũng thoáng thấy khóe mắt Liễu đại ca long lanh ngấn lệ.

Hồi lâu sau Liễu Tồn Trung bỗng trợn mắt, nghiêng răng vung tay chém mạnh vào một nhánh trúc lớn. Chỉ nghe rắc một tiếng, nhánh trúc theo đường gãy ra làm đôi.

Anh Tử giật mình thất kinh sợ Liễu đại ca bị kích thích quá độ thành điên cuồng, vội hỏi:

– Đại ca làm sao thế ?

Liều Tồn Trung nghiêng răng kèn kẹt đáp:

– Đại ca đã ngấm ngấm thề nguyện: thân trúc này thay cho Kim chúa Hải Lăng Vương. Nếu đại ca không xả y ra làm hai mảnh thề không phải làm người.

Anh Tử nói:

– Đại ca đến Ngũ Quốc thành thấy những gì?

Liều Tồn Trung đáp:

– Khi đại ca đến Ngũ Quốc thành, Hoàng hậu bị nhốt vào chuồng ngựa. Thái thượng hoàng bị bệnh phù thũng nằm trên một thiếp giường trúc trong chuồng bò. Da thịt ngài lở lói nứt nẻ mà lúc bấy giờ Bắc quốc đang mưa tuyết.

Chàng nhìn Anh Tử ngậm ngùi nói tiếp:

– Hôm, gió Bắc thổi lạnh, Huy Tông nhớ nhung cố quốc, vô cùng sầu muộn, liền ra ngoài cửa nhà tranh thơ thẩn du ngoạn, chợt có một người Trung Quốc ngẫu nhiên đi qua, trông thấy tướng mạo của Huy Tông, trong lòng rất lấy làm kinh ngạc. Vì người này rất biết rõ Triều đình nhà Tống bị thảm bại nhị đế bị cầm, bấy giờ thấy Huy Tông mặt mũi xa lạ nhưng ẩn hiện khí tượng vương giả liền tiến tới gọi chuyện. Quả nhiên được biết là Thái thượng hoàng, y liền sụp xuống khóc lớn.

Tối hôm đó người Trung Quốc nọ dẫn vợ con đến bái kiến Huy Tông trao tặng thực vật. Ngờ đâu việc ấy lọt đến tai Kim chúa. Y liền tức khắc xuống lệnh xử trảm toàn gia người Trung Quốc ấy.

Liều Tồn Trung kể tới đó thái độ bi thảm không tả. Anh Tử nghe cũng thương cảm suýt bật khóc. Nàng ghen ngào hỏi:

– Thế còn hoàng hậu tự ải là vì sao?

Liều Tồn Trung thở dài đáp:

– Hoàng hậu ở dọc đường lên đất bắc bị tên phó quan áp giải Cầm Hán gian ô vì thế mà tử nhục tự sát.

Anh Tử nghe nói rầu rĩ không tả, thịt gà quay nướng chẳng trôi lại hỏi:

– Đại ca lưu lại ở Bắc quốc bao lâu?

Liều Tồn Trung đáp:

– Đại ca chỉ ở đó nửa tháng ngắn ngủi, giờ Thái thượng hoàng đã

bị bọn chúng chuyển từ căn nhà tranh sang chuồng bò, bốn phía đều rào kiên cố kín mít, có binh Kim thủ giữ cẩn mật. Đại ca có lên lút bái kiến Thái thượng hoàng hai lần.

Anh Tử hỏi:

– Đại ca có giết tên Kim binh nào canh phòng không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Sao dám giết bừa bãi thế được? Nếu một tên Kim binh bị giết, chuyện này lọt tới tai Kim chúa Thái thượng hoàng lại bị nếm thêm mùi khổ sở. Trước khi đại ca tới Bắc quốc Thi Huyền trưởng lão đã dặn kỹ càng không được để lộ mục tiêu đó là vì tránh cho Thái thượng hoàng bị phiền phức.

Lúc ấy màn đêm buông xuống dần. Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn nói:

– Tối giờ rồi, chúng ta đi thôi.

Anh Tử nói:

– Hiện tại chúng ta tiến vào thị trấn ư?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đúng vậy.

Anh Tử hỏi tiếp:

– Đại ca đã biết bọn chúng trú ngụ ở đâu rồi hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Việc này rất dễ. Chỉ cần tìm thấy đội xe thì sẽ giải quyết được vấn đề ngay.

Anh Tử hân hoan nói:

– Được, chúng ta đi thôi.

Khu rừng trúc ấy cách thị trấn không đầy năm dặm, chỉ trong thoáng hai người đã tới nơi.

Anh Tử ngừng đầu nhìn thị trấn ấy không lớn, quan đạo ở cửa thị trấn được trải bằng toàn những phiến đá to bằng trứng ngỗng.

Bây giờ trời đã vào đêm. Hai bên đường có một nhà cửa đóng then cài còn những nhà khác đốt đèn dầu nhưng ngoài đường người đi lại rất thưa thớt.

Hai người xuyên qua quan đạo quẹo qua góc đường có một căn khách điểm. Ngoài cửa khách điểm có một đoàn xe lừa đậu lại.

Liễu Tồn Trung kéo góc áo Anh Tử khẽ nói:

– Trông thấy chưa, đằng kia kìa.

Anh Tử gật đầu. Liễu Tồn Trung lại tiếp:

– Tiến vào đó xem sao.

Cửa lớn khách điểm khép hờ. Liễu Tồn Trung khẽ bước lên ngạch cửa.

Chỉ thấy điểm tiểu nhị thò đầu ra nhìn thấy là một đôi thanh niên phu phụ liền hỏi:

– Khách quan có điều chi sai bảo?

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Chúng tôi lỡ đường qua đây không nơi tá túc, khách điểm còn phòng trống chăng?

Điểm tiểu nhị đáp:

– Khách quan tới thật không may. Hôm nay có rất nhiều khách mượn phòng, nên bốn điểm đã đầy ắp cả.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Thế còn nơi nào khách điểm nữa không ?

Điểm tiểu nhị đáp:

– Có, bốn xứ có tất cả ba nơi khách điểm. Khách quan hãy tới đó hỏi xem.

Liễu Tồn Trung cất tiếng cảm ơn rồi cùng Anh Tử đi tìm hỏi han nơi khách điểm kia, cũng được trả lời y như trên. Tất cả những phòng đều có khách mượn hết.

Anh Tử nói:

– Không phải là khách điểm hết chỗ đâu, mà có lẽ bọn chúng đã bao trọn cũng nên.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Điều này làm sao giấu nổi mắt đại ca. Đoàn xe lừa kia thế nào cũng có sự cổ quái. Đêm nay đại ca phải tới đó dò thám mới được.

Anh Tử nói:

– Khách điểm không còn chỗ trọ, vậy đêm nay mình trú ngụ ở đâu?

Liễu Tồn Trung trầm ngâm nghĩ bụng:

“Mình là khiêu hóa tử góc đường miếu nào cũng có thể lăn quay ra đánh một giấc say sưa. Anh Tử tiểu thư thì không quen với lối sinh hoạt bình dị này”.

Chàng liền đáp:

– Gần đây cũng có rất nhiều nhà cửa. Chúng ta hãy tìm một nơi nào nghỉ tạm vậy.

Chàng quẹo sang quan đạo ngừng lại trước cửa một trang viện. Trang viện ấy đã đóng kín cửa. Liễu Tồn Trung kêu gọi:

– Bên trong có ai không?

Chàng gọi luôn hai lượt mới thấy có một người ăn vận theo lối tráng đinh bước ra, tay cầm đèn lồng hỏi:

– Ai kêu réo om sòm thế ?

Liễu Tồn Trung gượng cười đáp:

– Đại ca, tại hạ kêu cửa đây.

Tên tráng đinh đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân một lượt đoạn hỏi:

– Các hạ từ Yết Bàn tới phải không? Sao bây giờ mới đến?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi lại:

– Yết Bàn cái gì?

Gã tráng đinh nghe giọng nói của Liễu Tồn Trung liền biết mình hiểu lầm, không thốt một lời đóng sầm ngay cửa lại.

Liễu Tồn Trung rất bức mình quay lại nói với Anh Tử:

– Tên đó vô lễ thật.

Anh Tử đáp:

– Theo tiểu muội thấy trong trang viện này chắc thế nào cũng có chuyện phát sinh. Vì vậy mới không tiếp đãi người lạ.

Liễu Tồn Trung nói:

– Để đại ca vào xem sao, Anh Tử đợi chờ ở đây giây lát nhé?

Dứt lời, chàng tung mình nhảy lên trên mái ngói, trước mặt xuất hiện một cái sân rộng. Chỉ thấy tì nữ, nô bộc vội vã đi lại, trông bộ dạng rất hối hả, nhưng họ đều lặng lẽ, như sợ làm kinh động đến ai vậy.

Liễu Tồn Trung bước qua sân, tới một căn phòng sang trọng có ánh đèn chiếu ra. Bọn tì nữ nô bộc bưng chén bát bước ra, thần thái rất nghiêm trọng.

Liễu Tồn Trung xử thức Đảo quyền châu liềm thò đầu nhìn vào trong phòng, thấy trên một chiếc giường chần gối đều thêu hoa gấm. Có một thiếu nữ nằm thiêm thiếp dung mạo xinh đẹp lạ thường, nhưng trên gương mặt bao trùm một tầng hắc khí.

Bên cạnh giường có một chiếc cấm đòn. Một lão nhân đang ngồi, sắc mặt lộ vẻ âu sầu. Ông già nọ tuổi khoảng ngoài sáu mươi. Bỗng thấy tên tráng đinh cầm đèn lồng ban nãy bước vào nói:

– Khỏi bẩm lão gia, người gọi cửa là một đôi nam nữ trẻ tuổi, không phải từ Yết Bàn tới.

Lão trang chủ ư hử một tiếng, không vui, hỏi:

– Họ gọi cửa làm chi?

Tráng đinh đáp:

– Tiểu nhân không hỏi rõ. Nghe họ bảo không phải từ Yết Bàn tới, tiểu nhân liền đóng cửa đi vào ngay.

Lão trang chủ nói:

– Sao ngươi lại vô lễ như vậy? Cần phải hỏi cho ra lẽ. Chắc đôi nam nữ tuổi trẻ nọ là người từ xa tới phải không?

Tên tráng đinh đáp:

– Xem hình dáng thì dường như là khách dị hương.

Lão trang chủ nói:

– Nếu vậy tất nhiên họ tới đây để xin tá túc, bằng không họ là kẻ lữ cạn tiền lộ phí, mau ra tìm họ vào đây.

Tên tráng đinh không dám chần chờ, vội ba chân bốn cẳng chạy ra bên ngoài ngay. Liễu Tồn Trung ngồi trên mái ngói nghe thấy rất rõ ràng, bụng liền khen ngợi thầm:

“Không ngờ nơi đây lại có người lòng dạ tốt như thế này.”

Khoảng thời gian cạn chén trà, chỉ thấy gã tráng đinh dẫn Anh Tử tiến vào, cung kính nói:

– Khỏi bẩm lão gia đây là thiếu nữ, tiểu nhân dẫn vào ra mắt.

Trang chủ thấy Anh Tử đoan trang mỹ lệ, khí thái một bậc đại gia rất lấy làm vui dạ, nói:

– Tiểu thư, xin mời ngồi xuống đây.

Một tên nô bộc ở ngoài cửa đã bưng vào một chiếc đôn cho Anh Tử ngồi.

Lão trang chủ hỏi:

– Nghe người nhà nói, tiểu thư còn một người bạn nữa, vậy vị ấy đâu rồi?

Anh Tử đáp :

– Vị ấy cũng đã tới, hiện đang đứng ngoài sân không dám đường đột tiến vào.

Gã tráng đinh nghe nói thất kinh xen lời:

– Tiểu thư chả vừa nói người bạn đã đi rồi. Sao bây giờ lại bảo còn ở đây, hiện đứng chờ ở trong sân?

Bỗng thấy Liễu Tồn Trung ở bên ngoài cười ha hả nói:

– Tại hạ đã theo vào trong này, nhưng chưa dám vô lễ.

Tiếng vừa dứt, người đã tới nơi. Liễu Tồn Trung xuất hiện ở cửa phòng chấp tay thi lễ tiếp:

– Vãn bối Liễu Tồn Trung xin tham kiến.

Lão trang chủ đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung nói:

– Mời túc hạ ngồi chơi, bất tất phải khách khí. Không hiểu túc hạ tới đây có chuyện gì thế?

Liễu Tồn Trung:

– Vãn bối có việc tới Quý Châu, không may lỡ độ đường, mới phiền nhiều lão trang chủ cho tá túc ở nơi đây một đêm. Sáng sớm mai sẽ lên đường ngay và xin giao nạp tiền phòng đầy đủ.

Lão trang chủ vuốt râu cười ha hả, nói:

– Liễu tiên sinh chớ nói như vậy. Lão phu họ Đặng vào hàng thứ hai, nên người bốn xứ thường gọi lão phu là Đặng nhị trang chủ. Câu xưng hô trang chủ ấy thật không dám nhận. Bất quá lão chỉ cai quản một số ruộng đất ít ỏi mà thôi. Vừa rồi nghe người nhà vào thông báo Liễu tiên sinh giáng lâm lão phu vốn rất hoan nghênh, tiếc thay lại có việc bận bịu khó lòng rời bước nên mới thất lễ tiếp đãi khách chậm trễ. Xin Liễu tiên sinh thứ lỗi cho.

Liễu Tồn Trung nghiêng mình nói:

– Không dám? không dám!

Đặng trang chủ lại tiếp:

– Thứ cho lão phu mắt kém cỏi. Hiền phu phụ thật là một đôi nam tài nữ sắc xứng đôi vừa lứa tướng mạo song toàn mà lão phu chưa từng được trông thấy bao giờ.

Anh Tử ứng hồng đôi má không dám hồi đáp. Trong nhất thời Liễu Tồn Trung cũng không biết ứng đối ra sao. Đặng trang chủ nói:

– Không phải lão phu lãnh đạm, chỉ vì những ngày gần đây lòng lão không được an tâm.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Dám hỏi lão trang chủ có điều chi phiền muộn?

Đặng trang chủ đáp:

– Không giấu gì Liễu tiên sinh, tiểu nữ vốn lâm một căn bệnh quái lạ, đã uống trăm thứ thuốc mà vẫn vô hiệu, tuy đã niêm yết bảng văn dùng trọng kim hậu thưởng ai chữa được căn bệnh ấy, nhưng cho tới nay vẫn hoàn toàn vô dụng.

Bấy giờ Anh Tử tiến tới gần giường ngắm nhìn thiếu nữ nọ hồi lâu, cau mày lại ngẫm nghĩ.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Người nằm trên giường bệnh là thiên kim của trang chủ ư?

Đặng trang chủ đáp:

– Lão phu chỉ có một mình tiểu nữ là niềm an ủi trong buổi tàn niên.

Liễu Tồn Trung mục quang sắc bén đã sớm nhìn thấy làn hắc khí ẩn hiện trên khuôn mặt thiếu nữ, biết rõ là hiện tượng trúng độc

nhưng chàng không am hiểu về y lý chẳng hiểu đó là loại độc gì? Cho nên cứ ngồi thừ người, không biết hành động ra sao? Bỗng nghe thấy Anh Tử khẽ nói:

– Đại ca có dám bắt rắn không?

Liều Tồn Trung đột nhiên nghe nàng hỏi như vậy, không biết vì nguyên do gì, liền đáp:

– Dù là hổ dữ đại ca cũng dám đánh huống hồ là bắt rắn.

Anh Tử đáp:

– Đây không phải là loại rắn thường mà là thứ rắn cực kỳ độc địa, hễ nó cắn một miếng là khó lòng sống sót. Đại ca có chắc chắn bắt được chăng ?

Liều Tồn Trung cười đáp:

– Cái đó thì khó khăn gì. Đại ca giao đấu với các cao thủ những chiêu thức nhanh như điện chớp đại ca còn đối phó được một cách dễ dàng huống chi cái trò này.

Anh Tử thận trọng nói:

– Chớ nên xem thường. Loại độc xà mà tiểu muội nói đây, lúc nó tấn công còn nhanh hơn cả chiêu thức của các cao thủ, miệng nó lại còn phun hơi độc nữa.

Liều Tồn Trung hơi chột dạ hỏi:

– Trên đời này mà có loại rắn lợi hại đến thế ư ?

Anh Tử đáp:

– Loại rắn ấy hiện đang trong phòng này.

Đặng trang chủ nghe nói giật mình thất kinh hỏi:

– Sao? Tiểu thư bảo trong phòng này có rắn độc?

Anh Tử nói:

– Không dám giấu lão trang chủ, tiểu nữ xem lệnh thiên kim sắc mặt ẩn hiện sắc khí. Đây là hiện tượng trúng phải chất độc phát tán chậm của một loại rắn độc

Ngừng giây lát, Anh Tử lại tiếp:

– Giống rắn này có một loại tên là hỏa long độc xà toàn thân đỏ rực như lửa, là loài vật độc địa nhất thiên hạ, miệng chúng có thể phun

khói độc, ngoài mười triệu người trúng phải lập tức chết ngay tại chỗ.

Nhưng nó ưa thích hít tinh khí âm tánh, lúc hít tuy không phun khói độc nhưng người bị hít sẽ dần dần nhiễm chất cực độ không thuốc gì chữa khỏi.

Câu nói ấy của nàng không những khiến cho Đặng trang chủ nghe đến nổi lạnh toát cả người, mà cả Liễu Tồn Trung kinh ngạc khôn tả, hỏi:

– Anh Tử hiểu biết rộng quá. Vì sao thấu triệt được cả vấn đề này?

Anh Tử đáp:

– Đây là tiểu muội đã đọc được trong một cuốn sách gọi là Xà kinh. Bất quá sự thể có như thế thật chẳng, còn chưa nắm chắc được.

Đặng trang chủ kinh hãi đến chân tay run lẩy bẩy, run giọng hỏi:

– Tiểu... tiểu thư... nói con Độc hỏa long xà ấy hiện đang ở trong phòng này?

Anh Tử đáp:

– Chính thế.

Đặng trang chủ vội hỏi tiếp:

– Loài rắn ấy tới lúc nào thì bò ra hút khí âm tánh? Sao lão phu chưa trông thấy nó bao giờ?

Anh Tử đáp:

– Lúc con Độc hỏa long xà này hút khí, nó thường cuộn tròn ở trong hang, cho nên không ai trông thấy được.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Anh Tử, thế làm sao dẫn dụ nó ra được?

Anh Tử đáp:

Đại ca có nắm chắc sẽ bắt được nó không? Nếu quả là con rắn độc ấy, bệnh của Đặng tiểu thư sẽ có hy vọng chữa được.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Nếu việc này có thể chữa được bệnh lệnh thiên kim của lão trang chủ, đại ca vì nghĩa chẳng dám từ nan. Làm cách nào để dụ dỗ con rắn ấy ra, Anh Tử mau nói đi?

Anh Tử quay đầu nhìn Đặng trang chủ hỏi:

– Lão trang chủ, nơi đây có ngải thảo không?

Đặng trang chủ đáp:

– Sau vườn có hai khóm. Nếu cô nương dùng tới, chỉ cần kêu người đi nhổ về là được.

Đoạn ông ta sai gia nhân ra sau vườn nhổ một nắm ngải thảo. Anh Tử lại bảo gia nhân lấy thêm một khay lưu hoàng. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, nàng lại bảo mọi người rời giường ngủ của Đặng tiểu thư đi nơi khác sau đó mới nói gia nhân:

– Tất cả trước hết hãy lui ra khỏi nơi đây, không được gây sự huyên náo, để vị đại ca đây bắt răn.

Bọn gia nhân vâng vâng dạ dạ lui ra bên ngoài.

Anh Tử tiếp:

– Đại ca, hiện tại trong phòng này không còn vật gì lạp tạp ngăn trở, tiểu muội đoán con Độc hỏa long xà ấy nhiều phần ẩn núp trong động góc tường kia.

Liều Tồn Trung nhìn theo tay chỉ của Anh Tử. Chỉ thấy chỗ đó có kê một chiếc tủ lớn sát vách tường. Anh Tử nói:

– Tiểu muội đốt ngải thảo lưu hoàng lên rồi lui ra ngoài phòng đóng kín cửa lại, tối đa khoảng nửa giờ đồng hồ, con Độc hỏa long xà thế nào cũng chui ra. Cứ theo Xà kinh ghi chú: loài rắn này hễ ra khỏi động, trước hết thế nào cũng tập kích người. Nó vừa nhanh vừa độc, kẻ tầm thường khó lòng tránh được. Nếu chẳng may trúng phải chất độc tất không còn hy vọng sống sót. Tiểu muội thật không yên tâm chút nào.

Liều Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Anh Tử cứ yên lòng. Chỉ một con rắn nho nhỏ ấy thì làm gì nổi đại ca. Ngày nọ ở dưới hàn đầm, con Lục trảo hà mô to hơn cả con trâu nước, độc vô song. Hỏa Thần giáo chủ còn không làm gì nổi nó mà đại ca còn giết chết được. Đại ca không tin con rắn này lại lợi hại hơn con Lục trảo hà mô.

Anh Tử nói:

– Tiểu muội chỉ sợ nó đột nhiên phóng ra tập kích đại ca trở tay

không kịp thôi.

Ngừng giây lát nàng lại tiếp:

– Chút xíu nữa tiểu muội quên hết. Thứ khí độc loại rắn này phun ra phạm vi rất rộng, đại ca cần phải bế hô hấp lại mới được.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Thế rồi Anh Tử liền châm lửa đốt ngải thảo với lưu hoàng, trong nháy mắt khói tản ra khắp phòng, hô hấp vô cùng khó khăn.

Anh Tử lại dặn dò kỹ lưỡng một lượt nữa rồi mới lách mình ra bên ngoài đóng kín cửa lại.

Bấy giờ trong phòng chỉ còn một mình Liễu Tồn Trung. Chàng sợ con Độc Hỏa long đột ngột phóng ra tập kích, vì vậy vội chọn một góc tường đối diện ngòai xếp bằng tròn chú ý quan sát dưới gầm chiếc tủ lớn nọ.

Khoảng nửa giờ sau, bỗng nghe thấy dưới chiếc tủ lớn phía đối diện có tiếng động xột xoạt.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng: Con quái vật ra rồi.

Chàng chưa nghĩ dứt, bỗng thấy sau chiếc tủ một bóng đỏ thấp thoáng. Chàng chưa nhìn rõ đó là vật gì, đột nhiên cái bóng đỏ ấy nhanh như điện lao tới trước mặt, bất giác Liễu Tồn Trung lòng hơi khiếp hãi.

Cái đầu đỏ hỏn của con rắn đã tới sát cổ, tốc độ này Liễu Tồn Trung không thể nào tưởng tượng nổi, khiến tinh thần chàng cũng phải chấn động.

Vì Liễu Tồn Trung trưởng thành bởi sự tranh đấu trong giang hồ, bất cứ thân pháp của cao thủ nào nhanh nhẹn đến đâu cũng không hề bì kịp được với con Độc Hỏa long xà ấy. Bất giác chàng cẩn thận giới bị, hữu quyền lập tức cuốn lên. Đó chính là thức thứ nhất “Lợi Thiệp Đại Xuyên” trong Phân Cung Quái Tượng.

Phân Cung Quái Tượng tuy chỉ có bốn thức, nhưng bốn thức ấy bao trùm cả võ học của thiên hạ. Ý niệm vừa chuyển động hai ngón tay trở giữa của chàng đã kẹp trúng vào thân rắn như chiếc kìm sắt.

Chàng chợt thấy đầu óc choáng váng, liền giật mình thất kinh biết vừa rồi trong lúc hốt hoảng đã hít phải chút hơi độc, vội bế kín hô hấp, hai ngón tay hơi dùng sức. Chỉ thấy thân rắn quẫy động mấy lượt rồi

mềm nhũn bất động.

Liễu Tồn Trung vút con rắn xuống đất, cúi xuống nhìn kỹ thấy con Độc hỏa long xà ấy dài khoảng hai thước, thân nó to bằng miệng chén trà, đầu rất lớn, trên mắt dường có mọc hai cái bướu thịt. Bấy giờ Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy mặt mũi tối tăm, liền dựa góc tường vận công chế ngự.

Chợt nghe thấy Anh Tử ngoài cửa hỏi vọng vào:

– Đại ca bắt được chưa?

Liễu Tồn Trung hàm hồ đáp:

– Bắt được rồi, Anh Tử vào đi.

Cửa phòng mở toang, Anh Tử đi trước, Đặng trang chủ theo sau cùng một số gia nhân ủa vào.

Mọi người thấy con Độc xà long nằm dưới đất, đều thất kinh kêu ủa một tiếng.

Anh Tử thấy Liễu Tồn Trung ngồi xếp bằng tròn dựa vào tường, đỉnh đầu bốc khói trắng, hai mắt nhắm nghiền, bất giác biến sắc mặt, trong lòng có một dự cảm bất thường. Nàng thấy Liễu đại ca có lẽ đã trúng phải hơi độc của con rắn quái dị nọ, mở miệng muốn kêu hỏi nhưng lại vội nhẩn nhịn xem bộ điệu Liễu đại ca đang vận công kháng cự.

Đặng trang chủ phát giác Liễu Tồn Trung có vẻ khác lạ thất kinh nói:

– Vị Liễu tiên sinh làm sao thế ?

Anh Tử vội ngăn cản khẽ nói:

– Đừng lớn tiếng. Vị ấy đang vận công đẩy chất độc ra ngoài.

Khoảng thời gian cạn chén trà Liễu Tồn Trung chợt hé mở hai mắt, đứng thẳng dậy chép miệng:

– Nguy hiểm thật!

Anh Tử thấy chàng không có vẻ gì là trúng độc, cả mừng hỏi:

– Đại ca không việc gì chứ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Dù là một loài vật nào độc địa nhất thiên hạ cũng chẳng làm gì

nổi đại ca, vừa rồi chỉ bị khó chịu đôi chút thôi.

Liều Tồn Trung liền đem chuyện mình được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu kể cho Anh Tử nghe.

Bấy giờ nàng mới biết trong cơ thể Liều đại ca đã có sẵn một loại tác dụng kháng độc mãnh liệt.

Nàng liền quay sang nói với lão trang chủ:

– Hai cái bướu thịt ở trên đầu con Độc hỏa long kia có thể trị hết bệnh của lệnh thiên kim. Vậy trang chủ hãy sai người cắt nó xuống rồi hãy nói chuyện sau.

Đặng trang chủ vội sai gia nhân cắt hai cái bướu thịt con độc xà ấy. Anh Tử nói:

– Mau đem đốt nó ra tro rồi hòa nó với nước lã chia làm ba lần cho người bệnh uống.

Đặng trang chủ liền sai người làm theo lời dặn bảo của Anh Tử.

Anh Tử nói tiếp:

– Sau khi lệnh thiên kim uống rồi, nội trong ba giờ đồng hồ có thể bình phục hoàn toàn. Trong Xà kinh ghi chú rõ ràng như vậy. Xem ra không phải giả, bất quá cái thi thể của con Độc Hỏa long xin trao cho tiểu nữ còn dùng vào việc hữu dụng.

Đặng trang chủ cười ha hả đáp:

– Lão phu may mắn mới gặp được tiểu thư mới cứu được mạng sống của tiểu nữ, đừng nói là vật vô dụng ấy, mà tiểu thư có muốn lấy cả gia tài, lão phu cũng xin hai tay kính dâng.

Anh Tử cảm tạ, nói với Liều Tồn Trung:

– Đại ca, tiểu muội rất sợ rắn rết không dám đụng vào nó. Đại ca hãy lấy giùm mật cho tiểu muội.

Liều Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

– Mật rắn thì dùng vào việc gì được?

Anh Tử đáp:

– Điều dụng vô cùng. Lấy ra phơi khô, tự nhiên sẽ có chỗ dùng.

Liều Tồn Trung cũng chẳng hỏi thêm, liền moi lấy mật con rắn, nhờ người xuống nhà bếp hun lửa cho khô.

Không lâu sau, gia nhân chạy ra báo cáo:

– Tiểu thư đã hồi tỉnh.

Đặng trang chủ cả mừng, sai người dọn lên yến tiệc, giữa đêm hôm khoản đãi Liễu Tồn Trung với Anh Tử đồng thời cho đỡ tiểu thư ra vái tạ ơn cứu mạng của hai người.

Rượu qua ba tuần. Liễu Tồn Trung lắng tai nghe thấy đã trống canh tư liền thoái thác say rượu.

Đặng trang chủ sai người đưa chàng ra phòng sau nghỉ ngơi. Anh Tử tiểu thư cũng được dành riêng một căn phòng khác.

An bài xong xuôi. Đặng trang chủ cáo từ về phòng an nghỉ.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng tiến đến gần phòng Anh Tử, ghé đầu nhìn vào cửa sổ, thấy Anh Tử hơi thở điều hòa, ngủ rất ngon giấc. Chàng nghĩ bụng:

“Bây giờ mới canh tư, có lẽ bọn La Quỷ cũng ngủ cả rồi. Mình hãy tới đó dò xét động tĩnh ra sao?”

Chàng lặng lẽ tung mình lên mái ngói. Bóng đêm lạnh lẽo, bốn bề vắng lặng như tờ.

Liễu Tồn Trung men theo quan đạo tới khách điểm. Chỉ thấy bọn La Quỷ canh giữ xe lửa đều ngồi ngủ gục bên cạnh xe. Chàng nhanh nhẹn lướt tới, giựt đứt rèm cửa sổ, phóng mình vào bên trong.

Trung ương ngôi khách điểm nọ có một thông đạo, hai bên đều là khách phòng.

Liễu Tồn Trung men theo thông đạo, đi được khoảng mười trượng tới một khúc rẽ, thấy bên hữu có một căn phòng rất lớn, bên trong có ánh đèn chiếu ra, vắng vắng bên tai nghe thấy tiếng người trò chuyện.

Một người dùng tiếng Hán hỏi: .

– Các người rõ cả rồi chứ?

– Rõ cả rồi.

– Chúng tôi đã thấu triệt.

– Chủ nhân sai bảo, dù có phải nhảy vào chốn dầu sôi lửa bỏng tiểu nhân cũng nguyện phục tùng.

Những tiếng đáp ồn ào nổi lên.

Lại nghe thấy có người dùng tiếng Hán hỏi:

– Chư vị hãy nhìn xem đây là vật gì?

Một người đáp:

– Đây là lệnh phù của chủ nhân, còn quan trọng hơn tính mạng chúng tôi trăm lần. Lệnh phù muốn chúng tôi chết, chúng tôi tức khắc phải chết không một hành động phản kháng.

Có người cười hắc hắc rất quái dị nói:

– Hiện tại chư vị đều là giáo chúng trong La Quỷ giáo chúng ta. La Quỷ giáo của chúng ta thưởng phạt phân minh. Chư vị phục tùng mệnh lệnh chủ nhân, hãy cố gắng hành sự ắt sẽ có cơ hội thăng quan phát tài.

Mọi người đáp:

– Dạ dạ.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm quái dị, khẽ nhún mình nhảy lên mái ngói xử thức Đảo quyền châu liêm giờ tay chọc thủng giấy cửa sổ, hé mắt nhìn vào.

Ngờ đâu không nhìn thì thôi, vừa ngó xuống Liễu Tồn Trung đã giật mình thất kinh thiếu chút nữa bật thành tiếng.

Nguyên những người ngồi trong đều là những nhân sĩ võ lâm chính phái có tất cả hơn mười người.

Bàn tay phải ngồi ba vị, đều là Cái Bang trưởng lão mà trước đây từng là tay phải tay trái của lão bang chủ.

Ba người đó chính là Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bá Nhược. Ngồi bên trái là Xung Vân đạo trưởng của Tùng Phong quán, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái. Ba người này trước chàng đều gặp gỡ.

Ngày nọ chàng phụng lệnh Thi Huyền trưởng lão đơn đơn thương độc mã cầm mật thư tới Trấn Giang, ngấm ngầm bảo hộ Tân Khí Tật, vừa gặp Mạc Nam lão ma đàn áp Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái nguy hiểm vô cùng.

Liễu Tồn Trung kịp thời chọc giận Mạc Nam lão ma, cứu được ba người. Tuy chàng không để lộ thân phận nên ba người không biết chàng là Liễu Tồn Trung danh trấn giang hồ, nhưng chàng đã nhận ngay được họ là những nhân vật võ lâm chính phái, được Thi Huyền

trưởng lão ký thác ngấm ngấm bảo hộ Tân Khí Tật.

Vì vậy, bấy giờ chàng lại đưa mắt quan sát tiếp, thấy một bóng người ngồi bên dưới mà không chưa được gặp gỡ bao giờ nên không rõ danh tánh. Kỳ thật số người đó đều là hảo hán trên giang hồ từng liên thủ tiếp cứu Viên Tôn Kiệt.

Họ chính là hảo hán của Bản Long lãnh... Dương Đại Hổ, Dương Đại Hải, Lục Bằng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyễn Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trịnh Kiều Bắc, An Bình trại Điệp phu nhân, cùng bọn Thần Toán Tử Trình Đại tiên sinh, Thị Ẩn Mạc Ác Tài.

Liễu Tồn Trung lạnh toát người choáng váng mặt mày, thiếu chút nữa mê man tại chỗ.

Cũng may chàng là người ý chí thật kiên cường nên chỉ thoáng cái đã giữ được bình tĩnh ngay, phục bất động lắng nghe mọi động tĩnh trong phòng.

Chỉ thấy hán tử mất lời đi đi lại lại trước mặt các nhân vật võ lâm chính phái miệng lâm râm liên hồi.

Liễu Tồn Trung nhìn kỹ chỉ thấy từ Cái Bang trưởng lão Trình Bất Nhược trở xuống cho đến các hảo hán Bản Long lãnh Thị Ẩn Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh ánh mắt đều lơ đãng, dung mạo ủ rũ.

Sau lưng số nhân vật ấy có hai người Kim ngồi mỗi người tay cầm một cuốn sổ chăm chú giở từng trang xem xét.

Bỗng một người Kim đứng dậy, tay chỉ vào một trang giấy, hỏi hán tử mất lời:

– Tên này có phải chẳng là Liễu Tồn Trung?

Hán tử mất lời cúi đầu nhìn xuống đáp:

– Tên Liễu Tồn Trung này tại hạ vốn chưa gặp bao giờ. Nhưng đây là đồ hình của y, có ghi rõ tên tuổi xem ra không sai lầm đâu.

Người Kim nọ lẩm bẩm nói gì không rõ, giây lát sau lại hỏi:

– Gã này chỉ là tiểu tử ít tuổi, sao cấp trên lại coi trọng y như thế ?

Hán tử mất lời đáp:

– Trên giang hồ đều đồn đại, bảo tên này võ công rất cao siêu.

Bấy giờ tên người Kim còn lại bỗng đứng dậy nói với mọi người:

– Trong chư vị có vị nào nhận biết Liễu Tôn Trung?

Chỉ thấy Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đồng thanh đáp:

– Có biết? Có biết!

Trình Bất Nhược tiếp

– Hài tử Liễu Tôn Trung là người rất tốt. Lão nhi rất yêu mến y. Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông đồng thanh nói:

– Chúng tôi cũng từng gặp Liễu Tôn Trung cứu mạng. Ban đầu huynh đệ không nói ra sau chúng tôi điều tra mới biết Liễu huynh đệ ra tay cứu giúp. Liễu Tôn Trung thật là một hảo hán.

Hán tử mất lời bỗng gơ tay chỉ trở vào mặt mọi người, quát:

– Nói bậy, Liễu Tôn Trung là kẻ địch của chúng ta. Các người hiểu chưa?

Mọi người bị dao động thần kinh đều đáp:

– Dạ dạ, Liễu Tôn Trung là kẻ địch của chúng ta.

Hán tử mất lời lại quát lớn một tiếng, tiếp:

– Chúng ta phải giết chết hán. Hễ gặp hán ở đâu là phải giết ngay tại chỗ.

Mọi người lại động tâm thần, nhất tề lặp lại:

– Dạ dạ, chúng ta phải giết chết hán.

Hán tử mất lời có vẻ mãn ý, cười nói:

– Các người hãy ghi nhớ kỹ điều ấy.

Gã lại quay sang các hảo hán Bàn Long lãnh, tiếp:

– Chư vị đã nghe cả rồi. Vậy đã hiểu rõ chưa? Liễu Tôn Trung là kẻ địch của chúng ta. Chúng ta phải giết được hán. Các người có muốn được thăng quan phát tài không ?

Mọi người đáp:

– Muốn! Chúng tôi phục tòng mệnh lệnh Khiết Tử sư phụ giết chết Liễu Tôn Trung thăng quan phát tài?

– Ha ha, thăng quan phát tài, giết chết Liễu Tôn Trung.

Hán tử mất lời rất mãn ý, quay sang cung kính nói với người Kim:

– Đặc sứ đại nhân đã nghe thấy rõ. Miêu Cương tuy là một vùng đất nhỏ hoang vu nhưng đạo thuật cao cường thiên hạ vô song. Dù đặc sứ đại nhân muốn cho Hoàng đế Tống triều phải tuân lệnh chúng ta, tôi cũng có thể làm được.

Một người Kim hỏi:

– Ở Miêu Cương có được bao nhiêu vị đạo thuật cao siêu bằng sư phụ?

Hán tử mất lời đáp:

– Có tất cả mười vị.

Người Kim nói:

– Nếu như mười vị sư phụ cùng xuất mã, ắt thiên hạ anh hùng đều chạy gọn vào trong túi chúng ta hết phải không?

Hán tử mất lời đáp:

– Đương nhiên, điều đó lại cần phải hỏi.

Y đáp với đầy vẻ tự cao tự đại.

Bỗng nghe có tiếng cười nhạt từ phía sau song cửa vọng tới. Hán tử mất lời giật nảy mình vội quay người nhìn lại.

Hai người Kim cũng đồng thời đưa mắt nhìn nhau thất sắc. Hán tử mất lời bỗng hừ nhạt một tiếng phất thay quất bảo mọi người:

– Chư vị có nghe thấy không ? Sau cửa sổ có tiếng người cười nhạt, ắt có kẻ đang rình rập. Chúng ta phải mau ra bắt tên ấy lại.

Vô Cực Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái cùng bọn hảo hán Bàn Long lãnh rầm rập tuân lời ồ ạt phóng ra ngoài cửa sổ. Hai người Kim cũng nhảy theo ra.

Hán tử mất lời thò tay vào trong người móc ra một chiếc bình sắt lục giác. Chiếc bình ấy chỉ lớn nhỏ khoảng hai tấc, vỏ sắt vàng, đoạn gã lập tức chuyển mình phóng theo mọi người.

Bấy giờ trong sảnh chỉ còn Thị ả Mạc Ác Tài chưa kịp nhảy ra. Đại sảnh ấy trước sau chỉ có hai chiếc cửa sổ, mười mấy người không có cách gì xông ra một lúc cho nên Thị ả Mạc Ác Tài chậm trễ hơn nên mới ra sau cùng.

Y đang định nhún mình, bỗng cảm thấy á huyết, Nhuyễn ma huyết đồng thời bị điểm trúng.

Một bàn tay vô hình nhắc bổng thân hình y lên vượt ra ngoài cửa sổ lên trên mái ngói.

Mạc Ác Tài thấy thân pháp người này nhanh nhẹn kỳ lạ, hai tay y gió lộng vù vù, thân hình như đăng vân giá vũ bay bổng lên mây xanh.

Không đầy nửa tuần trà Mạc Ác Tài mở bừng mắt nhìn, thấy mình đã bị người nọ kẹp nách nhảy vào trong một trang viên.

Mạc Ác Tài chỉ thấy người đang mang mình đi là một cừu nhân, bình sinh căm hận nhất, chỉ muốn banh da xẻ thịt đối phương cho hả lòng.

Chỉ tiếc lúc ấy toàn thân y tê tái, không thể cử động được, muốn cất tiếng thóa mạ thì miệng lại không thốt nên lời.

Y bỗng thấy trong phòng có một cô nương đẹp tuyệt trần thò đầu ra, hỏi:

– Đại ca vừa đi đâu về thế ? Người đại ca đang kẹp là ai?

Tác giả không nói, liệt vị cũng biết người đó chính là Liễu Tồn Trung.

Nguyên khi chàng phác giác trong đại sảnh có một hàng người ngồi toàn trưởng lão Cái Bang cùng mười mấy vị võ lâm hiệp nghĩa đạo, chàng rất kinh dị. Ban đầu chàng còn tưởng họ thay dạ đổi lòng, đầu hàng kẻ định, sau nhận ra ánh mắt người nào người nấy kém tinh anh, mặt mũi phờ phạc, trong lòng liền sinh nghi.

Đồng thời lại nghe thấy họ luôn miệng phục tòng hán tử mất lời muốn giết chết mình, chàng nghĩ bụng:

“Xem ra hư vị võ lâm tiền bối đều mất hết lý trí. Nếu bây giờ mình hiện thân thể nào họ cũng cho mình là kẻ địch. Mình lại không dám làm tổn thương họ, một khi mọi người khang khác gì bầy lang hổ điên cuồng nhảy tới vây bọc tấn công thật khó lòng đối phó.”

Chàng suy nghĩ giây lát liền nảy ra một kế, lén tới cửa sổ phía sau sảnh cố ý buông tiếng cười nhạt, dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ mọi người ra ngoài đoạn sử khinh công thân pháp thượng thừa lướt vào điểm ngã Mạc Ác Tài đem về Đặng gia trang.

Liễu Tồn Trung không nhận được Mạc Ác Tài. Trong ý niệm của chàng chỉ muốn bắt một người là có thể điều tra ra manh mối.

Liễu Tồn Trung khẽ đặt Mạc Ác Tài xuống đất, thở hắt ra nói:

– Người này bĩ đại ca điểm trúng á huyết đem về đây

Anh Tử cúi xuống nhìn nói:

– Người này là nhân vật Trung Nguyên chúng ta, xem diện mạo chẳng phải bọn tà ác. Đại ca bắt về để làm gì?

Liễu Tồn Trung thuật lại tình hình vừa rồi cho Anh Tử nghe rồi nói tiếp:

– Những người này đều là các vị tiên bối hiệp nghĩa đạo, không hiểu vì sao lại mê mẩn tâm thần như vậy? Anh Tử hiểu biết rộng hơn đại ca nhiều vậy hãy đoán thử xem?

Anh Tử đáp:

– Bất tất phải đoán nữa. Sự tình rõ ràng như ban ngày. Đại ca có nhớ đội xe lửa ban ngày không? Bên trong đội xe ấy toàn là võ lâm hiệp nghĩa đạo. Họ trúng phải cổ độc của Miêu Cương, vì vậy mới mất hết bản tánh.

Anh Tử vừa nhắc tới cổ độc, Liễu Tồn Trung mới sực tỉnh ngộ. Chàng từng nghe Hà Ngọc Trì nói Đông Doanh đã phái người tới Miêu Cương thúc giục Từ Hỷ Phượng trao cổ độc. Lúc đó không rõ chúng muốn lấy cổ độc ấy để làm gì, hiện tại mới vỡ lẽ.

Liễu Tồn Trung nói:

– Đại ca chỉ biết cổ độc ở Miêu Cương thể giết được người, nhưng không rõ nó lại còn có cả công dụng làm bản tính con người phải mê mẩn.

Anh Tử đáp:

– Cổ độc có rất nhiều loại, trong đó âm hiểm nhất có thể nói là loại cổ độc làm tâm thần người ta mê loạn. Loại này gọi là Thực hồn cổ.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Có biện pháp gì để khiến họ phục hồi bản tánh không?

Anh Tử đáp:

– Phàm chế luyện một loại cổ độc ắt sẽ có phương pháp hóa giải. Bất quá tiểu muội chưa học hỏi đến, hiện tại chỉ có biện pháp đề phòng.

Liễu Tồn Trung bỗng nảy lên một ý niệm vội hỏi:

– Hiện Anh Tử có biện pháp đề phòng ư ? Vậy biện pháp đó như thế nào?

Anh Tử thủng thẳng thò tay vào trong người móc ra một chiếc bình nhỏ đáp:

– Đó là dùng vật này.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Bình đựng gì thế ?

Anh Tử đáp:

– Đựng vật mà mình vừa lấy được; chiếc mật rắn khô.

Liều Tôn Trung ô lên một tiếng hỏi:

– Anh Tử muốn nói mật con Độc hỏa long?

Anh Tử đáp:

– Mật Độc hỏa long không thể hóa giải được Thực hồn cổ, nhưng có thể đề phòng Thực Hồn cổ. Điều này tiểu muội học được trong cuốn Xà kinh. Tiểu muội biết rõ Liễu đại ca là kẻ địch của bọn yêu tà Miêu cương, trù tính sẽ có ngày bị trúng Thực Hồn cổ của chúng, khó tìm được thuốc chữa chạy. Vì vậy mới không bỏ qua cơ hội lấy mật của con Độc hỏa long.

Liều Tôn Trung lấy làm cảm kích nói:

– Anh Tử, cái mật rắn này sử dụng như thế nào? Anh Tử dạy đại ca đi.

Anh Tử đáp:

– Cách dùng rất giản dị, chỉ cần tán nhỏ chiếc mật ra hòa với nước. Khoảng thời gian một giờ sẽ có công hiệu.

Đoạn nàng lấy chén nước lã đổ hết chiếc mật rắn đã tán thành bột ở trong bình ra nói:

– Đại ca mau uống đi, chớ nên chậm trễ.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Thế còn Anh Tử làm sao? Hai chúng ta chia ra mỗi người uống một nửa nhé?

Anh Tử đáp:

– Trong Xà kinh ghi chú: một chiếc mật độc hỏa long, chỉ đủ dùng cho một người, bằng không sẽ mất công hiệu.

Liều Tồn Trung do dự nói:

– Một mình đại ca uống, thế nếu Anh Tử bị trúng Thực Hồn cổ thì sao?

Anh Tử đáp:

– Tiểu muội không phải là mục tiêu của chúng, thì làm sao trúng phải Thực Hồn cổ được?

Liều Tồn Trung nói:

– Đại ca đã luyện được một môn nội công tâm pháp đặc biệt không sợ cái loại Thực Hồn cổ ấy. Anh Tử phục dụng thì hơn.

Anh Tử thấy Liều Tồn Trung từ chối không uống, liền hờn dỗi hậm hực nói:

– Nếu đại ca không chịu uống, tiểu muội sẽ vĩnh viễn không lý tới đại ca nữa. Nội công tâm pháp làm sao đề phòng được Thực Hồn cổ.

Liều Tồn Trung thấy thái độ Anh Tử trong lòng cũng bất nhẫn, liền nói:

– Thôi được, đại ca xin uống vậy, tuy nhiên không an lòng chút nào.

Anh Tứ nũng nịu nói:

– Đại ca không uống mới khiến eho tiểu muội trong lòng bất an thì có.

Liều Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả, cầm lấy chén nước đưa lên miệng uống sạch.

Chàng đưa mắt nhìn Mạc Ác Tài nằm cuộn tròn dưới đất, mắt trợn trừng lộ vẻ đầy thù địch liền giơ tay ra khẽ vỗ giải á huyết của y.

Mạc Ác Tài ngoác miệng thóa mạ:

– Tên ma quân kia hãm hại Mạc gia thật khỗ sở. Có giỏi thì giải huyết đạo cho Mạc đại gia. Ta với người giải quyết bằng chân tay thực học mới là hảo hán.

Liều Tồn Trung thẳng thắn nói:

– Có phải hiệp sĩ họ Mạc đấy không? Tại hạ thường nghe đồn trên

giang hồ có một vị Mạc Ác Tài đại hiệp trác hiệu Thị Ẩn, không biết có liên quan gì với Mạc hiệp sĩ chăng?

Mạc Ác Tài trừng mắt đáp:

– Liên quan quái gì? Lão tử chính là Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài là lão tử. Thị ẩn cũng là lão tử đây. Hừ, hừ...Ma quân người hãm hại lão tử khổ sở. Lão tử chỉ hận không ăn tươi nuốt sống được người.

Liễu Tồn Trung quát lớn:

– Không biết vì nguyên do gì Mạc hiệp sĩ thù hận tại hạ như vậy? Mạc hiệp sĩ với tại hạ xưa nay chưa hề quen biết nhau bao giờ.

Liễu Tồn Trung nói câu này đã vận dụng nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải, thanh âm kèm theo tiếng sấm gió, so sánh với môn Sư tử hồng của Phật môn không sút kém chút nào.

Mạc Ác Tài như tỉnh táo đôi chút, cuồng nộ đột nhiên giảm bớt mấy phần. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tình hình trên lại biến mất, chỉ cảm thấy người ở trước mắt có mối thâm thù đại hận không thể nào hóa giải được lại buông tiếng thóa mạ:

– Người câm mồm chó lại. Mau báo danh hiệu cho mỗ biết. Thế nào cũng có một ngày lão tử tìm người thanh toán.

Liễu hồn Trung khẽ buông tiếng thở dài, mặt lộ vẻ thất vọng, nói với Anh Tử:

– Hiền muội nói không sai. Nội công tâm pháp không thể hóa giải được Thực Hồn cổ. Hiện tại không biết nên giải quyết ra sao?

Anh Tử bình tĩnh đáp:

– Tiểu muội xem vừa rồi, trong ánh mắt của Mạc hiệp sĩ có ẩn hiện một chút linh quang. Chỉ tiếc lại tan biến ngay. Kể cũng thần kỳ thật! Thần kỳ thật! Nội công tâm pháp của đại ca quả nhiên không phải là tầm thường. Tiếc thay... tiếc thay công lực của đại ca còn non kém, không thể phá tan được Thực Hồn cổ.

Liễu Tồn Trung cảm thấy nóng nảy vô cùng, đi đi lại lại trong phòng chợt quay lại hỏi:

– Anh Tử, loại Thực Hồn cổ này quả không có thuốc nào hóa giải được hay sao?

Anh Tử đáp:

– Phàm là một loại cổ độc ắt có một phương pháphóa giải. Tiếc thay, tiểu muội lại không hiểu biết những phương pháp ấy.

Liễu Tồn Trung nói:

– Nếu vậy biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để huyết đạo của Mạc hiệp sĩ vĩnh viễn bị phong bế ? Chi bằng cứ thả vị ấy ra, thủng thảng nghĩ phương pháp sau vậy.

Anh Tử đáp:

– Không được, nếu thả ra vị ấy sẽ coi đại ca như cừu địch. Như thế Đông Doanh lại sẽ thêm một phần lực lượng.

Liễu Tồn Trung nói:

– Để đại ca thử xem sao.

Chàng giơ chưởng giải khai huyết đạo Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài tung mình đứng dậy chỉ tay thóa mạ:

– Đại cừu ! Lão tử tìm ngươi đã lâu. Mau nộp mạng cho ta.

Y sử dụng thiêu Song phương tiên dương xông tới tấn công như vũ bão. Liễu Tồn Trung không dám trả đũa quay đầu sang nói với Anh Tử:

– Hiền muội mau lánh ra ngoài xa một chút.

Chàng chuyển gót chân lánh ra phía sau lưng Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài lập tức quay người vung quyền nhằm đầu chàng đánh xuống. Liễu Tồn Trung vung tả chưởng khê hất một cái gạt quyền của Mạc Ác Tài sang bên. Tả chỉ của chàng điểm ra, trúng Nhuyễn ma huyết Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài mềm nhũn, ngã phục xuống đất. Anh Tử nói:

– Đại ca, tiểu muội nói có đúng không? Hề thả người này ra là kẻ địch lại có thêm một phần lực lượng.

Liễu Tồn Trung đang không biết tính sao, bỗng thấy trên căn phòng ngách bên mé viện có mấy người lần lượt nhảy xuống.

Liễu Tồn Trung vừa thoáng nhìn đã nhận ra đó chính là ba vị trưởng lão Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược.

Vô Cực đã trông thấy Liễu Tồn Trung đứng ở trong phòng, mắt lập tức lộ hung quang, quát lớn:

– Họ Liễu kia, chúng ta đang tìm ngươi đây. Mau đi ra ngoài chịu chết.

Liễu Tồn Trung lớn tiếng đáp:

– Vô Cực trưởng lão, tại hạ là Liễu Tồn Trung đây. Sao trưởng lão lại hồ đồ như vậy, tưởng tại hạ là ai?

Câu nói của chàng sớm đã vận dụng đến mười phần kinh khí nội công tâm pháp Thiên Nhân kinh giải như tiếng sấm vang.

Vô Cực Hóa Duyên, Trình Bất Nhược nghe xong nhột giật mình thảng thốt. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Trình Bất Nhược lại cười ha hả, nói:

– Không sai! Người chính là Liễu Tồn Trung. Chúng ta tới đây để giết người.

– Ha ha. Tuyệt! Tuyệt! Đi mòn giày sắt tìm không thấy. Gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Nào, anh em xông lên đi!

Mạc Ác Tài bị diêm huyết đạo nằm dưới đất la lên:

– Này, hãy giải huyết đạo cho mỗ, để cùng giết hấn một thể.

Hóa Duyên trưởng lão nói:

– Ủa? Té ra Thị ẩn lại ẩn núp ở chốn này, làm mọi người tìm kiếm muốn chết được.

Dứt lời, y lướt tới, cúi xuống vỗ một cái, giải khai huyết đạo cho Mạc Ác Tài.

Mạc Ác Tài lom còm bò dậy, kêu la:

– Ối chà, tiểu tử Liễu Tồn Trung kia. Tuyệt lắm, lão tử đang tìm người giết đây.

Thế rồi Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bất Nhược, Mạc Ác Tài bốn người nhanh nhẹn bao vây chặt lấy Liễu Tồn Trung.

Chàng biết dù có nói nhiều cũng vô ích liền hỏi:

– Còn bọn Xung Vân đạo trưởng nữa đâu sao không thấy tới?

Mạc Ác Tài đáp:

– Bọn họ chia đường tìm kiếm, rồi cất tiếng cười nhạt. Lão tử thật may mắn lại gặp được ngay cừu gia đây. Nào, ba vị trưởng lão động thủ đi.

Ba người kia lập tức xông lên, nhất tề tấn công Liễu Tồn Trung luôn.

Nên biết Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược ba người là thân phận trưởng lão Cái Bang, võ công đều phải tầm thường.

Võ công của Mạc Ác Tài tuy không có gì xuất sắc, nhưng rất nhanh nhẹn, cổ quái, luôn bất ngờ phát ra những chiêu thật lạ lùng, khiến người ta khó phòng bị.

Hơn nữa lúc này bốn người đã mất hết lý trí, hễ xuất thủ là thí mạng chẳng cần thủ thế.

Trong mắt họ, Liễu Tồn Trung là một kẻ thù đại ác không thể nào buông tha được, nên họ bao vây công kích như hổ dữ sổ lồng.

Liễu Tồn Trung thì trái hẳn. Chàng là người tính thuần hậu, đồng thời lại biết bốn người bị La Quỷ mê hoặc bốn tánh, trong lòng đã lấy làm trắc ẩn đời nào chàng chịu hoàn thủ.

Chàng chỉ lợi dụng công phu hạ bàn trong Phân Cung Quái Tượng lướt đi né tránh.

Phạm vi trong căn phòng ấy chật hẹp, số đông người như thế quần thảo, đã có mấy phen Liễu Tồn Trung suýt bị nguy hiểm, trúng phải Đoan một chưởng của Vô Cực trưởng lão.

Mạc Ác Tài đứng bên ngoài kêu la om sòm. Y không có cơ hội xen tay, bỗng liếc thấy Anh Tử đang đứng trong góc phòng liền quát lớn:

– Con nhỏ này là đồ đi điểm hôi thối. Giết! Dứt lời y phóng thẳng về phía Anh Tử.

Liễu Tồn Trung đang ở trong tư thế bị động, nhưng chàng vẫn không dám trả đũa vẫn dựa vào công phu hạ bàn né tránh.

Chàng bỗng thấy Mạc Ác Tài nhảy tới tấn công Anh Tử, đang định xông ra tiếp cứu. Khổ nỗi bị Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược ba người chưởng phong vũ lộng vu vu vây quần chặt không sao thoát thân được.

Chàng đang kêu thảm hổng hét, đã thấy năm ngón tay Mạc Ác Tài vừa chụp trúng Anh Tử.

Đột nhiên Mạc Ác Tài rú lên một tiếng, lão đảo lui về phía sau máu tươi từ trong kẽ bàn tay rỉ ra, chảy ròng ròng xuống đất. Y giơ tay trái ôm lấy bàn tay mặt, miệng kêu la om sòm, khoe mắt đầy gân đỏ thóa mạ:

– Con điểm thối tha. Đây là tự ngươi tìm lấy cái chết. Đừng trách

lão gia ác độc.

Xoẹt một tiếng, y rút luôn thanh Yêu đao ra vũ lộng vù vù.

Liễu Tồn Trung vừa tránh thoát khỏi thức Kim Long thám thảo của Trình Bất Nhược, chàng lại vội khom mình uốn lưng chuyển mình thoát thế Cự ung phát dục của Hóa Duyên trưởng lão trong đường tơ kẽ tóc.

Chàng liếc nhìn thấy trong tay Anh Tử có cầm một chiếc trâm bằng ngọc, hai mắt sáng long lanh chiếu thẳng về phía thanh Yêu đao của Mạc Ác Tài, trong thái độ đã có chút kinh hoảng.

Liễu Tồn Trung vừa thấy Mạc Ác Tài nhảy nhót hết sang phải lại sang trái, biết vừa rồi y bị ngọc trâm đả thương lúc này quyết ý báo thù, nên không dám khinh suất.

Y nhảy nhót như vậy là muốn phân tán sự chú ý của Anh Tử, chuẩn bị tấn công chí mạng. Liễu Tồn Trung là tay võ học đại hành gia vừa nhắc thấy đã biết ngay Anh Tử sắp nguy to, khó lòng thoát khỏi thế công cực hiểm của Mạc Ác Tài. Bất giác chàng lo âu khôn tả.

Chỉ trong nháy mắt, chàng lại liên tiếp tránh thoát mấy chiêu hiểm hóc của ba vị trưởng lão.

Lúc ấy mười ngón tay của Vô Cực cong vòng lại như móc câu lúc trên lúc dưới tấn công tới tấp.

Liễu Tồn Trung bực mình, hừ nhạt một tiếng, hữu chưởng vận dụng thức Lợi thiệp đại xuyên phát ra. Thức này tuy chàng dùng để thủ thế, nhưng Thiên Nhân kinh giải là võ học tối cao của thiên hạ, những cái múa tay vung chân đều bao hàm tài lực lớn lao.

Chỉ thấy chàng khẽ hất một cái, Vô Cực trưởng lão đã đứng không vững, thân hình như một cái chong chóng xoay một vòng, bắn về phía Hóa Duyên trưởng lão ngăn chặn thế công của ông ta.

Thừa dịp may mắn chớp nhoáng ấy. Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, khẽ nhún hai chân, thân hình như một con chim ưng vút qua dính đầu Hóa Duyên, vươn tay chụp cổ áo Mạc Ác Tài quát bảo:

– Đỡ lấy

Dứt lời, chàng hất ngược tay lại. Chỉ thấy thân hình Mạc Ác Tài bắn hẳn về phía bọn Trình Bất Nhược, đồng thời Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn ôm lấy Anh Tử tung mình phóng ra ngoài song cửa, nhảy

lên trên mái ngói, nhanh như gió thoảng lướt ra ngoại ô.

Xa xa, chàng còn văng vẳng nghe thấy tiếng bọn Trình Bất Nhược reo hò đuổi theo.

Liễu Tồn Trung hít một hơi như một làn khói nhẹ chỉ trong nháy mắt đã bỏ xa bọn người ở sau, không còn nghe thấy tiếng quát tháo nữa.

Anh Tử chỉ cảm thấy hai bên tai tiếng gió vù vù. Nàng không phân biệt được mình đang đi về hướng nào, lúc ngừng lại mới phát giác lại trở về khu rừng trúc.

Chiếc xe lừa hai người mua vẫn còn ở đó. Liễu Tồn Trung không nói một lời, đặt Anh Tử xuống.

Ánh sáng trăng lọt qua lùm cây kẽ lá, chiếu xuống bộ mặt xinh đẹp của Anh Tử. Nàng có vẻ bẽn lẽn, vì dù sao nàng cũng là một thiếu nữ khuê các mới trưởng thành chưa từng gần gũi nam nhân. Vừa rồi lại được Liễu Tồn Trung cấp đi suốt một chặng đường dài, thử hỏi tránh sao được sự e thẹn mắc cỡ.

Liễu Tồn Trung không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy chiếc xe lừa vào sâu trong rừng trúc. Anh Tử khẽ thốt:

– Đại ca...

Liễu Tồn Trung vội xua tay ngắt lời:

– Đừng lớn tiếng. Bọn họ sắp tới đây.

Anh Tử đang định hỏi nữa, lại nghe thấy tiếng tà áo phần phật trong gió và tiếng của Hóa Duyên bên ngoài rừng trúc nói:

– Tiểu tử Liễu Tồn Trung nhanh thật.

Trình Bất Nhược nói:

– Y đem theo một con điểm hôi thối, đâu có chạy xa được. Nhiều phần còn ở trong rừng trúc đó.

Vô Cực xen lời:

– Tên ấy rất tinh quái, thể nào cũng đào tẩu về phía trước.

Giây lát sau, lại nghe thấy Mạc Ác Tài thở hổn hển chạy tới nơi, hỏi:

– Hắn chạy mất rồi phải không ?

Vô Cực đáp:

– Chúng ta cứ đuổi theo tiếp xem sao.

Mọi người không ai có ý kiến gì nữa. Chỉ nghe thấy tiếng chân xào xạc. Bọn Trình Bất Nhược đuổi theo về phía ven rừng trúc.

Liều Tồn Trung thở phào nhẹ nhõm.

Anh Tử nói:

– Sao vừa rồi đại ca lo lắng đến thế ? Chẳng lẽ lại phải sợ bọn họ?

Liều Tồn Trung đáp:

– Không phải đại ca sợ họ, mà chỉ ngại họ phát hiện chiếc xe lừa.

Anh Tử bật cười nói:

– Sao đại ca lại hà tiện đến thế. Một chiếc xe lừa có đáng là bao, có vứt đi cũng chẳng tiếc.

Liều Tồn Trung đáp:

– Đại ca không có ý nghĩ ấy, nhưng hiện tại chiếc xe lừa đối với chúng ta rất hữu dụng, không thể để mất được. Nếu để họ trông thấy, dù có mua xe khác cũng mất hết giá trị.

Anh Tử ngạc nhiên hỏi:

– Vì sao thế ?

Liều Tồn Trung thở dài, đáp:

– Không phải đại ca khoa trương. Nếu đôi bên giao đấu thực sự bốn người họ cũng không làm đại ca e ngại. Điều đại ca sợ chỉ là e họ phát hiện được chiếc xe lừa đấy thôi. Hiện tại đại ca đã biết bọn La Quỷ dùng Thực hồn cổ để làm cho võ lâm hiệp nghĩa đạo mất hết bản tánh. Lần này tất nhiên bọn họ sẽ trở về tổng sào huyết ở Miêu khu, nghe theo sự điều khiển của Từ Hỉ Phượng. Nếu như những người này chịu sự chỉ thị của Từ Hỉ Phượng tái xuất giang hồ, chấp hành độc kế của y thì tất võ lâm hiệp nghĩa đạo sẽ bị họ giăng tròng mả lưới.

Liều Tồn Trung nói với vẻ mặt rầu rĩ, Anh Tử nói:

– Nếu vậy nào có liên quan tới cỗ xe lừa?

Liều Tồn Trung đáp:

– Rất liên quan. Sáng mai, tất nhiên họ thể nào cũng quay trở lại Miêu khu. Đại ca với hiền muội sẽ âm thầm theo dõi, tùy cơ hành sự.

Dọc đường ít người lai vãng, nếu như bộ hành ắt thế nào họ cũng hoài nghi. Chẳng hóa ra ta đây bứt dây động rừng ư? Chúng ta cứ ngồi trên xe lừa thủng thẳng lên đường giả làm khách hành hương ắt sẽ che được mắt họ, cho nên không thể để họ phát hiện được chiếc xe lừa này. Vì nếu họ có trông thấy chúng ta có mua chiếc khác theo dõi họ cũng sẽ đem lòng nghi hoặc.

Liễu Tồn Trung phân tích xong Anh Tử gật đầu khen phải nói:

– Nếu vậy chúng ta cứ ẩn phục ở đây đợi chờ phải không?

Liễu Tồn Trung nói:

– Đúng thế. Hiện giờ hãy tạm thời tịnh dưỡng tinh thần đợi cho đoàn xe lừa đi qua đã.

Trời đã tảng sáng quả nhiên nghe tiếng xe lộp cộp trên đường quan đạo kèm theo những tiếng vó ngựa dồn dập từ xa tới gần.

Liễu Tồn Trung với Anh Tử phục kín trong rừng trúc ghé mắt nhìn trộm chỉ thấy cũng như hôm qua, một đoàn xe lừa mui đen chậm rãi đi qua. Dẫn đầu là chiếc xe màu xám của hán tử mất lời.

Liễu Tồn Trung đợi bọn chúng đi qua rừng trúc xa rồi, mới kéo chiếc xe lừa ra bên ngoài, nói:

– Anh Tử hãy ngồi đi. Chúng ta sẽ theo ở xa xa không nên tới quá gần.

Anh Tử nhoẻn miệng cười chui vào khoang. Liễu Tồn Trung khẽ vung roi, cho lừa thủng thẳng lên đường.

Hễ gặp thị trấn cần phải ghé lại nghỉ ngơi, Liễu Tồn Trung với Anh Tử lại dừng xe ở phía xa tìm một quán trọ khác.

Vì vậy toàn đội xe lừa trước mặt suốt dọn đường không hề phát giác phía sau có người theo dõi.

Đi được một ngày, đội xe lừa trước mặt đã tiến vào Miêu khu nhưng không phải tiến thẳng về hướng tổng sào huyết của La Quỷ vì con đường này Anh Tử đã biết rõ.

Anh Tử nói:

– Đại ca, đội xe lừa không phải quay về tổng sào huyết.

Liễu Tồn Trung khẽ gò cương lừa nói:

– Chúng không về tổng sào huyết, chẳng lẽ Từ Hỉ Phượng còn có

sào huyết khác?

Anh Tử ngẫm nghĩ giây lát đáp:

– Nhiều phần Từ Hỉ Phượng còn có sào huyết cư trú. Chúng ta cứ theo sát bọn chúng rồi sẽ tính sau.

Liễu Tồn Trung lại buông lỏng cương lên đường. Chỉ thấy đoàn xe lửa nọ xuyên qua một tiểu thị trấn dừng lại trong một khu rừng ở vùng ngoại ô.

Sau những bụi tùng ẩn hiện một ngôi trang viện rất lớn rộng, tường đỏ ngói xanh.

Liễu Tồn Trung không dám cho xe lửa tới gần mà dừng lại ở phía xa để xem xét.

Chỉ thấy bọn La Quỷ lần lượt xuống xe. Tiếp theo đó là hai tên người Kim. Sau cùng đến hán tử mắt lồi.

Hán tử mắt lồi xuống xe xong liền vén rèm xe màu đen miệng nói gì một thôi một hồi.

Chỉ thấy ba vị trưởng lão Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược lần lượt nhảy xuống xe.

Tiếp theo đó, rèm xe bên kia cũng được vén lên. Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái, An bình trại Diệp phu nhân cùng xuất hiện.

Tiếp đến là các hảo hán Bàn Long Lãnh. Sau cùng là bọn Thần tử toán Trình Đại tiên sinh, Thị Ân Mạc Ác Tài.

Mọi người xuống xe xong, đứng trước cửa đại trang viện nọ giây lát. Cánh cửa lớn liền mở rộng. Mọi người lũ lượt kéo ào bên trong. Cánh cửa lại từ từ khép kín.

Liễu Tồn Trung nói với Anh Tử:

– Anh Tử, không biết địa phương này có khách điểm chăng ?

Anh Tử hỏi lại:

– Đại ca định tìm khách điểm làm chi?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Trước hết ngu huynh thu xếp an toàn cho Anh Tử, sau đó sẽ tiến vào trang viện thăm dò động tĩnh.

Anh Tử nói:

– Đại ca khỏi phải phí công. Gần đây có một ngôi nhà thầy học cũ của tiểu muội. Tiểu muội sẽ tới đó trú ngụ tạm cũng được.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên:

– Thầy cũ của Anh Tử là ai? sao lại ở chốn này?

Anh Tử đáp:

– Ông ta tên là Miêu Chính, ông ta đã dạy Miêu cương phong thổ ký cho muội.

Liễu Tồn Trung hơi do dự hồ nghi hỏi:

– Chuyện này làm sao tin tưởng được. Ông ta là người Miêu, chẳng lẽ hiền muội không sợ tin tức bị bại lộ hay sao?

Anh Tử cười đáp:

– Trong ấp mười nhà ắt hẳn phải có nơi tin cẩn, trong vòng mười bước ắt có cỏ thơm. Từ Hỉ Phượng là người Hán mà nàng ta lại giữ ngôi vị lãnh tụ tối cao của La Quỷ, đối địch với người Hán. Vị lão sư này của tiểu muội tuy là người Miêu, nhưng uyên thâm kinh sử, rất ít khi lai vãng với người Miêu. Vị ấy là một ẩn sĩ.

Liễu Tồn Trung nói:

– Nếu vậy đành phải quấy nhiễu ông ta một phen.

Chàng chuyển đầu xe tiếp:

– Anh Tử chỉ đường cho ngu huynh nhé .

Anh Tử khẽ gạt đầu. Hai người ngồi sát vào nhau, xe lừa quay về tiểu lộ mé tả.

Vùng này toàn là đồng ruộng. Đi quanh co một hồi dừng lại trước một chiếc cầu gỗ. Anh Tử nói:

– Tới rồi đấy.

Nàng thả xuống xe. Chỉ thấy đối diện với đầu cầu có hai căn nhà tranh trước cửa hàng rào trúc, phong cảnh rất thanh nhã.

Hai người đi tới trước cửa. Anh Tử gọi mấy tiếng: “Lão sư”, liền có một lão nhân ăn mặc theo lối người Miêu, tay chống trúc拄杖 từ bên trong bước ra, vừa trông thấy Anh Tử mặt đã lộ sắc vui mừng hỏi:

– Sao Anh Tử lại tới chốn này ?

Lão nhân chợt trông thấy Liễu Tồn Trung đứng sau lưng Anh Tử, vội mời hai người vào nhà ngồi chơi.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một cái bàn với một cái giường. Anh Tử làm lễ ra mắt lão sư.

Lão nhân nọ chăm chú ngắm Liễu Tồn Trung giây lát nói: vị huynh đệ đây khí vũ hiên ngang, mày kiếm mắt sao, mình đây chính khí, không hiểu cao tách đại danh là chi.

Liễu Tồn Trung chấp tay cung kính đáp:

– Tại hạ là Liễu Tồn Trung khấu kiến lão trượng.

Lão nhân dụi mắt, cười ha hả, nói:

– Ối chà! Lão hủ thường nghe người ta đồn đại trong Trung Nguyên có một vị thiếu hiệp trẻ tuổi tên là Liễu Tồn Trung. Phải chăng người đó chính là huynh ?

Liễu Tồn Trung vội chấp tay khiêm tốn, đáp:

– Không dám ! Không dám! Chính là vãn bối.

Lão già cười ha hả, nói:

– Mắt của lão hủ kể cũng chưa kém cõi, vừa nhìn là đoán được ngay.

Ông ta lại quay đầu sang Anh Tử, nói:

– Anh Tử, người với Liễu đại hiệp vào trong khu Miêu có việc gì thế ?

Liễu Tồn Trung do dự giây lát, không dám trả lời thẳng, Anh Tử liếc nhìn chàng, cười nói:

– Lão sư, Liễu đại ca đây định đơn thân độc mã tiến vào ngôi trang viện ở phía sau rừng tùng kia.

Lão già ngạc nhiên hỏi:

– Liễu đại hiệp quen biết Từ Hỉ Phượng hay sao? Anh Tử đáp:

– Hai người chưa hề gặp bao giờ.

Lão già lại hỏi:

– Nếu chưa gặp mặt thì Liễu đại hiệp có việc gì muốn thỉnh cầu y thị?

Anh Tử liền đem chuyện dọc đường phát hiện đội xe lừa cùng các nhận sĩ võ lâm chính nghĩa bị trúng phải Thực Hồn cổ như thế nào, sau cùng nài tiếp:

– Liễu đại ca bảo đệ tử đợi chờ ở nơi đây để chàng tiến vào trang viện dò xét xem sao.

Lão già nói:

– Liễu đại hiệp định tiến vào trong trang viện sau rừng tùng kia để thăm dò hư thực phải không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Dạ.

Lão già đưa tay lên gãi mái tóc bạc phơ, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

– Lão hủ tuy biết rõ trang viện nọ là nơi hành sự của Từ Hỉ Phụng nhưng chưa từng tới đó bao giờ, nên chẳng hiểu bên trong như thế nào. Đại hiệp nên cẩn thận mới được.

Dường như lão nhân còn định nói gì nữa, nhưng miệng mấp máy mấy phen, cuối cùng vẫn tiếp tục nhấn nhé, rồi chuyển ý nói:

– Anh Tử, con hãy ở lại đây chờ Liễu đại hiệp. Thứ tự sáu mươi bốn quyển Phục Hy cùng Lạc Tâm đồ thuyết, con vẫn học chưa hết.

Anh Tử đáp:

– Đúng vậy, chính đệ tử đang muốn thỉnh cầu lão sư dạy nốt những môn này.

Lão già vuốt râu, cả cười. Liễu Tồn Trung đứng dậy cáo từ:

– Vãn bối thực quý quả lão trượng. Xin tái kiến.

Anh Tử tiễn chàng ra tận ngoài cửa, ân cần dặn dò:

– Đại ca, địa phương của Từ Hỉ Phụng thật quỷ quái. Mọi việc phải nên cẩn thận, đừng để tiểu muội lo lắng.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp:

– Ngu huynh biết rồi, tiểu muội cứ an tâm.

Chàng thấy chiếc xe lừa vẫn cột bên cạnh cầu, liền nói:

– Đại ca không cần dùng xe, hãy đem giấu kín vào một nơi thì hơn.

Anh Tử gật đầu tuân lời, Liễu Tồn Trung xuyên qua con đường nhỏ quay trở về lối cũ.

Bấy giờ đã quá Ngọ, ánh thiêu dương như lửa đỏ. Liễu Tồn Trung thi triển khinh công lướt như bay tới khu rừng tùng.

Chỉ thấy cánh cửa lớn của tòa trang viện nọ đóng kín mít. Trước cửa không thấy bóng dáng một tên La Quỷ nào. Chàng nghĩ bụng:

“Ban ngày mình nhảy lên vào rất dễ bị đối phương phát giác. Chi bằng đánh một giấc ngủ ở đây cho thoải mái, đợi tới nửa đêm sẽ bắt đầu hành sự.”

Chàng tung mình lên trên ngọn tùng, tìm một chỗ vững chãi um tùm ngả lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Gió núi lùa qua mát rượi, chàng thiếp đi lúc nào không hay. Trong khi mơ màng, chàng thoáng nghe thấy dưới gốc cây có tiếng người chuyện trò.

Liễu Tồn Trung bừng mắt ra nhìn, chỉ thấy những vì sao lấp lánh xuyên qua những lùm cây kẽ lá như mắt của loài ma quỷ, bốn bề tối đen như mực, liền nghĩ bụng:

“Đêm đã tới rồi”.

Tiếng nói ở dưới gốc cây rất khê, Liễu Tồn Trung cúi đầu nhìn xuống, tuy bên dưới thật tối tăm, nhưng mắt Liễu Tồn Trung rầy sắc bén đã nhận ra ngay có hai tên ăn mặc theo lối La Quỷ ngồi dựa gốc cây tùng chuyện trò líu lo bằng tiếng Miêu.

Liễu Tồn Trung lắng tai nghe. Trong mười câu nhiều lắm chàng chỉ đoán ra được một câu chuyện nói gì. Chàng lấy làm bực bội nghĩ bụng:

“Sớm biết như thế này thì mình đem Anh Tử theo, chắc sẽ biết rõ hai tên kia nói những gì?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng thực ra Liễu Tồn Trung không hề muốn Anh Tử đi theo. Đừng nói có nhiều vấn đề phiền phức khác, chỉ riêng đêm qua gặp các trưởng lão Cái Bang cùng bọn Xung Vân đạo trưởng với hảo hán Bàn Long lãnh cũng đủ khiến chàng đối phó khó khăn, nếu như có thêm Anh Tử thì tình thế sẽ hung hiểm không thể tưởng tượng được.

Liễu Tồn Trung ẩn trên ngọn cây tùng bất động. Khoảng nửa giờ sau chỉ thấy hai tên La Quỷ bên dưới lần lượt đứng dậy, nói líu lo vài

câu, trông bộ dạng hình như sắp quay về trang viện.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng buông mình xuống rón rén đi theo sau chúng.

Hai tên La Quỷ quay về hướng hậu trang. Nơi đây có một dãy tường thấp. Chàng liền tung mình nhảy lên phục mình ẩn núp cách hai tên La Quỷ hơn mười trượng.

Chàng thấy chúng lách vào cánh cửa nhỏ ở dãy tường thấp. Chàng liền tung mình nhảy lên phục trên bờ tường, thấy hai tên La Quỷ tiến thẳng theo một thông đạo. Địa phương chốn này rất rộng lớn, đường đi ngang dọc, đâu đâu cũng thấp đèn sáng choang. Có rất nhiều tì bộc đi lại như thoi đưa, ai nấy ăn mặc rất chỉnh tề như là trong nhà đại phú đại quý.

Không lâu sau, chỉ thấy một số nữ tì vận áo xanh từ một căn phòng đi ra, tay bưng khay, trong khay bày những món ăn khói bốc lên nghi ngút, rảo bước theo thông đạo.

Liễu Tồn Trung tung mình lên trên mái hiên, chỉ thấy bọn nữ tì áo xanh tiến vào một gian đại sảnh bài trí cực kỳ hoa lệ. Giữa sảnh có một dãy bàn dài.

Bọn Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông, An Bình trại Diệp phu nhân, Mạc Ác Tài, hảo hán Bàn Long lãnh chia nhau ra ngồi đối diện

Trên bàn đã sớm bày đĩa bát ly rượu. Ngoài cửa một số nữ tì ăn mặc chỉnh tề đứng cạnh bên phục thị.

Hán tử mất lời ngồi trên Vô Cực trưởng lão. Bỗng nghe dưới sảnh có tiếng người hô lớn:

– Giáo chủ giá lâm.

Hán tử mất lời vội bước ra nghênh tiếp. Chỉ thấy dưới thêm đá có một chiếc kiệu lớn sáu người khiêng dừng lại. Phu kiệu là những thiếu nữ trẻ tuổi mặc đồng phục áo xanh.

Hán tử mất lời phủ phục xuống đất, cung kính thốt:

– Độc Khiết Tử Mật Nhĩ khấu kiến giáo chủ.

Trong kiệu một thanh âm lạnh lạnh vọng ra:

– Đứng dậy, miên lễ.

Hán tử mất lời tự xưng Độc Khiết Tử Mật Nhĩ từ từ nhóm dậy đứng sững bên.

Bấy giờ hai thiếu nữ ở phía trước kiệu vén rèm lên. Chỉ thấy một nữ tử trung niên dung nhan diễm lệ thò đầu ra hỏi:

– Mật Nhĩ, bọn họ đều tới cả chứ ?

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ cung kính đáp:

– Mật Nhĩ may mắn không làm nhục sứ mạng. Mọi người đều tới đông đủ chờ đợi thánh giáo chủ.

Liễu Tồn Trung ngắm kỹ biết thiếu nữ tuổi trung niên diễm lệ nọ nhất định phải là Từ Hỉ Phượng giáo chủ của bọn La Quý.

Xem ra Từ Hỉ Phượng vào khoảng trên dưới ba mươi, trong khoe thu ba tựa hồ bao hàm một tiềm lực yêu mị vô hạn khiến Độc Khiết Tử Mật Nhĩ không dám nhìn thẳng.

Từ Hỉ Phượng thung thảng tiến vào trong đại sảnh. Mật Nhĩ cung kính khấp nép đi trước dẫn đường.

Bấy giờ ánh mắt các nhân sĩ võ lâm chính phái đều đổ dồn về phía Từ Hỉ Phượng. Mật Nhĩ tiến lên đại sảnh lớn tiếng nói với mọi người:

– Chúng ta hãy hoan nghênh thánh giá giáo chủ thánh giá vạn tuế.

Chỉ thấy mọi người đưa mắt nhìn nhau đồng thanh thốt:

– Chúng tôi hoan nghênh thánh giá giáo chủ Thánh giá vạn tuế.

Từ Hỉ Phượng đưa mắt quét nhìn mọi người một vòng rồi khẽ gật đầu thung thảng tiến vào trong sảnh, ngồi vào thủ tịch, mở lời:

– Lần này bốn tọa được các vị tiền bối tới hiệp trợ, bốn tọa rất lấy làm vinh hạnh. Xin mời! Xin mời!

Dứt lời y thị giờ cao ly rượu cùng mời mọi người cạn chén.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ không dám chậm trễ vội giờ ngay ly rượu, nói:

– Xin mời! Xin mời ! Chúng ta đa tạ giáo chủ ban ơn.

Mọi người lần lượt giờ chén rượu lên uống cạn. Bọn nữ tì đứng ở hai bên vội luân phiên châm rượu.

Qua ba tuần rượu Từ Hỉ Phượng hỏi Mật Nhĩ:

– Lão đầu đã thu phục được chưa?

Mật Nhĩ mặt có vẻ hồ thẹn đáp:

– Thỉnh giáo chủ tha thứ cho thuộc hạ tội bất lực. Lão đầu nhi công lực cao thâm vẫn chưa phục. Có lẽ cần phải đích thân giáo chủ ra tay mới xong.

Từ Hỉ Phượng ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu nói:

– Được rồi. Lát nữa tan tiệc, bốn tọa sẽ đích thân ra tay một phen vậy.

Mật Nhĩ cả mừng, như trút được gánh nặng vội mời mọi người cạn chén. Các hảo hán lại đua nhau chén tạc chén thù. Bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng người la lớn:

– Này này, bọn người ăn nhậu thỏa thích sao không mời Tẩu gia tới tham gia?

Trong tiếng quát tháo dưới thêm, không biết một vị hòa thượng xuất hiện từ bao giờ ?

Từ Hỉ Phượng vẫn thản nhiên ngồi uống rượu với quần hùng như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Mật Nhĩ hơi biến sắc mặt khẽ nói với Từ Hỉ Phượng:

– Chính lão hòa thượng say này đã đả thương lão Vu bà ở phòng cổ độc. Nghe nói cũng trúng phải một chưởng Hắc yên cổ, sao hiện tại còn mò tới đây quấy rối được?

Liễu Tồn Trung ẩn phục trên mái hiên trông rất rõ ràng nghĩ bụng:

“Chắc người xuất gia này là Túy hòa thượng, một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ.”

Chàng chăm chú nhìn kỹ liền hơi giật mình lo ngại. Lúc này mục lực của Liễu Tồn Trung cực mạnh, thiên hạ hiếm người sánh kịp. Chàng vừa liếc nhìn đã nhận ngay ra thần thái của hòa thượng ẩn hiện khí độc, bất quá nhờ vào công lực thâm hậu dồn nén được hơi độc xuống bên dưới. Tuy vậy nếu không có tia mắt lợi hại khác thường thì khó lòng nhận ra được.

Trong số các nhân sĩ võ lâm chính phái nhiều người chưa hề gặp gỡ Túy hòa thượng bao giờ, nhưng tên tuổi của ông ta đã sớm như sấm động ngang tai.

Mọi người vừa nghe thấy nói nhân vật dưới thêm chính là Túy hòa thượng bất giác đều giật mình sửng sốt.

Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, ba người trước đây đã từng gặp gỡ Túy hòa thượng một lần nhưng hiện tại làm như không quen biết đều quay đầu ngoác nhìn Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng đứng sừng sững dưới bức thêm cười ha hả nói:

– Đây ba lão già kia, sao lại tới đây ăn nhậu thế ? Con sâu rượu trong bụng tửu gia đang lộng hành đây.

Chỉ thấy Độc Khiết Tử sa sầm nét mặt đưa mắt liếc nhìn Từ Hỉ Phượng có ý thỉnh giáo chỉ thị của giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng vẫn bình tĩnh như thường chỉ khẽ gật đầu.

Độc Khiết Tử Mặt Nhĩ đột nhiên trợn trừng mắt, lăm lăm một hồi với chúng anh hùng.

Chợt thấy Xung Vân đạo trưởng đứng bật dậy. Tiếp đó đến bọn Diệu Huyền, Diệu Thông, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh lần lượt đứng theo, đi sau Xung Vân đạo trưởng xuống dưới thêm đá.

Túy hòa thượng ngẩng nhìn Xung Vân đạo trưởng, thấy lưng y đeo trường kiếm, râu dài bay phất phơ trong gió, thần thái xuất phàm nhưng ánh mắt lơ đãng, trong lòng rất lấy làm lạ, nói:

– Đây đạo nhân, trên giang hồ có một người biệt hiệu là Xung Vân đạo trưởng, đạo nhân có quen biết không?

Xung Vân cười nhạt, đáp:

– Chính bản đạo đây. Lão trọc ngươi không trấn giữ lầu chuông ở Lân Đà tự mà lại tới đây quấy rối hà cớ vì lẽ gì?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp:

– Ái chà! Tuyệt lắm Đã là Xung Vân đạo trưởng thì chúng ta đã là cùng một bọn với nhau. Đây mấy vị hán tử cùng ni cô kia cũng là bằng hữu của đạo trưởng đấy chứ! Tửu gia tới đây là để tìm Từ Hỉ Phượng đòi nợ. Nào tới đây! Tới đây! Chúng ta cùng vây bắt yêu phụ Từ Hỉ Phượng một thể.

Bấy giờ Diệu Huyền, Diệu Thông, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh bốn người đều theo ánh mắt của Độc Khiết Tử Mặt Nhĩ hành động, trước sau tả hữu vây bọc Túy hòa thượng vào giữa.

Liễu Tồn Trung thấy vậy nghĩ bụng:

“Túy hòa thượng là nhân vật thuộc nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, tuy đang nhiễm độc khí nhưng xem ra năm người này cũng chẳng thể làm khó. Mình cứ thủng thẳng tùy cơ hành sự.”

Xung Vân đạo trưởng cười nhạt luôn mồm quát bảo:

– Nói láo! Từ giáo chủ đức sánh thiên hạ, thay trời hành đạo. Hôm nay chúng ta phải thay thánh giáo chủ diệt trừ yêu tăng.

Y lật ngửa hữu thủ, từ từ đưa về phía sau rút thanh trường kiếm ra. Túy hòa thượng kinh ngạc khôn tả không hiểu sao nhân sĩ võ lâm chính phái lại bị Từ Hỉ Phượng thu phục như vậy? Bỗng nghe bên tai có tiếng nói:

– Lão tiên bối thủ hạ lưu tình. Những người này đã bị trúng phải Thực Hồn cổ của Từ Hỉ Phượng, mất hết lý trí. Hiện tại vẫn bối đang chú ý đến việc này.

Túy hòa thượng ngạc nhiên, đang định tìm người phát ra tiếng nói ấy bỗng thấy trước mắt ánh sáng lấp lóe, một thanh trường kiếm đã đâm tới, cách yết hầu không đầy hai tấc.

Đối với ngành kiếm thuật, có thể nói Túy hòa thượng là một tay Đại hành gia. Kinh Kha kích kiếm đồ giải là một môn tuyệt học hãn thế trong kiếm thuật.

Mắt thấy ánh sáng bạc điểm tới, ông chỉ hơi nghiêng sang bên đã tránh thoát được dễ dàng. Nhưng chiếc bàn toán của Trình Đại tiên sinh ở phía sau đã đánh tới, phát trần của Diệu Huyền quất vào ngang lưng, kinh phong nghe vèo vèo.

Túy hòa thượng ha hả cười lớn, gót chân hơi xoay một vòng lướt qua bên cạnh Trình Đại tiên sinh, thoát ra ngoài vòng vây.

Ông ta đưa mắt quét nhìn, đã phát hiện được chỗ ẩn núp của Liễu Tồn Trung. Thấy chàng là một thanh niên anh khí bông bột, nguyên thần nội uẩn, trong lòng rất lấy làm thắc mắc, không biết thanh niên này là ai mà lại anh phong tuấn tú như vậy

Ông ta liền dùng Truyền âm nhập mật hỏi:

– Này tiểu tử, ngươi là ai thế ? Tên là gì? Tửu gia đã trông thấy ngươi rồi. Vì sao ngươi lại biết những người này đã trúng phải Thực Hồn cổ?

Liễu Tồn Trung dùng truyền âm nhập mật đáp:

– Văn bối là Liễu Tồn Trung.

Chàng chưa nói dứt lời, Túy hòa thượng đã khoái trá bật tiếng la lớn:

– Ái chà! Thú quá! Thú quá! Thì ra tiểu tử người. Tửu gia đang tìm kiếm lão tử của người đây.

Nguyên Liễu Tồn Trung từ nhỏ đã được Lữ Di Hạo nuôi nấng đến trưởng thành. Lữ Di Hạo coi chàng như con, cho nên đã có lúc Liễu Tồn Trung gọi ông ta là nghĩa phụ.

Túy hòa thượng ngao du giang hồ, tuy là bạn chí thân với Lữ Di Hạo, nhưng đôi bên ít khi gặp nhau. Ông ta biết Liễu Tồn Trung là nghĩa tử của Lữ Di Hạo nhưng không biết mặt chàng.

Túy hòa thượng là người trực tính cho nên vừa mở miệng đã gọi chàng là tiểu tử còn Lữ Di Hạo là lão tử của chàng.

Tiếng kêu la của ông ta làm mọi người có mặt tại đương trường kinh ngạc đưa mắt nhìn dào dác.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ lớn bước ra khỏi đại sảnh cười hắc hắc nói:

– Túy hòa thượng, người vừa nói chuyện với ai thế?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp:

– Tửu gia nói chuyện với một vị thần tiên.

Mật Nhĩ lạ lùng hỏi:

– Đã là thần tiên sao người lại gọi là tiểu tử?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp:

– Điều này thì Tửu gia là Đại la thiên tiên, y là thần tiên. Thiên tiên còn lớn hơn thần tiên. Vì vậy thần tiên là tiểu tử còn tửu gia là đại tử.

Mật Nhĩ hừ nhạt một tiếng ngừng đầu, lớn tiếng nói:

– Vị bằng hữu kia đã tới nơi, xin hãy hiện thân tương kiến.

Y gọi luôn hai lượt mà không có người đáp lại. Túy hòa thượng cười ha hả, nói:

– Người kêu réo làm chi cho mất công. Thần tiên tiểu tử ấy nào thèm nói chuyện với hạng tép riu như người.

Mật Nhĩ cả giận, quay đầu quát bảo mọi người:

– Các người đứng chờ ra ở đó làm chi? Mau bắt giữ tên trọc này ngay. Đây là mệnh lệnh của giáo chủ.

Bọn Xung Vân đạo trưởng năm người lập tức xông tới lần lượt vung binh khí xông tới tấn công Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng phát tay áo rộng hất bắn binh khí sang bên, bỗng cất tiếng nói:

– Ái chà! Sao tiểu tử người không nói sớm. Đã có rượu uống đại gia còn đánh chác gì được nữa.

Ông ta chợt tung mình, như một con chim khổng lồ bay thẳng lên trên không mất hút trong bóng đen.

Bấy giờ dưới bậc thềm đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Mật Nhĩ chỉ huy mọi người nhảy lên mái ngói truy tìm, nhưng làm sao còn kịp nữa.

Từ Hỉ Phượng vẫn lặng lẽ ngồi nguyên vị bất động. Chỉ thấy y thị khẽ vỗ tay, Mật Nhĩ vội vã chạy vào trong sảnh, cung kính hỏi:

– Giáo chủ có điều chi sai bảo?

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Gọi mọi người về ăn nhậu như cũ, đừng có làm huyền não nữa.

Mật Nhĩ vâng dạ luôn mồm, lớn tiếng huýt sáo miệng kêu gọi. Bọn Xung Vân đạo trưởng lần lượt trở về chỗ ngồi. Từ Hỉ Phượng nói:

– Túy hòa thượng tự phụ công lực tới đây phá rối, thật là không biết tự lượng chút nào. Y đã trúng phải hắc yến cổ của chúng ta. Y vận công chống chọi tuy bình yên vô sự, nhưng sau ba tháng y sẽ biết thân.

Ngừng giây lát, y thị lại tiếp:

– Tên Túy hòa thượng gọi là tiểu tử, chư vị có biết là ai không?

Mạc Ác Tài gãi đầu, gãi tai, đáp:

– Liễu Tồn Trung.

Từ Hỉ Phượng hơi chấn động tâm thần vội hỏi:

– Sao các hạ lại biết là Liễu Tồn Trung?

Mạc Ác Tài đáp:

– Ở dọc đường chúng tôi đã bị y quấy rối một bận.

Ánh mắt của Từ Hi Phượng bỗng lộ rõ thần thái khác lạ nhoẻn miệng cười mê hồn, nói:

– Y tới đây thật đúng lúc. Bồn tọa cũng đang muốn tìm kiếm y.

Trình Bất Nhược hỏi:

– Giáo chủ tìm y có việc gì?

Y thị lại nhoẻn miệng cười đáp:

– Bồn tọa tìm y là muốn bỏ sung vào số hộ pháp đấy. Được lột mình y có thể còn hơn bốn lão hộ pháp trước.

Xung Vân đạo trưởng nói:

– Chính thế, giáo chủ tính làm cách nào để hàng phục y?

Từ Hi Phượng hoan hỉ nói:

– Bồn tọa đã có phương cách. Các người cứ đợi sẽ rõ.

Hãy nói Túy hòa thượng tung mình lên trên mái ngói, lướt thẳng về hướng nam. Bấy giờ trên bầu trời tinh tú lấp lánh, lơ mờ trông thấy phía trước mặt có một bóng đen lướt vèo đi như một ánh sao băng, tốc độ nhanh nhẹn không thể tưởng được.

Túy hòa thượng tinh thần phấn chấn, trong lòng dấy lên ý tưởng tranh cường hiếu thắng, chân liền gia tăng kinh lực, như một mũi tên lao vút đi.

Bóng đen phía trước lúc nhanh lúc chậm, tựa hồ như muốn bỡn cợt, chỉ giữ một khoảng cách nhất định.

Túy hòa thượng ở phía sau la lớn:

– Này tiểu tử, lão tử của người cũng không dám trêu ghẹo tửu gia. Người chớ chọc giận tửu gia thì khốn.

Bóng đen phía trước chỉ cất tiếng cười nhạt. Túy hòa thượng giận dữ quát tháo:

– Được lắm, tiểu tử hôi thối người định thử thách cước lực của tửu gia này. Cũng hay, hãy coi tửu gia đây.

Bấy giờ Túy hòa thượng đã nổi sùng, liền vận hết tốc lực một hơi phóng như điên cuồng. Trong bóng đêm hai bóng đen như hai con quái đản lướt qua một dải thôn dã mênh mông, tới một con đường đất nhỏ

hẹp hai bên đều là ruộng nương. Túy hòa thượng đã nổi hứng, vận hết toàn bộ bí kíp trong Kinh Kha kích kiếm đồ giải truy cản. Bỗng bóng đen trước mặt đứng dừng lại, Túy hòa thượng không kịp thu thế, suýt tí nữa thì đụng vào đối phương. Nhưng dù sao ông ta cũng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ kinh lực đã đạt tới mức thâm phát tùy tâm, đột nhiên hai chân khẽ điểm xuống mặt đất tung người lên trên không để hóa giải cường độ của tốc lực.

Chợt thấy bóng đen trước mặt quất lớn:

– Xem này ! Túy hòa thượng bỗng cảm thấy Thiên Trụ huyết của mình bị người vỗ trúng một chưởng, một luồng khí nóng hổi xuyên vào trong người.

Ông ta giật mình thất kinh, người đang lơ lửng trên không vội uốn lưng búng chân lộn luôn mấy vòng, lúc hai chân điểm xuống mặt đất, bỗng cảm thấy kinh lực mất hết, bộp một tiếng ngã luôn ra đất, nhất thời không động đậy được nữa.

Bấy giờ bóng đen mới khom mình xuống đỡ Túy hòa thượng rập đầu tạ lỗi:

– Hòa thượng thế bá tiên bối thứ tội. Chớ nên trách cứ! Chớ nên trách cứ!

Túy hòa thượng hai mắt thao láo, thóa mạ:

– Tiên bối cái rắm! Cái gì vừa hòa thượng vừa thế bá, lại vừa tiên bối. Tiểu tử ngươi định làm trò gì thế ?

Bóng đen cười đáp:

– Tiểu tử Liễu Tồn Trung không rõ phải xưng hô ra sao, vì vậy mới thốt bừa như trên. Xin lão nhân gia cứ tùy tiện chọn lựa.

Túy hòa thượng xoa đầu, cười ha hả, nói:

– Lại thêm danh từ lão nhân gia nữa. Xưng hô loạn xạ như vậy, tửu gia làm sao nhớ nổi. Thôi tiểu tử ngươi cứ gọi tửu gia là ca ca hòa thượng được rồi.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Dạ, hòa thượng ca ca.

Túy hòa thượng cười ha hả, nói:

– Lát nữa hòa thượng ca ca phải phạt tiểu tử ngươi mời rượu mới

được. Tiểu tử ngươi dám đánh lén hòa thượng ca ca, không biết vì nguyên do gì?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Đó là vì hảo tâm với hòa thượng ca ca đấy.

Túy hòa thượng cả cười, thóa mạ:

– Hảo tâm cái cóc chết. Tiểu tử ngươi vỗ mỗ một chưởng vào Thiên trụ huyết làm mình mấy lão hòa thượng tửu gia ca ca này nóng hổi, kinh lực mất hết. Cũng may hòa thượng ca ca dễ thông cảm. Nếu là người khác sẽ cho là tiểu tử mưu tài hại mạng đấy.

Liễu Tồn Trung nghiêm sắc mặt đáp:

– Hòa thượng ca ca, những lời nói của tiểu tử đều là chân tình. Mời ca ca uống rượu không khó, nhưng lòng dạ của tiểu tử đối với ca ca là do hảo tâm mà ra.

Túy hòa thượng đưa tay lên xoa cái đầu bóng loáng híp mắt lại, nói:

– Hảo tâm của tiểu tử như thế nào, mau nói cho ta biết ngay?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiểu tử phục trên mái hiên đại sảnh của Từ Hỉ Phượng nhận ra hòa thượng ca ca bị bao trùm một tầng hắc khí, biết rõ đó là hiện tượng hòa thượng ca ca bị trúng phải Cổ độc La Quỷ.

Túy hòa thượng ngắt lời:

– Vì sao tiểu tử ngươi lại biết được?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đó là do Tiểu Hắc nói lại.

Túy hòa thượng càng kinh ngạc thêm hỏi:

– Ngươi bảo tiểu tử đen thui phải không? Nó làm sao biết được?

Liễu Tồn Trung liền đem câu chuyện ngẫu nhiên gặp Tiểu Hắc với Anh Tử thuật lại rồi tiếp:

– Vì thế tiểu tử mới biết hòa thượng ca ca đã thương lão Vu bà rồi trúng phải cổ độc của mụ, nhưng là loại cổ độc gì thì chưa rõ được.

Túy hòa thượng nói:

– Tửu gia hòa thượng ca ca quả nhiên là có trúng phải cổ độc thật, nhưng tửu gia đã dùng chân khí dồn nó xuống, hiện tại không thấy có gì là trở ngại. Tiểu tử ngươi đánh mỗi một chưởng lại còn bảo là hảo tâm, thế có phải là ý định giấu cợt tửu gia hòa thượng này đây không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hòa thượng ca ca chỉ biết một mà không biết hai. Ca ca bị trúng cổ độc, chỉ dùng chân khí dồn nén nên nó chưa hề bị tiêu tán, rốt cuộc vẫn lưu lại hậu họa. Nếu như ca ca hơi buông thả chân khí, không dồn được nó xuống cổ độc sẽ phát tác, bất ngờ sẽ hỏng bét.

Túy hòa thượng nghe lặng lẽ gật đầu, nói:

– Có lý! Có lý Vậy tiểu tử ngươi thưởng cho hòa thượng mỗi một chưởng, diệu dụng của nó ở chỗ nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Lòng hảo tâm của tiểu tử là chính ở chỗ đó. Tiểu tử phóng một chưởng đã ngưng tụ Thuần dương cương khí chính tông, đánh rã được cổ độc nội thể ca ca đến tám phần. Ca ca chẳng cảm thấy Thiên trụ huyết nóng hổi, khó chịu hay sao?

Túy hòa thượng nói:

– Đúng! Đúng! Nóng hổi khó chịu lắm. Thuần dương chưởng lực của tiểu tử ngươi làm sao lại có oai lực như thế.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Chỉ riêng dựa vào chưởng lực chưa đủ, công lao lớn nhất phải nhờ hòa thượng ca ca hợp tác mới được.

Túy hòa thượng càng nghe càng hồ đồ, ngoác miệng kêu la:

– Kỳ quá! Kỳ quá! Tiểu tử ngươi càng nói càng khó hiểu. Tửu gia hòa thượng ca ca này hợp tác với ngươi bao giờ.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Hòa thượng ca ca thử thí cước trình với tiểu tử như thế không là hợp tác thì là cái gì?

Túy hòa thượng cười híp mắt lài nói:

– Té ra là thế. À, sao thử thí cước lại chữa được cổ độc?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đạo lý rất đơn giản. Hòa thượng ca ca ra sức phóng chạy, cổ độc trong cơ thể do đó bị tản mát, tiểu tử thừa cơ vỗ một chưởng Thuận dương chân khí phát huy nhiệt lực đẩy được cổ độc ra ngoài một cách dễ dàng. Làm như thế chỉ tốn một nửa công phu mà thôi.

Túy hòa thượng chợt vỗ lể, giơ một ngón tay lên cao khen ngợi:

– Giỏi lắm ! Giỏi lắm! Chẳng trách ai cũng khen ngợi tiểu tử người xứng danh hán tử. Bây giờ tửu gia hòa thượng không còn lo ngại hậu họa nữa. Hay lắm ! Tửu giả sẽ mời tiểu tử người uống rượu. .

Đoạn ông ta thò tay sờ túi, mặt bỗng nhăn nhó méo xệch. Liễu Tồn Trung biết hòa thượng không có một xu trong túi liền nói:

– Không sao. Để tiểu tử mời hòa thượng ca ca uống rượu cũng được. Bất quá hòa thượng ca ca chớ vui mừng vội. Cổ độc chỉ mới tiêu tám thành, chứ không trừ được hết đâu.

Túy hòa thượng ngạc nhiên nói:

Nếu vậy, tiểu tử người hãy thưởng cho tửu gia mỗ một chưởng nữa, trừ cho sạch đi là xong.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiếc thay không thể dùng hành động này lại lần thứ hai. Cổ độc còn lại phải dùng phương pháp khác chữa trị mới được.

Túy hòa thượng nói:

– Phương pháp gì người mau nói ra đi, hòa thượng ca ca sẽ nghe theo lời tiểu tử người hết.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Nếu vậy, Túy hòa thượng ca ca hãy theo tiểu tử lại đây uống rượu một bữa đã rồi sẽ bàn định sau.

Túy hòa thượng vỗ tay cười nói:

– Tuyệt ! Tuyệt! Ai ai cũng bảo người là tiểu tử tốt, quả nhiên không sai.

Thế rồi Liễu Tồn Trung dẫn Túy hòa thượng quanh quẹo một hồi xuyên qua vùng ruộng lúa ấy tới một quán rượu. Chàng gọi hai bát rượu, một số đồ nhắm ra nhậu nhết. Hòa thượng quát bảo gã bán rượu:

– Ai thèm uống cái bát vớt đi này, mau đem cả vò đến đây tửu gia mới đã nghiên.

Dứt lời ông ta đưa mắt nhìn vào túi của Liễu Tồn Trung. Chàng hiểu ý nói:

– Chớ ngại, dù hòa thượng ca ca có uống luôn mười vò cũng không xài hết tiền trong túi tiểu tử.

Hòa thượng ngượng nghịu đánh trống lảng:

– Hòa thượng ca ca không quen uống rượu bằng bát. Lúc ở Lãn Đà tự tu cả vò mới cảm thấy thú vị.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hòa thượng ca ca chớ có ngại! Chớ ngại! À có phải hòa thượng ca ca giới mặn đấy không?

Túy hòa thượng đáp:

– Giới cái rắm rít. Hòa thượng ca ca rất khoái ăn thịt chó. Nhưng tiếc thay cái quán rượu cóc chết này lại không bán cái khoái khẩu ấy.

Liễu Tồn Trung nói: .

– Nếu dọc đường có gặp chó rừng, mình giết một con làm thịt ăn, hòa thượng ca ca có chịu không?

Túy hòa thượng cất tiếng cười ha hả, nói:

– Thế mới tuyệt cú. Tiểu tử người đáng là gia gia của hòa thượng mõ.

Hai người ăn uống no nê, Túy hòa thượng rũ chiếc áo cà sa rách rưới thùng thỉng đứng lên.

Liễu Tồn Trung thò tay móc ít bạc vụn trả tiền rượu thịt, nói:

– Hòa thượng ca ca hãy theo tiểu tử chữa cổ độc.

Túy hòa thượng hỏi:

– Đi đâu chữa? Nơi đây làm quái gì có thầy thuốc?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hiện tại không tiện nói nhiều. Hòa thượng ca ca cứ việc đi theo tiểu tử là được.

Túy hòa thượng nói:

– Được, hòa thượng ca ca nghe theo lời tiểu tử người. Tốt nhất là địa phương chó chết ấy có rượu thịt uống mẹ nó từng hũ lớn thì dù có

chữa không hết cổ độc cũng chẳng sao.

Thế rồi ông ta đi theo phía sau lưng Liễu Tồn Trung. Hai người cùng thi triển cước trình nhanh như sao xẹt, chỉ trong vòng thời gian một bữa cơm liền tới trước chiếc cầu gỗ. Liễu Tồn Trung nói:

– Đại phu chữa cổ độc ở chốn này.

Túy hòa thượng liền theo tay chỉ của Liễu Tồn Trung chỉ thấy bên cạnh chiếc cầu có hai căn nhà tranh cửa gỗ khép hờ, bốn bề vắng vẻ không một bóng người, liền nheo mắt nói:

– Địa phương quỷ quái này làm gì có đại phu. Tiểu tử đừng có đánh lừa ca ca.

Liễu Tồn Trung nói:

– Cứ việc theo tiểu tử tới đây.

Hai người đi qua cầu. Liễu Tồn Trung khẽ mở cách cửa gỗ thò đầu vào trong gọi:

– Anh Tử !

Bên trong có tiếng phụ nữ mừng rỡ la lớn, liền đó có một nữ tử phong tư trác tuyệt bước ra ngoài cửa.

Túy hòa thượng chỉ cảm thấy mắt sáng hắt lên, liền la lớn:

– Ối chà ! Tửu gia tướng là ai. Té ra là Trần cô nương.

Nữ tử vừa trông thấy Túy hòa thượng, nàng đồng thời vừa mừng rỡ, vừa vô cùng kinh ngạc, cung kính nói:

– Tiểu nữ khấu kiến ân công đại sư.

Túy hòa thượng giơ tay gỡ chiếc đầu lóng bóng, cười toe toét nói:

– Trần cô nương gọi cái gì ân công đại sư thế. Tửu gia này từ khi ra khỏi thai Phật, chưa từng được nghe tiếng xưng hô quái dị ấy bao giờ.

Anh Tử tùm tùm cười không đáp, Liễu Tồn Trung xen lời:

– Hòa thượng ca ca đã từng cứu mạng Anh Tử ra khỏi vùng nguy hiểm của Cô Lâu giáo, nàng không gọi là ân công thì gọi là gì?

Túy hòa thượng nói:

– Đó chỉ là một chuyện nhỏ mọn, có đáng gì đâu mà để bụng. Thôi đừng đề cập tới nữa. Nay Trần cô nương, ở đây có rượu bán không?

Trần cô nương đôi mắt lấp lánh, ghé sát đôi môi xinh xắn như trái anh đào vào cạnh tai Liễu Tồn Trung thủ thủ mấy câu. Túy hòa thượng trợn mắt quát hỏi:

– Này thì thâm lén lút gì thế ? Đừng giở trò đánh lừa tửu gia không ổn đâu. Lão gia sẽ ăn tươi nuốt sống cả đôi cho mà xem.

Anh Tử nghe ông ta nói câu “cả đôi” bèn lén đến đỏ mặt tía tai vội chạy luôn vào trong nhà. Liễu Tồn Trung cười nói:

– Hòa thượng ca ca ăn nói lỗ mãng quá. Cái gì mà đôi với chiếc? Không sợ con gái người ta mắc cỡ hay sao?

Túy hòa thượng nói:

– Tửu gia hơi đâu để tâm tới cái trò đó. Đôi với chiếc thì có gì là quan trọng?

Liễu Tồn Trung ngắt lời:

– Thôi, chúng ta hãy vào trong kia ngồi chơi đã.

Hai người ngồi xuống xong Liễu Tồn Trung nói:

– Vừa rồi Anh Tử nói rượu của lão sư làm vừa mới hết. Chúng ta hãy đợi chờ giây lát, nàng đi mua về ngay.

Túy hòa thượng mừng rỡ đáp:

– Thế mới phải chứ. A! Lão sư của nàng ta là ai thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Vị lão sư ấy là người Miêu, dạy nàng đọc sách.

Túy hòa thượng hỏi:

– Nếu vậy người bảo đại phu có thể chữa được cổ độc phải chăng là lão sư ấy?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Không dám giấu giếm đại ca, tiểu tử bảo vị đại phu chữa được cổ độc ấy bất quá là chỉ thuận miệng nói mà thôi. Bất quá Anh Tử cũng được học hỏi rất nhiều. Từ cổ có câu Kỳ sư ắt có kỳ đồ, thầy giỏi tất dạy trò giỏi. Học trò biết nhiều hiểu rộng đâu có lẽ lão sư lại kém được, vì vậy mới đưa ca ca tới đây để thử vận hên xui

Túy hòa thượng nói:

– Té ra là như thế. Vậy tiểu tử người cũng không lừa gạt tửu gia.

Không lâu sau chỉ thấy Anh Tử đi cùng một lão già người Miêu từ sau bước ra, Anh Tử bưng một hũ rượu mặt tươi như hoa nở.

Lão già bước lên tương kiến cười đáp:

– Liễu đại hiệp ! Vị đại sư đây có phải là ân công cứu mạng Anh Tử đấy không?

Liễu Tồn Trung đứng dậy đáp:

– Và ông ta cũng là hòa thượng ca ca của tại hạ.

Lão già cả mừng. Đôi bên tương kiến xong, Anh Tử đem ba cái ly rót đầy rượu, Túy hòa thượng đã giơ tay đỡ luôn cái ly rượu nói:

– Trần cô nương hãy ngồi xuống đây. Để tũu gia rót lấy uống mới lý thú.

Chỉ nghe ực một cái ông ta đã tu hết sạch ly rượu, ngấm nghĩa đầy ly rồi lại rót đầy rượu vào. Anh Tử hỏi:

– Đại ca có tìm được manh mối gì không ?

Liễu Tồn Trung kể sơ lược tình hình rồi tiếp:

– Hòa thượng ca ca bị trúng cổ độc, không biết có ai biết cách chữa trị chăng?

Anh Tử thất kinh đáp:

– Bị trúng loại độc nào? Lão sư xin lão nhân gia xem giùm cho.

Lão già ngấm nhìn Túy hòa thượng giây lát nói:

– Vị ấy trúng phải Hắc khí cổ. Chớ ngại, bị trúng độc ấy cũng nhẹ thôi.

Ngừng giây lát ông ta trầm ngâm tiếp:

– Kỳ quái thật, sao lại có hiện tượng này?

Anh Tử vội hỏi:

– Hiện tượng gì thế ?

Lão già đáp:

– Hắc khí cổ không trúng thì thôi, phàm trúng phải quyết chẳng phải như thế này đâu.

Liễu Tồn Trung trong lòng biết rõ cổ độc ở cơ thể Túy hòa thượng đã bị chưởng lực của chàng đánh tan tám chín thành, nhưng chàng

không tiện nói ra, chỉ hỏi:

– Lão tiên bối có cách chữa trị được không ?

Lão già đáp:

– Nếu là những loại cổ độc khác thì không được, nhưng thứ Hắc khí cổ này thì lão hữu biết cách chữa trị. Tuy nhiên cần lưu đại sư ở lại đây dăm ba ngày, không biết đại sư có ưng thuận chăng?

Túy hòa thượng nói:

– Nếu như ngày nào đều có hũ rượu lớn uống thì mẹ kiếp, dù ở lại đây hàng năm cũng chẳng có gì quan trọng.

Anh Tử bật cười, đưa mắt nhìn ông già. Lão già nói:

– Mỹ tửu thì không có, nhưng rượu xấu thì dễ lắm.

Túy hòa thượng nói:

– Rượu ngon với rượu xấu cái gì, tửu gia cũng chẳng cần, hễ có thì cứ mang ra đây.

Lão già cười ha hả nói:

– Đại sư là người trực tính, thật rất hợp với lão.

Đoạn ông ta sai Anh Tử đi lo liệu chỗ nghỉ ngơi cho Túy hòa thượng, sáng ngày mai sẽ bắt đầu chữa bệnh, rồi ông ta đi lo sẵn dụng cụ chữa trị.

Liễu Tồn Trung kéo Anh Tử ra một nơi, dặn dò mấy câu rồi nói với Túy hòa thượng:

– Hòa thượng ca ca cứ việc ở chốn này uống rượu trị độc, tiểu tử cần đi tìm Từ Hỉ Phụng thanh toán.

Túy hòa thượng đáp:

– Như thế cũng được. Nhưng tiểu tử ngươi không được đánh chết mụ ta đấy.

Liễu Tồn Trung nói:

– Hòa thượng ca ca nói như vậy có ý nghĩa gì?

Túy hòa thượng la ó om sòm:

– Còn phải hỏi nữa, tiểu tử ngươi đánh chết mụ, tửu gia sẽ không có đối thủ thì hứng thú gì nữa.

Liều Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả chấp tay cáo biệt. Chàng vừa đi tới chân cầu, Anh Tử đã đuổi theo ra dặn dò:

Đại ca lần này đi hãy nên cẩn thận. Lão sư bảo địa phương ấy rất nhiều trò quỷ quái. Võ công của đại ca tuy cao siêu nhưng cũng chớ nên coi thường. Tiểu muội rất lấy làm lo ngại.

Liều Tồn Trung nói:

– Hiền muội cứ yên tâm. Đại ca tự biết lo liệu lấy. Hiền muội ở lại hãy chiếu cố chu đáo cho hòa thượng ca ca.

Anh Tử gật đầu lặng lẽ nhìn theo bóng Liều Tồn Trung cho tới khuất sau một góc núi mới miễn cưỡng quay vào trong nhà.

Hãy nói Liều Tồn Trung từ biệt Anh Tử theo đường cũ quay trở lại trang viện của Từ Hỉ Phượng. Tới bên rừng tùng chàng liền nhảy lên một ngọn tùng rậm rạp, đánh một giấc ngủ cho thoải mái.

Lần này đã có sẵn kinh nghiệm kỳ trước chàng tới Nghị sự sảnh của Từ Hỉ Phượng một cách dễ dàng.

Tuy nhiên đêm nay tình hình có điểm khác thường. Nghị sự sảnh tối như mực, bốn bề không có ánh đèn.

Liều Tồn Trung vận hết mục lực nhìn, chỉ thấy các phòng sảnh đường đều đóng cửa kín mít, xem ra người trong toàn trang đều ngủ say. Chàng nghĩ bụng:

“Nghe nói Từ Hỉ Phượng là một nữ tử tinh thông, biết rõ Túy hòa thượng thể nào cũng trở lại phá quấy, sao lại không chút đề phòng thế này? Chẳng lẽ đã có sẵn một quỷ kế gì chăng.”

Vừa suy nghĩ, chàng vừa nhẹ nhàng tung mình lướt qua một dãy sương phòng. Nơi đây còn tối tăm hơn bên ngoài nhiều.

Vì bên ngoài có nhiều tinh tú lóng lánh như ánh mắt của loài quỷ mị nên trong朦胧 lung có thể lơ mờ phân biệt được hướng. Góc tối ấy sẽ không bị đối phương phát hiện.

Ánh mắt của chàng rất sắc bén, tuy xung quanh tối đen như mực, chàng vẫn có thể phân biệt được vị trí.

Chàng thấy trước mắt mình là một đường hẻm, hai bên có những vách tường bằng những tảng đá lớn.

Hai đầu Đông Tây đều có cánh cửa vòng cung toàn tạo bằng thép

ròng dày đến ba bốn tấc.

Liễu Tồn Trung chăm chú quan sát tình thế, hơi sồn lòng nghĩ bụng:

“Nếu như hai cánh cửa sắt ở hai lầu Đông Tây đóng chặt, mình há chẳng biến thành ếch ở trong lu ư ?

Ý niệm vừa nảy sinh chàng định thôi lui. Nói thì chậm, bây giờ sự biến chuyển nhanh khôn tả. Tai đã nghe thấy tiếng rè rè, cửa phía sau đã tự động ráp lại.

Liễu Tồn Trung đột nhiên cả giận quát lớn một tiếng vung đơn chưởng vỗ ra.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng, chưởng ấy của chàng là thức Lợi Thiệp Đại Xuyên trong Thiên Nhân kinh giải kèm theo cả uy thế của phong lôi ẩn hiện, chấn động đến những tảng đá trong đường hẻm cũng vỡ ra từng mảnh vụn.

Nhưng cánh cửa sắt ấy không hề suy sụp chút nào. Chàng đang thất vọng, bỗng hai bê vách có ánh lửa lóe ra.

Nguyên bây giờ chợt vách tường xuất hiện vô số những lỗ nhỏ. Những ánh lửa là từ trong những lỗ đó hắt ra, tiếp theo đó bên ngoài lỗ có một tràng cười dài lạnh lạnh.

Tiếng cười ấy chẳng khác gì âm nhạc du dương, nó ngọt ngào êm dịu, rất vui tai.

Liễu Tồn Trung nhận ra đó là tiếng phụ nữ.

Đồng thời chàng cũng nghe ra tiếng cười này dường như là của Từ Hỉ Phượng, nhưng chàng vẫn lớn tiếng quát hỏi:

– Ai thế ?

Người nọ ngọt ngào đáp:

– Liễu đại hiệp không nhận ra giọng nói của thiếp ư ?

– Ngươi là ai? Có phải là loại ma quỷ đấy không?

– Ối chà! Sao đại hiệp lại nói gì kỳ lạ thế ? Thiếp là Từ Hỉ Phượng đây !

Liễu Tồn Trung vô cùng phần nộ, hừ nhạt một tiếng cố nghĩ cách thoát thân.

Chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh của Từ Hỉ Phượng ghé vào lỗ hổng, đầy vẻ hoan hỉ nói:

– Liễu đại hiệp làm gì mà hung hăng thế ? Định ăn thịt người hay sao đấy?

Liễu Tồn Trung chấp tay sau lưng đi lại suy nghĩ, miệng thóa mạ:

– Không sai, ta chỉ hận không ăn thịt con yêu tinh người ?

Từ Hỉ Phượng cười khúc khích nói:

– Đại hiệp định ăn thịt thiếp thực ? Ồi chà? Vậy thì ăn ngay đi!

Liễu Tồn Trung quát lớn:

– Người câm mồm lại. Ai thêm ăn thịt người bao giờ?

Từ Hỉ Phượng giậm chân nói:

– Ái chà? Đại hiệp nói gì mà chẳng giữ lời. Thiếp không tới nữa đâu. Vừa rồi đại hiệp đã chẳng bảo ăn thịt thiếp là gì?

Liễu Tồn Trung cứng họng không đáp lại được.

Chàng ta là một hán tử trực tính, không biết đối đáp quanh co. Vừa rồi, đáng lẽ không nên đòi ăn thịt đối phương, để lúc này bị giễu cợt, không thể tranh biện lại được.

Bên kia, Từ Hỉ Phương lại thôi thúc:

– Liễu đại hiệp, thiếp hận đại hiệp muốn chết được. Sao đại hiệp không nói gì thế ? Biến thành câm rồi chẳng?

Liễu Tồn Trung trong lòng rất nóng nảy, liền quay sang vấn đề khác hỏi:

– Từ Hỉ Phượng, ngươi cũng là người Hán phải không?

Từ Hỉ Phượng giễu cợt:

– Ái chà! Cái đó còn phải hỏi nữa! Thiếp không là người Hán thì là người gì chứ?

Liễu Tồn Trung nói:

– Nghe nói trước đây ngươi lấy một người chồng là đại thi nhân, tinh thông kinh sử. Người cũng là kẻ am hiểu chữ nghĩa, báo thù chồng, một phụ nữ tiết liệt.

Từ Hỉ Phượng ngắt lời:

– Đó đều là chuyện quá khứ. Việc đã qua thiếp quên sạch. Thiếp chỉ ưa thích những sự thể đang xảy ra trước mắt.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Người là người Hán, sao lại chịu làm khuyển mã cho người Kim đối địch với các chí sĩ Trung Nguyên?

Từ Hỉ Phượng mắt đong đưa, giậm chân nói:

– Người ta hận đại hiệp mà lại còn không biết.

Liễu Tồn Trung hừ nhạt một tiếng, hỏi:

– Vì sao lại hận mỗ?

Từ Hỉ Phượng nói: .

– Thiếp hỏi hoài mà đại hiệp không chịu đáp, lại còn nói những chuyện lời thối người Hán với người Kim gì nữa, chán muốn chết đi được.

Liễu Tồn Trung chán nản đưa mắt nhìn tứ phía, tìm đường để thoát thân.

Từ Hỉ Phượng nũng nịu nói:

– Người làm sao thế ? Câm đấy hả ? Người không lý tới ta, suốt cuộc đời này đừng hòng ra khỏi nơi đây.

Bỗng nghe thấy tiếng đàn ông nói:

– Khải bẩm thánh giáo chủ, tên này ngoan cố u mê, âm tối, thánh giáo chủ chớ nên phí lời, xin cho thuộc hạ chiếu theo đúng kế hoạch hành sự.

Từ Hỉ Phượng chỉ âm ừ như chưa định được chủ ý, đã nghe thấy gã nam nhân nọ cất tiếng thô bạo quát lên.

– Đây tên Liễu Tồn Trung kia nghe đây. Lão tử là nhị phó nguyên soái Độc Khiết Tử Mật Nhĩ. Người nhìn xem trên vách tường có những vật gì nữa.

Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn tứ phía phát hiện bên trong những cái lỗ trên vách tường đều có một đầu mũi tên ló ra lấp lánh ánh sáng màu lam. Hiển nhiên đầu mũi tên tẩm chất cực độc.

Ánh mắt của Độc Khiết Tử Mật Nhĩ loang loáng chiếu ra từ một lỗ nhỏ nói:

– Liễu Tồn Trung, người nhìn rõ chưa? Trên vách có tất cả 564 lỗ hổng, mỗi lỗ đều đặt sẵn độc tiễn của Miêu khu chúng ta đặc chế. Chỉ cần thánh giáo chủ xuống lệnh, thân thể tiểu tử người lập tức bị xuyên thủng hàng ngàn lỗ hổng.

Liễu Tồn Trung nhếch mép cười nhạt, thái độ ung dung khinh thường chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Mật Nhĩ giận dữ quát tháo:

– Liễu Tồn Trung, lão tử đếm tới ba tiếng. Nếu mi không giơ tay đầu hàng thì đừng trách thủ đoạn của lão tử ác độc

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Đây là những lời nói ngông cuồng bình sinh ta mới nghe thấy lần thứ nhất.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ biến sắc mặt, cười hắc hắc nói:

– Giỏi lắm, giỏi lắm. Bây giờ lão tử đếm từ một đến ba, người hãy nghe cho kỹ. Nếu không chịu giơ tay đầu hàng thì đừng oán lão độc ác đấy.

Liễu Tồn Trung ung dung đáp:

– Dù người có đếm đến khan cổ kiệt lực cũng đừng mong mỗ giơ tay đầu hàng. Người hãy dẹp cái ý nghĩ điên rồ ấy đi. Vừa nói, trong óc Liễu Tồn Trung vừa nhanh nhẹn tính toán:

“Vì đường hẻm ấy hai đầu đều bị cửa sắt bịt chặt, mái ngói trên đỉnh đầu xem ra cũng được tạo bằng sắt thép khó lòng xông ra được. Vách đá hai bên thì không cần phải đề cập tới, đừng mong làm suy yếu được chút nào. Nếu như Độc Khiết Tử đếm xong ba tiếng, mấy trăm mũi tên độc từ những lỗ nhỏ bắn ra không phải là chuyện tầm thường. Hơn nữa, chỉ riêng bị giam giữ ở đây cũng đủ đói khát mà chết rồi.

Liền đó, tai chàng đã nghe Độc Khiết Tử bắt đầu đếm:

– Một, hai...

Gã sắp đếm đến tiếng thứ ba, bỗng nghe thấy Từ Hỉ Phượng nói:

– Mật Nhĩ khoan đã ! Để bản tọa hỏi thêm y vài câu.

Chỉ thấy mắt Từ Hỉ Phượng ghé nhìn vào lỗ hổng nói:

– Liễu đại hiệp chắc đã thấy rõ. Chỉ cần nhị phó nguyên soái đếm tới tiếng thứ ba, đại hiệp sẽ bị chết dưới rừng tên. Thiếp... thiếp không

muốn đại hiệp phải chết chút nào.

Mật Nhĩ ngạc nhiên hỏi:

– Khỏi bẩm giáo chủ, tại sao lại không muốn y chết?

Từ Hỉ Phượng như có ẩn ý gì, không vui đáp:

– Nơi đây không phải việc của ngươi. Ngươi hãy lui ra đi.

Mật Nhĩ sợ hãi đáp:

– Dạ dạ, xin cung kính tuân lệnh giáo chủ.

Dứt lời tiếng chân gã xa dần.

Liễu Tồn Trung biết Mật Nhĩ đã đi khỏi nơi đó, chàng nhếch mép cười nhạt, nhưng trong đầu óc vẫn không ngớt tính kế thoát thân.

Chợt nghe thấy Từ Hỉ Phượng cất tiếng thở dài náo nùng, lầm bầm tự nói với mình:

– Thật là oan gia! Oan gia ! Xưa nay ta chưa hề thấy người nào cứng cỏi như thế này cả.

Tuy nói rất nhỏ, nhưng Liễu Tồn Trung cũng nghe thấy rất rõ ràng. Từ Hỉ Phượng bỗng hỏi:

– Vì sao Liễu đại hiệp lại không phụ hồi đáp câu hỏi của thiếp?

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói:

– Mỗ nói chuyện phải có người đối thoại. Nơi đây không có một ai thì bảo đối đáp cái gì?

Từ Hỉ Phượng cười hi hí nói:

– Sao đại hiệp lại bảo không có ai? Chẳng lẽ thiếp không phải là người hay sao?

Liễu Tồn Trung lạnh lùng đáp:

– Ngươi là hồ ly.

Dường như Từ Hỉ Phượng đã tức giận cực độ, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn nói:

– Đại hiệp đừng mắng nhiếc người như thế, có được không? Tôi là vì nghĩ đến đại hiệp mới phải nói chuyện dài dòng như vậy.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

– Nếu vậy, thì mỗ phải tạ ơn thánh giáo chủ chắc!

Từ Hỉ Phượng dịu dàng nói:

– Nếu nói về tình lý thì phải làm như thế này mới đúng. Bất quá vì đại hiệp có điểm đặc biệt nên thiếp cũng miễn cho.

Liều Tồn Trung lạnh lùng hỏi:

– Điểm đặc biệt gì?

Từ Hỉ Phượng nũng nịu nói:

– Đại hiệp không hiểu thực hay hư đấy ? Chẳng lẽ đại hiệp không biết một phút gì về tâm sự của người ta hay sao?

– Mỗ làm sao biết tâm sự của người. Mỗ cũng chưa hề học qua phép bói toán, người lại không nói ra làm sao mỗ đoán được.

Từ Hỉ Phượng dậm chân, hờn dỗi nói:

– Hừ! Thiếp giận đại hiệp muốn chết được.

Liều Tồn Trung bật cười ha hả. Bỗng linh cơ chuyển động, nói:

– Dĩ nhiên người phải hận mỗ rồi. Người làm ứng khuyển cho người Kim, còn mỗ là địch thủ của chúng. Mỗ muốn khôi phục một nửa mảnh sơn hà của Đại Tống chúng ta, người lại theo người Kim hủy hoại quê hương. Thử hỏi người không hận mỗ thì còn hận ai nữa.

Từ Hỉ Phượng có vẻ nóng nảy nói:

– Thiếp không muốn nghe những lời lôi thôi ấy. Tống triều cũng chẳng có mấy kẻ tốt lành. Chính trượng phu thiếp cũng bị bọn quan lại của Tống triều hãm hại.

Liều Tồn Trung đáp:

– Dù vậy, người phải nên báo thù bọn quan lại đã giết hại trượng phu mình chứ sao lại cam tâm làm ứng khuyển cho ngoại bang, làm trành cho hổ?

Từ Hỉ Phượng căm phẫn nói:

– Tất cả đều là lũ xấu xa đáng ghê tởm.

Liều Tồn Trung thản nhiên nói:

– Nếu vậy chẳng trách người căm hận mỗ.

Từ Hỉ Phượng vội đáp:

– Đại hiệp chờ hiểu lầm. Thiếp hận đại hiệp là...

– Là sao? Người cứ nói thẳng ra, đừng có úp úp mở mở nữa.

– Chà ! Sao chàng chẳng biết điều chút nào hết vậy ?

Giọng nói Từ Hỉ Phượng có vẻ trách móc, nhưng đáy lòng nàng nảy lên một ý niệm ấm áp khác thường. Nàng dịu giọng tiếp:

– Liễu đại hiệp, nếu đại hiệp bằng lòng không đối địch với thiếp, thiếp sẽ thả đại hiệp ra tức khắc, cả ngôi bảo tọa giáo chủ này cũng nhường lại cho đại hiệp. Đại hiệp có chấp thuận không?

Liễu Tồn Trung quát bảo:

– Ai thềm ngôi bảo tọa của yêu phụ người bao giờ, mỗ sẽ có biện pháp ra khỏi nơi đây. Yêu phụ rút ra đằng khác đi.

Từ Hỉ Phượng cảm giận đến nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực nói:

– Thật là người ương ngạnh, rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Được, ta không lý đến người, để xem người dùng cách nào ra khỏi nơi đây.

Đoạn nàng ta bực bội dậm chân thành thạch rời khỏi nơi đó ngay.

Liễu Tồn Trung chỉ cười khẩy, bỗng nghe từ đằng xa có người nói:

– Khải bẩm báo chủ không thuyết phục được tên đó ư ?

Từ Hỉ Phượng chỉ hừ nhạt một tiếng không đáp, tên nọ lại tiếp:

– Nếu Minh Ngoan không linh thì dùng ám Thanh Tử quả vậy.

Từ Hỉ Phượng quát bảo:

– Câm mồm!

Tên nọ thất kinh luôn miệng thốt dạ dạ một hồi, sau lại có tiếng chân của tên khác từ xa tới gần cung kính nói:

– Khải bẩm giáo chủ. Hoàn Nhan Xương phái người tới cầu kiến, người có đại sự bí mật cần phải kiến diện giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng hỏi:

– Tin bắt được Liễu Tồn Trung có bị tiết lộ không?

Tên kia đáp:

– Không, sứ giả của Hoàn Nhan Xương cũng không nhắc tới việc này.

Từ Hỉ Phượng bây giờ mới hơi yên tâm, nói:

– Được để bốn tọa ra gặp y.

Thế rồi tiếng chân của người đi xa dần. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Tên Hoàn Nhan Xương phái người tới đây, không biết để âm mưu gì?”

Chàng không thoát thân được, trong lòng rất bồn chồn, sốt ruột. Khoảng thời gian một bữa cơm, bỗng nghe có tiếng người từ xa tới gần.

Một tên nói không sôi tiếng Hán mở lời:

– Đây là kế hoạch của Thông Thiên Hiểu sư gia, tất nhiên phải bắt cho được tên Liễu Tồn Trung. Vì vậy Hoàn đại soái mới sai mỗ tới đây xem sao. Thế nào, chẳng lẽ mấy ngày nay tên Liễu Tồn Trung đó còn chưa tới ?

Có tiếng Từ Hỉ Phượng không vui đáp:

– Vừa rồi bốn giáo chủ chả nói là Liễu Tồn Trung chưa hề tới đây. Sao sứ giả còn hỏi mãi thế ?

Có lẽ gã nọ cũng nể sợ, vội cười xòa đáp:

– Dạ dạ. Đó là vì sự tính toán của Thông Thiên Hiểu xưa nay chưa bao giờ sai trệch.

Từ Hỉ Phượng khề hừ nhạt nói:

– Đây là địa phương của bốn giáo chủ, chẳng lẽ Thông Thiên Hiểu lại biết rõ hơn bốn giáo chủ chẳng ?

Tên nọ chỉ gượng cười.

– Đó nơi nào sứ giả cũng đã xem qua cả rồi, có thấy bóng dáng Liễu Tồn Trung không?

– Quả không có! Không có ! Té ra tên Liễu Tồn Trung ấy chưa hề tới đây. Để tiểu nhân trở về bẩm lại với Hoàn đại nguyên soái.

Từ Hỉ phượng lạnh lùng nói:

– Sứ giả hành sự nhanh nhẩu lắm.

Tên nọ lại cười gượng. Một hồi, Từ Hỉ Phượng liền tiếp:

– Tiễn khách.

Tiếp đó nghe thấy có một số người đua nhau vâng dạ, đưa gã sứ giả của Hoàn đại soái xa dần.

Không lâu sau, mắt của Từ Hỉ Phượng lại xuất hiện ở phía lỗ hổng, ngắm nhìn Liễu Tồn Trung chứa đầy thâm ý, dịu dàng nói:

– Vừa rồi đại hiệp đã nghe thấy hết chứ?

Liễu Tồn Trung làm ra vẻ không hiểu, hỏi lại:

– Nghe thấy gì?

Từ Hỉ Phượng cố nén lòng, khẽ nói:

– Đại hiệp vẫn chưa hiểu thực ư?

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp:

– Hờ ! Mỗ bảo không hiểu là không hiểu, thực với giả nổi gì. Ai thèm nghe trộm ở trong ổ rắn của các người.

Từ Hỉ Phượng nhả nhót nói:

– Người tới vừa rồi là người Kim. Nếu y biết, đại hiệp không thể nào toàn mạng được.

Liễu Tồn Trung cố ý khiêu khích Từ Hỉ Phượng nên cười nhạt, nói:

– Thế sao người không nói luôn cho hần biết ta đang ở đây, để xem ai không toàn mạng.

Từ Hỉ Phượng rầu rĩ đáp:

– Không ngờ tướng mạo đại hiệp tuấn tú như vậy mà tính nết lại cố chấp như thế.

Liễu Tồn Trung chỉ nhếch mép cười nhạt, không nói năng gì.

Từ Hỉ Phượng đau lòng như cắt nhưng không dám phát tác, lại dịu dàng nói:

– Chắc đại hiệp đói lắm rồi? Đại hiệp muốn ăn gì cứ cho thiếp biết.

– Ta không đói ! Không đói! Người mau cút đi đằng khác đi.

Liễu Tồn Trung ra vẻ khó chịu, giơ chưởng lên phát. Một luồng kinh phong đẩy về phía lỗ hổng như một lưỡi dao sắc lún át trước mặt Từ Hỉ Phượng.

Từ Hỉ Phượng hơi nghiêng đầu tránh né, tức giận nghiêng rằng, nhưng nàng ta không nở lên tiếng quát mắng, chỉ ngược lắt nhìn Liễu Tồn Trung với đầy vẻ oán hờn.

Không bao lâu, Liễu Tồn Trung lại nghe thấy từ đằng xa có tiếng

chân người vọng tới, rồi có tiếng ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Thánh giáo chủ làm sao thế ?

Liễu Tồn Trung nhìn qua lỗ hồng, liền trông thấy Từ Hỉ Phượng đang giơ tay áo lụa khế lau chùi ngăn lệ trên khóe mắt. Từ Hỉ Phượng nghẹn ngào nói:

– Không sao cả. Ta bị mắt hột cát bay vào mắt.

Người nọ có vẻ hoài nghi, cúi đầu nhìn xuống đất giây lát. Thấy mặt sàn sạch sẽ bóng loáng, không vương một hạt bụi, thì có lý nào cát lại bay vào mắt giáo chủ được?

Y do dự giây lát, liền vỗ tay kêu gọi:

– Bay đâu!

Chỉ thấy bên sương phòng mé Tây một bộc phụ bước ra rập đầu thốt:

– Đại quân gia điều chi sai bảo?

Người nọ hỏi:

– Nơi đây ai phụ trách quét tước?

Bộc phụ đáp:

– Là số ba, chữ Nghĩ.

Người nọ nói:

– Bảo cho y thị biết mặt sàn có bụi bặm bay cả vào mắt giáo chủ, và bảo y thị hãy tự xử lấy.

Bộc phụ nọ thất kinh, mặt cắt không còn một hột máu, không dám lên tiếng đáp. Từ Hỉ Phượng xen lời:

– Đại quân gia, y thị mới phạm tội lần đầu, ta miễn cho sự trừng phạt.

Người được gọi là quân gia mỉm cười, quay sang quát bảo bộc phụ:

– Tên số ba chữ “Nghĩ” dưới quyền quân hạt của người. Người có tội trị thuộc quyền bất nghiêm. Thánh giáo chủ khoan nhân đại độ đức sánh thiên địa, đã tha tội cho sao người còn không mau rập đầu tạ ơn đi!

Bộc phụ sợ hãi luôn miệng vâng dạ, quỳ sụp xuống trước mặt Từ Hỉ Phượng rập đầu vái lia lịa, nói:

– Tạ ơn đức Thánh giáo chủ không giết. Thánh giáo chủ vạn tuế.

Từ Hỉ Phương chậm rãi nói:

– Thôi, đứng dậy.

Bộc phụ ríu ríu đứng lên. Đại quản gia liền cảnh cáo:

– Người phải thủ giữ cương vị cẩn thận đốc thúc công tác ! Lần sau còn tái phạm quyết không tha đâu.

Bộc phụ run rẩy rập đầu tạ ơn. Từ Hỉ Phương nói:

– Đại quản gia tới đây có việc gì thế ?

Đại quản gia đáp:

– Khải bẩm Thánh giáo chủ, bên Kim doanh, Hoàn Nhan Xương lại phái sứ giả tới.

Từ Hỉ Phương bực bội nói:

– Hãy bảo hân: Thánh giáo chủ có việc, đi tuần thị rồi.

Đại quản gia cung kính đáp: “Dạ” rồi tiếng chân của y xa dần.

Từ Hỉ Phương ghé mắt vào lỗ hổng nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng đang ngồi dựa lưng vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần. Nàng ta không dám làm cho chàng thức tỉnh liền nhẹ nhàng đi xuống dưới nhà bếp.

Bọn quản sự nhà bếp thấy Thánh giáo chủ đột nhiên tới nơi đích thân xem xét đều giật mình toát mồ hôi vừa thất kinh, vừa mừng rỡ, kéo nhau tới phủ phục sát đất nói:

– Chúng thuộc hạ bái kiến Thánh giáo chủ, Thánh giáo chủ vạn tuế!

Từ Hỉ Phương phát tay nói:

– Đứng lên đi !

Bọn họ lần lượt đứng dậy nép sang bên. Từ Hỉ Phương nói:

– Ai là quản sự ở đây?

Một người rập đầu xuống đáp:

– Tiểu nhân chính là quản sự nhà bếp này. Xin khấu đầu ra mắt Thánh giáo chủ.

Từ Hỉ Phương nói:

– Trong Thiết Môn trận có giam một vị Trung Nguyên hiện tại đang say ngủ. Lúc vị ấy tỉnh dậy thế nào cũng đói khát. Hãy cho vị ấy ăn Thiên Niên Hà Thủ Ô nấu với yến tuyết.

Tên quản sự nghe nói liền đỡ lưỡi há hốc miệng coi như tai mình nghe lầm, ấp úng hỏi lại:

– Khỏi bẩm Thánh giáo chủ, đây là chính Thánh giáo chủ xơi ạ?

Từ Hỉ Phượng bực mình đáp:

– Không phải ta mà là vị người Trung Nguyên trong Thiết Môn trận kia ăn. Tên quản sự giật nảy mình, vội đáp:

– Dạ dạ.

Từ Hỉ Phượng tiếp:

– Các người khê đẩy thức ăn vào đó, chớ làm vị ấy thức tỉnh.

Tên quản sự nọ rập đầu đáp:

– Dạ dạ.

Bấy giờ Từ Hỉ Phượng mới có chút mãn ý liền quay người di thân về hương khuê. Một bọn tiểu tì áo xanh vừa thấy nàng ta trở về đã vội tiến lại hầu hạ.

Từ Hỉ Phượng ngồi trước gương ngắm nhìn mình giây lát. Năm sáu tiểu tì áo xanh đứng yên lặng châu chực ngoài cửa, không dám gây một tiếng động nhỏ.

Từ Hỉ Phượng khê buông tiếng thở dài, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Bọn tiểu tì lăm lét nhìn nhau kinh ngạc, không biết hôm nay vì sao Thánh giáo chủ lại có thái độ kỳ lạ như vậy.

Từ Hỉ Phượng khê nói với một tì nữ lớn tuổi nhất:

– Người vào đây.

Tì nữ nọ khép nép bước vào, quỳ sụp xuống dưới trang đài, rập đầu bẩm:

– Tì nữ ra mắt Thánh giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng khê phát tay, nói:

– Người hãy gỡ đầu cho ta.

Tì nữ nọ cung kính đáp:

– Dạ dạ.

Y thị cầm chiếc lược, thận trọng gỡ những chiếc ngọc trâm trên đầu Từ Hỉ Phượng, nhẹ chải mái tóc mây óng ả cho nàng. Trong lòng rất thắc mắc, nghĩ bụng:

“Thánh giáo chủ xưa nay không ưa trang điểm, chẳng lẽ ngoài kia có quý khách tới thăm chăng?”

Nghĩ đoạn, y thị lén đưa mắt liếc trộm Từ Hỉ Phượng, chỉ thấy Thánh giáo chủ ngồi yên lặng ngắm nghía sắc diện của mình trong gương, mặt mày tươi tỉnh dường như gặp chuyện gì vui mừng vô hạn vậy.

Tỳ nữ nọ chải tóc cho Từ Hỉ Phượng xong liền đứng sang bên chờ sai khiến. Từ Hỉ Phượng ngắm nghía trước gương hết sang trái sang phải, dường như cảm thấy mình có sắc đẹp trời sinh ai nom thấy cũng phải đem lòng quyến luyến, đắm say.

Một hồi lâu nàng mới quay đầu nói với bọn tiểu tì:

– Thôi, các người ra đi, không cần phải chầu chực nữa.

Bọn tì nữ như được đại xá vội rập đầu lui ra. Từ Hỉ Phượng uể oải đứng dậy ra khỏi hương khuê.

Chợt có người vội vã từ mé Đông đi tới. Người nọ thoạt thấy Từ Hỉ Phượng đã vội đứng giạt sang bên cung kính nói:

– Thuộc hạ Lục Thiêm Thừ Bàng Quân tham kiến giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng dừng chân lại hỏi:

– Có việc gì thế ?

Lục Thiêm Thừ Bàng Quân đáp:

– Hôm qua mới chuyển về hơn mười vị Thực Hồn cổ, không biết nên phân phối ra sao? Xin thánh giáo chủ ban chỉ thị?

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Tam đại trưởng lão Cái Bang võ công ở mức tối cao, hãy phái họ hiệp trợ hộ giáo, còn những người khác, bốn tọa sẽ có cách sử dụng riêng.

Lục Thiêm Thừ Bàng Quân khẽ đáp: “Dạ”, nhưng y lại cung kính tiếp:

– Khải bầm thánh giáo chủ, Đông Doanh Thông Thiên Hiếu có gửi thư hỏa tốc tới, xin Thánh giáo chủ qua mắt.

Đoạn gã dâng một bức thư bằng hai tay lên. Từ Hỉ Phượng xem qua, môi đào hơi mấp máy, rồi nhanh nhẹn bỏ vào trong tay áo, nói: “Ta biết rồi”.

Nàng đang rời gót định đi tiếp. Lục Thiềm Thừ Bàng Quân hơi do dự rồi gượng cười, cung kính nói:

– Khải bầm Thánh giáo chủ, thư sứ giả đưa thư nói: Thông Thiên Hiếu đã đoán được ngày đó Liễu Tồn Trung thể nào cũng tới. Mấy ngày gần đây Liễu Tồn Trung thể nào cũng tới nơi. Xin Thánh giáo chủ hãy nghĩ cách đối phó. Theo họ thì võ công của hần rất cao cường, hành tung thần xuất quỷ mạt.

Từ Hỉ Phượng nghe nói bỗng xéch ngược đôi mày liễu, mặt sa sầm trừng mắt nhìn Lục Thiềm Thừ.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân khiếp hãi vội cúi xuống đất không dám ngừng lên.

Từ Hỉ Phượng gằn giọng nói:

– Thông Thiên Hiếu còn nói gì nữa ?

Bàng Quân ấp úng đáp:

– Vị ấy hỏi: đã phát hiện được tung tích của Liễu Tồn Trung chưa?

Từ Hỉ Phượng lạnh lùng nói:

– Sao Thông Thiên Hiếu lại đa tâm như vậy? Nếu y không yên lòng thì cứ bảo y đích thân tới đây.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân vội đáp dạ dạ, bụng y bảo thầm:

“Không hiểu sao Thánh giáo chủ lại bỗng nóng nảy đến thế, trái hẳn với lúc thường rất ôn hòa sáng suốt ,,

Y có nghe nói trong Thiết Môn trận có giam giữ một nhân vật Trung Nguyên, muốn định hỏi xem là ai.

Thấy thánh giáo chủ không vui, y chẳng dám quấy nhiễu, đành nuốt sự thắc mắc ấy xuống bụng.

Từ Hỉ Phượng lạnh lùng hỏi:

– Còn chuyện gì nữa không?

Bàng Quân đáp:

– Thưa không còn việc gì nữa. Thuộc hạ xin cáo lui.

Đoạn y khom mình đứng rất sang bên. Từ Hỉ Phượng thủng thẳng đi được hai bước, bỗng quay đầu lại nói:

– Chắc người cũng đã biết người bị giam trong Thiết Môn trận là ai rồi.

Thật ra Lục Thiêm Thừ Bàng Quân mới từ Tương Châu về chưa biết rõ chuyện gì, nghe giáo chủ nói như vậy gã chỉ biết gật đầu đáp dạ. Từ Hỉ Phượng hỏi:

– Thế tên sứ giả truyền tin cho Đông Doanh có biết không?

Bàng Quân đáp:

– Y không hỏi tới vấn đề này. Chắc y chưa biết đâu.

Từ Hỉ Phượng lấy làm mãn ý nói:

– Chuyện ở nơi đây, tốt hơn đừng nên cho bên Đông Doanh hay biết.

Bàng Quân đáp:

– Dạ.

Dường như Từ Hỉ Phượng còn định dặn bảo gì nữa nhưng nàng ta do dự giây lát lại thôi, uyển chuyển bước về phía thông đạo.

Nàng ta vốn định đi tới hội nghị sảnh, không hiểu vì sao trong đầu óc chỉ luôn nghĩ đến Thiết Môn trận, bất giác chân lại thả bước tới nơi đó, ghé mắt nhìn vào lỗ hổng thấy trong đó đã đặt sẵn cái khay đựng Thiên Niên Hà Thủ Ô nấu với yến tuyết khói bốc lên nghi ngút.

Loại thực phẩm này ngay cả đến Từ Hỉ Phượng cũng không được dùng thường, trong một năm khó thưởng thức một lần, vì Thiên Niên Hà Thủ Ô với loại ổ yến tuyết ở Đông đảo này rất hiếm có.

Miêu Truyền ở Đông Doanh vì muốn lấy lòng nàng đã phải tốn không biết bao nhiêu nhân vật lực mới thâm hoạch được.

Nghe nói hai loại thực phẩm này hiệu dụng vô cùng, sau khi ăn vào không những sẽ sống lâu trường thọ mà còn tăng thêm được đến mười năm công lực.

Xem tình hình thì món ăn này vừa được làm xong nên Liễu Tồn

Trung chưa kịp ăn, đang ngừng đầu ngẫm nghĩ.

Từ Hi Phượng chăm chú ngắm nghía nhìn Liễu Tôn Trung hồi lâu, trong lòng cảm thấy ấm áp khôn tả.

Bỗng ánh mắt Liễu Tôn Trung ngẫu nhiên quét nhìn về phía lỗ hổng, phát hiện Từ Hi Phượng đang ngắm nhìn mình với đầy vẻ say đắm.

Không hiểu sao Liễu Tôn Trung lại cảm thấy chán ghét đối phương vô cùng, Chàng ngoảnh đầu đi nơi khác không thềm nhìn lại.

Từ Hi Phượng có bao giờ lại bị người ta lãnh đạm với mình như vậy? Nàng nghiêng chặt răng, định thóa mạ chàng mấy câu, nhưng cuối cùng vẫn cố nhẫn nhịn dịu dàng hỏi:

– Sao đại hiệp không ăn? Đây là một loại thực phẩm bổ dưỡng quý giá rất hữu ích.

Liễu Tôn Trung lạnh lùng đáp:

– Ta không dễ bị mắc hóm người đâu. Có quỷ mới biết người lén bỏ thuốc độc gì vào trong đó.

Chỉ thấy Từ Hi Phượng giận dữ người run lấy bầy. Thái độ ủy khuất của nàng thật đáng thương, trông lại càng yêu kiều diễm lệ. Khóe mắt nàng long lanh ngấn Liễu Tôn Trung không thềm nhìn đối phương, chấp tay sau lưng đi đi lại lại, có lúc ngừng đầu lên trầm tư.

Từ Hi Phượng rầu rĩ giơ tay áo lụa lau nước mắt, gượng cười nói:

– Nếu thiếp muốn hại đại hiệp thì không cần phải dùng đến cách hạ độc. Nhưng lỗ hổng này đều đặt sẵn độc tiễn, đại hiệp chả đã sớm trông thấy là gì?

Liễu Tôn Trung không đáp, vẫn tiếp tục đi đi lại lại. Giọng của Từ Hi Phượng nghẹn ngào, tiếp:

– ăn đi ! Có lẽ đại hiệp đói lắm rồi. Để nguội lạnh không ngon đâu.

Liễu Tôn Trung vẫn quay lưng lại, lạnh lùng tiếp:

– Kệ ta. Mồ là khiếu hóa tử, không xứng ăn những món bổ bán quá giá.

Từ Hi Phượng thấy Liễu Tôn Trung nổi giận, không dám nói tiếp, chỉ đứng ngây người ra nhìn chàng giây lát, rồi nghiêng răng bỏ đi luôn.

Thính giác của Liễu Tôn Trung rất bén nhạy. Chàng biết ngay Từ

Hỉ Phượng đã bỏ đi, liền quay đầu lại. Chỉ thấy bóng dáng Từ Hỉ Phượng thướt tha nhưng trông có phần tiều tụy.

Khoảng thời gian một bữa cơm, lỗ hổng trên vách được đẩy vào một chiếc bình, và phía bên kia có tiếng thiếu nữ nói:

– Liễu đại hiệp, trong bình này đựng sữa. Thánh giáo chủ sai đưa tới để đại hiệp dùng.

Liễu Tồn Trung thùng thảng đáp:

– Biết rồi.

Tì nữ nọ cung kính vái chào rồi lặng lẽ rời khỏi nơi đó.

Như thế lại được một ngày.

Liễu Tồn Trung bị giam giữ ở trong đó, không sao nghĩ được cách thoát thân. Chàng nóng ruột, nghĩ bụng:

– Chắc Anh Tử ở nhà rất nóng lòng trông chờ ta trở về.

Phía lỗ hổng vẫn đưa thực vật tới đều đều. Chàng định không ăn nhưng vì quá đói khát đành phải ăn chút ít. Chàng không thấy bóng dáng Từ Hỉ Phượng đâu cả liền nghĩ thầm:

“Y thị không tới càng tốt. Mình càng đỡ bị quấy nhiễu phiền phức”.

Bỗng từ xa có tiếng chân người bước tới, rồi một giọng nói già cả vang lên:

– Bắt được tiểu sử ấy, Trung Nguyên võ lâm sẽ mất đi một nhân vật trọng yếu càng dễ bị phá tan. Nay, Bàng Quân lão hữu, có đích mắt trông thấy hẩn không?

Liễu Tồn Trung nghe giọng nói hùng mạnh của ông già nọ liền thất kinh nghĩ bụng:

– Sao lão cũng tới đây? Già này...

Lại nghe có tiếng người đáp:

– Tôn Kha Ba tiên bối, chẳng lẽ Bàng Quân này lại dám nói bậy bạ trước mặt lão nhân gia? Đây là Thánh giáo chủ đích miệng nói tiểu bối nghe.

Tôn Kha Ba hỏi:

– Nếu vậy sao không thấy Từ Hỉ Phượng tuyên bố.

Tiếp đó là giọng nói của một người trẻ tuổi mà Liễu Tồn Trung đã

nhận ra ngay đó là Cát Đạt Tố đại đệ tử của Tôn Kha Ba. Gã hỏi:

– Từ Hỉ Phượng đi đâu rồi?

Bàng Quân đáp:

– Thánh giáo chủ có việc phải tới Luyện Cổ Phòng chỉ trong sớm tối sẽ trở về.

Tiếng chân của mọi người dừng lại cách đó không xa. Kha Ba hỏi:

– Người chưa gặp Cổ Đạt Lạt ư? Sao vẫn chưa tìm thấy nó?

Cát Đạt Tố đáp:

– Sư phụ còn hỏi đến tên đó làm gì? Hiện tại hắn là phản đồ của Thanh Hải Lạp Bộ tự.

Giây lát sau lại nghe thấy một giọng nói của người trẻ tuổi khác xen lời:

– Đại sư huynh bảo Cổ sư đệ mê say nữ đệ tử của Vô Trần yêu đạo. Vì lập trường của chúng ta bất đồng, Cổ sư đệ bởi sợ sư phụ lão nhân gia quả trách mới không dám quay lại.

Liễu Tôn Trung đã nhận ra người này là Sài Đạt Mộc nhị đệ tử của Tôn Kha Ba. Tất cả đã động thủ với mình. Cổ Đạt Lạt là đệ tử của Tôn Kha Ba. Người này rất có chính nghĩa, ngày nọ lúc mình đại náo Bắc Cố Sơn cũng nhờ y hạ thủ lưu tình, bằng không mình đã phải phơi thây trên Bắc Cố Sơn hồi đó. Sài Đạt Mộc thì không tà không chính chẳng có lập trường. Đáng sợ nhất là tên Cát Đạt Tố, thâm hiểm ác độc còn hơn cả sư phụ gã là khác.

Chàng lại nghe thấy Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Sư đệ đừng có bị tên Cổ Đạt Lạt đánh lừa. Theo mõ biết, Cổ Đạt Lạt đã ngấm ngầm cấu kết với Liễu Tôn Trung tiết lộ sự bí mật của chúng ta. Sư đệ bảo hành động ấy của y không phải là phản đồ ư?

Tôn Kha Ba ngạc nhiên hỏi:

– Tên súc sinh ấy dám thế? Sao ngươi biết được?

Cát Đạt Tố cười hắc hắc:

– Đệ tử biết chuyện này từ lâu, nhưng sợ sư phụ lão nhân gia đau lòng, cho nên đệ tử không dám thưa lại.

Tôn Kha Ba tức giận cực độ, gằn giọng nói:

– Người mau nói đi! Nói đi! Chúng có phản đồ của nó ở chỗ nào?

Cát Đạt Tố đáp:

– Chuyện này do Dương Cự Nguyên, đệ tử của Vô Trần yêu đạo nói. Chắc sư phụ đã rõ, tên Dương Cự Nguyên này cũng ngấm ngấm yêu trộm nhớ thâm Tố Tố.

Tôn Kha Ba nói:

– Phải? Phải. Điều này thì ta biết.

Cát Đạt Tố tiếp:

– Vì đệ tử điều tra tung tích của phản đồ nên đã dùng Tố Tố để làm mồi, nhận lời sẽ đem Tố Tố từ tay Cổ Đạt Lạt về cho gã, với điều kiện hẳn phải ngấm ngấm làm tay sai cho Đông Doanh, dẫn dụ Vô Trần lọt bẫy, sát hại lão bằng độc dược. Chắc những việc này sư phụ cũng đã rõ.

Tôn Kha Ba đáp:

– Phải, chuyện này ta biết rồi.

Cát Đạt Tố lại nói:

– Đúng vào thời kỳ đó, bất cứ điều gì Dương Cự Nguyên cũng thố lộ với đệ tử hết. Vì vậy đệ tử mới biết tên phản đồ Cổ Đạt Lạt ngấm ngấm cấu kết với Liễu Tồn Trung. Bằng không, với thân thủ xuất phạm của sư phụ sao lại không thể bắt được tên Liễu Tồn Trung ? Hừ! Hừ! Nếu không bị nội gián thông lưng với kẻ địch, đừng nói một tên Liễu Tồn Trung, dù cho một trăm tên Liễu Tồn Trung cũng không thoát khỏi tay sư phụ. Võ công của sư phụ phải nói là đệ nhất thiên hạ. Không đúng như vậy sao?

Tôn Kha Ba gật gù đáp:

– Phải, phải, không sai.

Ngừng giây lát, Tôn Kha Ba dường như chợt tỉnh ngộ, lẩm bẩm nói:

– Ta hiểu rõ rồi. Ta hiểu rõ rồi.

Cát Đạt Tố hỏi:

– Sư phụ hiểu rõ cái gì?

Tôn Kha Ba đáp:

– Lần trước mất con ngọc mã của Miêu Truyền ở trong Bửu Bối phòng, sau lại phát hiện xác của Dương Cự Nguyên cạnh đó. Bây giờ sư phụ mới hiểu được nguyên do.

Cát Đạt Tố nói:

– Xin sư phụ cho đệ tử được rõ hơn ?

Tôn Kha Ba đáp:

– Tên Dương Cự Nguyên muốn phản lại người rồi bị người đánh chết phải không?

Cát Đạt Tố đáp:

– Dạ. Nếu không đánh chết, hắn sẽ có những hành động bất lợi chúng ta, cho nên đệ tử đã dùng Vu Viên công đánh hắn rơi xuống hoa viên.

Tôn Kha Ba nói:

– Theo tình lý mà nói, đáng lẽ thi thể của Dương Cự Nguyên phải nằm trong vườn hoa mới đúng. Vì sao lại ở trong Bửu Bối phòng? Còn một điểm nữa, lúc đầu phát giác mất một con ngọc mã, không rõ kẻ lấy trộm với mục đích gì, sau mới biết là Liễu Tồn Trung đã giả trang làm đặc sứ của Đông Doanh, cầm ngọc mã mật thư tiến vào tổng đàn Cái Bang cứu thoát Thi Huyền với Hoàng Diện Phong Cái. Từ những sự kiện đó, việc trộm ngọc mã với tử thi Dương Cự Nguyên nhiều phần trên do một tay tên súc sanh Cổ Đạt Lạt làm ra. Người bảo nó cấu kết với Liễu Tồn Trung thật không sai chút nào.

Cát Đạt Tố nói:

– Đệ tử vốn rất thương mến Cổ Đạt Lạt sư đệ cho nên khi biết y tạo phản, đệ tử vẫn che giấu không tố cáo hy vọng y sẽ hối cải. Đệ tử không thể nhẫn tâm thấy đồng môn thủ túc tương tàn.

Tôn Kha Ba thở dài nói:

– Sư phụ đã nhìn lầm, cứ tưởng nó thật thà trung hậu chẳng ngờ nó lại không còn chút nhân tính nào như vậy. Bây giờ nghĩ lại, con mới là người có phẩm đức đáng tin cậy nhất.

Liễu Tồn Trung ghé sát tai nghe thấy rất rõ ràng. Chàng nhận thấy tên Cát Đạt Tố này âm hiểm đáng sợ. Con ngọc mã là do Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị ăn trộm, thi thể Dương Cự Nguyên cũng do gã phóng vào trong Bửu bối phòng trên, vừa may gặp Hoàn Ngột

Nhã, nàng ta không biết nguyên do gì mà không muốn gây thù địch với nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên, nên ngầm giúp đỡ Giản Lão Nhị, chỉ gã vào trong Bửu Bối phòng ẩn trốn. Nhờ vậy mà Giản Lão Nhị may mắn phát hiện chỗ cất giấu ngọc mã. Việc này Giản Lão Nhị đã thuật lại rõ ràng cho Liễu Tồn Trung nghe, cho nên cái chết Dương Cự Nguyên, chàng biết rất rõ ràng không hề liên quan gì tới Cổ Đạt Lạt.

Xem tình hình này Cát Đạt Tố đã cố ý vu oan giá họa, tựa hồ như y quyết tâm dồn Cổ Đạt Lạt vào chỗ chết mà thôi. Không rõ đây là nguyên do vì sao?

Sài Đạt Mộc đứng cạnh đó thấy ngôn ngữ của đại sư huynh luôn dồn Cổ Đạt Lạt vào tử địa, rất kinh hoảng nói:

– Theo sự am hiểu của đệ tử, thi thể của Dương Cự Nguyên không phải là do Cổ Đạt Lạt sư đệ đem đi đâu.

Cát Đạt Tố nghe nói liền trừng mắt hừ nhạt một tiếng. Tôn Kha Ba hỏi:

– Vì sao người biết được điều đó?

Sài Đạt Mộc đáp:

– Tối hôm đại sư huynh cùng Dương Cự Nguyên giao đấu ở Bửu Bối phòng trên Cát lâu, Cổ Đạt Lạt sư đệ không có mặt tại Đông Doanh. Như vậy làm sao y đem thi thể Dương Cự Nguyên đi được.

Tôn Kha Ba nói:

– Dương Cự Nguyên bị trúng một chưởng ngã từ trên lan can xuống hoa viên, ai dám đoán chắc lúc Cổ Đạt Lạt trở về không phát hiện y mà đem y đào tẩu.

Sài Đạt Mộc nói:

– Lý luận này không thể đứng vững được.

Tôn Kha Ba nói:

– Sao lại không thể đứng vững?

Sài Đạt Mộc đáp:

– Bấy giờ đại sư huynh nhảy theo xuống lầu tìm kiếm ngay, lục soát tất cả khu vườn hoa mà đã mất tung tích thi thể Dương Cự Nguyên rồi.

Tôn Kha Ba nói:

– Cát Đạt Tố, có thật con đã lục soát khắp vườn hoa mà không phát hiện ra được Dương Cự Nguyên chăng?

Cát Đạt Tố chớp mắt lia lia đáp:

– Con không có lục soát mà chỉ sai bọn quân sĩ tuần sơn tìm kiếm thôi. Những tên đó chỉ toàn là đồ vô dụng. Người ta ẩn trốn kín thì làm sao kiếm được.

Sài Đạt Mộc nói:

– Thế sao đại sư huynh không đích thân tra xét lục soát?

Cát Đạt Tố hậm hực đáp:

– Người biết gì. Bấy giờ ta chỉ tưởng Dương Cự Nguyên bị trúng một chưởng ấy ắt khó sống, có tìm hay không cũng thế thôi, cho nên mới không đích thân lục soát. Ta nghĩ quả không sai, Dương Cự Nguyên bị trúng chưởng ấy chả toi mạng là gì?

Sài Đạt Mộc gãi đầu gãi tai, không biết nói sao.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân nãy giờ đứng lặng lẽ cạnh đó thở dài nói:

– Biết người biết mặt mà chẳng biết lòng. Không ngờ lệnh đồ lại cả gan phản lại sư môn như vậy.

Sài Đạt Mộc nói:

– Chưa chắc đã đúng. Cổ Đạt Lạt sư đệ quyết không phải là hạng người ấy. Không tin thì cứ hỏi Thông Thiên Hiểu sư gia đã từng nhận định Cổ Đạt Lạt là người rất trung thực.

Cát Đạt Tố cười nhạt nói:

– Sư đệ, Thông Thiên Hiểu không phải là thần tiên thì làm sao hiểu được tâm sự của Cổ Đạt Lạt. Nếu việc gì Thông Thiên Hiểu cũng đoán đúng cả thì không bị ném mùi thất bại.

Bàng Quân hỏi:

– Thông Thiên Hiểu bị thất bại bao giờ?

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Bắc Cối sơn giam giữ Liễu Tồn Trung không nổi, làm tử thương nhiều nhân mã, chuyện ấy trên giang hồ ai ai cũng biết rõ. Hành thích Tân Khí Tật cùng Ngụy Thắng lại bị người ta cao hơn một chức, nên

chẳng đạt được kết quả lại còn tổn hại một số cao thủ. Giam cầm Hoàng Diện Phong Cái lại bị Liễu Tồn Trung dùng kế cứu thoát. Tiền bối xem như thế không gọi là thất bại thì là gì?

Sài Đạt Mộc nói:

– Đó là người tính không bằng trời tính, hướng hồ đối phương cũng có kẻ sĩ mưu trí, làm sao quy hết trách nhiệm vào Thông Thiên Hiểu sư gia? Nếu Thông Thiên Hiểu không cơ trí hơn người, một Cái Bang lớn có căn cơ quy mô như vậy mà Thông Thiên Hiểu sư gia không phí một binh một tốt cũng nắm trọn, dù Tôn Ngô phục sinh cũng chỉ đến thế thôi.

Tôn Kha Ba nói:

– Thôi, không nên tranh biện nữa, để gặp lại Cổ Đạt Lạt, sư phụ sẽ quyết định sau.

Liễu Tồn Trung phục dưới góc tường, nghe thầy trò Tôn Kha Ba đối thoại chàng mới vỡ lẽ. Sở dĩ cái Bang tan rã cũng đều bởi mưu kế của Thông Thiên Hiểu.

Tôn Kha Ba nói:

– Bàng Quân lão hữu bảo đã bắt giữ được Liễu Tồn Trung, không biết hiện giờ đang giam cầm ở đâu?

Lục Thiêm Thừ Bàng Quân đáp:

– Nghe thánh giáo chủ nói thì dường như đang vây hãm ở trong Thiết Môn trận ở đằng kia.

Sau đó tiếng chân mọi người đồn dập bước tới gần.

Tôn Kha Ba hỏi:

– Địa phương này sao gọi là Thiết môn trận?

Bàng Quân đáp:

– Xin mời lão sư cứ theo tại hạ lại đằng này sẽ rõ.

Liễu Tồn Trung đứng nghe thấy tiếng chân bước sang góc khác, lại nghe Bàng Quân nói:

– Đây là cửa Đông, đầu đằng kia là cửa Tây, Nam, Bắc là dãy hai vách đá, dày đến mấy tầng, toàn thiết lập bằng đá đại lý. Trên đỉnh được chặn bằng nắp thép đúc Hai cửa Đông Tây đều được chế luyện bằng thép ròng rất dày, dù có sức lực vạn cân cũng đừng mong suy

suyển được một li. Lão hữu không tin cứ thử xem.

Tôn Kha Ba bước tới gần cửa sắt đỡ một chưởng đẩy lên, ngấm ngấm vận kinh lực đẩy mạnh ra, nhưng không làm sao lay chuyển nổi.

Lão hít một khẩu chân khí, vận dụng mười hai thành kinh lực nhưng chẳng khác nào chuồn chuồn bâu cột đình. Lão cũng phải lắc đầu, khen ngợi:

– Quả nhiên là Thiết môn có khác. Kẻ nào bị giam giữ ở bên trong dù có cánh cũng đừng mong tẩu thoát.

Ngừng giây lát, Tôn Kha Ba lại tiếp:

– Lần này thì Thông Thiên Hiểu đoán đúng. À, phải rồi, nghe người ta nói Đông Doanh đã mấy phen phái người tới hỏi đã bắt được Liễu Tồn Trung chưa. Sao các người lại thoái thác, bảo Liễu Tồn Trung chưa từng đến đây?

Bàng Quân đáp:

– Tại hạ cũng vừa từ Tương Châu trở về, không rõ mọi chi tiết bên trong. Theo thiển kiến của tại hạ, có lẽ thánh giáo chủ có điều gì bất mãn đối với Đông Doanh cũng nên?

Tôn Kha Ba lặng lẽ không nói năng gì. Sài Đạt Mộc xen lời:

– Chắc thánh giáo chủ của các vị đã có an bài riêng, nên tạm thời không muốn Đông Doanh biết vội?

Lục Thiêm Thử Bàng Quân cười khan không đáp.

Cát Đạt Tố mắt lấp lánh, nói:

– Cửa sắt đóng kín mít, chẳng lẽ Liễu Tồn Trung không bị chết đói ư?

Bàng Quân đáp:

– Làm gì có chuyện đó. Trên vách đá có làm sẵn cơ quan có thể đẩy thực vật vào bên trong. Các vị hãy lại đây xem.

Mọi người quanh qua mặt bên kia. Bàng Quân nói:

– Cơ quan ấy ở đây.

Chỉ nghe tiếng máy chạy rè rè. Một lỗ hổng từ từ hé to. Cát Đạt Tố bỗng ồ một tiếng, nói:

– Nơi đây đặt tên như thế này để làm gì?

Bàng Quân đáp:

– Dùng để bắn chết địch nhân.

Cát Đạt Tố hỏi:

– Bắn chết bằng cách nào?

Chỉ nghe thấy tiếng rè rè, những lỗ hồng trên vách đá xuất hiện.

Bàng Quân nói:

– Hai bên vách đá này tổng cộng tất cả hơn năm trăm lỗ hồng. Chúng tôi gọi là lỗ tiễn. Những đầu mũi tên được tẩm một chất thuốc độc đặc chế, trừ phi thánh giáo chủ xuất thủ, ngoài ra không có cách gì chữa trị được.

Cát Đạt Tố hỏi:

– Cơ quan phóng tiễn đặt ở đâu?

Bàng Quân đáp:

– Đây! Chỉ cần dùng sức vặn chiếc vòng sắt kia là toàn bộ tên độc sẽ rời khỏi dây bắn ra. Sức đi của nó còn mạnh hơn người bắn mười lần, lợi hại không thể tưởng tượng được. Dù là thần tiên cũng khó bề tránh thoát.

Bây giờ Liễu Tồn Trung ngồi xổm dưới vách đá, mắt nhìn ra ngoài lỗ hồng, chợt phát hiện ánh mắt của Cát Đạt Tố lấp lóe tia tàn độc long lanh bất định.

Chàng giật mình nghĩ bụng:

– Tên này đang nuôi ý nghĩ mờ ám đây. Nếu mi vào tay ta thì đừng mong sống yên thân.

Chỉ thấy Cát Đạt Tố chăm chú nhìn chiếc vòng sắt giây lát, miệng điểm nụ cười hiểm độc, rồi ghé mắt nhìn vào lỗ hồng, thấy Liễu Tồn Trung ngồi dựa lưng vào vách đá nghỉ ngơi. Gã lấy làm đắc ý, cười khánh khách, kêu gọi:

– Này Liễu Tồn Trung, chúng ta cách biệt đã lâu. Không hiểu ngọn gió nào thổi bạn tới đây thế ?

Liễu Tồn Trung thủng thẳng đáp:

– Từ Hỉ Phượng mời mỗ tới.

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Từ Hỉ Phượng giáo chủ thật không biết điều chút nào, sao lại mời Liễu đại hiệp ngồi vào chỗ tối tăm này.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Từ Hỉ Phượng rất hiểu ý mõ. Nàng ta biết mõ thích ăn thịt con cháu loài rùa nên hôm nay mới đem mấy con rùa đen tới để mõ chọn lựa.

Cát Đạt Tố ngạc nhiên hỏi lại:

– Bạn nói sao?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Các hạ đâu có điếc mà không nghe rõ. Mõ bảo hôm nay Từ Hỉ Phượng đem mấy con rùa đen tới để mõ chọn ăn.

Cát Đạt Tố mắt ánh lam quang chỉ tay quát lớn:

– Bạn bảo chúng ta là rùa đen phải không?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Bảo bạn là ô quy còn tốt, thật ra bạn chỉ xứng là con cháu của rùa đen thôi.

Cát Đạt Tố tức giận đến gân xanh cười nham hiểm nói:

– Liễu Tồn Trung, đây là bạn tự tìm cái chết, không thể trách ta được nhé?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Chúng ta mỗi người có một đường hướng riêng, mõ trách bạn sao được.

Cát Đạt Tố cười gằn nói:

– Người muốn được như thế cũng không phải là chuyện dễ đâu. Người hãy xem đây là cái gì?

Gã chỉ vào những mũi độc tiễn trên lỗ hồng. Liễu Tồn Trung bình tĩnh đáp:

– Mõ đã sớm trông thấy rồi. Vật dụng ấy dùng để làm thịt cháu chắt rùa đen.

Cát Đạt Tố mặt mũi tái xanh hậm hực nói:

– Hay lắm! Người hãy mở mắt to ra xem mũi tên độc này làm thịt

ai và ai là con cháu rùa đen.

Dứt lời gã quay lại tiến tới cạnh chiếc vòng sắt giờ tay ra định kéo, Sài Đạt Mộc đã vội tiến tới nắm lấy khuỷu tay Cát Đạt Tố can gián:

– Sư huynh chớ nên lỗ mãng. Người này là của Từ Hỉ Phượng bắt. Chúng ta cần phải chờ đợi sự quyết định của Từ Hỉ Phượng.

Cát Đạt Tố quát bảo:

– Buông tay ra! Liễu Tôn Trung là kẻ thù nghịch của chúng ta thì cũng là kẻ thù địch của Từ Hỉ Phượng. Mồ tiêu diệt cường địch thay nàng ta, nàng ta cảm ơn mỗ còn không kịp là khác.

Sài Đạt Mộc đáp:

– Liễu Tôn Trung tuy là kẻ địch của chúng ta nhưng chúng ta là khách, Từ Hỉ Phượng là chủ. Chúng ta cần phải tôn trọng quyết định của Từ Hỉ Phượng. Phải đợi nàng ta về làm chủ vụ này là hơn.

Tôn Kha Ba nói:

– Điều này... điều này...

Cát Đạt Tố ngắt lời:

– Sư phụ đừng nghe sư đệ nói bậy. Một ngày buông tha địch mang hối hận suốt đời. Đợi Từ Hỉ Phượng trở về chỉ e đêm dài lắm mộng.

Liễu Tôn Trung nghe thầy trò lý luận dường như tính mệnh của mình đã nằm trọn trong tay chúng, bất giác cười ha hả nói:

– Cháu chắt rùa đen người mù mắt rồi ! Cứ thử động thủ đi sẽ biết ai thịt ai ngay.

Cát Đạt Tố giận dữ cực độ, khuỷu tay hữu trầm xuống, chân trái bước lên nửa bước, tả chưởng từ dưới đẩy lên hất mạnh cổ tay Sài Đạt Mộc quát bảo:

– Buông tay!

Sài Đạt Mộc không kịp phòng bị, lão đảo lui về phía sau hai bước.

Cát Đạt Tố nghiêng người, giờ tay nắm lấy vòng sắt kéo xuống.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy những lỗ hồng trên vách tên bắn ra ào ào như châu chấu, thanh thế kinh người.

Sài Đạt Mộc chỉ kịp kêu lên một tiếng sư huynh, mắt đã thấy những mũi độc tiễn trên lỗ hồng chỉ thoáng cái đã bắn ra sạch, bất

giác buột miệng thất sắc.

Cát Đạt Tố cười khảnh khách nói:

– Chúng ta thay Từ Hỉ Phượng làm thịt một con cháu rùa đen làm tiệc khánh hạ. Sư đệ hãy tới xem trên người Liễu Tồn Trung thủng bao nhiêu lỗ.

Sài Đạt Mộc vẻ bất nhẫn nói:

– Bất tất phải xem nữa. Liễu Tồn Trung ẩn núp né tránh sao thoát được?

Cát Đạt Tố nói:

– Sư đệ không muốn nhìn thì để mõ nhìn vậy.

Gã ghé sát vào lỗ hổng tìm kiếm thi thể Liễu Tồn Trung, chỉ thấy trên mặt đất đầy tên độc. Có những mũi tên sức đi quá mạnh cắm phập vào vách đá.

Liễu Tồn Trung nằm phục dưới đất bất động, trên người cắm đầy tên ngang dọc. Cát Đạt Tố nhếch mép cười nham hiểm, đang định mở miệng nói, bỗng thấy Liễu Tồn Trung cất tiếng rú dài, thân hình đột nhiên bắn lên trên cao.

Chỉ nghe vèo một tiếng, bạch quang lóe lên, nhanh như điện chớp bay thẳng về phía lỗ hổng.

Mọi người chỉ nghe thấy Cát Đạt Tố rú lên ngã ngửa về phía sau.

Sự đột biến ấy khiến những người có mặt tại đó bàng hoàng ngơ ngác như trong cơn mộng, vội tiến lại đỡ Cát Đạt Tố dậy.

Chỉ thấy một mũi tên độc cắm vào mắt bên trái Cát Đạt Tố, xuyên qua mang tai.

Máu đen ở khóe mắt tuôn ra không ngớt, nửa bên mặt lập tức biến thành đen xám, hôn mê bất tỉnh.

Tôn Kha Ba thất kinh, lạnh toát cả mình mẩy, vội giơ tay ra nhổ mũi tên kéo theo con người ra bên ngoài.

Sài Đạt Mộc run giọng hỏi:

– Sao lại có chuyện này?

Tôn Kha Ba cười nhạt, nói:

– Giỏi lắm! Giỏi lắm! Liễu Tồn Trung giỏi lắm! Hắc hắc.

Lão tức giận đến không sao nói tiếp được. Lục Thiêm Thù thấy xảy ra tai họa, trong lòng hoang mang vô cùng. Tuy mọi người đều sinh sống trên đường mũi kiếm, tử thương là chuyện thường tình, nhưng thầy trò Tôn Kha Ba là do y dẫn tới xem xét Liễu Tôn Trung nên vô hình chung y đã gánh một phần trách nhiệm.

Hơn nữa, Từ Hỉ Phượng đã từng biểu lộ cho y rõ việc bắt giữ Liễu Tôn Trung không cần phải tiết lộ cho nhân vật của Đông Doanh hay biết. Nay mình đã làm trái ý giáo chủ lại còn xảy ra chuyện không may, nên nhất thời y đứng thù người ra như tượng gỗ.

Tôn Kha Ba dù sao cũng là người có kiến thức rộng, dày kinh nghiệm, vừa thấy nửa bên mặt Cát Đạt Tổ đen xạm, liền nói:

– Bàng Quân lão hữu có thuốc giải đấy không?

Bàng Quân khua tay, lắc đầu đáp:

– Tại hạ vừa nói rồi, chỉ có một mình giáo chủ mới có thể giải được chất độc trên những mũi tên này.

Tôn Kha Ba hoảng hốt lo âu nói:

– Từ Hỉ Phượng tới Luyện cổ phòng chưa trở về, bây giờ biết làm sao đây? Phải mau cho người đi mời nàng ta về mới được.

Bàng Quân rầu rĩ đáp:

– Vô ích. Từ đây tới Luyện cổ phòng lướt đi lướt về nhanh nhất, cũng phải mất tới ba giờ đồng hồ. Kể bị trúng độc tiền không thể sống sót được trên hai giờ.

Tôn Kha Ba chân tay cuống quýt, hấp tấp hỏi:

– Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Mọi người đang không biết giải quyết ra sao, bỗng nghe thấy có người báo cáo:

– Thánh giáo chủ trở về.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phượng bước đi uyển chuyển, thung thủng từ thông đạo bước tới. Tôn Kha Ba cả mừng, giơ tay lên vuốt trán nói:

– Trời xanh có mắt, Cát nhi gặp cứu tinh rồi.

Lão rảo bước tiến lên nghênh tiếp Từ Hỉ Phượng, thấy thầy trò Tôn Kha Ba hội họp với Lục Thiêm Thù Bàng Quân tại nơi đó, mắt ai nấy đều lộ vẻ lo âu, ngạc nhiên vô cùng đang định cất tiếng hỏi. Tôn

Kha Ba đã chấp tay, tươi cười nói:

– Thánh giáo chủ mạnh giỏi. Lão phu thành tâm chiêm bái.

Sài Đạt Mộc cũng vội tiến lên bái kiến. Từ Hỉ Phượng hỏi:

– Lão tiên bối giá lâm tẻ xá, không biết có việc gì thế ?

Tôn Kha Ba đáp:

– Không giấu gì Thánh giáo chủ. Vì lão phu được biết thánh giáo chủ mới bắt được Liễu Tôn Trung nên quá cao hứng vội vã tới đây xem. Xin giáo chủ thứ cho tội mạo muội.

Từ Hỉ Phượng ngạc nhiên hỏi:

– Sao lão tiên bối biết bốn giáo chủ mới bắt được Liễu Tôn Trung? Nàng đưa mắt quét nhìn. Lục Thiềm Thừ thất kinh thầm, nhìn sang Tôn Kha Ba, nói:

– Lão tiên bối, vì sao lại biết thánh giáo chủ chúng tôi bắt được Liễu Tôn Trung?

Tôn Kha Ba thấy thần sắc của Bàn Quân liền hội ý ngay đáp:

– Đây, đây là Thông Thiên Hiếu cho biết.

Từ Hỉ Phượng hừ nhạt một tiếng, nhìn kỹ thần thái của mọi người mặt lộ vẻ không vui. Tôn Kha Ba gượng cười tiếp:

– Lão phu vì quá nóng nảy, không chờ sự đồng ý của thánh giáo chủ đã tùy tiện tới xem xét Liễu Tôn Trung, không ngờ tiểu đồ Cát Đạt Tố nhỡ chạm phải chiếc vòng sắt.

Lão chưa nói dứt, Từ Hỉ Phượng đã giật mình kinh ngạc hỏi:

– Sao? Độc tiễn đều bắn vào trong Thiết môn trận phải không?

Nàng không lý gì tới mọi người vội rảo bước tiến lên, phát hiện Cát Đạt Tố nằm mê man dưới đất cũng chẳng có thì giờ han hỏi, vội cúi người xuống lỗ hổng nhìn vào thấy Liễu Tôn Trung vẫn bình yên như thường, ngồi dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần, trông thái độ rất nhàn nhã. Bất giác nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Bấy giờ bọn Tôn Kha Ba đã theo tới nơi. Từ Hỉ Phượng liền quay đầu hỏi:

– Vị này là lệnh đồ ? Sao lại thọ thương thế ?

Lục thiềm thờ Bàn Quân vội kể sơ lược chuyện xảy ra. Tôn Kha Ba tiếp:

– Thánh giáo chủ, tiểu đồ vô tri trúng phải ám toán của Liễu Tồn Trung, mong Thánh giáo chủ nể mặt lão phu cứu mạng sống nó một phen.

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Bốn giáo chủ luôn có sẵn thuốc giải ở đây. Sinh mệnh tuy được bảo tồn, nhưng con người ở bên trái đã bị nhổ ra, con mắt đó coi như hủy hoại.

Đoạn nàng quay lại hỏi:

– Người này bị trúng độc tiền bao lâu rồi?

Lục thiềm thờ Bàn Quân đáp:

– Chưa đầy một giờ đồng hồ.

Từ Hỉ Phượng gạt đầu thò tay vào người móc ra một chiếc bình nhỏ, mở nắp mở một ít bột vào trong khóe mắt Cát Đạt Tố

Chỉ thấy làn hắc khí trên gương mặt Cát Đạt Tố tan dần, hô hấp cũng điều hòa hơn trước. Từ Hỉ Phượng nói:

– Hãy bồng gã ấy vào trong phòng nghỉ ngơi, ít lâu sau sẽ tỉnh lại và cầm lấy viên thanh độc đơn này, khi bệnh nhân hồi tỉnh sẽ cho phục dụng.

Tôn Kha Ba cảm tạ, tiếp nhận viên thuốc.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phượng vỗ tay kêu đến “bốp” một tiếng. Một tên quân gia chạy tới hỏi:

– Thánh giáo chủ có điều chi sai bảo?

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Dẫn các vị đây vào trong phòng khách đợi ta.

Sài Đạt Mộc bồng Cát Đạt Tố theo viên quân gia đi ngay. Tôn Kha Ba nói:

– Thánh giáo chủ, theo như lão phu nhận thấy, thì Liễu Tồn Trung là một mối họa lớn cho chúng ta. Hiện tại những độc tiễn của thánh giáo chủ cũng không làm gì nổi hắn.

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Bốn giáo chủ bắt Liễu Tồn Trung là có chỗ dùng riêng, chưa được bốn giáo chủ đồng ý, không một ai có quyền được làm tổn hại y. Bằng Quân hãy đưa lão bối ra đại sảnh ngồi chơi, đợi Cát Đạt Tố tỉnh dậy hãy tiễn họ về Đông Doanh ngay, chớ nên nán lại ở đây lâu.

Lục thiềm thờ Bằng Quân vâng vâng dạ dạ. Tôn Kha Ba rất căm tức nhưng không phát tác, hậm hực theo Bằng Quân ra ngoài đại sảnh.

Từ Hỉ Phượng tiến tới gần lỗ hồng nói:

– Liễu đại hiệp vẫn an khang chứ ?

Liễu Tồn Trung không hề ngủ, chỉ nhắm mắt ngẫm nghĩ cách thoát thân. Chàng biết rõ Từ Hỉ Phượng đã trở về và còn nghe nàng bảo bắt mình là có dụng ý riêng nhưng không biết đối phương định dùng vào việc gì? Tuy nhiên chàng vẫn giả đồ say ngủ nằm yên bất động. Từ Hỉ Phượng nghĩ bụng:

“Chàng giả bộ ngủ, không thêm lý gì tới ta, tưởng ta không biết hay sao? Hừ! Ta không tin người lại sắt đá mãi được”.

Ngừng giây lát nàng ta lại dịu dàng nói:

– Nay, Liễu đại hiệp dùng cơm tối chứ?

Bây giờ Liễu Tồn Trung đã cảm thấy đói bụng, nghe nói có cơm đưa tới bất giác mở hé mắt ra nhìn. Từ Hỉ Phượng cười khúc khích nói:

– Thiếp cứ tưởng chàng ngủ thực. Thì ra là giả đồ.

Liễu Tồn Trung liếc nhìn ra ngoài lỗ hồng, chỉ thấy Từ Hỉ Phượng tủm tỉm cười rất tình tứ. Từ Hỉ Phượng dịu dàng hỏi:

– Vừa rồi Cát Đạt Tố định giết chết đại hiệp phải không? Sao đại hiệp lại có thể tránh thoát được. Nàng ta giờ tay trở xuống mặt đất đầy tên độc.

Liễu Tồn Trung cười nhạt đáp:

– Đừng nói là những tên độc tâm thường này, dù là thiên quân vạn mã cũng chẳng làm gì nổi mõ.

Từ Hỉ Phượng tươi cười hỏi:

– Đại hiệp hãy cho tiện thiếp biết đại hiệp đã tránh thoát những mũi độc tiễn ấy bằng cách nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đừng có nhiều lời. Người muốn biết mỗ tránh né bằng cách nào thì cứ việc thử lần nữa xem sao.

Từ Hỉ Phượng chau môi đáp:

– Chàng ngốc nghếch quá. Việc này đâu phải là trò đùa.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Người không thử thì thôi, đừng có làm phiền mỗ. Cút ra đằng khác đi.

Từ Hỉ Phượng dịu dàng nói:

– Thiếp không hiểu vì sao đại hiệp lại cảm hận thiếp đến thế ? Chắc đại hiệp đã đói lắm rồi, để thiếp sai người đem tới cho đại hiệp dùng nhé?

Liễu Tồn Trung hừ nhạt đáp:

– Từ Hỉ Phượng, người đừng có đóng kịch mè nheo khóc chuột nữa. Người đã giam hãm mỗ ở đây và đã được thắng lợi thỏa mãn lắm rồi. Người có bao nhiêu thủ đoạn đối phó cứ việc đem ra hết đi.

Từ Hỉ Phượng tức giận, giậm chân, nghiêng rằng nói:

– Người này thật không biết tốt xấu gì cả. Được, ta không lý tới người nữa.

Nàng ta quay người, hậm hực rời khỏi lỗ hổng.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy phía sau lưng yếu điệu của Từ Hỉ Phượng biến mất sau khúc quanh của thông đạo.

Bấy giờ bốn phía thông đạo dần dần tối om, Liễu Tồn Trung chưa nghĩ được kế thoát thân.

Chàng bắt đầu sốt ruột.

Liễu Tồn Trung thấy bốn phía tối om, trong lòng bỗng nghĩ tới rất nhiều sự việc, chẳng hạn lần này tiến vào tổng sào huyết bí mật của Từ Hỉ Phượng mục đích của chàng là nghiên cứu làm sao để giải trừ Thực hồn cổ cứu thoát các nhân sĩ chính nghĩa của võ lâm. Đồng thời tra xét xem bang chủ lão nhân gia bị giam giữ ở nơi nào, cho nên chàng rất nóng lòng giải quyết những việc trên.

Thứ đến là chàng lo lắng cho sự an nguy của Hà Ngọc Trì, không rõ lão sư ca Hoàng Diện Phong Cái đã gặp được nàng ta chưa.

Cá tính của Liễu Tồn Trung rất kiên cường, càng gặp nhiều chuyện khó khăn là càng làm kích động tinh thần phấn đấu của chàng. Cho nên tuy bị giam giữ trong Thiết môn trận suốt hai ngày chàng vẫn không ngớt suy tính kế sách thoát thân.

Chàng vốn có thể giả bộ khuất phục Từ Hỉ Phượng để nàng ta nói tay, chàng sẽ thoát thân một cách dễ dàng.

Nhưng chàng không chịu làm thế, vì như vậy sẽ tổn hại tới bản sắc anh hùng của chàng làm trò cười cho giang hồ đàm tiếu. Vì vậy, chàng cương quyết cự tuyệt sự phủ dụ của Từ Hỉ Phượng.

Liễu Tồn Trung ngược nhìn xung quanh giây lát đoạn dựa lưng vào góc tường dả tọa vận công.

Giữa lúc thần trí của chàng đang phiêu lãng, bỗng nghe thấy những tiếng lách cách nho nhỏ liền mở mắt ra nhìn, liền thấy một chiếc khay sắt đang chuyển động qua lỗ hổng, biết ngay có người đem cơm tới đến.

Trên khay sắt có hai cái đĩa, một tô cơm, ngoài ra còn có một chiếc khay nhỏ đựng đầy cơm.

Liễu Tồn Trung không để ý tới vội, vẫn dả tọa vận công chợt nghe thấy bên ngoài lỗ hổng có người khẽ ho khan

Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn chỉ thấy một đôi mắt bên ngoài lỗ hổng nhìn chàng nhấp nháy, đoạn người nọ giơ tay ra chỉ xuống đáy khay sắt rồi lặng lẽ bỏ đi.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ ngồi nhòm dậy nhắc chiếc khay sắt lên xem, liền phát hiện bên dưới khay có một mảnh giấy viết như sau:

“Trên ngưỡng cửa phía Đông có một viên tròn chỉ bằng hạt đậu, nhưng đó là cơ quan để mở Thiết môn trận. Lấy nó xuống có thể thoát thân ngay. Hãy hành động nhanh lên”.

Liễu Tồn Trung vô cùng mừng rỡ chợt nghĩ thầm:

“Dòng chữ này hiển nhiên là nhân vật hiệp nghĩa viết ra. Nhưng võ lâm hiệp nghĩa đạo làm sao biết được ta bị giam giữ nơi đây? Làm sao biết được bí mật của Thiết môn trận này? Chẳng lẽ đây là quỷ kế của Tôn Kha Ba định báo thù cho Cát Đạt Tố?”

Nghĩ tới đó bất giác chàng cười nhạt, bụng bảo dạ tiếp:

“Hay là có một vị cao nhân nào sớm ẩn lánh quanh đây ngắm

ngâm tương trợ?”

Chàng lại nghĩ:

“Cho dù là quỷ kế của Tôn Kha Ba cũng mặc, mình cứ cẩn thận một chút là xong.”

Đoạn chàng không do dự, khẽ tung mình lên trên ngạch cửa. Con đường hẻm ấy kiến trúc rất cao, từ dưới đất nhìn lên ít ra cũng có tới trên mười trượng, ngạch cửa cơ hồ sát nóc nhà, kiến tạo rất kiên cố, một người có thể ngủ ở trên đó được.

Liễu Tồn Trung ngồi trên ngạch cửa tìm kiếm cái chốt đen.

Bấy giờ sắc trời đã tối sầm rất khó trông rõ mọi vật. Trên ngạch cửa bụi bám nhện giăng đầy lại càng khó tìm kiếm thêm. Chàng nghĩ bụng:

“Trừ cách quét sạch bụi bậm ở nơi đây, bằng không mình đừng hòng kiếm ra được cái chốt.”

Giữa lúc chàng đang thực hành ý định, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng tà áo phát phơ trong gió. Liễu Tồn Trung là võ học đại hành gia thính giác rất linh mẫn, chàng đã nhận ra ngay tiếng động trên là cao thủ võ lâm dùng khinh công thượng thừa lướt đi. Bất giác giật mình không dám ngừng lại trên ngưỡng cửa, vì chàng không rõ đối phương là ai. Nếu là người do Từ Hỉ Phụng phái tới giám thị, hành vi của chàng sẽ lập tức bị phát giác.

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới. Hai chân chàng vừa chạm mặt đất, liền thấy trên lỗ hổng có đôi mắt ánh sáng màu lam chiếu vào.

Liễu Tồn Trung lách mình vào trong góc tường nghĩ bụng:

– Chắc tên này định đưa đầu vào chỗ chết đây.

Chàng khẽ nhặt một mũi tên độc nằm yên bất động. Đôi mắt lam quang quét nhìn vào trong lỗ hổng từ phải sang trái giây lát rồi biến mất.

Chợt nghe thấy có người dùng nghĩ ngữ khẽ hỏi:

– Thế nào?

Người khác đáp:

– Tối quá nhìn không rõ.

Người trước nói:

– Dù sao y cũng ở trong đó. Thôi mặc, chúng ta cứ theo đúng kế hoạch mà tiến hành.

– Dĩ nhiên, đem tới chưa?

– Đem tới rồi.

Những câu sau nói rất khế, Liễu Tồn Trung phải vận nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải để nghe tiếp, thấy chúng nói như sau:

– Hãy cẩn thận. Trước hết bế hô hấp, móc kéo vòng sắt rồi sau đó phóng vật nọ vào.

Liễu Tồn Trung cười thầm, khế tung mình nhảy lên trên ngạch cửa dùng Quy tức đại pháp bế sự hô hấp.

Chàng liền nghe thấy tiếng chân rón rén bước tới gần chiếc vòng sắt. Tiếp theo đó, chợt có những tiếng “lách cách” liên hồi. Những mũi tên độc theo những lỗ hồng bắn tủa vào như mưa bắc.

Liễu Tồn Trung biết rõ sau làn tên độc thế nào cũng đến lượt khí độc tuôn vào, chàng vội bế hô hấp, nằm yên bất động.

Bỗng nghe thấy Từ Hỉ Phượng thở hổn hển chạy tới nơi, quát hỏi:

– Ai kéo vòng sắt thế ?

Đoạn nàng ta phóng tới gần lỗ hồng đưa mắt nhìn kêu gọi:

– Liễu đại hiệp...

Nàng ta mới thốt được như trên bỗng rú lên một tiếng ngã ngửa về phía sau.

Trong khoảnh khắc, bên ngoài đều có đuốc sáng choang. Một đám người kéo tới nơi, cực kỳ nhốn nháo, người thất thanh hỏi:

– Nguy tai! Thánh giáo chủ trúng độc rồi? Tiếp theo đó tiếng chân bước nhộn nhịp. Mấy câu thanh âm ồn ào bàn tán. Có người kêu “ủa” một tiếng nói:

– Sao Tôn Kha Ba tiên bối cũng ở đây?

Tôn Kha Ba đáp:

– Lão phu nghe thấy tiếng kêu la của thánh giáo chủ nên vội chạy tới đây xem sao.

Chợt có tiếng Lục thiềm thừ Bàng Quân xen lời:

– Khinh công của lão tiên bối thiên hạ vô song nên đi sau mà lại tới trước.

Có người hỏi:

– Phó nguyên soái tới bao giờ thế ?

Lục thiềm thờ Bàng Quân đáp:

– Mỗ đi cùng với Tôn Kha Ba tiên bối.

Trong sự hỗn loạn, có người hớn hở hô lớn:

– Cổ sư tới

Chỉ nghe thấy thanh âm của một lão bà hỏi:

– Thánh giáo chủ trúng phải loại thuốc độc gì thế ? Sao lại bị trúng độc? Hiện giờ người ở đâu?

– Thưa ở đây.

Liều Tôn Trung phục ở trên ngạch cửa nghe thấy rất rõ ràng, biết vừa rồi Tôn Kha Ba với một tên nữa sau khi bắn tên độc liền phóng độc khí vào.

Từ Hỉ Phượng không biết gì, lo ngại cho chàng bị trúng độc trong trận liên ghé miệng vào lỗ hồng kêu gọi, vì vậy mới hít phải hơi độc ngã quỵ.

Bấy giờ tiếng người vẫn ồn ào hỗn loạn. Lão bà nọ sai các người khiêng thánh giáo chủ trở về phòng cấp cứu.

Liều Tôn Trung nghĩ bụng:

“Lúc này bọn chúng đang bận rộn việc cứu chạy cho Từ Hỉ Phượng tất nhiên lơ là phòng bị, thật là cơ hội tốt để mình thoát thân.”

Chàng không do dự, nhanh nhẹn phúi bụi liền có những tiếng kêu xè xè. Cánh cửa sắt tự động di chuyển sang hai bên.

Liều Tôn Trung cả mừng nhanh nhẹn nhảy xuống dưới đất, như một mũi tên lao ra bên ngoài.

Nơi đó không có người phòng thủ. Chàng thở phào nhẹ nhõm thấy trước mặt là một thông đạo. Trên trời tinh tú lấp lánh, không rõ bấy giờ vào canh mấy?

Liều Tôn Trung sợ Anh Tử nóng ruột đợi chờ, chàng không chần chừ liền rảo bước tìm đường trở về.

Lúc tới đầu thông đạo trong óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ:

– Từ Hỉ Phượng bị trúng độc, nơi đây đã mất đi nhân vật đầu não. Lúc này không nghĩ cách tìm kiếm bang chủ lão nhân gia, rồi giải cứu các nhân vật võ lâm hiệp nghĩa đạo thì còn đợi tới bao giờ nữa.

Nghĩ đoạn, chàng liền ngừng chân lại. Chưa định rõ phương hướng bỗng nghe thấy phía xa có tiếng của Túy hòa thượng oang oang nói:

– Xung Vân đạo trưởng đừng bốn cột tửu gia này chứ. Tửu gia tới đây để tiếp ứng tiểu tử Liễu Tồn Trung đấy! Ối chà! Hóa Duyên đạo hữu sao lại hung dữ đến thế! Hí hí. Hôm nay tửu gia tới đây làm chuyện đứng đắn mà.

Chỉ nghe tiếng của Hóa Duyên đáp:

– Trước kia chúng ta là bằng hữu, bây giờ thì là kẻ địch.

Túy hòa thượng cười hi hí nói:

– Ô ! Có chuyện ấy ư ? Sao trước kia là bằng hữu, mà bây giờ lại không là bằng hữu! Bạn hãy nói cho mõ nghe coi?

– Thánh giáo chủ là chủ nhân chúng ta. Chúng ta chỉ biết tuân theo chủ nhân bắt giữ người.

Túy hòa thượng nói:

– Đúng lắm! đúng lắm! Tửu gia nghĩ ra rồi. Các người bị trúng phải chất cổ độc quỷ gì ấy. Ối chà! Vừa thôi chứ, các vị làm gì mà hung hăng quá thế?...

Chợt có thanh âm của Trình Bất Nhược ở một nơi khác quát lớn:

– Chặn lấy hấn, đừng để bắn chạy thoát. Chúng ta sẽ khó ăn nói với thánh giáo chủ.

Tiếp đó nghe thấy tiếng binh khí va chạm rồn rảng. Túy hòa thượng dậm chân kêu la:

– Này này! Các người là một lũ điên, đừng có chọc ghẹo tửu gia này nổi khùng đấy.

Xung Vân đạo trưởng nói:

– Đừng nghe lời tên khùng này. Mõ không tin bốn chúng ta lại địch không nổi tên trọc ấy.

Túy hòa thượng dường như đã nổi giận quát lớn:

– Này, tửu gia là tên trọc thì ngươi là đồ mũi trâu. Hề hề . . . tiểu tử, đây cũng đều là do ngươi mà ra cả.

Vô Cực trưởng lão thóa mạ:

– Tên lừa sói đầu bảo ai là tiểu tử thế ?

Túy hòa thượng cười hí hí đáp:

– Tửu gia đâu có thèm nói đến ngươi. Đó là tửu gia mắng Liễu Tồn Trung đấy.

Vô Cực hỏi:

– Sao ngươi lại mắng Liễu Tồn Trung? Y không phải bằng hữu của ngươi ư ?

Túy hòa thượng đáp:

– Y là một tiểu tử chứ bằng hữu với ta cái gì? Nhưng y là một tiểu tử tốt.

Hóa Duyên nói:

– Cái gì là tiểu tử với tiểu tử tốt?

Túy hòa thượng đáp:

– Hóa Duyên lão hữu làm sao mà biết được. Liễu Tồn Trung gọi tửu gia là hòa thượng ca ca, tửu gia gọi y là tiểu tử. Y là người tốt, cho nên tửu gia bảo y là tiểu tử tốt.

Xung Vân đạo trưởng xen vào:

– Nói láo! Nói láo ! Vừa rồi lão vừa mới nói hề hề cũng tại tiểu tử mà ra cả cơ mà? Liễu Tồn Trung đã là tiểu tử tốt thì tại sao lão còn trách móc y?

Túy hòa thượng đáp:

– Tửu gia bảo các người là đồ ngu ngốc, thật không sai chút nào. Tiểu tử ấy vốn là một tiểu tử tốt, nhưng hắn lại muốn tửu gia không nên đánh nhau với các người. Lúc này tửu gia không thể nào làm vừa lòng hắn được. Như thế có phải là tại hắn làm mất thì giờ của tửu gia không?

Có lẽ bấy giờ Trình Bất Nhược tấn công lên phía sau lưng, bỗng thấy Túy hòa thượng quát lớn:

– Trình Bất Nhược, ngươi lên lên lút lút định giở trò gì thế ?

Trình Bất Nhược đáp:

– Mỗ đang sử dụng binh pháp đột kích của Tôn Ngô. Trong binh pháp nói rằng: Hư là thực, thực là hư. Người bảo không giao đấu với chúng ta, ai bảo đảm là người nói thật? Ta không bị lọt vào tròng của người đâu.

Túy hòa thượng la lớn:

– Khoan đánh đã! Khoan đánh đã! TỬu gia còn phải đi tìm tiểu tử để lý luận đây.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tiếng tà áo phần phật trong gió, có lẽ Túy hòa thượng đã thoát khỏi vòng vây.

Tiếp theo đó lại nghe thấy tiếng gió lộng rào rào. Với kinh nghiệm phong phú chàng biết rõ đây là tiếng nhảy nhót của các cao thủ.

Liên đó là tiếng binh khí va chạm rộn rã, tiếng quát tháo inh ỏi. Những âm thanh ấy lúc bên Đông lúc chuyển sang bên Tây lúc phía Nam lúc Bắc. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Tam đại trưởng lão Cái Bang liên thủ hợp kích oai lực quả nhiên phi phàm. Túy hòa thượng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà cũng chưa thoát khỏi trùng vây”.

Liễu Tồn Trung thấy cách đó không xa có một cây đại thụ cành lá um tùm, chàng liền nhún mình như một con quái điểu bay lên ngọn cây ẩn núp trong đám lá rậm rạp, cúi đầu nhìn xuống bên dưới. Chỉ thấy Trình Bất Nhược, Vô Cực, Hóa Duyên tam đại trưởng lão đã cùng với Xung Vân đạo trưởng vây bọc Túy hòa thượng chặt chẽ. Họ như đèn kéo quân quay quần lấy nhau chuyển động không ngừng.

Túy hòa thượng mlốn lui sang hướng Tây, Trình Bất Nhược với Vô Cực đã sớm nhảy tới ngăn chặn. Ông ta lui sang Đông, Hoá Duyên trưởng lão đã lập tức lướt tới truy cản.

Liễu Tồn Trung xem xét kỹ tình hình một lượt, lại phát hiện Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái tay cầm phất trần phục ở một góc, đợi chờ cơ hội đột kích.

Túy hòa thượng tả xung hữu đột nhưng vẫn không sao thoát thân được. Ông ta nóng ruột kêu la om sòm:

– Khổ quá! Khổ quá ! TỬu gia chỉ sợ đánh chết bọn ngu xuẩn các người, nên không dám trả đũa, mà bọn khốn kiếp này lại không biết

sống chết là gì. Thật tửu gia tức muốn chết đi được.

Trình Bất Nhược cười ha hả hỏi:

– Ai bảo tên lừa sói đầu nọ lại dẫn xác chốn này làm chi. Mau nộp mạng ra đây.

Cây trượng đồng trong tay lão lóe lên, quét tới hông Túy hòa thượng.

Không biết Túy hòa thượng đã kiếm đâu ra được một thanh kiếm gãy chỉ còn nửa đoạn dưới, tính cả chuôi cũng không đầy một thước, trông chẳng ra hình thù gì cả.

Liễu Tồn Trung ở trên ngọn cây thấy vậy buồn cười thâm, nghĩ bụng:

“Thanh kiếm gãy kia thì còn dùng gì được ?”.

Chỉ thấy thanh kiếm gãy của Túy hòa thượng bỗng vung chặn lấy cây trượng đồng, mà không biết vô tình hay hữu ý, nhích sang bên một chút, thanh kiếm gãy điểm luôn vào mắt trái của Trình Bất Nhược. Ông ta cười hí hí nói:

– Người đập vào hông trái tửu gia, tửu gia chọc vào mắt trái người. Hì hì, thử xem bên nào bị thiệt thòi.

Nói thì chậm, việc xảy ra chỉ trong nháy mắt. Đoạn kiếm gãy trong tay Túy hòa thượng nhanh như điện chớp, phát sau mà tới trước, đầu gãy của thanh kiếm đã tới sát mí mắt Trình Bất Nhược. Nếu sức không thâm phát đúng mức, nhất định mắt của Trình Bất Nhược đã bị hủy hoại.

Nhưng đầu đoạn kiếm gãy vừa dí sát vào mí mắt đối phương liền ngừng tay lại, không điểm tới tiếp. Tuy vậy Trình Bất Nhược đã kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh. Túy hòa thượng cười hi hí, nói:

– Đúng không ? Nếu tiểu tử Liễu Tồn Trung không sớm nói bọn ngu xuẩn các người đã trúng phải chất độc quỷ quái gì đó bị mê mẩn lý trí, thì con mắt này của lão Trình người đã bán đứt cho tửu gia này rồi.

Liễu Tồn Trung tuy không tinh thông về kiếm thuật nhưng chàng là tay võ học đại hành gia, mà đây là lần thứ nhất trông thấy Túy hòa thượng sử dụng kiếm, trong lòng bất giác thán phục cực độ.

Nguyên chiêu đó của Túy hòa thượng vận công bằng bước chân, cổ tay kinh lực đều phải vận chuyển cùng lúc không thể thiếu sót được

một. Chính là một chiêu thức trọng yếu trong Kinh Kha kích kiếm đồ giải.

Kinh Kha là tay kiếm sĩ thời Chiến Quốc, nhưng về kiếm thuật không lấy gì làm cao minh cho lắm, bất quá chỉ lấy hào khí đảm lược hơn người với một bầu khí khái sung túc.

Chiêu Kinh Kha vận dụng giữa triều đình Tần nguyên đã nổi danh là Phi xà thương vụ. Tiếc thay, học thuật của Kinh Kha chưa tới mức tuyệt tác, sức cổ tay yếu kém, bước đi không linh hoạt, lưng thiếu mềm dẻo, thế công kém sút hẳn.

Sau Huyền Ly Tử mới tu sửa Kinh Kha kiếm pháp, thêm vào những khuyết điểm của khẩu quyết vận kinh.

Lúc này Túy hòa thượng sử dụng chính là thức Phi Xà thường vụ của Huyền Ly Tử tu chỉnh.

Với một cao thủ như Trình Bất Nhược mà cũng không sao né tránh nổi. Nếu như đem dùng để hành thích, Tần vương có đến chín mươi mạng cũng khó bề sống sót, và đã không có tấn bi kịch trên trong lịch sử.

Hãy nói Liễu Tồn Trung đang tấm tắc khen ngợi thâm kiếm thức của Túy hòa thượng vừa sử dụng, bỗng thấy chiếc bát ăn xin bằng đồng của Hóa Duyên trưởng lão đang nằm sau gáy Túy hòa thượng tấn công tới.

Chiếc bát ăn xin ấy tuy thoát trông nó bị mẻ mất hai góc, nhưng chính hai chỗ mẻ ấy sắc bén không thể tưởng tượng được.

Tuy đó là vật dụng để đựng cơm nhưng cũng là một vũ khí lợi hại phòng thân, một vật có tác dụng về cả hai phương diện.

Chiếc bát của Hóa Duyên thật linh hoạt phiêu hoát khôn lường. Liễu Tồn Trung ở trên ngọn cây thấy vậy, trong lòng bất giác ngó người, bùi ngùi xúc cảm.

Chàng sinh sống trong Cái Bang từ thuở nhỏ, chiếc bát ăn xin cũng là vật báu truyền gia của chàng.

Hóa Duyên không những là trưởng lão của Cái Bang mà còn là một nhân vật trợ thủ đắc lực trung thành của lão bang chủ, hiện tại lại trở thành một cái xác không hồn, đương đầu với cả huynh đệ bằng hữu, khiến chàng càng nghĩ càng đau lòng khôn tả.

Bấy giờ bọn Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng bốn người cứ tiếp tục thừa thế công kích không ngừng.

Liễu Tồn Trung khẽ bẻ một nhánh cây, nắm chặt trong tay nhắm đúng cái bát của Hóa Duyên đang tập kích phía sau lưng. Liễu Tồn Trung ngưng thần quan sát, không dám nháy mắt.

Chàng thấy cái bát của Hóa Duyên lao tới nhanh như điện chớp, cành cây trong tay chàng đang định lao ra bỗng thấy Túy hòa thượng sụp người xuống, đầu rút lại hơn hai tấc, chiếc bát của Hóa Duyên liền đánh hụt vào chỗ trống không.

Bình thường đánh hụt một thế cũng không lấy làm quan trọng, nhưng tình hình ấy lại khác hẳn. Hạ bàn của y đã hoàn toàn sơ hở, lọt vào phạm vi công kích của Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng chỉ cần sử dụng chiêu Hỏa dã liêu thiên, thanh kiếm gãy phạt ngược lên, hạ bàn của Hóa Duyên lập tức bị đứt lìa.

Hóa Duyên là cao thủ đệ nhất cấp của Cái Bang kinh nghiệm giao chiến phong phú biết bao. Ngờ đâu dưới tình thế ấy không sao né tránh được nữa.

Cách duy nhất có thể sử dụng là lấy công làm thủ, cùng thương tổn với kẻ địch một lúc.

Vì vậy y không lý gì đến sự sơ hở dưới hạ bàn, tả chưởng lập tức phạt ngang ra.

Thế công này đánh vào yết hầu Túy hòa thượng. Nếu Túy hòa thượng muốn hủy hoại hạ bàn của Hóa Duyên thì ông ta cũng không thể toàn mạng.

Chỉ thấy Túy hòa thượng cười hí hí, nhảy lùi về phía sau năm thước, thoát khỏi vòng vây ti hí mất nói:

– Hóa Duyên ! Lão tử gia chỉ muốn đi tìm tiểu tử Liễu Tồn Trung chứ không thích đánh nhau với các người. Thôi, tái kiến, hi hi.

Ông ta vừa chuyển thân định phóng đi, bỗng thấy hai ni cô Diệu Huyền, Diệu Thông vung phát trần xông tới.

Túy hòa thượng cười hi hí nói:

– Ni cô sư phụ tới vừa lúc quá. Tửu gia là hòa thượng, hai vị sư phụ là ni cô. Chúng ta đều là người một nhà nên trợ giúp nhau là phải.

Diệu Huyền tính nết nóng nảy liên quát tháo:

– Ai là người một nhà với lão? Đừng có lẻo mồm lẻo mép. Bần ni phụng mệnh thánh giáo chủ đi bắt lũ tự xưng là giang hồ hiệp nghĩa đạo các người.

Túy hòa thượng cười híp mắt lại nói:

– Hai ni cô các người tay chân trắng trẻo non nớt thế này làm sao bắt được tửu gia? Tửu gia sinh thành trước, quyết không giao đấu với ni cô. A Di Đà Phật.

Ông ta thấy hai ni cô vây chặt lấy lối đi không thể lướt qua được, liền lách mình phóng sang bên.

Diệu Huyền khinh công nhanh hơn Diệu Thông, tính cũng nóng nảy hơn, khẽ quát một tiếng xử thức “Thủy đường phi manh lô” tung mình lên lộn một vòng phát trần về phía trước quét vào Ngọc Trầm huyết sau gáy Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng khẽ chuyển người tránh né, phát trần lướt qua mặt ông ta. Thế lao tới của Diệu Huyền rất thần tốc, chỉ trong nháy mắt thân hình đã vượt qua Túy hòa thượng mấy tấc.

Túy hòa thượng giơ tay ra nhẹ nhàng gõ vào đầu láng bóng của Diệu Huyền một cái nói:

– Trơn quá ! Trơn quá !

Diệu Huyền hổ thẹn đỏ bừng, quát lớn một tiếng liều mạng xông tới tấn công.

Diệu Thông đứng cạnh đó trợ trận. Chỉ thấy cây phát trần dựng đứng tua tủa như những chiếc kim châm bay múa trong gió trông rất đẹp mắt.

Túy hòa thượng lách Đông né Tây luôn miệng cười hí hí, trong thoáng cái tam đại trưởng lão Cái Bang với Xung Vân đạo trưởng đã lại tiến tới vây bọc chặt chẽ.

Bấy giờ sáu đại cao thủ liên tay giáp công Túy hòa thượng. Ông ta chỉ có nửa thanh kiếm gãy né tránh chống đỡ lia lịa chứ không dám công kích trực tiếp.

Trong khoảnh khắc mọi người đều biết Túy hòa thượng chỉ thủ chứ không công, trong lòng đã giảm bớt sự e dè càng công kích dữ dội hơn trước.

Nên biết sáu người này đều là những nhân vật danh tiếng lừng lẫy giang hồ cho nên thế công của họ mãnh liệt khôn tả, thật là thạch phá thiên kinh vang trời dậy đất.

Túy hòa thượng đã bắt đầu lộ vẻ túng thế. Ông ta la lớn:

– Nay, bọn chó chết các ngươi thật chẳng biết đạo lý gì cả ! Tửu gia đã bảo không muốn đánh nhau mà cứ hung hăng khiêu khích mãi.

Trình Bát Nhược nói:

– Không đánh cũng được, nhưng ngươi phải để chúng ta trói lại đem nộp cho Thánh giáo chủ để chúng ta khỏi phải hao hơi tốn sức.

Túy hòa thượng thóa mạ:

– Cái cóc chết! Thánh giáo chủ của các ngươi là cái quái gì? Hễ gặp tửu gia thì tửu gia sẽ cho ném mùi khốn khổ.

Chiếc bát đồng của Hóa Duyên đã phóng vèo tới kinh lực rất mạnh.

Túy hòa thượng không kịp phòng bị giật mình kinh hãi.

Bỗng nghe vang một tiếng thanh âm giòn giã, cổ tay của Hóa Duyên bị chấn động tê chồn, vội nhảy sang bên, đưa mắt nhìn xuống cái bát thấy không hề hấn gì, dưới mặt đất có rớt một khúc cây nhỏ. Y liền cười nhạt nói:

– Bằng hữu đã đến rồi, xin hiện thân tương kiến.

Y gọi xong vẫn không thấy có người hồi đáp. Bấy giờ đêm đã khuya tuy vầng trăng sáng rực trên không tinh tú lấp lánh, nhưng Liễu Tồn Trung núp kín trong cành lá rậm rạp không dễ bị đối phương phát hiện.

Liễu Tồn Trung dùng nhánh cây đánh trúng chiếc bát đồng ngoại trừ Túy hòa thượng với Hóa Duyên hay biết ra, còn Vô Cực, Trình Bát Nhược, Diệu Huyền, Diệu Thông với Xung Vân đạo trưởng hoàn toàn không rõ, cho nên khi nghe Hóa Duyên đột nhiên quát hỏi như trên, ai nấy đều ngừng tay lại không tấn công Túy hòa thượng nữa, ngơ ngác hỏi:

– Hóa Duyên trưởng lão vừa phát hiện ai thế?

Hóa Duyên đáp:

– Đối phương có cao thủ tới trợ giúp đấy.

Mọi người đều quay đầu đảo dác tìm kiếm, mặt biến sắc. Cao thủ mà Hóa Duyên ám chỉ hiển nhiên là Liễu Tồn Trung.

Vì lần trước chàng đã từng tới đây, trừ chàng ra thì còn ai vào đó nữa?

Hiện tại chỉ một mình Túy hòa thượng mà họ vẫn chưa nắm chắc được phần thắng, nếu như thêm Liễu Tồn Trung trợ trận, họ sẽ không thể tránh được sự thảm bại.

Bấy giờ Liễu Tồn Trung đang dùng truyền âm nhập mật nói với Túy hòa thượng.

– Hòa thượng ca ca có biết tiểu đệ là ai không ?

Túy hòa thượng cả mừng, quên cả dùng Truyền âm nhập mật hồi đáp, ngoác miệng la lớn:

– Người tiểu tử tốt, làm hòa thượng ca ca này tìm kiếm khổ sở muốn chết được. Nay tiểu tử núp ở hang hốc nào thế ?

Túy hòa thượng vừa dứt lời, mọi người càng xác định chắc là Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trong xó tối tương trợ. Liễu Tồn Trung đầu óc sáng suốt trí dũng song toàn, càng khó đối phó hơn Túy hòa thượng nhiều. Không ai là không hiểu rõ điều đó, bất giác họ đều giật mình kinh hoảng.

Túy hòa thượng lại nghe Liễu Tồn Trung nói:

– Hòa thượng ca ca, hiện tại là cơ hội tốt để đào tẩu. Họ đang không chú ý tới ca ca, mau chạy đi. Tiểu đệ có hai hũ rượu ngon mời ca ca đấy.

Túy hòa thượng nghe nói có rượu ngon uống, cả mừng đáp:

– Thế mới là tiểu tử tốt chứ. Nay, chạy về hướng nào mau nói đi?

– Chạy về đường nhỏ phía Đông, nơi đó có quán rượu đấy.

Liễu Tồn Trung đáp, Túy hòa thượng khoái trá:

– Hay lắm. Hòa thượng ca ca đợi người đấy.

Đoạn ông ta tung mình phóng ra ngoài mây trượng. Mọi người đang định truy cản đã nghe thấy trên ngọn cây vọng xuống một tràng cười ha hả.

Diệu Huyền xưa nay vẫn tự phụ khinh công siêu phàm, khê điểm chân xuống mặt đất, như một con bướm nhẹ nhàng bay lên ngọn cây.

Chỉ thấy trên cây vắng lặng như tờ, không một bóng người. Bà ta kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Nhanh thật!”

Chỉ nghe thấy tiếng tà áo của mọi người phân phật trong gió. Trình Bất Nhược hỏi vọng tới:

– Diệu Huyền sư thái có phát hiện được gì không ?

Diệu Huyền nhảy xuống đất, đáp:

– Y nhanh thật, bỏ chạy mất rồi.

Mọi người xì xào bàn tán, Xung Vân đạo trưởng nói:

– Chúng ta không nên truy cản nữa. Dù có đuổi kịp cũng không phải là địch thủ của chúng.

Hãy nói Túy hòa thượng chạy một mạch về hướng Đông. Bấy giờ vùng Đông đã ló dạng. Lướt đi được một đoạn đường nữa, quả nhiên ông ta thấy ven tiểu lộ có một chòi bán rượu, bên trong có mấy chỗ ngồi rất vắng vẻ không có người khách nào.

Túy hòa thượng ung dung ngồi xuống, gọi:

– Trong nhà có người không?

Chỉ thấy một ông già bán rượu ở trong phòng thò đầu ra. Nhìn thấy đó là một hòa thượng, ông ta rón rén bước ra hỏi:

– Đại sư! Có phải ngài đi cùng bọn với những hán tử kia không ?

Túy hòa thượng hỏi lại:

– Hán tử nào?

Ông già nọ đáp:

– Vừa rồi trời mới hừng sáng, lão hủ liền nghe thấy có một người dùng khẩu âm Mông Cổ đứng ngoài cửa bàn tán một hồi rồi gõ cửa bảo lão hủ đem nước ra cho họ uống. Xong xuôi họ còn đòi hỏi đủ thứ, hung dữ cực độ.

Ông già nọ nói tới đó, Liễu Tồn Trung đã chạy tới nơi, cất tiếng gọi:

– Hòa thượng ca ca.

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– Tiểu tử, lão nhi này không có rượu bán. Người mau đem hai hũ rượu ngon kia cho hòa thượng ca ca uống đi.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Bá bá, sao quán này lại không có rượu thế ?

Ông già bán rượu đáp:

– Sao lại không có! Lão hủ đã giấu kỹ hai hũ rượu ngon, không để bọn người Mông Cổ kia trông thấy. Nếu các vị muốn dùng, lão hủ xin đem lên ngay.

Túy hòa thượng thúc giục:

– Nếu vậy mau đem ra đây, đừng nói lời thôi dài dòng nữa.

Ông già vội chạy xuống nhà bếp đem rượu ra. Túy hòa thượng vội giơ tay đón lấy đưa lên miệng tu ừng ực mấy hơi, khẽ nói:

– Rượu ngon thật! Rượu ngon lắm!

Liễu Tồn Trung hỏi ông già:

– Bá bá bảo vừa rồi một bọn người Mông Cổ tới phải không ? Vì sao bá bá lại biết họ là người Mông Cổ?

Ông già đáp:

– Hồi thiếu thời, lão hủ đã từng tới Mông Cổ buôn bán, cho nên khi bọn người họ nói tiếng Mông Cổ lão hủ nghe ra được ngay.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ, không biết bọn người Mông cổ ấy lén lút tới Trung Nguyên này để làm gì ? Chàng lại hỏi:

– Bá bá, bọn người Mông Cổ đó ăn mặc như thế nào?

Ông già đáp:

– Họ ăn mặc theo lối lái buôn. Nhưng mặt mày gân guốc, tướng tá thô kệch, trông không có vẻ gì là làm nghề thương mại cả.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Họ qua đây lâu chưa và đi về hướng nào?

Ông già đáp:

– Họ đi khỏi đây khoảng một giờ, về phía tiểu lộ. Nếu họ là những lái buôn thực sự thì đi vào trong thâm sơn cùng cốc làm gì?

Liễu Tồn Trung rất lấy làm nghi hoặc, ngẫm nghĩ hồi lâu, không

nói năng gì.

Bây giờ Túy hòa thượng đã tu sạch một hũ rượu lớn. Ông ta liếm môi, chép miệng:

– Rượu ngon thật!

Ông ta chợt phát giác Liễu Tồn Trung đang trầm ngâm suy nghĩ, liền trở mặt hỏi:

– Tiểu tử sao không uống rượu, cứ thù người nghĩ gì thế ?

Liễu Tồn Trung không đáp câu hỏi ấy của Túy hòa thượng. Chàng tính tiền rượu xong liền nói:

– Hòa thượng ca ca, chúng ta hãy trở về thương lượng với Anh Tử đi!

Túy hòa thượng đáp:

– Phải lắm, Anh Tử cô nương luôn lo ngại cho sự an nguy của tiểu tử đây. Nàng ta đã mời hòa thượng ca ca ta uống rượu, rồi nhờ đi tìm kiếm người. Nếu tiểu tử người không trở về, thế nào hòa thượng ca ca cũng bị nàng ta trách là gạt gẫm nàng để nhậu nhẹt.

Hai người ra khỏi quán rượu, rảo bước lên đường. Vừa đi, Liễu Tồn Trung vừa nghiên cứu một vấn đề như sau:

“Đội người Mông Cổ ấy vì lẽ gì lại cải trang thành lái buôn vào Trung Nguyên. Họ xâm nhập Trung Nguyên với mục đích gì?”

Túy hòa thượng thấy chàng lặng lẽ không nói gì, liền hỏi:

– Tiểu tử đang nghĩ ngợi gì thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hòa thượng ca ca, ông già bán rượu bảo đội người Mông Cổ ấy đến quán rượu làm gì?

Hòa thượng nói:

– Ông ta bảo bọn người Mông Cổ nọ gõ cửa xin nước uống, rồi lại đòi hỏi vật dụng, xong xuôi mới men theo con lộ đi luôn. Này, tiểu tử hỏi họ để làm gì ?

Liễu Tồn Trung không đáp, cúi đầu thủng thỉnh bước đi.

Được một đoạn đường, chàng bỗng lẩm bẩm nói:

– Nếu họ là lái buôn đúng lý phải hoạt động ở các thành thị thôn

ấp lớn, sao lại tới vùng biên thù này làm gì? Họ gõ cửa xin nước, xem ra đã đi suốt ngày đêm không nghỉ mới đói khát đến thế.

Túy hòa thượng trở mặt hỏi:

– Tiểu tử ngươi nói chuyện với ai thế ? Sao lại chẳng ra đầu ra đuôi gì cả?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Chúng ta đi nhanh lên, trở về thỉnh giáo lão sư gia của Anh Tử. Ông ta là một vị cao sĩ quy ẩn, kiến thức hơn chúng ta rất xa.

Chàng không lý tới Túy hòa thượng nữa, lập tức thi triển khinh công, như một ánh lưu tinh phóng đi như bay biến.

Túy hòa thượng ngạc nhiên ngậy người nhìn. Trong nháy mắt Liễu Tồn Trung đã bỏ xa ông ta tới mấy trăm trượng.

Ông ta vội đề khí chạy theo la lớn:

– Này tiểu tử ngươi điên hay sao thế ? Chẳng nói năng gì với hòa thượng sãi gia, mà bỗng bỏ chạy như ma đuổi. Chà chà chắc tiểu tử ngươi muốn thí cược trình với hòa thượng ca ca phải không? Thú vị lắm, thú vị lắm.

Dứt lời ông ta lập tức vận sức vào hai chân đuổi theo.

Hai tay cao thủ nhất đẳng trong võ lâm thi triển khinh công không phải tầm thường. Những người đi đường chỉ thấy một ngọn gió vèo qua trước mặt chỉ để lại một chấm đen ở mãi đằng xa, không một ai trông thấy rõ hình dáng của hai người ra sao?

Không đầy nửa giờ đồng hồ hai người đã tới chân Phán kiều. Trong căn nhà vắng lặng tiếng khóc nghẹn của Anh Tử vọng ra.

Liễu Tồn Trung kinh hoảng vô cùng, vội phi thân nhảy qua phán kiều đẩy cánh cửa ra. Chỉ thấy lão sư của Anh Tử miệng sùi bọt mép, nằm ngửa trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Anh Tử đang quỳ dưới chân giường khóc than thảm thiết.

Túy hòa thượng vừa tới nơi ngạc nhiên hỏi:

– Anh Tử sao lại khóc thế ?

Anh Tử quay đầu lại nhìn, thấy Liễu Tồn Trung đã về, vội gạt lệ đáp:

– Đại ca, lão sư uống độc dược tự sát.

Liễu Tồn Trung kinh ngạc, hỏi:

– Tại sao lão sư lại tự sát? Vị ấy chết đã lâu chưa?

Anh Tử đáp:

– Đại khái đêm qua vào lúc tiểu muội đang say ngủ.

Túy hòa thượng bỗng thốt:

– A Di Đà Phật, lão thí chủ đã giải thoát, A Di Đà Phật.

Liễu Tồn Trung cau mày hỏi:

– Hòa thượng ca ca nói gì thế ?

Túy hòa thượng đáp:

– Dưới mắt nhà Phật, người chết tức là giải thoát, không có gì là phiền não. A Di Đà Phật.

Liễu Tồn Trung đứng thờ người trước đầu giường đau lòng khôn tả. Anh Tử lấy một phong di thư ra nói với chàng:

– Đây là di thư của lão sư. Đại ca xem xong sẽ biết rõ vì sao vị ấy tự sát.

Liễu Tồn Trung đỡ lấy phong thư, xem kỹ hồi lâu, chàng liền vỡ lẽ nguyên do sự tự sát của lão sư Anh Tử.

Thì ra lão sư Anh Tử nguyên tên là Đậu Điện Giới. Giáo chủ La Quỷ đời trước là đồng môn sư đệ của ông ta. Vị sư phụ Ha Ma vào lúc sinh tiền là giáo chủ La Quỷ mà Đậu Điện Giới bình sinh rất ưa chuộng nhân vật Trung Nguyên, nên tuy là đệ tử của Ha Ma giáo chủ nhưng không có hứng thú đối với sự luyện tập cổ thuật mà chỉ chuyên tâm học tập văn chương kinh sử, nhất là ưa thích Dịch kinh, Lão tử, Đạo đức kinh hay những loại sách Tả thị xuân thu. Trước khi Ha Ma lâm chung đã truyền ngôi vị giáo chủ cho ông ta nhưng ông ta cương quyết khước từ Sau Ha Ma đành truyền ngôi vị giáo chủ cho sư đệ ông ta.

Tuy nhiên đương thời Ha Ma đã bắt ông ta phải lập trọng thệ, không được phản bội giáo phái. Nếu ông ta làm việc gì tổn hại cho giáo chủ thì tự sát để đền đáp chuộc tội.

Sau khi ông ta lập trọng thệ liền lập một tĩnh thất ở tổng sào huyết, đóng cửa đọc sách, đối với mọi việc trong giáo không hề hỏi đến. Sư đệ ông ta lên ngôi giáo chủ, thường ngấm ngấm cấu kết với Đông Doanh cùng giao dịch với người Kim. ông ta hay biết liền rời khỏi tổng

sào huyết tới ẩn cư trong căn nhà tranh dưới Phấn Kiều, vì vậy từ khi Từ Hỉ Phượng tới tổng sào huyết vẫn chưa có dịp gặp gỡ vị đại sư bá này lần nào.

Ông ta biết rõ Liễu Tồn Trung là nhân vật chủ yếu của giới hiệp nghĩa đạo trên giang hồ, và cũng rõ Anh Tử thâm yêu trộm nhớ, trao trọn trái tim cho chàng.

Chuyện Liễu Tồn Trung bị giam cầm trong Thiết mộc trận ông ta cũng hay biết. Vì vậy ông ta mới ngấm ngầm chỉ điểm cái chốt bí mật để mở Thiết mộc trận. Sau đó ông ta đành phải chiếu theo lời thề, trở về nhà tự sát.

Liễu Tồn Trung xem bức di thư xong, bất giác chàng ứa hai hàng nhiệt lệ, quỳ xuống trước thi thể của ông, bùi ngùi xúc cảm.

Túy hòa thượng chấp tay, nói:

– A Di Đà Phật! Vị lão tiên bói đây từng chữa khỏi cổ độc cho tửu gia, tửu gia cầu xin trời Phật cho lão tiên sinh sớm lên miền cực lạc.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói:

– Thật không ngờ lão tiên bói vì cứu tại hạ thoát nguy mà hy sinh chính bản thân mình, khiến tại hạ không biết báo đáp như thế nào mới đủ.

Anh Tử nghẹn ngào, cúi đầu lặng lẽ đứng cạnh đó.

Túy hòa thượng nói:

– Lần này tửu gia vội vã trở về, mục đích là để thỉnh giáo tiên sinh một nghi vấn. Nhưng hiện tại lão tiên sinh đã chết rồi nghi vấn ấy sợ khó lòng phanh phui được.

Anh Tử hỏi:

– Không hiểu đó là việc gì thế lão ca?

Liễu Tồn Trung hén đem chuyện bọn người Mông Cổ mặc giả lái buôn xâm nhập đất Trung Nguyên. Anh Tử nghe Liễu Tồn Trung kể xong hai mắt sáng long lanh nói:

– Nếu vậy những lời dự đoán trước đây của lão sư không sai chút nào.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Hồi sinh tiên lão tiên bói đã dự đoán những gì?

Anh Tử đáp:

– Lão sư đã nhiều lần nói: người Kim không có gì đáng lo ngại mà quan trọng nhất là người Mông Cổ mới quật khởi gần đây. Lão sư nói: Tam Thế Tổ Hợp Bất Lặc Hãn của Thành Cát Tư Hãn tượng trưng sự hưng khởi của Mông Cổ. Có một lần Hợp Bất Lặc Hãn tới triều đình Kim. Kim chúa phải kinh ngạc trước mức ăn uống hơn hẳn người thường của y. Hợp Bất Lặc Hãn say rượu vượt râu Kim chúa. Khi tỉnh lại y tạ tội, Kim chúa chỉ cười không hỏi đến, ban tặng phẩm hậu hĩ tiễn trở về. Hợp Bất Lặc Hãn đi rồi lão Kim chúa mới sợ y là mối họa muốn diệt trừ. Kim chúa liền sai sứ đuổi theo mời trở lại, Hợp Bất Lặc Hãn liền giết sứ giả Kim.

Con thứ năm của Hợp Bất Lặc Hãn là Hốt Đồ Thích Khả Hãn kế vị cử binh xâm lăng nước Kim, luôn luôn thắng thế. Binh Kim không thể nào đương cự nổi. Vì vậy Mông Cổ dần dần trở nên cường thịnh.

Hốt Đồ Thích sinh ra rất quái lạ khác hẳn người thường, tiếng nói như sấm động, sức lực rất mạnh, xách người lên xé ra làm đôi dễ dàng như bẻ một mũi tên.

Sự tích này trong truyện Thành Cát Tư Hãn có nói tới.

Anh Tử nói tới đó, ngừng giây lát lại tiếp:

– Lão sư thường nói: “Gần đây tử khí vượng ở dãy Khổ Luân. Đó là điềm Mông Cổ hưng khởi, ông ta còn nói: lực lượng diệt Tống ắt là Mông Cổ.” Những người Mông Cổ giả trang lái buôn ấy chỉ e do Thành Cát Tư Hãn phái tới để thăm dò địa lý.

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp:

– Sự ước đoán của Thi Huyền trưởng lão với lệnh sư không sai một li nào. Thi Huyền trưởng lão từng nói với ngu huynh nhiều lần. Ông ta bảo: đó cũng bởi số trời. Chúng ta chỉ biết tận lực hành sự, còn mọi việc đều phải trông vào mệnh trời.

Túy hòa thượng xen lời:

– Những chuyện ấy thì nói lời thôi làm chi cho dài dòng. Hễ ở đâu có đánh các người cứ việc gọi tửu gia tới. Nếu tửu gia nhú mày thì không phải là hảo hán.

Liễu Tồn Trung nói:

– Anh Tử, ngu huynh còn có rất nhiều việc phải làm. Hiện giờ lệnh

sư đã quy tiên, chúng ta phải lo việc an táng vị ấy đã rồi hãy nói chuyện sau.

Anh Tử rầu rĩ gặt đầu, cho người đi mua một cỗ quan tài, vàng nhang đèn nến hoa quả tế lễ. Khâm liệm xong xuôi, nàng đốt vàng nhang, giấy tiền, mai táng chu tất. Sau đó, nàng còn dựng một chiếc linh vị.

Liễu Tồn Trung nói:

– Anh Tử, sư phụ hiền muội chết vì hy sinh cho đại ca. Hiền muội cứ yên tâm ở lại đây trông coi linh vị nhé?

Anh Tử khẽ nói:

Đại ca định đi đâu thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca đã dò la được tin bang chủ lão nhân gia bị giam cầm trong tổng sào huyết của La Quỷ. Thực hồn cổ đối với lão nhân vẫn chưa có tác dụng gì.

Anh Tử hỏi:

– Vì sao thế ?

– Lần trước đại ca nghe lỏm được Độc khiết tử Mật Nhĩ nói, bảo bang chủ nhân gia công lực thâm hậu, thực hồn cổ không xâm phạm được. Y thỉnh Từ Hỉ Phượng đích thân trở thuật. Từ Hỉ Phượng đã chấp nhận sẽ tự mình thi thố tài ba.

Anh Tử thất kinh, nói:

– Nếu thủ thuật của Từ Hỉ Phượng thành công, chẳng lẽ chúng ta lại chịu thúc thủ hay sao?

Liễu Tồn Trung cười ha hả, đáp:

– Lão bang chủ hồng phúc tày trời, gặp hung hóa cát. Chúng ta chẳng nên lo ngại.

Anh Tử hỏi:

– Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca biết rõ Từ Hỉ Phượng sẽ không kịp thi thố ma thuật đâu.

Chàng liền đem chuyện Tôn Kha Ba với Lục thiềm thờ Bàn Quân

phóng độc hại mình. Từ Hỉ Phượng sợ chàng trúng độc, tới gần lỗ hồng xem xét, trái lại bị hít phải độc khí, ngã lăn ra đất như thế nào, nhất nhất thuật lại. Sau cùng, chàng tiếp:

– Từ Hỉ Phượng bị trúng chất cực độc ấy đang trong tình trạng chữa thương thì còn thì giờ đâu mà trở mồi nữa?

Anh Tử nghe nói Từ Hỉ Phượng vì tới xem xét Liễu Tồn Trung mà hít phải độc khí, bỗng nàng dấy lên một mối ghen tuông thâm kín.

Liễu Tồn Trung không hiểu tâm lý của phụ nữ, thấy Anh Tử mặt mày ủ rũ, chỉ tưởng nàng vì sư phụ mới mất mà bị cảm xúc liên nghĩ bụng:

“Nàng là một nữ tử Trung Nguyên mà ở đây một mình để canh giữ linh vị, kẻ cũng có chút nguy hiểm”.

Chàng liền nói:

– Hòa thượng ca ca, Anh Tử phải ở lại đây để thủ tang lão sư. Hòa thượng ca ca hãy nán lại đây bầu bạn với nàng được chăng?

Túy hòa thượng đáp:

– Tiểu tử, người xét người sai lầm rồi. Hòa thượng ca ca trước kia làm tăng ở Lãn Đà tự, nhưng chỉ là Tri khách tăng thôi. Sau vì thường lên xuống núi uống rượu, sư huynh mới bắt tiểu gia trông coi lầu chuông chết bầm ấy. Vì vậy tiểu gia chẳng biết tụng kinh là cái quái gì, ngay cả câu A Di Đà Phật cũng đọc chẳng xuôi.

Liễu Tồn Trung nói:

– Tiểu tử không yêu cầu hòa thượng ca ca tụng kinh, mà chỉ thỉnh hòa thượng ca ca bảo hộ giùm Anh Tử để tiểu đệ đi cứu lão bang chủ thoát hiểm, không biết có được chăng?

Túy hòa thượng cong ngón tay lại làm ra vẻ cầm hũ rượu nốc lên miệng, hỏi:

– Thế có thứ này không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tưởng gì thì không có, chứ muốn uống rượu thì rất dễ dàng.

Chàng thò tay vào trong người móc ra mười nén bạc đưa cho Anh Tử, nói:

– Hiền muội hãy cầm lấy số bạc này mua rượu ngon cho hòa

thượng ca ca nhậu nhẹt.

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– Người ta ai cũng bảo Liễu Tồn Trung tiểu tử một đấng hán tử, quả nhiên cũng có chút phong thái hơn người.

Liễu Tồn Trung liền từ biệt hai người, phóng thẳng về phía tổng sào La Quý, tới dưới cây cổ thụ. Chàng nghĩ bụng:

“Đây là lần thứ hai mình quay trở lại đây, hai lần trước đều không thành công, làm lụy đến tính mạng vị lão sư Anh Tử. Lần này mình phải kiếm một đường hướng khác mới được”.

Chàng nghĩ lại gần chòi rượu có một con đường ăn thông đến tổng đàn, chàng liền vòng qua cây cổ thụ, quẹo sang chòi rượu.

Chòi rượu ấy vẫn như lần trước, chẳng có một tửu khách nào.

Liễu Tồn Trung nhớ tới chuyện bọn người Mông Cổ liền tiến vào bên trong chọn một chỗ ngồi xuống.

Ông già bán rượu nhận ra ngay Liễu Tồn Trung là người đã từng ghé qua đây liền bước ra cung kính hỏi:

– Khách quan muốn uống gì thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Lão bá hãy cho một cân thịt với một bình rượu.

Ông già vội vã đi ngay, xuống bếp thái một đĩa thịt đem một bình rượu cùng đĩa bát bày lên trên bàn.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Dám hỏi lão bá hôm nay có người Mông Cổ nào đi qua đây không ?

Ông già đáp:

– Sáng sớm hôm nay lão có gặp một người Mông Cổ theo sau mấy tăng nhân Lạt Ma ở Vu Điền. Đến đây y nhìn Đông nhìn Tây, ngừng lại giây lát rồi mới bỏ đi.

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ, nghĩ bụng:

“Vu Điền là đất của Hỏa Thần giáo, tại sao các Lạt Ma tăng ở Vu Điền lại cùng đi với người Mông Cổ nọ như vậy? Chuyện này mình bắt gặp, xấu tốt gì cũng phải dò cho ra lẽ mới được”.

Chàng liền hỏi:

– Thế họ đi về hướng nào?

Ông già đáp:

– Cũng như hôm trước, họ đi vào trong khu núi.

Liễu Tồn Trung biết dù có hỏi nữa cũng chẳng biết gì thêm. Chàng tính tiền rượu xong, liền bước ra khỏi quán, bước thẳng về phía tổng sào La Quý.

Hãy nói Hoàng Diện Phong Cái, Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị, Xuyên địa thử Trần Tứ, Hải đế sa Lý Cửu, bốn người ở trong thổ địa miếu. Thấy Liễu Tồn Trung đi tiếp cứu Hà Ngọc Trì, Trần Tứ liền hỏi:

– Tổ sư gia, tiểu sư tổ đi rồi, chúng ta nên đuổi theo tới đó không?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói:

– Đuổi theo làm cái quái gì? Hải tử Liễu Tồn Trung trong lòng đang nóng nảy, suất dọc đường thể nào y cũng cố phóng đi, thì có gì là thú vị. Thôi, cứ để y đuổi theo một mình cho được việc !

Lý Cửu nói:

– Tiểu sư tổ đơn thân độc mã đuổi theo, không sợ nguy hiểm ư ?

Hoàng Diện Phong Cái lắc lư cái đầu, đáp:

– Không sợ. Không sợ. Hải tử Liễu Tồn Trung là con quỷ linh tinh, võ công lại cao siêu thì còn sợ gì?

Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị xen lời hỏi:

– Bây giờ tổ sư gia định đi đâu thế?

Hoàng Diện Phong Cái hí hí đáp:

– Tổ sư gia mỗi già nua tuổi tác lắm lắm rồi. Thôi, lần này tổ sư gia mỗi này cứ để bọn trẻ các người tự quyết định lấy.

Giản Lão Nhị biết vị tổ sư già trước mắt là một người hay đùa cợt nhân thế, tưởng ông ta nói giỡn, vội đáp:

– Đệ tử có gan góc tày trời, cũng không dám để sư tổ đi theo ở phía sau.

Ngờ đâu Hoàng Diện Phong Cái đã trợn trừng mắt, thóa mạ:

– Cái rắm! Tổ sư gia thích đi theo các người sao lại bảo gan góc tày trời với cóc tía gì. Chỉ được cái ăn nói bá láp bá xàm.

Trần Tứ cung kính hỏi:

– Vì sao tổ sư gia lại bảo đi theo y ? Y thuộc vào hàng hậu bối, xưa nay làm gì có chuyện tiền bối đi theo hậu bối bao giờ?

Hoàng Diện Phong Cái nheo mắt nói:

– Tổ sư gia mỗ không ưa cái quý củ ấy. Y là thần thâu rượu ngon thịt béo hễ thò tay là có. Cứ theo y thì chắc chắn có đồ nhắm rượu ngon nhậu nhẹt.

Tam thủ thần thâu cười ha hả, nói:

– Đệ tử tưởng tổ sư gia có ý gì khác, nếu chỉ vì điều này thì rất dễ dàng. Những trò khác thì đệ tử bất tài còn về môn chui hàng rào ăn trộm, đệ tử tự tin sẽ làm vừa lòng tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái gật gù, nói:

– Dĩ nhiên rồi! Dĩ nhiên rồi. Bằng không tổ sư gia mỗ đi theo người làm cái gì?

Mọi người bật cười ha hả, Hoàng Diện Phong Cái dụi mắt, hỏi:

– Giản Lão Nhị khởi trình chưa thế?

Giản Lão Nhị hỏi lại:

– Chúng ta có định đuổi theo dò tung tích Hà Ngọc Trì cô nương không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Người chỉ cần tìm đến địa phương nào có rượu ngon thịt béo thì tự nhiên sẽ được gặp Hà Ngọc Trì cô nương.

Giản Lão Nhị thủng thẳng đứng dậy nói:

– Ở đây gần Tẩy Tương nhai nhất. Tại đó có một cái quán tên là Long Nga điểm, có món ngỗng nướng rất ngon. Đệ tử xin mời tổ sư gia tới đó nhậu thịt ngỗng, không biết tổ sư gia có vừa ý chăng?

Hoàng Diện Phong Cái vỗ tay đôm đốp, khoái trá nói:

– Tuyệt ! Tuyệt ! Đã lâu lắm rồi tổ sư gia mỗ không được thưởng thức món ngỗng béo. Như thế thì còn gì bằng.

Thế rồi bốn người ra khỏi miếu Thổ Địa. Giản Lão Nhị đi trước dẫn

đường, Tẩy Tương cách thổ địa miếu khoảng chừng ba dặm. Vào thời gian khoảng dùng một bữa cơm, mọi người đã tới nơi.

Khu này không có gì là phồn thịnh. Hai bên đường khách điểm thưa thớt. Long Nga điểm ở một góc phố, có treo một ngọn cờ đỏ bay phất phới ở giữa đường, từ xa đã ngửi thấy hương vị thịt nấu nướng thơm phức.

Hoàng Diện Phong Cái le lưỡi liếm môi chép miệng:

– Thơm quá !

Chỉ thấy một con ngỗng chiên vàng treo lủng lẳng ở trên chiếc móc sắt ở phía trước khách điểm.

Bốn người tiến vào bên trong. Điểm tiểu nhị thấy cách ăn mặc của bốn người, tuy có tươi cười nghênh tiếp nhưng bộ dạng rất miễn cưỡng.

Giản Lão Nhị, Trần Tứ, Lý Cửu đều là những người lăn lộn trên giang hồ đã lâu, nên cứ chỉ xem thường ấy làm sao thoát khỏi được mắt họ?

Lý Cửu đã có vẻ tức giận. Giản Lão Nhị mời tổ sư gia ngồi xuống xong, ba người ngồi ở phía dưới hầu tiếp.

Xong đâu đấy, Giản Lão Nhị liếc mắt nhìn về phía điểm tiểu nhị nói:

– Tới đây !

Điểm tiểu nhị miễn cưỡng tươi cười tiến lại, hỏi:

– Khách quan muốn dùng gì?

Giản Lão Nhị đáp:

– Một trăm đôi cánh ngỗng. Hai cân hoa điêu.

Điểm tiểu nhị thất kinh, nói:

– Bẩm khách quan, trong điểm của tiểu nhân chỉ bán nguyên con ngỗng quay. Khách quan muốn cánh ngỗng thì chỗ còn lại biết bán cho ai?

Giản Lão Nhị ung dung nói:

– Người cứ việc bán cho ta một trăm con ngỗng. Lão tử chỉ ăn cánh, còn dư vứt đi hết.

Điểm tiểu nhị đang do dự, Giản Lão Nhị đã trợn mắt quát hỏi:

– Người sợ lão tử không có tiền trả hay sao?

Y thò tay vào trong túi làm ra vẻ móc tiền. Điểm tiểu nhị thất kinh, luôn miệng thốt:

– Đâu dám đâu dám!

Rồi gã quay người đi ngay. Hoàng Diện Phong Cái giơ tay lên gỡ chiếc đầu bù rồi nói:

– Giản Lão Nhị, một trăm con ngỗng chiên đâu phải là ít. Người có đủ tiền trả không?

Giản Lão Nhị đáp:

– Không giấu gì tổ sư gia, hiện tại thì chưa có xu nào.

Hoàng Diện Phong Cái hiểu ý, cười hi hí quay sang nói với Trần Tứ, Lý Cửu:

– Hề hề, cứ việc đi theo Giản Lão Nhị là yên trí lớn.

Giản Lão Nhị nói:

– Không phải đệ tử nói bậy, chứ cái tên chó má hỗn hào đó không cho y một bài học ắt hẳn là không được rồi.

Khoảng chừng một tuần trà thì tên điểm tiểu nhị đã đem ra bốn chiếc chén, bốn chung rượu với một khay thịt ngỗng chiên.

Giản Lão Nhị nói:

– Nay hãy tính thử xem bao nhiêu tiền?

Điểm tiểu nhị đáp:

– Dạ, thưa không bao nhiêu, xin khách quan cho mười lăm quan tiền.

Giản Lão Nhị hỏi:

– Tiểu nhị, trong điểm có nơi nào đi tiểu không?

Điểm tiểu nhị cười đáp:

– Khách quan muốn đi tiểu xin cứ việc ra đằng sau.

Giản Lão Nhị nói câu xin lỗi rồi chạy thẳng ra đằng sau, trong chốc lát đã quay trở vào.

Chỉ thấy lão móc từ trong lưng ra mười lăm quan tiền bảo:

– Nay tiểu nhị, mười lăm quan tiền đây, hãy cầm lấy đi?

Hoàng Diệm Phong Cái híp mắt cười rồi bốn người cùng ra khỏi Long nga điểm.

Sau khi tìm tới một chỗ vắng, Trần Tứ nói:

– Giản Lão Nhị, lúc đi tiểu đã mò mẫm được bao nhiêu?

Giản Lão Nhị đáp:

– Chỉ lấy mười lăm quan tượng trưng thôi.

Bốn người đi vòng qua đường Tảo Tương. Hoàng Diệm Phong Cái lên tiếng nói:

– Bọn ta hãy tới miếu Võ Hầu đi. Cha mẹ ời, đi cũng đã lâu rồi, hãy kiếm một nơi nào để ngủ lại chứ ?

Trần Tứ nói:

– Khỏi bấm tổ sư gia, đi Võ Hầu miếu không được đâu.

– Tại sao không được?

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi.

Trần Tứ đáp:

– Khỏi bấm tổ sư gia, vì nơi đó thường hay có bọn khuyển mã của Đông Doanh phái tới. Bọn chúng xưa nay vẫn cải trang làm ăn mày như chúng ta để dò xét hành tung của bọn mình. Cho nên chúng ta tới đó, không phải đưa mũi vào miệng cọp hay sao?

Hoàng Diệm Phong Cái cười lớn nói:

– Mục đích của ta tới miếu Võ Hầu đó chính là để cho bọn chúng phát giác, xem thử sẽ làm gì được bọn ta. Thôi cứ đi tới đó ngủ đi.

Miếu Võ Hầu nằm ở ven sông Cẩm Giang bên ngoài ô thành đô. Nơi này xưa nay vẫn là nơi thắng cảnh rất đông.

Diện tích của miếu rất rộng, và vì du khách đi lại tấp nập như thế, nên những kẻ thừa cơ hội nhốn nhập sầm uất đó để buôn bán sinh sống cũng rất nhiều.

Hoàng Diệm Phong Cái, Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị, Xuyên địa thủ Trần Tứ, Hải đế sa Lý Cửu bốn người tới miếu Võ Hầu vào lúc chính Ngọ.

Lúc bấy giờ du khách qua lại cũng đã đông lắm rồi. Dưới những tàn cây rải rác có kẻ bán rượu giải khát có kẻ bán thức ăn lật vật, cũng có

kể giang hồ mãi võ, ôi thôi thật là ồn ào huyền ảo.

Dưới chân một cổ bách có dựng một tấm bia đá. Trên tấm bia có khắc một bài thơ của Đỗ Phủ. Đằng trước có một người ăn vận theo lối thư sinh tay phe phẩy quạt, sang sảng giọng ngâm:

“Thừa tướng từ đường hà xứ tẩm,
Cầm quan thành ngoại bách xâm xâm,
Anh giai bích thảo tự xuân sắc
Cách điệp hoàng lê không hảo âm
Tam cố thiệp phiên thiên hạ kế
Lưỡng triển khai tổ lão thần tâm
Xuất sư vị tiếp thân tiên tử
Trường tử anh hùng lệ mãn khâm”.

Đại khái bài thơ có ý cảm thán một người tài ba lỗi lạc như Gia Cát Vũ Hầu Gia Cát Lượng từ bỏ thảo lư theo phò Lưu Bị tưởng chừng sẽ lập nên cơ nghiệp lớn lao thu phục nhân tâm về một mối, chớ có ai ngờ đâu công chưa thành danh chưa toại thì đã phải lìa đời một cách đớn đau.

Giọng của thư sinh nọ như một lời thở dài có vẻ rầu rĩ ai oán lắm. Đằng sau lưng thư sinh có một nữ hài tử lên tiếng hỏi:

– Trên tấm bia có viết gì thế sư phụ?

Vị thư sinh ấy đáp:

– Đó là một bài thơ của một đại thi nhân đời Đường tên Đỗ Phủ làm ra có ý hoài niệm tưởng nhớ tới Khổng Minh tiên sinh thời Tam Quốc. Xem ra ngôi miếu Vũ Hầu này chính là do người đời sau vì tưởng niệm Khổng Minh tiên sinh mà lập nên đấy chứ. Giá sử Đại Tổng chúng ta cũng có vị Khổng Minh tiên sinh như thế có phải là hay không?

Nữ hài tử hỏi:

– Khổng Minh tiên sinh là người như thế nào?

Vị thư sinh đáp:

– Khổng Minh tiên sinh là người Hán, là một vị đại trung thần học vấn khá cao, có lòng trung tâm chối lợi nhất định chủ trương Bắc phạt

thống nhất sơn hà. Nhưng không may chưa được toại ý, công chưa thành mà đã bị chết tại Ngũ trượng nguyên. Con thử coi chỉ một câu rằng: Xuất sư vị tiếp thân tiên tử, có nghĩa là dụng binh chưa được thành công mà đã chết sớm thì đau đớn biết là dường nào.

Đoạn ông ta lắc đầu thở dài một hồi. Nữ hài tử nghe xong như nửa hiểu nửa không hiểu.

Đột nhiên có một người ăn vận theo lối nha quan lại cũng ghé tới nơi nói với vị thư sinh nọ rằng:

– Tướng công vừa rồi than thở nhà Tống chúng ta ngày nay không được như Khổng Minh tiên sinh, thì tôi xin lỗi hỏi thẳng, dường như ông còn hiểu ít chuyện đời lắm thì phải.

Thư sinh nói:

– Hiện giờ tại hạ vẫn chưa hiểu ý của tiên sinh muốn nói gì, xin hãy giải thích cho rõ?

Người nọ nói:

– Hiện nay Miêu thống chế Miêu đại nhân phù tá nhà Tống lãnh tam quân trong triều, trên dưới một lòng rất đối hòa mục tứ hải an ninh, đem so với Khổng Minh tiên sinh đâu có kém gì? Thì sao tướng công lại bảo nhà Tống không có nhân vật nào như vậy?

Vị thư sinh nọ đột nhiên sắc mặt nặng trĩu khẽ hứ một tiếng rồi đưa mắt nhìn vào mặt tên nha lại, hình như muốn nói điều gì, nhưng suy nghĩ một chút rồi lại thôi. Kế đó ông ta một tay dắt cô bé gái nhỏ quay người bỏ đi.

Gã nha lại nhìn theo cho tới khi hút bóng vị thư sinh nọ, trên môi hiện ra một nụ cười quỷ quyệt rồi quay đầu lại, thì thấy Hoàng Diện Phong Cái, Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị bốn người đang tụ vào một nơi.

Gã dường như ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào Hoàng Diện Phong Cái. Trần Tứ khẽ kéo ngằm góc áo của Hoàng Diện Phong Cái rồi hạ giọng nói:

– Hãy đi lại đằng kia xem sao.

Hoàng Diện Phong Cái cũng chẳng biết gì Trần Tứ lôi áo mình là có dụng ý gì và đi đâu, cứ theo đại Trần Tứ, thì thấy Trần Tứ rảo bước tiến vào trong miếu Võ Hầu, đi ngang qua hành lang trên mặt, thì trên

tường nơi hành lang có khắc rất nhiều những câu thơ đề vịnh.

Hoàng Diệm Phong Cái nói:

– Ha, Trần Tứ, mi đưa tổ sư gia lại đây xem những cửa quý này ư ?

Trần Tứ quay đầu lại nhìn quanh, không thấy tên nha lại theo sau liền khề nói:

– Không phải để coi những cửa này, mà là để tránh bị người ta đơm đó.

– Bị ai đơm đó?

Trần Tứ đáp:

– Tên ăn mặc nha lại vừa rồi là thuộc đội Xích Hào của Đông Doanh hóa trang đấy. Nơi đây cách tổng đàn không xa, nếu có xảy ra điều gì lôi thôi lắm.

Hoàng Diệm Phong Cái tắc lưỡi kêu lên:

– Sao mi không nói sớm một chút, để ta cho nó đơm đó xem sao!

Lý Cửu nói:

– Đệ tử được biết tổng đàn gần đây có nhiều cao thủ. Nếu bị bọn chúng quần quít thì làm gì còn có cơ hội đi tìm Hà Ngọc Trì cô nương nữa.

Hoàng Diệm Phong Cái nói:

– Mi tưởng ta là một lão già gàn lắm ư ? Tiểu tử Liễu Tồn Trung đã đi trước rồi, hấn có thể làm xong chuyện, không cần chúng mình phải lo nhiều. Ta chỉ vì tức với tên Vương Hữu nên cố ý lộ ra hành tung để dụ nó lại đây cho xả hơi một chút thôi.

Ông ta đang nói thì tên nha lại vừa rồi đã thấy đi quanh quần ở ngoài hành lang, tựa như hân hoan thưởng thức các cổ tích. Phía sau y lại có hai người đi theo, ăn vận theo lối nhà buôn áo quần sang trọng. Một người trong đó nói với tên nha lại rằng:

– Thưa lão gia tử, tường ở hành lang này có nhiều người đề thơ hay lắm. Lão gia tử cũng nên đề một bài để làm kỷ niệm xem sao?

Tên nha lại cười khà khà, nói:

– Bỉ nhân tuy từ bé có học thi thư nhưng gần đây lại nghiện cứu vế môn kinh tế với đạo an dân. Cái trò ngâm phong lông nguyệt này đã

xao lãng nhiều lắm rồi.

Hai người cùng đi tới đọc và coi những câu thơ khắc ở trên tường, tay thì chỉ chỉ trỏ trỏ. Một người trong bọn dường như vô ý mà nhìn vào Hoảng Diện Phong Cái thật ra là dẫn đo trên dưới. Tên khác thì đưa mắt nhìn trộm bọn Trần Tứ, Lý Cửu với Giản Lão Nhị ba người. Tai chúng bỗng nghe Hoàng Diện Phong Cái nói rằng:

– Này, Giản Lão Nhị, nghe nói gần đây có một tòa Chiêu liệt miếu được xây dựng khá lớn, có phải không? Ta trước kia tuy mang danh nghĩa là tổng đàn trưởng lão của Cái Bang, nhưng chưa qua bên đó ngoạn cảnh. Hiện nay bị trùng khốn nạn Vương Hữu làm tan rã Cái Bang thì có lẽ không còn cơ hội nào mà tới thành đô nữa, nay may được tiện đường thì tới Chiêu liệt miếu ngoạn cảnh và coi cho no mắt.

Giản Lão Nhị nói:

– Chiêu liệt miếu cách đây không xa, bọn mình đi kiếm chút thức ăn gì ngon miệng đem vào miếu thông thả nhậu nhẹt với nhau. Uống say rồi ta đi ngủ, chẳng lẽ bọn đầu chó bên Đông Doanh lại thính tai chóng biết được đến thế hay sao?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói:

– Lão tử đã lâu nay không ăn chó, nếu chúng nó đưa tới tận miệng lão tử sẽ chén một bữa no nê.

Lý Cửu nói:

– Vậy tổ sư gia khi nào bắt đầu đi Chiêu liệt miếu?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Chẳng cần vội lắm. Sáng sớm mai ta sẽ khởi trình cũng chưa muộn.

Lúc đó tên ăn vận nha lại và hai người lái buôn đưa mắt nháy nhau, sẽ ra ngoài hành lang đi mất.

Hoàng Diện Phong Cái nhìn rõ ba tên giả trạng này đi mất hút, vỗ tay cười nói:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Chúng ta đi ngay Chiêu liệt miếu đi, sẽ có điều hay để coi đấy.

Giản Lão Nhị nói:

– Vậy tổ sư gia tiên đoán bọn chúng sẽ về báo cáo thế nào đây?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Mi hãy đoán xem. Nhưng việc đoán câu đố này bọn mi còn trẻ đoán giỏi hơn óc già nua của ta.

Trần Tứ nói:

– Theo như đệ tử đoán, những thằng cha này về chắc họ sẽ cho người mai phục trong Chiêu liệt miếu đấy.

Lý Cửu nói:

– Thưa tổ gia, có phải sáng sớm mai chúng mình mới bắt đầu đến không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Sáng sớm mai cái cóc khô gì. Ta sẽ nghỉ đi. Giản Lão Nhị làm sao đi xoay được ít thịt chó về đây để ta nhậu một bữa cho no rồi ngủ khoái trưa mai đi cũng chẳng sao.

Trần Tứ nói:

– Như vậy thì ra để cho chúng nó mai phục đâu đấy rồi, chúng mình sẽ đi chui vào bẫy chăng?

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói:

– Đúng như vậy. Để cho chúng nó có thời gian xoay gỡ cũng hay.

Giản Lão Nhị dư biết vị tổ sư gia nhà mình ham nhậu nhẹt nên cũng chẳng phát biểu ý kiến gì, chỉ nói rằng:

– Thưa bầm tổ sư gia, đi kiếm ít thịt chó về cũng chẳng phải là một việc khó, nhưng nhậu nhẹt ở đâu, xin tổ sư gia cho biết rõ?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Qua khúc hành lang này đúng kia có cái chòi con là nơi để ăn thịt chó rất thú.

Giản lão Nhị vâng lời, tự mình đi kiếm đồ nhậu, còn Trần Tứ và Lý Cửu hai người theo sau Hoàng Diện Phong Cái xuyên qua hành lang tới chỗ cái chòi thì quả là một nơi rất lý tưởng.

Quanh chòi có trồng nhiều cây bách lớn, gió thổi hiu hiu mát dịu cả người mà lại không có ai lai vãng tới đó.

Hoàng Diện Phong Cái ngồi bệt xuống giữa chòi ngả lưng nằm ngủ. Khi ông ta tỉnh lại thì Giản Lão Nhị đã bung một tô tổ bố thịt chó về

tới nơi, mùi thịt thơm phưng phức và còn đang nóng hổi. Bốn người liền quây quần ăn nhậu thích thú.

Ngày hôm sau vào buổi trưa do Trần Tứ dẫn đường cùng đi Chiêu liệt miếu, khi tới nơi đã vào lúc xâm xẩm tối.

Trần Tứ ngừng bước nói:

– Chẳng cần vội đâu. Sẽ đi kiếm một nơi tĩnh mịch để tới khuya đi vào cũng được.

Các người liền quanh qua đằng sau miếu, kiếm chỗ nào cây cối rậm rạp tạm nghỉ chân.

Tòa Chiêu liệt miếu này còn lớn hơn Vũ Hầu miếu, sau miếu có một dãy tường chắn xung quanh.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Giản Lão Nhị hãy trèo lên coi xem trong miếu có động tĩnh gì không ?

Giản Lão Nhị vâng lệnh trèo lên một cây, hai đùi quặp chắc lấy cành cây xem xét thì thấy đằng sau miếu có một miếng đất trống, trồng những cây ăn trái. Phía đằng xa, có ánh sáng đèn lóe ra nhưng vì cách xa tầm mắt, không nhìn thấy rõ cho lắm chỉ có thể khẳng định rằng người trong miếu chưa đi ngủ hết.

Giản Lão Nhị liền khẽ nhảy xuống, hạ giọng nói:

– Thừa tổ sư gia, trong miếu có ánh sáng đèn lập lòe, còn không thấy có gì khác lắm.

Hoàng Diện Phong Cái khẽ nhún một cái đã phóng mình lên trên ngọn cây, chỉ trong nháy mắt lại nhảy xuống nói rằng:

– Tổ sư gia của các người muốn thử xem các người nghệ có tinh không, vậy hãy nhảy qua bức tường này đi.

Cả ba tên đồ đệ nhìn nhau, ngấm ngầm le lưỡi. Thì ra bức tường này ít ra cũng cao tới sáu bảy trượng làm sao nhảy cho được?

Giản Lão Nhị nói:

– Đệ tử có thể vượt qua được bức tường này, nhưng không phải là nhảy qua.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Vậy qua bằng cách nào mi thử nói coi?

Giản Lão Nhị liền lấy ở trong cái túi đeo ở ngang hông ra một cuộn dây, đầu dây có một cái móc, rồi nói:

– Vật này là lợi khí kiếm ăn của đệ tử. Đừng nói cao sáu bảy trượng mà dù có ngoài mười trượng đệ tử cũng có thể vượt qua được như chơi.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Vậy bọn mi sẽ theo sau mà sang đó, nhưng khéo đừng cho người ta biết thi hỏng việc lớn đấy.

Dứt lời ông ta khẽ nhảy một cái nhanh nhẹn như một con sóc đã ngồi chễm chệ ở trên đầu tường.

Ba đệ tử trông thấy đều rất kính phục. Hoàng Diện Phong Cái ngồi ở trên tường phóng tầm mắt nhìn ra ngoài xa thấy có ánh đèn xuyên qua những cây trái và đằng xa dường như có bóng người.

Tay phải cầm cây gậy đánh chó, ông ta lơ đãng trong không gian một thể và nhảy qua một rặng cây ăn trái hạ thân xuống một nóc nhà nhẹ như một chiếc lá rụng, không gây một tiếng động nhỏ. Bên dưới có lẽ là chỗ nấu ăn thấy mùi xào thịt thơm phưng phức đập vào mũi khiến Hoàng Diện Phong Cái lại nổi cơn thèm nghĩ bụng:

– Mẹ nó, thằng cha nào nấu bếp cũng khá hay.

Hơi nhận định một chút nhưng không ngừng chân, chỉ hai cái lên xuống ông ta đã băng qua hai tòa nhà lớn, liền dùng chân quặp lấy riềm nhà dùng một thức Đảo quyền châu liềm ngó nhìn vào trong. Thấy tên nha lại và hai người lái buôn đã gặp hôm trước cùng ngồi quanh một chiếc bàn dài, hai bên lại có năm bảy tên nhân vật giang hồ khác quây quanh. Tên nào cũng mặt mày hung tợn, trên lưng để lộ ra binh khí. Bỗng nghe tên nha lại nói:

– Tôi gặp ở trong miếu Vũ Hầu tên Hoàng Diện Phong Cái và có ba hán tử khác cùng đi một bọn.

Lúc đó ở trong nhà đang chạy ra một người. Dưới bóng đèn cây, ông ta nhận thấy người đó đôi mắt sáng ngời có thần, nhưng tiếc rằng lẩn vào một chút tà khí, trên vai lòi ra một cái chuôi gươm chân đi vừa nhanh nhẹn vừa vững trãi.

Khi y vào tới nơi, các người đều đứng dậy vái chào. Tên nha lại

nói:

– Từ đại hiệp, tên sói đầu và con nhỏ đó là ai?

Người được xưng hô là Từ đại hiệp này khi đi gần tới thì đã có người đứng dậy nhường chỗ để mời y ngồi.

Rồi nghe thấy hần thông thả nói:

– Lão tăng ấy ta không quen biết, nhưng con nhỏ thì dường như đã thấy qua rồi.

Có người hỏi:

– Vậy nó là ai? Đã gặp qua ở đâu?

Người họ Từ đáp:

– Hôm đó ta cùng đi với Túc Xá và Tuyết Tiêm Phong hai người. Lúc đó vào quan huyện để hành thích Ngụy Thắng, thì gặp con nhỏ này. Lúc ấy tuy rằng nó ăn vận giả trai nhưng đâu có tránh khỏi được mắt ta. Sau khi điều tra được biết lai lịch của nó cũng khá lớn, có núi tựa không phải là nhỏ.

Có người lại hỏi:

– Thưa đại hiệp, vậy cái núi tựa đó là ai?

Người họ Từ đáp:

– Núi tựa ấy là Thiên Sơn thần ni, Thần Ni là sư phụ của nó. Tên nó là Hà Ngọc Trì.

Các người nghe xong sửng sốt. Có người la lên:

– Trời ơi! Thì ra con nhỏ nầy đã được tên giết sói đầu cứu thoát.

Các người ồn ào một lúc. Hoàng Diện Phong Cái núp ở trên rèm nhà nghe thấy rõ mồn một, ngờ đâu đi bậy đi bạ mà lại phát giác ra hành tung của Hà Ngọc Trì cô nương.

Vì trong lòng mừng rỡ suýt nữa ông ta bị té xuống đất. Vì vậy tiếng ngói động hơi xệch xoạc. Đột nhiên thấy người họ Từ cười nhạt một tiếng, rút đến “xoạt” một cái thanh kiếm đeo ở ngang lưng ra.

Mọi người thấy một luồng hào quang lóe mắt đều cất tiếng khen:

– Hảo kiếm.

Người họ Từ liền vung kiếm một cái, ngửa mặt lên cười nói:

– Bạn nào ở trên mái ngói kia hãy xuống.

Y nói liên tiếp hai, lần vẫn không thấy có tiếng trả lời.

Lúc đó những người có mặt tại đây ai ai cũng đều rút binh khí cầm tay, đèn đuốc thấp sáng chung.

Người nọ đột nhiên nhô mình một cái, vừa vịn tới ngay mái ngói lưỡi kiếm trong tay khoanh tròn một vòng.

Hai bên y cũng có người nhảy theo. Những người khác không biết khinh công đều do thang trèo lên mái nhà đốt đuốc soi quanh nhưng chẳng thấy gì hết, đâu còn bóng người nào?

Có người nói:

– Thân pháp thật nhanh như cắt.

Người họ Từ cười gằn, nói lớn:

– Bạn ở bang phái nào tới đây? Diêm Vương Kiếm Từ Cận xin có lời chào.

Y nói hai lần vẫn không thấy có ai trả lời, đang không biết làm gì thì bỗng nghe thấy ở chỗ không xa có tiếng mèo kêu, tiếng chuột rúc, rồi tiếng mèo đuổi chuột âm ỉ xôn xao một hồi.

Có người buột miệng kêu:

– Ối chà ! Cả bọn mình bị con vật khỉ gió này gạt mất rồi. Thật ra chỉ là một con mèo nhĩ thể đang ở dưới bếp lòng chuột đất thôi.

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái đã nhảy lên ngọn chót vót một cây cao gần đó trong bụng cười thầm, và nghĩ:

“Giản Lão Nhị khá thật, phỏng theo tiếng những con vật này, tài thánh cũng chẳng nghe ra đó là giả hay thật.”

Ông ta nghĩ tiếp:

– Tưởng là tay cao thủ nào, ai ngờ lại là tên phản bội của phái Hành sơn. Vậy mà cũng ra vẻ xưng là Diêm Vương Kiếm nọ kia. Bọn Giản Lão Nhị không biết trốn ở góc nào? Đừng cho bọn chúng phát giác thấy lại thêm rườm rà việc ra.

Lại thấy bọn Từ Cận nhảy xuống đất. Trên mái ngói lại trở nên đen tối như mực. ông ta nghĩ bụng tiếp:

– Nghe lời lẽ của bọn chúng thì dường như Hà Ngọc Trì cô nương

đã được một vị lão tăng cứu thoát. Có lẽ cứu xong rồi loạn xông, loạn dả nên mới vào trong cái miếu này. Nhưng lão tăng đó không biết là ai? Nghe khẩu kiến của bọn này thì hiển nhiên chúng đã có phương pháp đối phó với lão tăng này vậy. Nhưng dù sao chẳng nữa lão tăng đó là người của phe mình, không còn nghi ngờ gì cả. Ta hãy đi coi, đừng để ông ta mắc vào cạm bẫy của chúng.

Tức thì ông ta liền tung mình rất nhẹ nhảy về phía mái ngói, cũng chẳng có thì giờ nghĩ tới bọn Trần Tứ, Lý Cửu với Giản Lão Nhị ba người ở đâu nữa, liền nhảy qua dãy phòng bên trái.

Bên trong cửa sổ bỗng nghe thấy tiếng Hà Ngọc Trì quát mắng:

– Này bọn mi ở đâu chui ra thế ? Muốn làm cái thá gì đây?

Rồi nghe thấy tiếng cười sằng sặc của mấy người.

Có tiếng người nói:

– Cô gái xinh đẹp quá nhỉ! Để chúng mình ôm một cái, dù có đoản thọ mất mười năm cũng cam tâm vậy.

Đoạn bọn chúng cùng cười rộ lên.

Hoàng Diện Phong Cái qua khe cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy mười mấy tên đại hán mặc áo xanh tay người nào cũng có một thanh trường kiếm, kiếm quang lóe mắt, từng bước một đi vào một góc tường, nhưng lại lộ ra vẻ sợ hãi, chưa dám lỗ mãng.

Hoàng Diện Phong Cái đảo mắt. nhìn về phía góc tường, bất giác ngấm ngấm sợ hãi.

Thì ra lão tăng không phải là ai xa lạ mà là Ngữ Minh thượng nhân, vị chủ trì Hoàng giác tự Huy Châu.

Coi bộ thì vị lão tăng này dường như trong mình đã trúnng phải chất kịch độc, hiện đang lấy nội công tu luyện mấy chục năm nay để giữ cho chất kịch độc trong người khỏi bộc phát.

Lúc đó ông ta nghiêng mình tựa vào vách, hai mắt lim dim râu bạc bay phất phới, hiển nhiên đang vận công đến lúc nghiêm trọng cực kỳ.

Còn Hà Ngọc Trì cô nương không ngờ lại chẳng có hiện tượng bị trúnng gì hết. Nàng ta tay phải cầm thanh bảo kiếm tay trái bắt kiếm quyết đứng chặn ở phía trước mặt Ngữ Minh thượng nhân, đôi mắt đen láy tròn xoe nhìn thẳng vào bọn đại hán áo xám, dường như dự bị nếu trong muôn một có việc gì xảy ra.

Trên mặt đất đã thấy có mấy cái xác người vận áo xám nằm la liệt máu chảy lênh láng, khỏi nói là chúng đã bị Hà Ngọc Trì giết chết.

Bọn đại hán áo xám này tuy rằng bị kiếm pháp của Hà Ngọc Trì tới tấp như một trận cuồng phong đánh tới, song vẫn từng bước thông thả tiến tới gần.

Bỗng thấy Hà Ngọc Trì cô nương quát lớn:

– Bọn mi nếu còn đi thêm một bước nữa thì đừng trách bốn cô nương đại khai sát giới đấy.

Tiếng thét của Hà Ngọc Trì tuy đang trong cơn nộ khí nhưng vẫn thánh thót dễ nghe.

Bỗng nghe có người lên tiếng nói:

– Tiểu cô nương quý tính là chi?

– Hứ ? Bốn cô nương là Hà Ngọc Trì, giết người không chớp mắt.

Một người khác cất tiếng nói:

– Trời! Một cô gái mỹ miều như thế sao dữ tợn đến như vậy? Ai còn dám làm chống của cô nữa đây?

Hà Ngọc Trì hai má bỗng đỏ ửng quát lớn:

– Láo! Tên này cái miệng chỉ ăn nói bậy bạ?

Rồi chùi nghe vụt một tiếng, trường kiếm đã vung ra, nàng sử dụng chiêu thức Bạch xà thổ tín đâm thẳng vào cằm của tên vừa nói.

Tên áo xám vẫn có ý muốn để phân tán sự chú ý của Hà Ngọc Trì, khi thấy bả vai bên phải của nàng hơi cử động liền lập tức tránh sang ngang để xông tới gần Ngũ Minh thượng nhân, khiến Hà Ngọc Trì phải quay lưng lại. Nàng thấy có luồng gió từ phía sau tới biết rõ có người muốn tập kích, liền dùng trường kiếm quét ngang sau lưng, thì vừa vận ngăn chặn được cùng một loạt bốn thanh trường kiếm xông vào.

Lúc đó lại có hai đại hán áo xám khác xông tới vây quanh lấy Hà Ngọc Trì.

Bỗng nghe sau lưng có một người thất thanh kêu.

Thì ra tên xông vào trước mặt Ngũ Minh thượng nhân đầu tiên, đã như một con diều đứt dây bị bắn ra, ngã vào chân các tên đồng bọn, mồm hộc máu tươi, không động đậy được nữa.

Mọi người đang trong cơn sợ hãi, thì lại nghe có mấy tiếng kêu liên tiếp. Lại có ba tên áo xám bị quăng ra ngoài, coi bộ chúng đều chết dở.

Bọn đại hán đều hoảng sợ vội vã rút lui, giải tỏa sự bao vây Hà Ngọc Trì.

Chỉ thấy Ngũ Minh thượng nhân thở hổn hển miệng niệm A Di Đà Phật, thân hình dao động không yên. Coi bộ những tên vừa rồi đều bị Thượng nhân dùng chân khí đẩy bắn ra hết.

Nhưng do đó bị chấn động chân khí, độc tánh lại phát tác mau hơn.

Bỗng có một tên đầu đà mớ tóc dựng ngược ở phòng cạnh bên rảo bước tiến vào nhếch mép nói:

– Thế nào? Vẫn chưa thu xếp xong ư ?

Bọn đại hán áo xám thấy tên đầu đà đi vào đều lui sang một bên kính cẩn thưa:

– Chúng là tay cứng lắm nên chưa thể thu xếp được !

Đầu đà nọ cười khẩy, hừ nhạt một tiếng, nhìn Ngũ Minh thượng nhân nói:

– Ngũ Minh lão hữu, đã lâu không gặp rồi nhỉ ?

Hoàng Diện Phong Cái ở trên mái nhà nhìn thấy rõ môn một, coi bộ tên đầu đà này trung khí sung túc, nội lực dai bền, không khỏi bụng bảo dạ thầm:

“Tên đầu đà này thuộc bang phái nào? Sao thằng già này lại không biết hẩn nhỉ.”

Lúc bấy giờ thấy Ngũ Minh thượng nhân hơi thở đã có hơi chút điều hòa, khẽ mở mở đôi mắt chấp tay nói:

– A Di Đà Phật tưởng là ai, thì ra là Thiết Phát đầu đà lão hữu, bần tăng xin vái chào.

Hoàng Diện Phong Cái nghe Ngũ Minh thượng nhân nói vậy, thầm la:

“Thì ra là tên này.”

Thì ra Thiết Phát đầu đà trên đường Tây Bắc vốn nổi tiếng là một ác tăng có tiếng rất xấu nhưng công lực kỳ tuyệt, vẫn ở trong vùng Thiêm Cam độc lai độc vãng chơi thân với Túc địa ông Trạch Mạc và

Xà Tiên Kiều U Hồn.

Mười năm trước đây Ngũ Minh thượng nhân từ Đại Ba sơn qua Lam Cao vào tới Tả Long cầu ở đó đã gặp tên này và đã để lại một chút hiềm thù.

Lúc này Thiết Phát đầu đà đôi mắt lóng lánh, trầm giọng nói:

– Ngũ Minh lão hữu, chút hiềm nhỏ tại Tả Long cầu từ mười năm trước thì nay hãy tạm gác một bên.

Ngũ Minh thượng nhân chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Thiết Phát đầu đà nói:

– Tư hiềm hãy không kể nhưng việc công thì phải thi hành.

Ngũ Minh thượng nhân nói:

– A Di Đà Phật ! Nói là việc công này nọ, thật ra là việc chi đó?

Thiết Phát đầu đà đáp:

– Ngũ Minh lão hữu đừng giả bộ ngây ngốc làm chi nữa. Người không nên tự xưng là hiệp nghĩa đạo mà đối địch với bọn Đông Doanh. Ai không biết rằng Miêu thống chế là chân tay của triều đình bảo quốc an dân. Người mà đối địch với Đông Doanh tức là phản bội quốc gia. Nay ta phụng mệnh tới bắt người. Đó là việc công đấy.

Ngũ Minh thượng nhân nói:

– A Di Đà Phật! Tội nghiệp? Tội nghiệp thay. Người cũng là cùng bọn xuất gia, sao lại đảo lộn thị phi không phân biệt phải quấy như vậy.

Thiết Phát đầu đà quát lớn:

– Nói láo! Hôm nay chính là tử kỳ của người. Chớ có trách Thiết Phát đầu đà này vô tình.

Dứt lời, y quay lại nói với bọn đại hán áo xám rằng:

– Các người hãy vây chặt lấy con nhỏ này, để ta thu thập lão đầu sói.

Bọn đại hán áo xám liền bao vây lấy Hà Ngọc Trì.

Nàng bữu môi nói:

– Hãy lại đây! Bồn cô nương có sợ bọn chó ghẻ các ngươi thì không còn là người của Thiên sơn nữa.

Hoàng Diện Phong Cái lấy ở trong túi ra một nắm đậu phộng bỏ vào mồm khẽ nhai tóp tép, bụng nghĩ:”Ta không nên vội vã, coi cho khoái xem sao!”

Thấy tên Thiết Phát đầu đà lấy ở trong lưng ra hai chiếc bàn sản ngắn cầm ở hai tay, coi bộ hai chiếc bàn sản đó sắc bén lắm.

Y tay trái cầm sản khua hờ một thế vào mặt Thượng nhân còn bên tay phải thì đâm thẳng ra nhằm giữa bụng Thượng nhân tấn công tới, kinh phong vùn vụt khí thế oai hùng.

Mười năm trước đây y bị đánh bại dưới tay Thượng nhân nhưng giờ đây tình thế khác hẳn. Một là Thượng nhân mình trúng phải chất kịch độc chưa khôi phục lại được nguyên khí, hai là bọn Thiết Phát đầu đà người nhiều thế mạnh.

Vì vậy Thiết Phát đầu đà mới có sự tự tin để rửa mối hận xưa.

Song Ngữ Minh thượng nhân nội công mấy chục năm trời tu luyện tuy nay một phần phải trấn át khí độc nhưng vẫn còn có sức để đối phó lại địch nhân.

Thiết Phát đầu đà sản bên tay trái vừa chuyển động Thượng nhân đã chú ý tới phía tay mặt của y rồi, nên sản vừa đâm tới nơi Thượng nhân đã tránh qua dưới nách bên phải của đầu đà, dùng hai ngón tay bên trái chọc thẳng vào nơi dưới nách đầu đà.

Thiết Phát đầu đà trong lòng hơi khiếp sợ nghĩ thầm:

“Thật không ngờ lão già đầu sói này trúng chất kịch độc mà xuất thủ còn linh hoạt đến thế.”

Y liền tung mình về phía sau. Chỉ một cái nhảy lùi y đã tránh xa được ngoài hai trượng nhanh nhẹn hơn là khỉ vượn, khiến cho Hoàng Diện Phong Cái núp ở trên mái nhà nhìn thấy cũng phải ngấm ngầm khen ngợi:

“Thật là danh bất hư truyền. Chẳng trách tên đầu đà này đã vang bóng một thời trên đường Tây Bắc, thì ra bản lãnh của y cũng cao siêu thật.”

Thiết Phát đầu đà thoái rồi lập tức tiến ngay, hai chiếc bàn sản thẳng lên thẳng xuống bạt ngang chĩa vào Ngữ Minh Thượng Nhân.

Ông ta vẫn dựa mình vào góc tường tay áo rộng phất đi phất lại để tiêu giải thế công.

Đàng này Hà Ngọc Trì đưa ngang kiếm trên ngực, chuyển động từ từ để kìm chế bọn người áo xám.

Lúc này nàng không còn có thì giờ để giúp đỡ Ngũ Minh Thượng Nhân nữa. Còn Thượng Nhân thì ỷ vào chỗ công lực tuyệt vời để kháng cự lại Thiết Phát đầu đà thoát đầu còn khả dĩ giữ vững, tới hai ba mươi chiêu đã thấy mệt mỏi, coi bộ lúng túng, kinh lực nơi tay áo kém hẳn đi.

Thiết Phát đầu đà trong bụng mừng thầm vì y đã biết rõ Ngũ Minh Thượng Nhân dựa vào uống một liều Tiêu kinh tán xong, nếu cứ dùng kinh lực để đỡ đòn thì lại càng bị tiêu tán nhanh hơn. Do đó Thiết Phát đầu đà tấn công mạnh một hồi, hiện giờ dùng lối dụ dẫn, chạy ngang chạy dọc kéo dài thời gian để đợi thừa cơ, nếu Ngũ Minh Thượng Nhân mà sơ hở thì một bàn sản sẽ đưa ông ta về Tây phương cực lạc.

Lúc này Hoàng Diện Phong Cái ở trên mái nhà chiếu cố toàn diện, nghĩ thầm:

“Về phía Hà Ngọc Trì, ta không cần phải để ý mấy. Bọn áo xám tuy rằng người nhiều nhưng coi bộ cũng có vẻ e sợ Hà Ngọc Trì cô nương, không dám liều mạng. Kiếm pháp Thiên Sơn phái mau lẹ nhẹ nhàng ứng phó sự bao vây rất là thượng thặng. Vậy ta chỉ nên để ý tới Thiết Phát đầu đà là được. Tên đầu đà này chưa dùng hết sức lực, tưởng ta không biết hay sao. Hừ! Mi muốn làm tiêu hao kinh lực của Ngũ Minh Thượng Nhân; dụng ý đó kể cũng hay đấy, nhưng người có biết đâu bọn ngựa chực bắt ve sầu, đằng sau có con hoàng tước”.

Nghĩ vậy, ông ta lại coi hơn mười chiêu nữa thì thấy Thiết Phát đầu đà dùng sản trên tay mặt định gõ thẳng vào Thiên Đình huyệt của Thượng Nhân.

Nên biết Ngũ Minh Thượng Nhân ở Kim Phạt Giáp đã từng đọ sức với Ô Lỗ Mộc, đã lấy Thiên Đình huyệt để đỡ một chiêu của tên này mà bị Ngũ Minh Thượng Nhân đẩy lùi ba bước.

Như vậy đủ biết công lực trên đầu Ngũ Minh Thượng Nhân như thế nào rồi.

Bàn sản của Thiết Phát đầu đà coi bộ muốn đánh trúng Thiên Đình huyệt của Thượng Nhân, nhưng thấy ông ta không muốn né tránh

gì hết mà dưới nách phía bên phải của mình thì lại có luồng kinh phong xẹt tới. Y liền sợ vì y đang đắc thắng trong tay, đâu có chịu đánh cái lối đồng quy ư tận, hơi né tránh lưng bên mặt, tay phải liên tục cầm sản phát ra.

Lúc này Ngũ Minh thượng nhân đã thấy mình hơi lão đảo vừa rồi kinh lực phát mạnh nên chân khí bị tiêu hao rất nhiều, cảm thấy mất hoa đầu nặng mà chiếc bàn sản của Thiết Phát đầu đà đã tới nơi, vội vàng xoay lưng né nhưng tiếc rằng chậm mất nửa bước.

Chỉ nghe thấy xoạt một tiếng tay áo đã bị bàn sản cắt mất một nửa.

Bỗng nghe có người cười ha hả nói:

– Thiết Phát lão hữu còn đùa giỡn mãi làm chi. Hãy để tên già sói đầu này sớm đi châu trời cho được việc.

Hoàng Diên Phong Cái quay lại nhìn thì thấy Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã khệnh khạng đi vào, nói với bọn đại hán áo xám rằng:

– Con bé này coi bộ ngon lành lắm. Đừng đả thương. Hãy đem nó tới La Quỷ tổng sào đi.

Rồi y quay lại nói với Thiết Phát đầu đà:

– Thiết Phát lão hữu có mệt thì hãy nghỉ ngơi một chút, cho tên già sói đầu này ném thử mùi Diêm Vương Kiếm chơi.

Lúc này Ngũ Minh thượng nhân đã không có sức để khống chế độc tính ở trong nội thể, thần trí lộ vẻ hôn mê, nghĩ bụng:

“Không ngờ bản tăng lại viên tịch tại nơi đây.”

Bỗng nghe trên mái nhà có người cười hì hì, nói:

– Vị của Diêm Vương Kiếm có sánh được với mùi thịt chó không? Lão gia ăn thịt chó đã nhiều, nhưng chưa hề nếm qua mùi vị của Diêm Vương Kiếm. Đưa đây một chút thử coi. Hì hì hì...

Từ Cận và Thiết Phát đầu đà theo nơi phát ra tiếng nói nhìn lên thì thấy ở trên mái nhà có một lão già ăn mày bần thủ nằm phục tại đó.

Dưới ánh sáng đèn cây mặt người này vàng khè như nghệ, trong mồm còi bơm bẻm nhai đậu phộng.

Ngũ Minh thượng nhân sắp lâm vào cơn mê sáng nghe tiếng biết

đích là Hoàng Diện Phong Cái, trong lòng mừng rỡ liền ngất xỉu đi.

Từ Cận chưa biết mặt Hoàng Diện Phong Cái nhưng nghe thấy bọn người trong đội Xích Hào giả dạng đi dò la trở về báo cáo biết rằng Hoàng Diện Phong Cái cùng bọn người khác vào Chiêu liệt miếu thấy bộ dạng lão ăn mày này, trong lòng tỉnh ngộ liền nói:

– Người là Hoàng Diện Phong Cái đấy ư ?

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói:

– Đúng vậy! Đúng vậy ! Lão ăn mày già này hôm nay xin lãnh giáo thí chủ.

Từ Cận vòng tay rút thanh Diêm vương, nhưng y chỉ rút ra tới nửa chừng lại tra gươm vào vỏ, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nháy mắt ra hiệu cho Thiết Phát đầu đà.

Thiết Phát đầu đà cười hắc hắc, nói:

– Lão tử đi lại ở vùng Tây Bắc đạo đã từng được nghe danh Hoàng Diện Phong Cái. Thật quả nghe danh không bằng thấy mặt.

Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái xoay mình một cái, người đã nhẹ nhàng như một chiếc lá hạ chân xuống đất, gót chân lại búng nhẹ một cái nữa, bắn vọt tới cạnh Ngũ Minh thượng nhân, đồng thời tả chưởng vận kinh lực chĩa thẳng vào Khí Hải huyết thượng nhân.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận vừa rồi rút kiếm ra nửa chừng lại tra vào vỏ kỳ thực chẳng phải có ý muốn động thủ gì, chẳng qua đó là một ám hiệu để báo tin cho các cao thủ đã mai phục quanh Chiêu Liệt miếu biết để hòng đối phó với Hoàng Diện Phong Cái.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận lúc bấy giờ thấy Hoàng Diện Phong Cái hữu thủ đang huy động đả cầu bổng cùng lúc với tả chưởng nhằm vào Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, chính là lúc rất tốt để y bắt thần hạ thủ. Cho nên lẽ nào y lại chịu bỏ qua cơ hội.

Chỉ thấy Diêm vương Từ Cận rút đến xoạt một tiếng, thanh Diêm Vương Kiếm liền lóe lên một luồng sắc lạnh nhắm thẳng vào lưng Hoàng Diện Phong Cái, đồng thời quát lớn:

– Hoàng Diện Phong Cái hãy coi kiếm?

Chiêu thức của Từ Cận vô cùng tàn độc cộng thêm với xảo kế của y, trước tiên là xuất độc chiêu, sau đó mới kêu lớn để cảnh giác đối phương. Nếu như nhất kiếm giết ngay được Hoàng Diện Phong Cái thì

tất ai ai cũng chỉ có thể trách bản lãnh Hoàng Diện Phong Cái không bằng y chứ không ai có thể ngờ rằng y ra tay đánh lén.

Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái vẫn đứng yên bất động, tả chương vẫn ở trên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, thủng thảng nói:

– Lão ăn mày sớm đã thấy kiếm của ngươi rồi.

Đồng thời với câu nói, Hoàng Diện Phong Cái thi triển liền hai thức Đả cầu bổng. Chỉ thấy cây Đả cầu bổng bên hữu thủ của lão lóe xoẹt một đường dài nhanh như điện chớp, chặt đúng ngay đầu mũi kiếm của Từ Cận.

Đầu bổng xem rất nhẹ nhàng như không có một chút lực đạo nào, nhưng khi chạm vào đầu mũi kiếm của Từ Cận thì y bổng thấy kiếm thế của mình đột nhiên chịu phải một sức nặng ngàn cân, cổ tay đau nhói, không thể nào tiến tới được nữa.

Từ Cận đâm ra hốt hoảng, không thể nào biến chiêu như ý muốn. Vừa lúc đó, cây đả cầu bổng đã như một con rồng uốn khúc lướt đi trên thanh kiếm của Từ Cận, khiến đối phương luống cuống, thanh kiếm trong tay dao động mạnh buộc phải thối lui liền mấy bước mới thoát khỏi phạm vi công phá của cây bổng dị kỳ.

Bấy giờ Hoàng Diện Phong Cái chỉ mới hoa hai chiêu nhẹ nhàng đã đẩy bật được Từ Cận liền cười hí hí, nói:

– Cám ơn đã nương tay.

Thiết Phát đầu đà bắt đầu lo sợ, nghĩ bụng:

“Từ Cận là một tay cao thủ của Hành Sơn phái như thế, làm sao có thể chỉ trong hai chiêu nháy mắt đã bị đối phương đẩy lui, lão già quả thật lợi hại.”

Thiết Phát đầu đà hoành hành ở vùng Tây Bắc suốt bao nhiêu năm nay chưa từng gặp địch thủ, cho nên vẫn hơi gờm Hoàng Diện Phong Cái nhưng không tin Đả cầu bổng pháp lại lợi hại đến thế.

Tức thời tả sản huy động cùng một lúc với hữu sản quay một vòng tròn. Bốp bốp hai tiếng, hai luồng sáng dữ dội từ trên tay Thiết Phát đầu đà tức thì như cánh diều đứt dây bật lại phía sau chao đi chao lại mấy lần mới đứng vững.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói:

– Sao? Thiết Phát bằng hữu, chẳng lẽ bản lãnh cũng chỉ có thế,

chẳng hơn Từ Cận tí gì ư?

Từ Cận tức giận lắm, bình sinh y có bao giờ chịu sự thảm hại chua cay như thế này, trừ mỗi một lần ở Quân Huyện, trong lúc đi hành thích Ngụy Thắng, gặp phải Hỏa Thần giáo chủ, cũng chỉ với một vài chiêu chớp nhoáng đã phải chạy dài, thì có thể nói cũng chưa gặp tay đối thủ.

Giờ đây nghe Hoàng Diệm Phong Cái nói như thế y làm sao có thể chịu đựng được liền cười nhạt, nói:

– Thiết Phát lão hữu, hai người chúng ta hãy liên thủ lãnh giáo coi.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hi hí, nói:

– Đúng lẽ phải như vậy rồi.

Chỉ thấy thanh Diêm Vương Kiếm của Từ Cận rít lên một tiếng dài từ bên trái công thẳng tới. Đồng thời chiếc đoản kiếm của Thiết Phát đầu đà cũng nhanh như điện chớp quật xuống chân Hoàng Diệm Phong Cái.

Hai người vốn sợ chiêu thức bổng pháp của Hoàng Diệm Phong Cái biến hóa dị kỳ nên khi liên công, họ biến chiêu rất là nhậm lệ, trong chớp mắt hai người đã đánh liên tiếp có trên mười chiêu.

Hoàng Diệm Phong Cái tả chưởng vẫn đặt trên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, còn hữu thủ vẫn huy động Đả cầu bổng đánh ra liên tiếp hơn mười chiêu thật thông thả nhẹ nhàng.

Chỉ thấy hạ bàn thân của ông ta vẫn sừng sững bất động, mà Từ Cận cùng với Thiết Phát đầu đà, hai tên ma đầu hợp công vẫn không sao lay chuyển nổi.

Hà Ngọc Trì đang ra tay công phá đối phương ở phía đằng kia, thỉnh thoảng từ nơi đó lại nghe thấy những tiếng rú ối chà liên tiếp.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hí hí, hỏi:

– Hà Ngọc Trì cô nương đã giết chết được bao nhiêu tên chó má đó rồi?

Hà Ngọc Trì cười đáp:

– Mới giết được hai tên.

Bỗng nghe Thát Sát Thủ Túc Xá cười nhạt một tiếng, từ trong một căn phòng bên phía Đông phóng ra, cười hắc hắc nói:

– Tiểu cô nương, người có phải ngày nọ đã bảo vệ cho Ngụy Thắng tại Quân Huyện phải không? Vậy tại sao tên vệ binh mặt vàng lại không thấy tới?

Nói xong câu đó, y nhón nhác nhìn xung quanh, như có vẻ e dè sợ sệt. Nghe nói đến tên vệ binh mặt vàng Diêm Vương Kiếm Từ Cận cũng đâm ra luống cuống suốt tí nữa bị cây Đả cầu bổng của Hoàng Diện Phong Cái đánh trúng cổ tay. Y vội vàng lui mấy bước.

Hà Ngọc Trì chau môi ra, nói:

– Ta cần gì để ý tới tên vệ binh mặt vàng! Mặt vàng hay mặt trắng thì có can dự gì tới ta.

Thất Sát Thủ Túc Xá hơi lộ vẻ mừng, hỏi:

– Tên vệ binh mặt vàng đó không dính dáng gì với cô nương ư? Chẳng lẽ y không cùng một phe với cô nương hay sao?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt rồi cười nói:

– Ta không cho người biết.

Túc Xá cười ha hả, nói:

– Tiểu cô nương rất đẹp, đẹp lắm. Nhưng xưa tại hạ gặp Liễu Tôn Trung. Y có nói: Mỹ nhân đẹp nhất trong thiên hạ là Hoàn Ngột Nhã phu nhân trong Đông Doanh của chúng ta. Tại hạ không đồng ý, bảo rằng: Mỹ nhân trong thiên hạ phải kể là Hà Ngọc Trì cô nương kiếm thuật rất cao, người lại đẹp, ai ai cũng đều nói vậy. Giờ đây nhìn lại thì tiểu cô nương lại còn có phần đẹp hơn cả Hà Ngọc Trì cô nương nữa.

Chỉ thấy Hà Ngọc Trì chau môi, hừ nhạt một tiếng, hỏi:

– Vị Hoàn Ngột Nhã đó, Liễu... Liễu đại ca còn nói gì không?

Túc Xá cả mừng cười ha hả, nói:

– Tiểu cô nương đừng giấu lão Túc này làm gì. Chẳng lẽ cái việc giữa Liễu Tôn Trung và Hoàn Ngột Nhã phu nhân tiểu cô nương thực tình không biết hay sao?

Hà Ngọc Trì dậm chân nói:

– Hừ! Họ làm gì thì làm sao ta biết được!

Túc Xá nói:

– Đó là một bí mật nhưng chắc ai cũng biết cả, thật là diễm phúc.

Ôi chào! Thật là diễm phúc!

Hà Ngọc Trì vội vàng hỏi:

– Người nói sao?

Túc Xá đáp:

– Liễu Tồn Trung nói rằng: Hoàn Ngột Nhã phu nhân vừa đẹp vừa thông minh lại vừa ôn hòa, nhu mì. Có một đạo đang đem y đi thám thính tại Bắc Cố sơn nếu không nhờ được Hoàn Ngột Nhã phu nhân cứu thì đã sớm mất mạng rồi.

Hà Ngọc Trì nói:

Cái đó thì ta biết, Liễu đại ca đã cho ta biết hết.

Túc Xá hỏi lại:

– Liễu Tồn Trung đã nói hết cho cô nương hay rồi, vậy tại sao cô nương lại còn không biết?

Hà Ngọc Trì dậm chân nói:

– Cái đó thì có trời mới biết y làm gì. Liễu đại ca chỉ nói cho ta nghe về việc Hoàn Ngột Nhã cứu người, chớ nào có khen nàng ta đẹp, hay diễm phúc gì đâu.

Túc Xá cười gian xảo nói:

– Ha ha. Không ngờ Liễu Tồn Trung xưa nay tự xưng hành hiệp giang hồ mà lại giấu đuôi như thế. Quả thật có cháy nhà mới ra mặt chuột.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Tại sao lại cháy nhà ra mặt chuột?

Túc Xá đáp:

– Y chỉ kể lại Hoàn Ngột Nhã cứu y không nói cho tiểu cô nương biết về việc gian dũ giữa y với Hoàn Ngột Nhã thì chả phải cháy nhà mới ra mặt chuột là gì?

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Lão tiên bối! Xin lão tiên bối hãy nói cho tiện nữ nghe được chăng?

Lúc bấy giờ bọn người áo xám thấy Túc Xá nháy mắt ra hiệu liền hội ý vội thối lui mấy bước đưa mắt trông chừng.

Đồng thời Diêm Vương Kiểm Từ Cận và Thiết Phát đầu đà vẫn không ngừng tay hợp công: Hoàng Diện Phong Cái tả chưởng vẫn đặt lên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân ngằm vận chân khí đang tới lúc nguy hiểm, cho nên dù bên tai có nghe thấy Túc Xá nói xuyên tạc với Hà Ngọc Trì mà vẫn không dám phân thần, vì sợ rằng Từ Cận và Thiết Phát đầu đà hai người sẽ thừa cơ hội tập kích chằng.

Từ Cận và Thiết Phát đầu đà vốn chẳng phải là nhân vật tầm thường gì trên chốn giang hồ mà không biết rõ điều đó. Tuy vậy Hoàng Diện Phong Cái nét mặt lạnh lùng thản nhiên như không nhưng thật ra ông ta không dám sơ ý mảy may, hữu thủ vẫn chú tâm nghe tiếng gió mà vung Đả cầu bồng chống đỡ.

Túc Xá ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

– Tiểu cô nương, cô nương là đàn bà con gái mà nghe việc gian dêu ái ân đó, không sợ...

Hà Ngọc Trì chau môi, nói:

– Bỏn cô nương không sợ, người cứ nói đi!

Túc Xá nói:

– Tên Liễu Tồn Trung kể rằng: Hoàn Ngột Nhã phu nhân đẹp lắm. Da thịt nàng ta mịn màng như nhung, thân hình tròn trịa tỏa ra một mùi thơm tho khiến y cảm thấy như ngứa như ngáy.

Hà Ngọc Trì giận dữ hỏi:

– Tại sao lão tiền bối biết vậy?

Túc Xá đáp:

– Ối chà! Chuyện đó là Liễu Tồn Trung nói. Y thốt ra đang trong lúc nằm với Hoàn Ngột Nhã trên giường.

Hà Ngọc Trì vội vã hỏi:

– Y .. Liễu đại ca lại nằm trên giường với con yêu hồ ly Hoàn Ngột Nhã?

Túc Xá đáp:

– Chẳng những thế, tên Liễu Tồn Trung đó còn ngủ luôn trên giường của Hoàn Ngột Nhã, trên giường có đôi gối thêu uyên ương. Y sờ rầm da thịt Hoàn Ngột Nhã, ngửi mái tóc nàng ta.

Hà Ngọc Trì trợn tròn xoe mắt, la lớn:

– Thế bây giờ y ở đâu? Người hãy dẫn ta đi!

Túc Xá cười lớn. Bỗng thấy trong bóng tối có ba bóng người nhảy vụt ra. Hà Ngọc Trì định thần nhìn kỹ thì người đó chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Trần Tứ, Lý Cửu và Giản Lão Nhị. Trần Tứ nói:

– Hà Ngọc Trì cô nương đừng nghe tên Túc Xá đó nói bậy. Tiểu sư tổ ở ngoài Thổ Địa miếu tại ngoại phía Bắc thành đô, vừa mới gặp chúng tôi xong và hẹn sẽ cùng tới cứu cô nương.

Hà Ngọc Trì vẫn còn tức giận hừ nhạt, nói:

– Ta không cần biết. Hiện giờ y ở đâu?

Chỉ nghe Túc Xá cười hắc hắc nói:

– Tiểu cô nương. Đó hoàn toàn là do hảo ý của tại hạ muốn nói cho cô nương biết thế thôi. Chẳng qua cô nương đừng nên gấp rút nhất thời. Hãy cùng tại hạ uống một ly rượu đã.

Hà Ngọc Trì cười nhạt nói:

– Rượu thì khoan uống. Bây giờ người hãy tiếp của bốn cô nương chiêu kiếm đã.

Dứt lời, thanh kiếm trên tay Hà Ngọc Trì đã nhanh như chớp xoay một chiêu Bạch Xà thổ tín nhắm vào mặt Túc Xá đâm tới.

Túc Xá vội vàng lách mình sang bên né tránh.

Không ngờ Thiên Sơn kiếm pháp của Hà Ngọc Trì lại rất mau lẹ. Túc Xá vừa tránh được chiêu kiếm đầu, hơi lạnh của kiếm khí vẫn còn phớt ở bên má thì chiêu kiếm thứ hai của Hà Ngọc Trì đã loang vụt tới.

Y vừa tránh đầu, đồng thời đã phát giác kiếm thế của Hà Ngọc Trì bỗng nhiên thay đổi như một con rồng quẫy khúc đâm chéch xuống nách của mình.

Thất thế, Túc Xá luống cuống tay chân, vội vã lui lia lịa về phía sau mấy bước. Không bỏ lỡ cơ hội, bọn Trần Tứ, Lý Cửu và Giản Lão Nhị ba người cũng nhanh nhẹn nhảy vào đấu trường, đánh vệt bọn hơn mười tên áo xám chực nhảy ra cứu nguy cho Túc Xá.

Về phía bên kia trường kiếm Từ Cận và Thiết Phát đầu đà hai người vẫn hết sức hợp công vây đánh Hoàng Diện Phong Cái để cứu nguy tình thế. Nhưng khốn thay, Hoàng Diện Phong Cái vẫn bình chân như vại không hề nao núng chút nào.

Tả chưởng của ông ta vẫn nhẹ nhàng đặt lên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, vận chuyển chân khí.

Chẳng mấy chốc đã thấy Ngũ Minh thượng nhân từ từ hé mắt. Khi thấy Hoàng Diện Phong Cái một mặt dùng chân khí giúp mình vận hành huyết khí để đẩy lui chất độc trong người, một mặt hữu thủ vẫn vung tít cây đả cầu bồng ngăn đón thế công vũ bão của đối phương, bất giác trong bụng mừng thầm.

Qua một lúc lâu sau, Ngũ Minh thượng nhân mới buồn rầu nói:

– Như Hạc lão hữu, bổn nạp không sao đâu. Chúng ta hãy tạm rời khỏi nơi này rồi sẽ định liệu, được chăng?

Hoàng Diện Phong Cái xoay ngược một chiêu Cẩn đầu nhập cùng hạng đánh vệt Từ Cạn và Thiết Phát đầu đà ra xa, nói:

– Ngũ Minh lão hữu, người liệu có thể đi lại được không sao chứ?

Ngũ Minh thượng nhân đáp:

– không sao. Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây rồi sẽ tính

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Như vậy được lắm. Lão hữu hãy đứng dậy đi, để lão ăn mày già mỗ đánh đuổi hai tên vô tài này.

Dứt lời, tả chưởng của Hoàng Diện Phong Cái liền rút khỏi Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, đồng thời đứng phắt dậy cười hí hí nói:

– Hai tên rùa đen kia, hãy ráng sức lên xem cho biết cây đả cầu lão ăn mày này là lợi hại.

Chỉ thấy cây đả cầu bồng trên tay Hoàng Diện Phong Cái nhẹ nhàng hoa lên, nhanh như điện chớp, hướng về phía Thiết Phát đầu đà.

Thiết Phát đầu đà hoảng hốt vung kiếm lên đón đỡ. Liền lúc đó, chỉ nghe đến xoảng một tiếng. Cây đả cầu bồng đã đẩy vệt thanh trường kiếm của Thiết Phát đầu đà rồi như một con lươn trườn nhanh như chớp nhoáng điểm sang đúng ngay thanh Diêm Vương Kiếm của Từ Cạn.

Bất ngờ bị trúng phản bồng thế của đối phương, Từ Cạn liền cảm thấy hổ khẩu tê tái, thanh Diêm Vương Kiếm tưởng chừng như muốn vượt khỏi tay.

Một chiêu chỉ Đông đả Tây của Hoàng Diện Phong Cái sử dụng đã tới mức xuất thần, khiến cho Ngũ Minh thượng nhân không khỏi lấy làm bội phục thầm.

Từ Cận và Thiết Phát đầu đà hai nhân vật khét tiếng, xưa nay đã từng làm mưa làm gió trên chốn giang hồ kinh nghiệm giao đấu phong phú biết là nhường nào, vậy mà ngay từ khi này Hoàng Diện Phong Cái còn ngồi dưới đất, lo chữa vết thương cho Ngũ Minh thượng nhân, một mặt chỉ nghe vào tiếng gió mà hai người họ vẫn không sao hạ thủ nổi.

Vậy giờ đây Ngũ Minh thượng nhân chân khí đã hơi được phục hồi, cho nên Hoàng Diện Phong Cái khỏi cần phải lo tới ông ta nữa để rảnh tay thi triển chiêu thức, thì Thiết Phát đầu đà và Từ Cận làm sao còn hy vọng thủ thắng được nữa.

Vì thế, hai người không hện mà cùng bị đánh rất sang hai phía, thủ thế.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói:

– Hai tên rùa đen các ngươi, đừng nói là hai tên mà cứ nhớ trận hồi trước ở Kim Phật giáp, lão tử chỉ một vài chiêu thức thế này thôi cũng đủ khiến cho Ngũ Hành đội của gì gì Hỏa Thần giáo phải chạy dài rồi thì hai tên rùa đen ngươi có đáng kể gì.

Hoàng Diện Phong Cái vừa nói, một mặt bỗng nhanh vung cây Đả cầu bỗng chỉ chỉ điểm điểm. Không hiểu tại sao Thiết Phát đầu đà và Từ Cận chẳng thể nào nhảy thoát khỏi vòng bỗng, nhất thời lúng túng.

Từ Cận bắt đầu lo sợ. Bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì rú dài một tiếng.

Hoàng Diện Phong Cái vội quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Hà Ngọc Trì cô nương tả thủ ôm lấy cổ tay bên phải, thanh kiếm trong tay không ngớt chao đi chao lại như muốn rút. Đồng thời thân hình nàng ta không ngừng thối lui về phía sau, lảo đảo.

Túc Xá cười hắc hắc nói:

– Tiểu cô nương, lão tử vốn có cái ngoại hiệu là Thất Sơn Sát Thủ, không hiểu phát thủ đó coi có được không?

Hà Ngọc Trì chẳng nói chẳng rằng nghiêng rằng trợn mắt nhìn chòng chọc vào mặt Túc Xá.

Túc Xá liền giơ thủ chưởng chậm rãi tiến tới.

Lúc bấy giờ Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị ba người đang ra sức chống đỡ với bọn áo xám, không làm sao rảnh tay tiếp cho Hà Ngọc Trì.

Hoàng Diện Phong Cái thấy vậy liền cả giận, vung bổng đánh lui Từ Cận liền mấy bước, quát lớn:

– Thất Sát Thủ cái thá gì! Để lão ăn mày này xem ngươi có phải là Thất Sát Thủ hay không ?

Ông ta dứt lời, chỉ thấy bóng cây bổng loáng lên, khí thế vô cùng ác liệt. Túc Xá bất thần thấy Hoàng Diện Phong Cái bay ào ào tới cùng lúc cây Đả cầu bổng của đối phương đã hướng thẳng về phía tai bên phải của mình liền vội vàng định nhảy sang bên trái né tránh.

Không ngờ cây bổng lóe dài một đường, đồng thời đầu bổng đột ngột nhanh như điện xẹt xoay trái lại nhắm ngay đúng mặt y.

Chiêu thức đó của đối phương đã khiến cho Túc Xá sợ hãi đến tay chân rụng rời. Y không nhìn rõ cây Đả cầu bổng của Hoàng Diện Phong Cái đã chuyển thế bằng cách nào liền nghĩ bụng:

“Tên ăn mày này quả nhiên rất có bản lĩnh”.

Nghĩ đoạn y không dám sơ ý mảy may lách liền mấy cái, nhưng dù có né tránh cách nào vẫn không sao thoát được đầu bổng chĩa vào ngay chính diện y.

Cuối cùng, túng thế quá, y đành nhảy lui về phía sau.

Vừa lúc đó Túc Xá đã chạm mặt Từ Cận và Thiết Phát đầu đà. Thế là ba người cùng xoay vòng lại hợp nhau thủ thế.

Hoàng Diện Phong Cái lại vung cây Đả cầu bổng bên phải một thúc, bên trái một chiêu vây chặt lấy ba người về phía vách tường.

Lúc ấy ông ta mới lớn tiếng kêu gọi:

– Hà Ngọc Trì cô nương hãy đỡ Ngũ Minh thượng nhân lão hữu chạy đi mau, để lão ăn mày này đi đoạn hậu cho.

Hà Ngọc Trì vội bước tới dìu Ngũ Minh thượng nhân, chạy ra khỏi Chiêu Liệt miếu.

Hoàng Diện Phong Cái bổng hét lớn một tiếng. Chỉ nghe “binh binh” hai tiếng, thanh Diêm Vương Kiếm trên tay Từ Cận cùng đoản

sản trên tay Thiết Phát đầu đà bị cây Đả cầu bông đánh bay ra hơn trượng.

Thất Sát Thủ Túc Xá cũng bị dư lực của cây bông quét trúng vào cánh tay trái, gân cốt cả cánh tay tưởng chừng như muốn đứt lìa, đau đớn khôn tả.

Hoàng Diện Phong Cái quát mắng:

– Đừng nói là mấy tên rùa đen các ngươi, mà ngay cả cái tên Miêu Truyền đích thân tới, lão ăn mày cũng sẽ cho y biết rõ cây Đả cầu bông này mùi vị nó lợi hại như thế nào.

Nói rồi Hoàng Diện Phong Cái liền nhảy tung vào giữa bọn người áo xám. Chỉ thấy ông ta đi tới đâu, bóng cây bông vung loang loáng tới đó. Đồng thời những tiếng kêu thê thảm không ngớt vang lên liên hồi. Bọn người áo xám nhất thời tán vệt ra tứ phía, chạy tán loạn.

Hoàng Diện Phong Cái hét lớn:

– Chạy đi thôi?

Trần Tứ, Lý Cừu, Giản Lão Nhị thất tề phóng mình chạy bám theo sau Hoàng Diện Phong Cái ra khỏi Chiêu liệt miếu.

Bọn Từ Cận, Túc Xá, Thiết Phát đầu đà ba người đều đứng yên bất động, không ai dám ngăn cản.

Các người ra khỏi Chiêu liệt miếu rồi. Hoàng Diện Phong Cái mới lên tiếng hỏi:

Lão ăn mày già này đã đói lắm rồi. Biết tìm nơi nào để kiếm chút gì ăn đã chứ?

Lúc bấy giờ tại một góc trời ánh trăng tàn vẫn còn chênh chếch. Giản Lão Nhị đưa tay chỉ và nói:

Bây giờ đi Vọng Tiên kiều không xa, ở đó chúng ta sẽ kiếm được cái ăn.

Hoàng Diện Phong Cái nghe Giản Lão Nhị nói ở Vọng Tiên kiều có cái ăn liền mừng rỡ nói:

– Vậy thì tốt lắm. Giản Lão Nhị người mau dẫn đường đi.

Mọi người theo chân Giản Lão Nhị chạy tới Vọng Tiên kiều thì trời đã sáng. Nơi đây cũng có một cái chợ, tửu quán trà lâu cũng có phần nhộn nhịp. Mùi rượu thịt thơm phức từ trong tửu quán bốc ra khiến cho

Hoàng diện Phong Cái thềm không sao chịu được.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị đi qua mấy cái tửu quán liền mà không thấy bước vào, chỉ toàn nhắm những đường ngang ngõ dọc mà cắm cúi đi khiến cho Hoàng Diện Phong Cái cứ rên hừ hừ trong miệng.

Sau cùng không sao nhịn được nữa ông ta liền lên tiếng nói:

– Ủa! Giản Lão Nhị người định dẫn lão ăn mày này đi đâu đấy?

Giản Lão Nhị đáp:

– Đi tìm cái ăn chứ còn đi đâu nữa.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Đã tìm cái ăn thì sao thiếu gì quán kia mà không vào?

Giản Lão Nhị đáp:

– Tổ sư gia đừng nên gấp gáp, cũng sắp tới nơi rồi.

Nói đoạn Giản Lão Nhị lăm lũi quẹo sang một ngõ hẻm khác tới một khu phố rất u nhã, nhưng vắng vẻ dường như ít có ai lui tới, lâu nay không có bóng chân người.

Giản Lão Nhị lại quẹo sang phía bên phải, đi tới cuối con đường thì gặp một khu nhà nom có vẻ khang trang chắn lối đi.

Khu nhà đó cửa ngõ đóng chặt. Giản Lão Nhị liền đi tới trước cửa gõ ba tiếng. Tiếp theo đó hén có tiếng cửa mở rồi có một cái đầu người thò ra.

Thấy bên ngoài lố nhố bóng người, người đó có vẻ sợ sệt Giản Lão Nhị liền ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Người đó liền quay vào. Giây lát sau lại thấy người hồi nãy quay trở ra.

Hiện giờ đằng sau y lại có thêm một hán tử trạc bốn năm mươi tuổi ăn vận theo lối thương gia, đầu chít khăn chữ Vạn rất trang nghiêm.

Y cúi rạp mình mời mọi người vào trong nhà. Giản Lão Nhị dẫn Hoàng Diện Phong Cái, Ngũ Minh thượng nhân, Hà Ngọc Trì, Trần Tứ, Lý Cửu mấy người đi thẳng vào trong đại sảnh.

Lúc bấy giờ ở trong đại sảnh có bốn năm hán tử hình hài tiêu tụy gầy gò quỳ sụp xuống đất bẩm:

– Xin ra mắt tổ sư gia. Đệ tử hàng chữ Vũ cùng đệ tử hàng chữ Trụ xin khấu đầu bái kiến tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái hơi có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi hiểu ra ngay cười hi hí nói:

– Bái làm gì. Đứng dậy, đứng dậy đi! Lão ăn mày này rất ghét cái lễ lối đó.

Mọi người đứng dậy chia nhau đứng rất sang một bên.

Trong đám người đó có hai tên chạy ra phía sau hậu đường bưng mấy chiếc ghế mời bọn Ngũ Minh thượng nhân ngồi.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Người là đệ tử của hàng chữ Vũ hay sao ? Tại sao ta chưa từng thấy mặt bao giờ?

Hán tử ăn vận theo lối thương gia rạp đầu thưa:

– Đệ tử xưa nay vẫn ở phân đàn Tương Châu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Người tên gì?

Người đó đáp:

– Đệ tử họ Thang, tên Long.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Người ở phân đàn Tương Châu, tại sao lại tới đây?

Thang Long đáp:

– Khải bẩm tổ sư gia, từ lúc tổng đàn tuyển tân bang chủ thì Vương Hữu đã phái một số anh em mới đến phân đàn Tương Châu để nhận lãnh trách nhiệm. Đệ tử thấy không tiện nên dẫn mấy đệ tử này đi lánh mặt. Về sau đệ tử nhận được bồ câu đưa thư của Thi Huyền trưởng lão sai đệ tử ngầm đến đây, ẩn cư để thăm dò động tĩnh của Vương Hữu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Giả Lão Nhị, tại sao người biết Thang Long ở đây?

Giả Lão Nhị đáp:

– Lần trước đệ tử ăn trộm con ngựa ngọc của Miêu Truyền trao cho

Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ, xong rồi rảnh rồi không có chuyện gì đệ tử mới lần mò tới đây định kiếm chút gì để sinh sống thì may gặp Thang Long huynh đệ.

Ngữ Minh thượng nhân lúc bấy giờ tinh thần mười phần đã khôi phục được tới chín, nghe bọn họ nói về nội tình của Cái Bang đã được Vương Hữu thu xếp như thế nào, liền niệm Phật hiệu nói:

– A Di Đà Phật! Vương Hữu tự tạo tự tác, gây nên tội nghiệt. Tiếc thay! Tiếc thay?

Ông ta nói tiếp:

– Như Hạc lão hữu, lần này nếu như không nhờ được lão hữu giúp đỡ thì có lẽ lúc này bản tăng đã về châu Tây thiên, tu thành chính quả rồi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói:

– Ngày nọ lão ăn mày già ở Tiêu Dao quan ăn phải Mông Hãn dược của bọn cẩu tặc đó, nếu như không nhờ được lão hữu tới cứu thì cái đầu của lão ăn mày này làm gì còn được tồn tại tới ngày nay.

Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị và Hà Ngọc Trì cô nương mấy người đều không hiểu cái chuyện ở Tiêu Dao quan như thế nào. Ngữ Minh thượng nhân liền đem việc ở phường Tây Bình thành Lâm An ngồi uống rượu ở Thiêu Bửu lâu được Liễu Tồn Trung ném giấy báo ông ta theo dõi tung tích của hai tên võ sĩ áo xám sau đó mới cứu được Hoàng Diện Phong Cái như thế nào. Mọi người nghe rồi ai nấy đều than thở không thôi.

Thang Long bỗng nói:

– Phải rồi, đệ tử suýt chút nữa thì quên đi một việc rất trọng đại cần phải báo cáo.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Việc gì vậy?

Thang Long đáp:

– Đệ tử kể từ khi tới đây, ngày nào cũng cùng với vài tên hậu bối tới Chiêu Yên điện hoặc giả Vũ Hầu miếu, hoặc giả Xả Tắc đàn thăm thú đã có lần gặp đệ tử hàng chữ Vũ báo cáo rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã vào trong tổng sào huyết bọn La Quỷ.

Hoàng Diệm Phong Cái nói:

– Liễu Tồn Trung đã xâm nhập vào tổng sào huyết của bọn La Quỷ rồi ư? Chứ không phải là hấn đi cứu Hà Ngọc Trì cô nương hay sao?

Ông ta nói rồi liền đưa mắt nhìn Trần Tứ, sau đó lại quay sang Hà Ngọc Trì và Ngử Minh thượng nhân hai người như có ý muốn hỏi hai người tại sao lại bị vây hãm trong Chiêu liệt miếu bởi bọn người áo xám?

Nhưng Thang Long đã cướp lời, nói:

– Vị này là đệ tử hàng chữ Trụ tên gọi là Lại Bì Tam. Lại Bì Tam, người biết gì về tin tức của tiểu sư tổ, mau trình lại cho tổ sư gia biết?

Lại Bì Tam khom mình, bẩm:

– Đệ tử dạo nọ cải trang là một người đi bán trà, lúc tới ngôi miếu Võ Hâu, đệ tử liền đặt gánh xuống dưới một gốc cây tùng, gần đó có chiếc bia đá đề bài thơ của Đỗ Phủ gì đó.

Đang lúc đệ tử thiu thiu ngủ thì bỗng giật nảy mình vì bị ai đá vào người.

Lúc đệ tử mở mắt ra nhìn thì thấy hai tên nha lại đang trừng mắt nhìn đệ tử. Đệ tử không cần phải đoán cũng biết đó là bọn người áo xám cải trang.

Đệ tử giả bộ như không hay biết. Một tên quát, bảo:

– Tên kia, múc cho hai bát nước trà đi!

Đệ tử vội vàng rót ra hai bát, hai tên nọ uống rồi, đệ tử thấy họ rũ nhau ra một cái gò đất gần đó. Đệ tử nghe thấy một người nói:

– Thông Thiên Hiếu sư gia kể cũng nhanh trí. Tiểu tử họ Liễu quả nhiên đã xâm nhập tổng đàn.

Tên thứ hai nói:

– Tin đó ở đâu ra vậy?

Tên thứ nhất đáp:

– Tin đó do Bàng Quân Thông dò biết được. Tôn Kha Ba đã cho người đi tra xét.

Hoàng Diệm Phong Cái vốn tính nóng nảy, nghe Lại Bì Tam nói vậy, không kịp nghĩ kỹ, đã đứng bật dậy, nói:

– Đi đi thôi? Chúng ta mau tới tổng sào huyết của bọn La Quỷ.

Nói đoạn ông ta lại gãi đầu gãi tai lúng túng hỏi:

– Nhưng tổng sào huyết của La Quỷ ở đâu?

Mọi người đều có vẻ lúng túng ngơ ngác, nhìn nhau mãi một hồi lâu vẫn không một ai lên tiếng đáp.

Hà Ngọc Trì bỗng nói:

– Trần Tứ vốn có biệt hiệu là Xuyên địa thử mà không biết tổng sào huyết của bọn La Quỷ ở đâu hay sao?

Trần Tứ đáp:

– Tổng sào huyết của bọn La Quỷ ở về mạn Tây Bắc Kiềm Trung dọc theo cả một dải Ba Thục, Tứ Xuyên. Đệ tử chỉ biết đại khái như thế chứ còn địa điểm chính thức ở đâu thì đệ tử thật cũng chưa đi tới nên không được rõ. Duy có điều quanh đó có những thắng tích như Long Tường tự, Quan âm các, Thất tinh quan này nọ, chỉ cần tới chắc cũng sẽ tìm ra không khó.

Hải đề sa Lý Cửu nói:

– Nếu sào huyết của họ ở một dải dài man mác như thế thì việc tìm tòi ắt phải gay go lắm chứ?

5. Gặp Hà Cô Nương Trong Trường Hợp Nào?

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Gay go cái gì! Ai chứ Trần Tứ thì chỗ nào mà tìm không ra. Y là Xuyên địa thử mà!

Trần Tứ nói:

– Dạ, đệ tử thì cũng không phải tự phụ. Công tác nào chứ công tác tìm ra tổng sào huyết của bọn La Quỷ thì đệ tử dám tự tin sẽ tìm ra được.

Ngữ Minh thượng nhân nói:

– Trần Tứ đã nói vậy thì Như Hạc lão hữu định bao giờ lên đường?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Lão hữu? Lão ăn mày già này đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi. Chúng ta lên đường ngay đi còn đợi chờ gì nữa.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị ghé tai Thang Long nói nhỏ mấy câu gì đó không biết. Sau đó thấy Thang Long lộ vẻ vui mừng chạy vào trong nhà bùng ra một hũ rượu đặt lên bàn.

Các tên hàng chữ Trụ người thì dọn bát đĩa, người thì chạy ra bên ngoài mua một con gà quay đem về.

Giản Lão Nhị nói:

Tổ sư gia hãy uống chút rượu đã rồi lên đường cũng không muộn.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói:

– Được lắm. Uống rượu rồi thì đi càng khỏe chứ sao.

Ngũ Minh thượng nhân không ăn đồ mặn, Thang Long biết ý lại sai người đi kiếm một vài món đồ chay, đoạn rót một chén trà đặt trước mắt Thượng nhân.

Lúc bấy giờ ai nấy trong bụng đều đã cảm thấy đói Liên ngồi vào bàn ăn uống không chút khách khí.

Hoàng Diện Phong Cái uống luôn mười bát rượu, nói:

– Ngũ Minh thượng nhân, lão hữu tại sao gặp Hà Ngọc Trì cô nương ở đâu vậy?

Ngũ Minh thượng nhân tuy độc khí trong người vẫn chưa thoát hết nhưng cũng cảm thấy khá nhiều rồi, liền uống một ngụm trà đáp:

– A Di Đà Phật? Bỏn nạp kể từ lúc chia tay với lão hữu ở Tiêu Dao quan vốn ước định ngày rằm Trung thu sẽ gặp lại nhau tại tổng đàn Cái Bang. Lão hữu vẫn còn nhớ đấy chứ?

Hoàng Diện Phong Cái gãi đầu cười hí hí nói:

– Nhớ chứ! Nhớ chứ! Chẳng qua lão ăn mày thất hẹn. Than ôi! Điều đó có thể nói là, chuyện người tính cũng không bằng trời tính.

Trần Tứ nói:

– Khỏi bầm tổ sư gia! Tại sao lại gọi “chuyện người tính không bằng trời tính?”

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Người quên rồi sao? Lúc bấy giờ tổ sư gia mô đang ở Điều Sơn

thần miếu thì có người chạy lại thông báo bảo rằng trên giang hồ đồn đãi rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã bị Tôn Kha Ba đánh rơi xuống Ma trảo hàn đầm và Hỏa Thần giáo chủ đã đoạt được viên Mặc Ngọc, tới hàn đầm đó để lấy cuốn Bối điệp kinh. Vì vậy lão ăn mày này mới hẹn với Túy hòa thượng tìm Vô Trần đạo sĩ cùng tới hàn đầm chặn đánh. Về sau tìm không được Vô Trần nhưng lại gặp được Thiên Sơn thần ni và giữa đường còn gặp Hồng tiêu đầu, kẻ sống sót duy nhất trong cuộc thảm sát ở Viễn Dương cuộc. Hồng tiêu đầu chẳng may lại bị trúng phải chất Hoá cốt tán của Bách độc giáo mà qua đời.

Những việc đó Ngữ Minh thượng nhân và bọn Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị và Thang Long đều chưa được nghe, bất giác họ đều lấy làm cảm khái.

Kế đó Hoàng Diện Phong Cái tiếp tục nói tới việc có người giả mạo Liễu Tồn Trung hỏa thiêu núi Võ Đang hủy diệt Hoa Sơn khiến cho các đại môn phái trên chốn giang hồ đều hợp nhau tìm kiếm Liễu Tồn Trung báo oán.

Suốt thời gian Hoàng Diện Phong Cái kể chuyện thỉnh thoảng Hà Ngọc Trì cũng nói thêm vào một vài chi tiết. Có lẽ nàng còn biết chuyện hơn Hoàng Diện Phong Cái nữa. Mọi người càng nghe càng thêm cảm khái

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Sau khi lão ăn mày nghe thấy giang hồ thiên hạ đồn đãi với nhau như vậy, mỗi lần bỏ cả tổng đàn không về, đi tìm ngay tên tiểu tứ Liễu Tồn Trung hỏi cho ra lẽ.

Ngữ Minh thượng nhân nói:

– Lúc bản nạp tới thành đô thì dò la thấy tổng đàn đã có vẻ thay đổi, nên bản nạp lấy làm lạ về sau định tâm tra xét thì bản nạp mới biết là Vương Hữu phản bội Lữ Di Hạo. Do đó bản nạp không tiện nán lại ở thành đô mới tính quay trở về Hoàng giác tự. Trên đường đi bản nạp bỗng nghe thấy tin viên tướng Kim là Ô Diên Bồ Lư Hồng xuất lãnh mười vạn quân từ sông Hoài tiến về Lư Châu tràn qua Trì Dương.

Viên tướng quân trấn thủ Trì Dương là Lý Hiển Trung dò hỏi tình hình thì mới rõ ra rằng số quân của mình trấn giữ ở Trì Dương không đầy ba vạn, khó lòng cố thủ được. Lý Hiển Trung liền nhờ bản nạp đi suốt đêm tới Giang Châu gọi Thích Phương đem binh đánh vào cánh

trái của quân Kim. Lúc đó Thích Phương trấn thủ tại Tầm Dương, bần nạp ở Trì Dương không kịp uống tới một hớp trà đã tức tốc lên đường thẳng tới Tầm Dương. Bần nạp nán lại Tầm Dương mấy hôm, đợi chờ Thích Phương điều động binh mã xong đâu đó bần nạp mới từ Tầm Dương trở về Phủ Châu. Bởi vì trước đó bần nạp vốn có ý định đi Linh cốc sơn ở Phủ Châu du ngoạn một phen. Không Như thiên sư ở chùa Phi Bộc Linh cốc sơn với bần nạp vốn có ước hẹn với nhau. Không ngờ khi tới dưới chân núi Linh cốc thì bần nạp được biết một văn kiện rất quan hệ tới vận khí của triều đại chúng ta.

Hoàng Diện Phong Cái xen lời hỏi:

– Văn kiện bí mật gì mà lại có liên hệ tới vận khí của triều đại chúng ta như vậy? Lão ăn mày già này thật không biết tí gì. Lão hữu hãy nói đi?

Ngữ Minh thượng nhân nói:

– Nguyên là Kim chúa Hải lăng vương đã có kế hoạch Nam hạ làm sẵn rồi, chia quân ra làm bảy lộ do phó sư Hoàn Nhan Xương cầm đầu. Còn lộ Hà Nam thống quan sứ là Ngột Thạch Liêu Tử Nhân đem ba vạn, Hồ Sa Hổ đem hai vạn quân ra Thanh hà khẩu. Bố Sát Tinh dẫn một vạn ra đường Thành Kỷ. Hàn Nhạn dẫn một vạn ra Lâm Chương. Thạch Mật đem năm nghìn quân ra Diêm Xuyên. Còn Hoàn Nhan Xương đem năm nghìn quân ra Lai Viễn. Bảy lộ binh này do Đông Doanh phái một cao thủ ngấm ngấm đi theo để coi chừng bọn nghĩa hiệp Trung Nguyên chúng ta. Bần tăng vợ được điều bí mật này ngấm ngấm chột dạ nên mới xuống đây tìm Liễu Tồn Trung nói rõ việc này, không ngờ ở dọc đường vô tình lại cứu được Hà Ngọc Trì cô nương.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Nay, Hà Ngọc Trì cô nương, sao không thấy Thi Huyền trưởng lão đâu cả?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Lúc ấy tôi đang đấu với người ta không kịp để ý đến, khi ngoảnh lại đã không thấy ông ta đâu nữa, chắc là đã đánh một nơi nào đó.

Mọi người ăn uống xong xuôi do Trần Tứ dẫn lối cùng tiến về hướng Quý Châu để tiếp ứng Liễu Tồn Trung.

Nói về Liễu Tồn Trung qua hai đêm ròng rã để thám thính tổng

sào huyết của bọn La Quỷ nhưng không có kết quả gì, chẳng những không tìm thấy tung tích lão bang chủ, không có cách nào giải Thực Hồn cổ cứu thoát hiệp nghĩa đạo võ lâm, khiến cho lão sư của Anh Tử phải uống thuốc độc tự sát. Khi đi qua tử điểm đó chàng lại nhận được tin có hai người Mông Cổ hóa trang đi vào trong rừng rậm nên trong lòng rất lo âu.

Bởi vì lão sư của Anh Tử cùng một ý kiến với Thi Huyền trường lão: kẻ đáng sợ nhất không phải là người Kim mà là người Mông Cổ.

Người Mông Cổ hung hãn thiện chiến lại nhiều dã tâm, tiềm lực còn hơn người Kim.

Chàng thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

– Hãy mặc kệ chúng. Trước mặt đây người Kim đang giày xéo Trung Quốc chúng ta thì hãy đối phó người Kim, việc khác sẽ tính sau, làm từng bước một đợi mệnh trời.

Chàng nghĩ tiếp:

“Hai lần trước vào tổng sào huyết không ăn thua gì lần này phải kín đáo làm theo nguyên tắc mới được”.

Chàng nhảy vọt người lên trên cây cổ tùng, nằm phục tại đó qua canh hai. Vòm trời đầy sao sáng. Đêm lạnh như sương. Một vầng trăng sáng treo ở giữa trời.

Cảnh vật gần xa đều nom thấy rõ.

Liễu Tồn Trung lại buông mình xuống đất rón rén chạy tới đằng sau viện nơi tường thấp rồi lẩn tai nghe.

Chàng chỉ nghe tiếng gió thổi vi vu, không có tiếng người. Trong viện dường như im lặng. Chàng lại nhảy lên trên bức tường thấp. Các phòng bên trong tối đen như mực. Các người ở trong đó có lẽ đều đã ngủ yên cả. Liễu Tồn Trung trong lòng nghi hoặc, nghĩ bụng:

“Hay lại có chuyện ma quái gì đây?”.

Lần này chàng đã kinh nghiệm, không dám lỗ mãng, nằm phục ở trên tường, nhận xét rất kỹ. Chờ một hồi lâu không có động tĩnh gì, liền khẽ buông mình xuống đất.

Nơi đây chàng đã tới hai lần, đều tiến thẳng vào phòng giữa. Hai lần đều không được kết quả gì, nên giờ đây chàng nghĩ bụng:

“Ta phải đổi một phương thức khác mới được”.

Nhìn thấy dãy phòng bên tay mặt hơi có ánh đèn lóe ra, còn phía bên trái thì tối đen như mực, chàng nghĩ thầm:

“Bọn La Quỷ ranh mãnh phi thường. Có lẽ nơi có ánh đèn thì có gài bẫy. Lão tử không chịu mắc hớ nữa đâu”

Chàng liền quay sang dãy phía bên trái dò xét, tuy rằng tối đen như mực nhưng vì nội lực của Liễu Tồn Trung hùng hậu không ai sánh kịp, dù đen tối đến đâu, nhỡn lực của chàng cũng có thể tìm ra được ít nhiều, nên chàng thấy dãy phòng này từ Đông qua Tây có chừng khoảng hai ba mươi gian.

Liễu Tồn Trung liền lên đi tới căn thứ nhất. Chỉ thấy cán phong này có rào sắt, trong đó chất nhiều thùng gỗ lớn còn ngoài ra không có gì nữa. Chàng liền đi tới căn thứ hai thì lại thấy trống rỗng, nơi cửa vẫn có rào sắt. Chàng theo đó dò xét dần đi thì thấy có phòng chất đầy thùng gỗ, và có phòng trống tuếch như nhau.

Đi tới hết dãy phòng trong lòng chàng cảm thấy kỳ lạ. Phía đằng xa đã nghe điểm trống canh ba. Chàng thấy có một gã canh đêm đang ở gốc cây hờ tiến lại phía này.

Liễu Tồn Trung khẽ nháy một cái, điểm luôn huyết đạo tên canh gác đêm.

Gã nọ định há miệng kêu la nhưng đâu có được, thì đã bị điểm trúng á huyết rồi. Liễu Tồn Trung thò hai ngón tay ra ấn vào nơi bả vai tên này thì thấy y đau đớn tới mức muốn vãi phân ra. Liễu Tồn Trung quát hỏi:

– Giáo chủ ở đâu? Nói cho mau!

Chỉ thấy tên này nhăn mặt, đưa tay chỉ vào mồm.

Liễu Tồn Trung biết ý liền giải khai á huyết cho y, nhưng hai ngón tay vẫn ấn vào nơi bả vai gã, khẽ dặn:

– Mi mà kêu lên sẽ chết sớm.

Tên nọ lộ vẻ sợ hãi, trừng mắt lên nhìn. Liễu Tồn Trung nói:

– Giáo chủ ở đâu?

Tên nọ đưa tay chỉ về phía đằng sau gốc cây hờ nói:

– Ở nơi mật thất kia. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn về phía cây

hòe nhưng chàng nào thấy có căn mật thất nào đâu? Ở đó chỉ là một khoảng đất trống rỗng. Chàng liền nói:

– Người dẫn đường đi !

Tên canh gác chớp chớp mắt, có vẻ do dự, lúng túng. Liễu Tồn Trung khẽ bóp nhẹ hai đầu ngón tay.

Tên canh gác đau đến độ rơm rớm nước mắt, không biết làm sao hơn y đành ríu ríu đi về phía gốc cây hòe. Liễu Tồn Trung hỏi:

– Căn mật thất đâu?

Tên canh gác liền chỉ xuống mặt đất, khẽ nói:

– Ở chỗ điểm trắng kia kìa. Khẽ ấn vào đó ba cái sẽ có cửa đi xuống.

Liễu Tồn Trung hén làm theo, thì quả nhiên thấy cách chỗ điểm trắng đó độ vài ba thước thì mặt đất dần dần di động, để lộ ra một cái cửa, Liễu Tồn Trung liền nói:

– Bằng hữu, xin phiền bằng hữu một chút.

Dứt lời, Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn điểm ngay vào á huyết, Nhuyễn ma huyết của tên nọ, rồi nhấc bổng y lên, ném về phía gốc cây hòe.

Liễu Tồn Trung nhìn xuống dưới cửa động, chỉ thấy bên dưới tối om không eo một chút ánh sáng nào.

Chàng vận nhãn lực nhìn kỹ thì lơ mờ trông thấy một cái cầu thang, bèn thận trọng đi xuống bên dưới.

Đi được chừng hơn mười trượng, chàng đã tới một cái hầm đất. Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn thấy cái hầm đất đó rộng không đầy ba trượng, hơi đất trong đó xông ra, một mùi ẩm thấp hôi hám rất khó chịu.

Liễu Tồn Trung có vẻ hoang mang, nghĩ bụng:

“Mật thất gì mà kỳ lạ quá”.

Chàng chăm chú nhìn kỹ phát giác phía bên trái có một cái điểm trắng rất nhỏ.

Liễu Tồn Trung theo như lần trước ấn vào cái nút trắng đó ba lần.

Vách hầm đột nhiên thấy từ từ di động, để lộ ra một cái cánh cửa

đi vào một con đường hầm vừa sâu lại vừa tối om như mực.

Liễu Tồn Trung lần theo vách đất tiến thẳng về phía trước chừng mười trượng liền tới một chỗ rẽ.

Liễu Tồn Trung theo chỗ rẽ đó lần sang bên phải, thì thấy lờ mờ không xa như có ánh sáng đèn, liền nghĩ bụng:

“Đúng rồi. Có lẽ mật thất ở đây chăng?”

Chàng liền rón rén đi thẳng tới. Được chừng hai ba chục trượng nữa, chàng loáng thoáng nghe thấy có tiếng người. Một tên nói:

– Tên đó không hiểu được kẻ nào mách mà lại biết được sự bí mật của chúng ta ?

Một tên khác trả lời:

– Việc này chúng ta đang điều tra xem kẻ nào mà dám cả gan như vậy.

Liễu Tồn Trung lại nghe thấy có tiếng của Từ Hỉ Phượng nói:

– Liễu Tồn Trung bị vây hãm trong Thiết môn trận ba ngày. Y là người cơ trí lắm, xem chừng có lẽ chính y đã phát giác ra một sự bí mật chăng?

Lại nghe thấy một tên hừ nhạt một tiếng rồi ngừng bật.

Một hồi lâu sau, bỗng nghe một người nói: .

– Khải bẩm Thánh giáo chủ, tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn chờ lệnh Thánh giáo chủ thôi.

Câu chuyện tới đó lại im bật... Không nghe thấy tiếng Từ Hỉ Phượng hồi đáp.

Qua một lúc nữa lại nghe thấy một tên khác nói:

– Tại sao Thánh giáo chủ lại trầm ngâm?

Có tiếng một tên khác lạnh lùng nói:

– Cứ theo như bề nhân được biết thì sự bí mật ở trên cánh cửa chỉ có một mình giáo chủ biết thôi. Tên Liễu Tồn Trung đó chẳng thể nào phát giác ra được. Chắc có lẽ là...

Tiếng của một kẻ khác ngắt lời, đáp:

– Nếu không phải Từ giáo chủ có dụng địch thì chắc cũng phải có kẻ dụng túng cho địch nhân rồi.

Liễu Tồn Trung nghe xong rất lấy làm lạ vì cứ cái giọng điệu của hai người này thì nghe có vẻ sỗ sàng, ngạo mạn, ắt không phải là người trong La Quỷ giáo rồi.

Bên trong tiếng người lại im bật.

Một lúc sau, bỗng có tiếng của Từ Hỷ Phượng hừ nhạt nói:

– Chắc nhị vị cho là bốn giáo chủ thả Liễu Tồn Trung ra phải không?

Tiếng của một người cười hắc hắc, nói:

– Bỉ nhân không dám khẳng định, chẳng qua chỉ theo lẽ thường mà suy đoán đấy thôi.

Từ Hỷ Phượng dường như có vẻ không vui, giọng hơi gay gắt:

– Nếu như bốn giáo chủ thả Liễu Tồn Trung thì tại sao còn bắt y làm gì? Vả lại sau khi y tẩu thoát, bốn giáo chủ còn trúng phải chất độc thì làm sao có thể thả y được?

Đó là một chứng cứ rất hùng hồn.

Quả thật sau khi Liễu Tồn Trung tẩu thoát, Từ Hỷ Phượng còn đang trúng độc, làm sao có thể chắc chắn là nàng ta đã thả người?

Vì vậy, không khí bên trong lại ngưng bật đi một lúc nữa mới có tiếng của một người nói:

– Tuy là thế, nhưng nếu như Từ giáo chủ đã sớm đem sự bí mật ở trên cánh cửa hầm nói cho y biết không được sao?

Chỉ nghe thấy tiếng Từ Hỷ Phượng hừ nhạt, không nói năng gì cả.

Liễu Tồn Trung khe khẽ lướt mình về phía trước, ngó đầu vào nhìn thì thấy ở chỗ đó là một căn phòng rất trang nhã, trên tường có thấp đèn cây sáng trưng.

Ngồi quây quanh một chiếc bàn tròn, kể cả Từ Hỷ Phượng tất cả là bốn người.

Một tên vận bộ hộ pháp La Quỷ, còn hai người khác trạc tứ tuần thì mặc y phục người Kim.

Liễu Tồn Trung nhận thấy hai người đó là phản thần của Tống trào, đã đi đầu hàng Kim chúa, theo như hồi đó thì nhân dân đều gọi hai tên nọ là Tống gian.

Lúc thấy Từ Hỉ Phượng chậm rãi đứng dậy khẽ nhích gót sen đi đi lại lại chừng cạn một chén trà thì đứng yên, nhìn vào một trong hai người đó nói rằng:

– Muốn như thế nào mới tin tôi được?

Tên nọ cười gằn hai tiếng, nhún vai nói:

– Cái đó còn phải xem những thái độ của Từ giáo chủ. Đại Kim hoàng đế chúng tôi hai năm trời nay đã bỏ không ít tiền vào quý giáo rồi, chẳng lẽ Từ giáo chủ ăn trong đờ ngoài hay sao?

Tên Tống gian thứ hai nói xen lời:

– Bỉ nhân đối với hai chữ thái độ xin nói rõ thêm một chút, nghĩa là biểu hiện thái độ, muốn Từ giáo chủ giết chết Liễu Tôn Trung đấy thôi.

Từ Hỉ Phượng trợn ngược đôi mày liễu, cười nhạt nói:

– Giả sử tôi không đủ sức giết chết Liễu Tôn Trung thì sẽ ra sao?

Tên Tống gian thứ nhất nói:

– Không cần Từ giáo chủ phải đích tay giết chết, chỉ bắt giữ y là được rồi.

Lúc ấy tên vận áo hộ pháp từ nãy vẫn ngồi thừ một bên bỗng lên tiếng:

– Cái đó thì cũng dễ, vì đã chuẩn bị cả rồi.

Bỗng nghe Từ Hỉ Phượng quát lớn:

– Hãy câm mồm!

Hai tên Tống gian cười ha hả nói:

– Vậy thì ý tứ của Từ giáo chủ ra sao?

Từ Hỉ Phượng trầm tĩnh đáp:

– Đó là giáo quy của bốn giáo không thể nói rõ được!

Hai tên này thấy bị bẽ mặt cười xòa mấy tiếng.

Một tên muốn làm cho dịu không khí lúc bấy giờ, vừa cười vừa nói với tên vận áo hộ pháp rằng:

– Ngài hộ pháp, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi thì chỉ đợi chỉ thị của giáo chủ để hành động thôi.

Từ Hỉ Phượng hơi nhếch mép, rồi khẽ nhếch chân đi đi lại lại tỏ ra có vẻ nóng ruột.

Còn Liễu Tồn Trung lần này tới đây đã lập tâm không làm kiểu rút dây động rừng, nay thấy trong sảnh đường kia không có điều gì đáng kể muốn rút lui để đi tìm nơi giam giữ lão bang chủ, thì bỗng thấy ở góc tường trong kia lộ ra một cửa sổ nhỏ và có người thò đầu vào nói:

– Xin bẩm thánh giáo chủ, phó soái Bàng Quân cầu kiến.

Rồi cửa sổ nhỏ đó từ từ mở rộng, biến thành một cửa ra vào.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân khúm núm đi vào, sau khi chào các người ngồi ở phía dưới tên hộ pháp.

Từ Hỉ Phượng nói:

– Có việc gì đó?

Bàng Quân đáp:

– Xin bẩm thánh giáo chủ, tình hình tối nay có điểm đặc biệt vì suốt đêm không nghe thấy gõ tiếng điểm trống canh.

Từ Hỉ Phượng trong lòng chợt dạ. Hai tên Tổng gian sợ hãi nhảy bắn người lên, nói:

– Địch đã tới rồi. Hãy chuẩn bị.

Từ Hỉ Phượng nói:

– Đừng có vội. Hãy cho người đi kiểm tên cầm canh rồi trở về đây báo cáo.

Bàng Quân nói:

– Bẩm Thánh giáo chủ, quy luật của bốn giáo rất là nghiêm minh. Tên cầm canh đâu dám trễ nải, nhất định là địch đã tới rồi, xin thánh giáo chủ chuẩn bị.

Hai tên Tổng gian đồng thanh nói:

– Đúng rồi, đúng rồi! Nên tin là có, bằng không sẽ mất cơ hội.

Tên khác nói rằng:

Hay là Từ giáo chủ biết rõ địch đã tới mà cố ý làm như không biết chăng?

Từ Hỉ Phượng trợn đôi mắt, lộ vẻ khinh bỉ không muốn trả lời, khẽ

giơ tay phải ra nói với Ngao hộ pháp Bàng Quân rằng:

– Đi đi

Hai người liền khom mình đứng một bên, nhường chỗ Từ Hỉ Phượng đi trước cửa, theo sau là hai tên Tổng gian rồi tới hai người áp hậu đi ra.

Trong chớp mắt vách tường hơi khẽ rung động trở hình dạng cũ.

Liễu Tồn Trung khẽ tung mình một cái, nhảy qua nhìn rõ nơi tường thì thấy ở chân tường có một cái chấm trắng giống như cái chấm trắng ở bãi đất phía bên ngoài. Chàng liền ấn luôn ba cái, thì cánh cửa lại từ từ hiện ra.

Chàng bước qua ngưỡng cửa thì thấy là một con đường hầm, hai bên cột đá có treo đèn dầu. Liễu Tồn Trung nhìn rõ đây là một con đường ngầm dưới đất, dần dần đi thẳng lên khoảng chừng ba bốn mươi trượng rồi quẹo quanh một cái, thì có những bậc xây bằng đá, chàng liền theo đó đi lên. Thì ra đó là lối ra, gió thổi vi vu vào mặt thấy lạnh. Liễu Tồn Trung liền nhảy lên trên mặt đất, ngừng đầu nhìn, thì thấy trên vòm trời đầy sao sáng, bóng trăng soi vào những cây cổ thụ ở đó, làm thành những bóng rất dài.

Chàng liền nghĩ bụng:

“Đây là đâu nhỉ? Từ trước tới giờ, hình như ta chưa từng đi qua”.

Đối với lối kiến trúc kỳ bí trong tổng sào của bọn La Quỷ, Liễu Tồn Trung không dám khinh địch. Bọn Tổng gian có nói là người Kim có chôn giấu rất nhiều kim trân châu bảo ngọc trong La Quỷ giáo, xem ra có lẽ không sai.

Liễu Tồn Trung đứng trên bãi đất trống, đưa mắt xem xét cảnh thế bốn bề lòng hơi lo lắng, nghĩ thầm:

“Hai tên Tổng gian và Từ Hỉ Phượng không hiểu đã đi về hướng nào?”.

Chàng lại tính toán:

“Có lẽ mình nên tiến vào trong khu nhà dài kia xem sao?”.

Vừa nghĩ như vậy, Liễu Tồn Trung chưa kịp phóng đi bỗng thấy từ trong dãy nhà phía trước có mấy bóng đen phóng như bay ra.

Liễu Tồn Trung giật mình, phóng vội lên một cành cây ở gần đó,

lợi dụng bóng cây rậm rạp um tùm ghé mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy một bóng đen phóng tới chỗ gốc cây rồi chia nhau đi tản mác ra.

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ mấy tên này đã phát giác được hành tung mình hay sao?”.

Chàng cúi đầu nhìn xuống thì lơ mờ dường như thấy có cả Xung Vân đạo trưởng, Thị ẩn Mạc Ác Tài cũng có mặt trong những bóng đó.

Liễu Tồn Trung nghe thấy một tên La Quỷ có lẽ đứng đầu bọn nói:

– Xung Vân đạo trưởng, Mạc Ác Tài hai người hãy tới tảng đá đằng kia nắp kín. Nếu như có phát hiện được hãy huyết sáo làm hiệu.

Nói rồi, y liền rút từ trong người ra một vật gì giống như một cái ống nhỏ trao cho Xung Vân đạo trưởng đưa tay chỉ về phía xa xa. Quả nhiên phía đó có một tảng đá rất lớn.

Nếu nắp ở đằng sau tảng đá lớn đó thì thật vừa kín đáo, vừa có thể theo dõi rõ ràng những gì xuất hiện ở con đường phía Nam.

Liễu Tồn Trung đoán cái vật tên nọ trao cho Xung Vân đạo trưởng có lẽ là chiếc sáo nhỏ.

Xung Vân đạo trưởng, Mạc Ác Tài hai người vâng dạ rồi quay người bỏ đi.

Tên La Quỷ đứng đầu bọn lại tiếp tục phân phối mấy người kia mỗi tên một chỗ mai phục. Sau cùng y dặn dò:

– Con đường dẫn vào trước mặt đã phái người ngăn lấp rồi. Chúng ta vừa phát giác ở gốc cây hộc tên canh gác đã bị đối phương điểm vào á huyết với nhuyễn ma huyết. Theo đó mà suy thì chắc địch nhân đã tiến vào trong nội bộ chúng ta rồi. Thánh giáo chủ hạ lệnh tốt nhất là bắt sống địch nhân, còn nếu để cho y chạy thoát được thì chúng ta phải mang tội nặng lắm đó.

Mấy tên kia đều vâng dạ rồi chia nhau đi ẩn núp.

Tên La Quỷ đứng đầu bọn cũng tìm một nơi để ẩn mình. Liễu Tồn Trung thu kín mình trên cành cây, lặng lẽ suy tính:

“Bọn này vô tình để cho ta biết hết chuyện thật cũng là may”.

Rồi chàng nghĩ tiếp:

“Xung Vân đạo trưởng và Mạc Ác Tài núp ở tảng đá đằng kia xem chừng chỉ xem xét hành tung của dạ hành nhân thì không lấy gì làm quan trọng lắm. Có lẽ ta nên trở sang phía Đông tìm cánh đánh lừa mấy tên kia”.

Nghĩ rồi, chàng liền nhẹ nhàng bẻ một nhánh cây, vận sức ném mạnh một cái.

Liền đó chỉ nghe tiếng người kêu nhón nháo ở cánh đó mấy chut trượng, bóng cây rung rinh không ngừng.

Ngay sau đó, khắp bốn mặt bóng đen túa ra như chớp nhoáng. Tên La Quỷ đứng đầu rời khỏi chỗ núp quát lớn:

– Địch nhân chạy về phía Tây. Anh em hãy đuổi theo mau!

Tức thời nghe thấy tiếng áo bay phấp phật trong gió hên hồi, rồi mấy bóng đen lao mình về hướng Tây.

Liễu Tồn Trung bấy giờ mới nhẹ nhàng như chiếc lá rơi nhảy xuống, chạy về phía Đông.

Tới gần dãy nhà dài nhanh như sao xẹt, chàng liền tìm một chỗ khuất ẩn mình, đưa mắt nhìn ra.

Chỉ thấy gần đó có mấy ngôi lầu lớn, trên lầu lớn thấp thoáng có ánh sáng đèn.

Không chần chờ suy nghĩ một giây nào, Liễu Tồn Trung liền sử dụng thức Yến tử xuyên vân nhẹ nhàng nhảy trên mái ngói, rồi chàng thi triển thức Đảo quyển châu liêm thò đầu nhìn qua song cửa.

Chỉ thấy trong gian đại sảnh trên lầu thiết trí rất là thanh nhã, nơi chính giữa có một cái bàn dài.

Từ Hỉ Phượng ngồi ở ghế chủ tọa. Về bên hàng ghế khách thì có hai tên Tổng gian, và hình như có cả Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tố và Sài Đạt Mộc. Đối diện là Ngao hộ pháp, Bàng Quân và mấy nhân vật vai vế rất cao ở trong La Quỷ mà chàng chưa

biết tên.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tên Bàng Quân nói:

– Trong vòng năm dặm quanh đây đã được bố trí cẩn thận, địch nhân dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào thoát được.

Một tên Tổng gian nói:

– Từ giáo chủ, tên địch nhân tới đây hôm nay, chín phần mười ắt hẳn là tên Liễu Tôn Trung, vì trừ y ra chắc không còn kẻ thứ hai nào biết đường ở đây được

Bàng Quân xen lời, nói:

– Bất luận là ai, lần này quyết không để cho y chạy thoát được.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phượng mấp má môi muốn nói nhưng lại thôi. Xem dáng nàng ta như có vẻ không vui. Cát Đạt Tố như có vẻ chán chường, giận dữ nói:

– Phải, bất luận là ai mà đêm nay dám xâm nhập tổng đàn của quý giáo, thì cũng là kẻ địch của chúng ta. Nếu như bắt sống được y thì phải phanh thây y ra làm trăm mảnh mới hả lòng.

Từ Hỉ Phượng chỉ hừ nhạt một tiếng chứ không nói năng gì. Ngao hộ pháp là người tinh ý nên hiểu rõ giáo chủ bất mãn về thái độ của Cát Đạt Tố, bởi vậy y xen lời nói:

– Cát đại hiệp, nếu Cát đại hiệp nói câu đó ở Đông Doanh thì không có gì đáng nói, nhưng hiện giờ ở trong tổng sào của chúng tôi thì không khỏi có đôi chút lấn quyền.

Cát Đạt Tố nghe vậy trong bụng giận lắm, chỉ hừ nhạt một tiếng rất nặng nề, trợn mắt nhìn Ngao hộ pháp. Bàng Quân thấy không khí có vẻ nặng nề, liền đỡ lời, nói:

– Ngao hộ pháp đừng hiểu lầm. Cát đại hiệp chẳng qua chỉ có ý coi kẻ địch như cừ thù, đúng với âm nguyện của chúng ta mà thôi. Đông Doanh với bốn giáo xưa nay trên danh nghĩa tuy có phân biệt nhưng suy cho cùng cũng là người cùng một nhà cả, còn phân biệt làm gì.

Ngao hộ pháp nói:

– Ai bảo là không có sự phân biệt. Bốn giáo có giáo điều của bốn giáo, còn Đông Doanh có quy chế của Đông Doanh. Chúng ta tuy cùng một mục đích trừ hại cho võ lâm, nhưng mà vai khách có lệ của vai khách, chứ đâu có thể làm đảo lộn như thế được.

Một tên Tổng gian cười ha hả, nói:

– Thôi chút việc nhỏ mọn đó hãy bỏ qua đi. Đông Doanh hay quý giáo thì cũng đều là giúp cho Đại Kim quốc chúng tôi thế thiên hành đạo. Thánh giáo chủ nghe vậy có phải không?

Từ Hỉ Phượng mặt vẫn lạnh như tiền, chỉ khẽ gật đầu.

Một tên Tống gian khác ngoác miệng ra cười, đưa mắt nhìn Bàng Quân nói:

– Bàng Quân lão hữu, thôi việc gì, hãy bảo người mau mang rượu lên, chúng ta làm vài hớp cho thêm thân mật đi?

Bàng Quân vỗ tay ra hiệu. Bên ngoài sảnh có một tên La Quỷ chạy vào rạp đầu từ ngoài xa, cung kính hỏi:

– Thánh giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Từ Hi Phượng còn chần chờ, chưa có gì dứt khoát thì Bàng Quân đã cướp lời, nói:

– Đem rượu lên?

Tên La Quỷ nghe thấy giọng của Bàng Quân, có vẻ ngạc nhiên lắm, đưa mắt nhìn lên rồi sau đó mới thối lui

Bấy giờ Ngao hộ pháp lửa giận bùng bùng. Từ Hi Phượng cũng lộ vẻ giận dữ. Một tên Tống gian thấy tình thế như vậy rõ ràng Bàng Quân vừa rồi đã tự ý cướp lời Từ Hi Phượng truyền lệnh không còn nể nang gì Thánh giáo chủ của La Quỷ nữa. Đó là một việc đổ ky. Giờ đây thấy sắc mặt của Ngao hộ pháp và Từ Hi Phượng như vậy, y sợ rằng sẽ không tránh khỏi một trường xung đột.

Tên Tống gian đó liền nhanh miệng nói:

– Bàng Quân lão hữu thật không có ý tứ gì cả. Từ giáo chủ còn chưa nói thì lão hữu đã vội gì mà cướp lời. Đó không phải là vì con sâu rượu đã bắt đầu hoành hành lão hữu rồi hay sao?

Bàng Quân hiểu ý tên Tống gian, liền ha hả cười lớn đánh trống lảng.

Ngao hộ pháp vốn đã lửa giận bùng bùng chỉ đợi chờ lúc phát tác, khi đó thấy tình hình như vậy cũng tạm nguôi ngoai.

Liều Tồn Trung nấp trên mái ngói thấy tất cả những sự việc xảy ra trước mắt, chàng không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được phần nào trong nội bộ đối phương đã bắt đầu có mầm chia rẽ.

Lúc đó một tên La Quỷ bưng một mâm rượu lên đặt trên chiếc bàn dài, rồi nào là đưa bát đủ cả các thứ sơn hào hải vị.

Một tên Tống gian nâng ly mời:

– Xin mời Từ giáo chủ uống cạn ly này, để mừng sự thành công của

chúng ta, trước sau gì cũng sẽ bắt được tên gian tặc.

Từ Hỉ Phượng mỉm cười nâng ly lên môi nhấp nháp một chút rồi lại đặt ly xuống. Tên Tổng gian kia lại mời Ngao hộ pháp và Bàng Quân cùng uống một ly. Ngao hộ pháp lạnh lùng uống một hớp lớn.

Vì hộ pháp này vốn họ Ngao đơn danh là Nhĩ, trác hiệu là Xuất Động Xa vốn là người tính tình rất bộc trực, mắt thấy tai nghe Tổng gian và bọn Cát Đạt Tố và Bàng Quân do Đông Doanh phái tới đối với Thánh giáo của mình có vẻ ngạo mạn coi như chỗ không người. Y vẫn hăm hăm tức giận nhưng chưa tiện phát tác.

Uống cạn một ly rượu Ngao hộ pháp lại từ từ ngồi xuống không nói năng gì cả.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng trống báo động vang rền lẫn tiếng người reo hò bắt gian.

Tôn Kha Ba và bọn Cát Đạt Tố, Sài Đạt Mộc, Bàng Quân đều đứng dậy, lộ vẻ vui mừng.

Liễu Tồn Trung núp trên mái ngói nghe thấy liền giật mình, nghĩ bụng:

“Bắt ai nhỉ? Bắt giặc nào nhỉ? Mình núp ở đây chẳng lẽ đã có người phát giác rồi chăng”.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tiếng reo hò bên dưới thoát đầu to rồi nhỏ dần, rõ ràng không phải nhắm vào hướng mình.

Đang trong lúc còn đang hoang mang những lại nghe thấy có tiếng binh khí va chạm nhau kêu rồn rảng, rồi có người mắng:

– Ai là gian tặc ? Các người mù mắt hay sao?

Tiếp đó lại thấy có bóng người phóng vào hiện sảnh nháy mắt dường như ra dấu cho Cát Đạt Tố.

Cát Đạt Tố vội vàng chạy ra thì thềm gì mấy câu không rõ. Người đó lại bỏ đi.

Liền theo đó trong bóng tối có người la lớn:

– Mọi người hãy gắng sức bắt sống tên này đừng để cho y chạy thoát.

Tiếng người lúc to lúc nhỏ, làm vang rền cả một góc sảnh.

Rồi bỗng thấy một tên võ sĩ La Quỷ phủ phục trước cửa sảnh, bẩm:

– Khỏi bẩm thánh giáo chủ, đã bắt sống được gian tế rồi.

Chỉ thấy Từ Hi Phượng hấp tấp hỏi:

– Gian tế là ai? Hình dáng như thế nào? Tuổi tác bao nhiêu?

Tên võ sĩ bẩm:

– Thừa là một thanh niên.

Từ Hi Phượng hơi chột dạ, nghĩ bụng:

“Chắc đúng là Liễu Tồn Trung rồi, sao mà y to gan quá vậy?,”

Từ Hi Phượng còn đang phân vân thì đã nghe Cát Đạt Tố nói:

– Bất kể là ai, hãy dẫn vào đây mau cho ta hỏi chuyện đã.

Tên võ sĩ liền cúi rạp người, dạ lớn.

Trong khoảnh khắc sau đã thấy mấy chục tên võ sĩ áp giải một người tới. Tôn Kha Ba, Sài Đạt Mộc thấy người đó, thấy đều kinh hãi. Sài Đạt Mộc buột miệng la lớn:

– Sư đệ tại sao tới đây?

Liễu Tồn Trung thấy người đó liền nhận ra ngay là Cổ Đạt Lạt. Chỉ thấy bên cổ tay phải Cổ Đạt Lạt như bị vũ khí chém phải, nên phải băng bó lại.

Từ Hi Phượng chưa biết Cổ Đạt Lạt nhưng nghe Sài Đạt Mộc gọi y là sư đệ thì biết rằng y là đồ đệ của Tôn Kha Ba. Lúc đó nàng giả không như không biết, quát lớn:

– Mật Nhĩ, bất tất phải áp giải làm gì, hãy đem ra chém đầu ngay đi.

Võ sĩ có tên Mật Nhĩ còn đang chần chờ thì Tôn Kha Ba mặt đã thấy bắt đầu biến sắc. Sài Đạt Mộc vội vàng xua tay nói:

– Khoan đã! Người này là do Đông Doanh phái tới. Y là sư đệ Cổ Đạt Lạt của ta.

Tôn Kha Ba đã giận thật sự, trợn tròn mắt nhìn Từ Hi Phượng, xem nàng ta xử trí như thế nào?

Từ Hi Phượng cười nhạt, nói:

– Y là sư đệ của người sao? Nếu là người của Đông Doanh phái tới thì tại sao lại không đường đường chính chính tiến vào?

Tôn Kha Ba trầm giọng nói:

– Từ giáo chủ, nếu giáo chủ nói vậy thì chẳng lẽ lão phu đây gian tế hay sao?

Ngao hộ pháp xen lời:

– Lão tiên bối đường đường chính chính tới đây thì ắt là không phải rồi. Còn tên này đang đem lần mò vào ắt cũng có chỗ đáng ngờ lắm.

Cát Đạt Tố chớp mắt liền mấy cái, nói:

– Ngao hộ pháp nói nghe cũng hợp lý.

Tôn Kha Ba đang lộ vẻ ngạc nhiên, thì Sài Đạt Mộc vội vàng nói:

– Sư huynh, tại sao sư huynh lại nói như vậy?

Cát Đạt Tố đáp:

– Ta nói như vậy không phải hay sao? Chúng ta là người nghĩa hiệp thì phải ăn ngay nói thẳng. Cổ sư đệ nếu như vâng mệnh của Đông Doanh tới đây thì tại sao lại lần mò trong đêm tối mà không đường đường chính chính đi vào?

Chỉ thấy ánh mắt Cổ Đạt Lật như muốn phun lửa, la lớn:

– Sư huynh điên rồi hay sao? Chính sư huynh cho gọi tiểu đệ tới đây mà?

Cát Đạt Tố cười nhạt nói:

– Sư đệ đừng có ngậm máu phun người. Việc sư đệ hên kết với tên Liễu Tôn Trung phản bội sư môn thì ta từ trước đến giờ vẫn giấu chưa nói với ai.

Câu nói đó khiến Cổ Đạt Lật giận đến run người. Y không hiểu là vị sư huynh của mình có dã tâm gì mà nói như vậy, nên vẫn tưởng mình nghe lộn, vội hỏi lại:

– Sư huynh nói gì? Sư huynh bảo sao?

Cát Đạt Tố ra vẻ cảm thán, nói:

– Sư đệ có phát thệ sẽ ăn năn hối cải những lầm lỗi trước thì cũng không... Tiếc thay!

Tôn Kha Ba lúc đầu vốn mặt đang đỏ bừng giờ đây dần dần biến sang tái mét, khiến cho Cổ Đạt Lật trong lòng run sợ. Y hiểu rất rõ sư

phụ mình đang tức giận tới cực điểm.

Liễu Tôn Trung núp ở trên mái ngói nghe thấy câu chuyện trên trong lòng không khỏi cảm thấy có chỗ khuất khúc khó hiểu. Bỗng nghe Tôn Kha Ba trầm giọng nói:

– Cổ nhi, người đem thi thể của Dương Cự Nguyên dời đi đâu?

Cổ Đạt Lạt ngạc nhiên hỏi rằng:

– Thi thể của Dương Cự Nguyên ư ? Nhưng Dương Cự Nguyên là ai? Y chết rồi sao?...

Cát Đạt Tố ngồi một bên chỉ liếc mắt nhìn Cổ Đạt Lạt không nói năng gì.

Tôn Kha Ba trợn trừng đôi mắt, gần từng tiếng một nói:

– Người thật không biết hay sao?

Cổ Đạt Lạt hoảng hốt đáp:

– Tất cả những điều mà sư phụ nói, đệ tử thật không hiểu một tí gì.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba không ngớt cười nhạt, trầm giọng nói:

– Nhà người khéo giả vờ lắm. Cái xác chết của Dương Cự Nguyên được giấu trong vườn hoa của kho bảo tàng Đông Doanh đột nhiên lại bị người dời lên trên lầu kho bảo vật đó, nếu không phải là do kiệt tác của nhà người, thì chẳng lẽ thi thể Dương Cự Nguyên lại biết đi hay sao?

– Sư phụ đừng có nghe lời đại sư huynh lại cố tình vu oan giá họa cho đệ tử. Tất cả những việc trên, ngay như về cái chết của Dương Cự Nguyên đệ tử thật không biết mảy may.

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Cổ sư đệ sư đệ đừng nói vậy chứ. Tất cả những việc sư đệ bội phản sư môn như thế nào, từ trước đến giờ ta vẫn bưng bít cho sư đệ cơ mà.

Cổ Đạt Lạt nói:

– Tiểu đệ có âm mưu gì phản bội sư môn?

Cát Đạt Tố nói:

– Đây, để ta nói cho sư đệ nghe một việc, để rồi sư đệ có chết cũng

không oán thán. Ngày nọ tên Liễu Tồn Trung bị giam trong Bắc Cỗ sơn, có phải là sư đệ đã cố tình nương tay để cho y thoát khỏi vòng vây chăng?

Nghe Cát Đạt Tổ nói thế, mọi người ai cũng tưởng là Cổ Đạt Lạt sẽ cực lực phủ nhận, nhưng lạ thay, trái lại y lại tỏ vẻ buồn rầu thừa nhận.

Cổ Đạt Lạt cúi gằm đầu xuống không nói năng gì, thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Liễu Tồn Trung trong lòng cảm thấy vui mừng rõ vì khi ở Bắc Cỗ sơn nếu không phải Cổ Đạt Lạt đã nương tay thì chàng đã bị chết ở trong vòng vây rồi.

Việc này lấy đâu ra được chứng cứ, Cổ Đạt Lạt có thể phủ nhận được, song Cổ Đạt Lạt quả thật đã có lòng muốn tha chàng cho nên mới không phủ nhận. Sự kiện đó chứng tỏ Cổ Đạt Lạt là một hán tử cứng cỏi.

Lại nghe thấy Cát Đạt Tổ cười nhạt mấy tiếng nhìn vào Tôn Kha Ba nói:

– Sư phụ đã nhìn thấy chưa? Không phải là đệ tử vu khống cho sư đệ đâu.

Lúc ấy Tôn Kha Ba đã tức giận đến cực độ, trợn trừng mắt miệng há hốc, nên cũng chẳng để ý tới vẻ đắc ý của Cát Đạt Tổ.

Sài Đạt Mộc cũng nhận thấy sự kiện nghiêm trọng, lo âu hộ cho Cổ Đạt Lạt liền hỏi:

– Sư đệ có phải người đã cấu kết với Liễu Tồn Trung không ?

Cổ Đạt Lạt đáp:

– Đâu có ! Y là thù địch sinh tử với sư phụ, ta đâu lại cấu kết với hắn.

Cát Đạt Tổ cứ vênh mặt lên, cười nhạt không ngừng, Tôn Kha Ba nói:

– Nếu người không cấu kết với Liễu Tồn Trung thì sao đem xác của Dương Cự Nguyên đem giấu vào trong bảo khố ?

Cổ Đạt Lạt đáp:

– Có sao sư phụ lại cứ khẳng định rằng đệ tử đem giấu xác của

Dương Cự Nguyên? Thật ra Dương Cự Nguyên chết hồi nào, đệ tứ cũng không được rõ.

Tôn Kha Ba nói:

– Chẳng phải là sư phụ nói đâu, đó là do Cát nhi đã nói ra đấy.

Mắt của Cổ Đạt Lạt lúc đó dường như muốn tóe ra lửa, cảm hờn tới cực độ, liền nói:

– Cố sao sư huynh cứ muốn hãm hại tôi nhiều lần như vậy?

Cát Đạt Tố cười ha hả, cắt đứt lời của Cổ Đạt Lạt nói:

– Thôi sư đệ hãy nhận đi cho rồi. Nhà ngươi đã định tâm thả cho Liễu Tôn Trung thì dĩ nhiên đã cấu kết với y, mà đã cấu kết với y thì cái sự việc đem giấu xác của Dương Cự Nguyên cũng là ở trong tình lý. Vậy cứ nhận thẳng đi thì đã làm sao.

Cổ Đạt Lạt tức giận nói:

– Nếu ta đã dám làm thì ta cũng dám nhận. Còn như cái xác của Dương Cự Nguyên không can dự gì tới tôi cả Tên Dương Cự nguyên bình nhật đối với sư huynh chẳng vẫn thường xưng là anh em em một đôi tri kỷ là gì?

Cát Đạt Tố ha hả cười lớn, nói:

– Phải lắm! Phải lắm! Đó chính là kế hoạch của ta. Bằng không làm sao có thể khiến việc gì y cũng nói cho ta biết. Ta nói thật cho người nghe, Dương Cự Nguyên chính là do ta giết chết đấy, vì lẽ y đã không còn giá trị lợi dụng được nữa rồi.

Lúc ấy Sài Đạt Mộc xen lời hỏi:

– Thế nào là hết giá trị lợi dụng?

Cát Đạt Tố đáp:

– Lời di huấn của tổ sư Vu Viên công chúng ta, nhà ngươi đã quên mất rồi ư? Sài Đạt Mộc nói:

– Sao lại quên được.

Rồi y lẩm nhẩm đọc:

“Lòng thương thì không nên có, nhưng lòng tàn khốc thì chẳng không. Càng tàn, càng khốc, càng dữ càng độc là phúc của Vu công môn. Thưa sư huynh, có đúng như thế không?”

Cát Đạt Tố cười ha hả, nói:

– Đúng rồi! Đúng rồi. Ta bảo Dương Cự Nguyên không còn giá trị lợi dụng được nữa lẽ tất nhiên phải giết y đi cũng là thuận lời di huấn của tổ sư Vu Viên công.

Sài Đạt Mộc nói:

– Lời di huấn của tổ sư thì có liên hệ gì với Dương Cự Nguyên?

Cát Đạt Tố nói:

– Hay là ở chỗ ấy đó. Ta đã lợi dụng tên Dương Cự Nguyên mới trà trộn được vào bên nhóm tự xưng là Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo, thăm dò hư thực, nên đã điều tra biết được Cổ sư đệ đã ngầm thông tin với Liễu Tồn Trung và tên Dương Cự Nguyên cũng bắt đầu có manh tâm phản lại Vu công môn. cho nên thấy không dùng y nữa ta mới giết y đi để khỏi lo hậu họa về sau.

Vu công môn của chúng ta nói cho cùng là ở hai chữ tàn khốc thì thương xót y làm gì.

Từ Hỉ Phượng nghĩ bụng:

“Tên Cát Đạt Tố này còn có chỗ tàn độc hơn cả sư phụ y nữa, chẳng việc gì là y không dám làm”.

Về việc tử thi của Dương Cự Nguyên, Từ Hỉ Phượng vốn dĩ không biết mảy may gì nhưng từ nãy giờ thấy trong ánh mắt của tên Cát Đạt Tố thỉnh thoảng lại long lên những tia sáng dữ dằn, nàng liền hiểu rằng y chẳng phải là một con người tốt.

Nàng ta lại nghĩ tiếp:

“Bọn Vu công môn họ đều không phải là những người tốt thì hay nhất là ta cứ đóng vai một kẻ bàng quan xem họ tương tàn tương sát nhau”.

Vì vậy Từ Hỉ Phượng cứ ngồi bất động. Hai tên Tống gian nhận thấy việc thanh trừng nội bộ của Vu công môn đó chúng cũng không tiện phát biểu ý kiến cho nên vẫn ngồi lẳng lặng không nói năng gì cả.

Liễu Tồn Trung núp trên mái ngói nghe rất rõ ràng cận kề. Đối với cái chết của Dương Cự Nguyên có lẽ chàng là người hiểu rõ hơn ai hết.

Giản Lão Nhị lúc trước đã chính tay vác Dương Cự Nguyên lên trên lầu kho bảo khố, sau đó Hoàn Ngột Nhã mới đem giấu vào trong một

căn phòng tại đó. Giờ đây Cát Đạt Tố lại khẳng khẳng bảo đó là một việc làm mờ ám của Cổ Đạt Lạt rõ ràng là y có ý muốn hãm hại người sư đệ của mình, nhưng chưa hiểu do động cơ nào thúc đẩy y mạnh tâm làm như vậy?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát, như chợt hiểu ra liền nghĩ thầm:

“Tố Tố và Cổ Đạt Lạt hai người vốn có giao tình với nhau, ắt hẳn là Cát Đạt Tố từ chỗ ghen tuông đưa đến chỗ thù hận. Vì vậy mới đang tay hãm hại em mình chẳng?”.

Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

“Dương Cự Nguyên cũng chính vì Tố Tố mà chết. Sự việc tới đây đã rõ ràng rồi. Quả là Cát Đạt Tố đã ngầm yêu Tố Tố cho nên mới diệt từng tình địch một. Cổ Đạt Lạt, Dương Cự Nguyên hai người chắc hẳn là tình địch trước mắt của Cát Đạt Tố”.

Liễu Tồn Trung nghĩ vậy, định nhảy xuống vạch rõ âm mưu của Cát Đạt Tố nhưng sau nghĩ lại chàng nhận thấy không ổn. Lần Cổ Đạt Lạt bị bắt Cát Đạt Tố đã nhất quyết điều một điều hai bảo y là gian tế đã thông đồng cấu kết với mình. Nếu như bây giờ dùng một cái chàng nhảy xuống thì ắt sẽ là bằng cớ rõ ràng xác đáng để cho Cát Đạt Tố vu cho Cổ Đạt Lạt đã hẹn với mình xâm nhập vào đây. Tới lúc đó thì làm sao có thể biện bạch được nữa?

Do đó Liễu Tồn Trung đành chỉ ngồi yên bất động đưa mắt nhìn xuống bên dưới, xem tình hình biến chuyển như thế nào.

Trong đại sảnh không khí chợt im lặng hẳn, dường như được bao trùm bằng một sự căng thẳng đầy chết chóc.

Lúc Mật Nhĩ tiến vào trong đại sảnh thì y hiểu ngay tên gian tế vốn lại là đồ đệ của Tôn Kha Ba nên liền nghĩ bụng:

– Đây là việc của Vu công môn bọn họ, không nên xen vào cho lôi thôi làm gì.

Bởi vậy y liền nhanh tay buông Cổ Đạt Lạt rồi dẫn một bọn võ sĩ La Quỷ rời khỏi sảnh. Tôn Kha Ba trầm giọng quát:

– Cổ nhi, sao ngươi lại bỏ mất cơ hội giết Liễu Tồn Trung. Ngươi không nhớ câu: Thả địch một ngày di họa mấy đời chưa xong hay sao?

Cổ Đạt Lạt nói:

– Đệ tử lúc đó nhìn thấy Liễu Tồn Trung đã thọ trọng thương, mà

mấy trăm võ sĩ bên Đông Doanh lại vây đánh y, nếu đệ tử giết y một nhát gươm thì cũng chẳng thể diện gì cho phái Vu công môn ta. Do đó đệ tử hơi chần chừ một chút, thì bị y chạy mất.

Tôn Kha Ba nghe thấy nói là bởi sợ ảnh hưởng tới thể diện của Vu công môn, sắc mặt hơi hòa dịu. Song Cát Đạt Tố lại cười nhạt hỏi:

– Sư phụ đừng nghe y bẻm mồm nói láo.

Rồi y quay lại nói với Cổ Đạt Lạt rằng:

– Cổ sư đệ, theo lời người vừa nói thì chính đã nhìn nhận cấu kết với Liễu Tôn Trung rồi, còn nói gì hơn nữa. Rồi lại nói với Tôn Kha Ba:

– Thưa sư phụ, quy luật của Vu công môn xưa nay vốn rất nghiêm cẩn, không thể dung túng những nghịch đồ phản bội, thì nay thanh toán môn hộ đi.

Sài Đạt Mộc nói:

– Sư huynh hãy khoan? Cổ sư đệ dù có phản bội sư môn, tội trạng chưa có bằng cứ gì là đích xác, dù sao còn phải điều tra minh bạch sẽ liệu.

Cát Đạt Tố giận dữ nói:

– Sài sư đệ thế ra nhà người cũng một đường lối với y ư?

Sài Đạt Mộc giật mình kinh hãi, vội nói:

– Sư huynh không nên nói vậy. Tiểu đệ đâu dám to gan như thế ?

Cát Đạt Tố nói:

– Nếu đã phải cùng một phường, một giuộc thì đừng có nói nhiều.

Cổ Đạt Lạt nói:

– Sài sư huynh, được sư huynh quan tâm tới tiểu đệ trong lòng đệ rất cảm kích, nhưng chớ nên lo lắng cho tiểu đệ quá nhiều. Hãy để xem y muốn làm gì Tôi đây

Cát Đạt Tố cười nhạt nói:

– Sư phụ đã nghe thấy rõ rồi đấy chứ ? Đồ phản bội này ngay cả sư phụ y cũng không coi vào đâu. Nếu để y sống ắt có hậu họa, không thể tha thứ được.

Xẹt một tiếng, y vòng tay rút phất thanh trường kiếm đeo ở ngang lưng ra. Một chiêu Bạch xà thổ tín, nhanh như chớp đâm tới. Tiếp đó y

dùng tay trái phóng ra môn âm hàn chưởng công.

Một là chiêu của Cát Đạt Tổ đưa ra quá nhanh, hai là Cổ Đạt Lạt bị trói ghì chặt cả chân tay, không thể cự quây. Dù Tôn Kha Ba có muốn hét lên cản trở cũng không kịp, phần chắc là Cổ Đạt Lạt không chết dưới trường kiếm cũng bị âm hàn chưởng đả thương.

Các người đang bối rối không kịp giơ tay bỗng nghe “bình” một tiếng trường kiếm của Cát Đạt Tổ đã rơi xuống đất, tả chưởng buông thõng xuống, coi bộ thọ thương không nhẹ.

Một sự biến hóa đột ngột như vậy, có người kêu lớn:

– Hãy bắt lấy thích khách! Hãy bắt lấy thích khách!

Rồi các người nhốn nháo cả lên. Tôn Kha Ba, Sài Đạt Mộc liền cùng nhảy lên trên mái nhà. Ngoài kia Độc Kiết Tử Mật Nhĩ dẫn các võ sĩ từng tốp nhảy lên trên mái ngói tìm kiếm thích khách. Trong sảnh thì Ngao hộ pháp và Lục Thiêm Thử hai người canh chừng Cổ Đạt Lạt sợ y thừa cơ chạy thoát.

Ước chừng không tới nửa chén trà thì các người ở trên mái ngói đều nhảy cả xuống. Chỉ thấy Tôn Kha Ba mặt đỏ biến thành mặt xám, không nói năng gì ngồi vào chỗ cũ.

Sài Đạt Mộc vội bước qua nhìn Cát Đạt Tổ thì thấy tả chưởng của y sưng vù lên, nửa cánh tay không động đậy được. Trường kiếm vẫn còn ở trên mặt đất và thêm vào đó có hai viên ngói rớt xuống đá vụn ra như cám.

Cát Đạt Tổ ráng chịu đau đớn, cười nhạt nói:

– Sư phụ đã nhìn thấy cả rồi. Đệ tử nói tới Cổ sư ...

Tôn Kha Ba vội ngắt lời:

– Hừ! Còn gọi nó là sư đệ ư! Tên súc sinh này, để sư phụ thông thả sẽ tra khảo nó xem sao.

Cát Đạt Tổ nói:

– Dạ, phải súc sinh! Súc sinh! Đệ tử vừa muốn nói tên súc sinh này còn dám dựa vào mà nói hiệp nghĩa võ lâm.

Rồi y quay đầu lại nói:

– Từ giáo chủ, tên súc sinh phản bội này dám thông lưng với địch đã trà trộn vào tổng đàn của quý giáo rồi. Vậy giáo chủ đã bố trí xong

chưa?

Lục Thiêm Thừ cười ha hả nói:

– Xin lão hữu khỏi lo, lại một bắt một lại đôi bắt đôi. Nay đã bắt được một này rồi, còn một kia cũng chẳng chạy được bao xa.

Một tên Tống gian có vẻ lo âu, nói:

– Chỉ sợ còn nhiều nữa kia.

Lục Thiêm Thừ nói:

– Càng nhiều càng hay. Bắt rùa trong rọ, sức mấy mà chạy thoát được.

Từ Hỉ Phượng từ nãy giờ Yên ngồi yên lặng, đến đây lách mắt lườm sang Tôn Kha Ba nói:

– Trên mái ngói lão tiên bối có thấy gì chẳng?

Tôn Kha Ba lắc đầu một cái, bộ tóc dài hai bên bay phất phới nói:

– Thằng cha ấy nhanh quá!

Nói xong lão yên lặng rồi nghĩ thầm:

“Thằng tha đó là ai? Coi bộ phục ở trên mái ngói đã lâu mà sao chúng mình không hay biết gì ráo trọi.”

Gương mặt lão ta lộ vẻ buồn rầu. Cát Đạt Tố nghĩ rằng:

– Chắc sư phụ thương tiếc sư đệ, không nhẫn tâm cho thi hành giáo luật.

Nên mặt y lộ vẻ buồn rầu liền nói:

– Sư phụ! Cổ súc sinh phản bội sư môn bằng chứng rõ rệt? Loại người này để cũng vô dụng. Váy xin chấp hành môn quy mau lẹ cho rồi.

Tôn Kha Ba hừ một tiếng rồi nói:

– Nhà ngươi cho rằng ta sẽ tha thứ cho nó hay sao?

Sài Đạt Mộc nóng lòng sốt ruột nghĩ bụng:

– Thì ra Cổ sư đệ thật quả đã cấu kết với kẻ địch rồi. Việc này biết tính sao đây.

Tôn Kha Ba nói:

– Từ giáo chủ, tiểu đồ hư hỏng quả đã cấu kết với địch nhân. Lão phu không ngờ tới. Nay tạm thời giam tạm nơi quý giáo, đợi khi bắt

được địch nhân, dò hỏi một lượt rồi sẽ định liệu, có được không?

Từ Hỉ phượng đáp:

– Cái đó xin tùy ý.

Nói xong, nàng vỗ tay một cái. Ngoài xa có người tiến vào. Từ Hỉ Phượng nói:

– Hãy đem tên này nhốt vào trong kia, để lão tiên bối Tôn Kha Ba định liệu.

Người nọ khom lưng dạ một tiếng rồi đẩy Cổ Đạt Lạt đi. Tôn Kha Ba thấy Từ Hỉ Phượng cúi đầu suy nghĩ, không nói năng gì, liền hỏi:

– Từ giáo chủ nghĩ ngợi gì đó?

Một tên Tống gian cười nói:

– Từ giáo chủ đang lo toan quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, xem bữa lược làm sao để bắt giết kẻ địch chứ gì Ha ha... .

Lục Thiềm Thừ liếc mắt nhìn trộm Từ Hỉ Phượng rồi cười nói:

– Tôn Kha Ba lão tiên bối! Vừa rồi đánh rớt thanh trường kiếm của lão hữu Cát Đạt Tố chín thành là do tên Liễu Tồn Trung chứ không sai.

Rồi thấy sắc mặt của Từ Hi Phượng hơi biến đổi.

Nhắc lại Liễu Tồn Trung khi nằm phục ở trên mái ngói, nhận thấy đôi con người Cát Đạt Tố đảo lộn không yên liền nghĩ bụng:

“Tiểu tử này chắc có ý nghĩ xấu xa gì đây?”

Bọn người ở trong sảnh đường đều đứng về phe đối địch với Liễu Tồn Trung, duy có Cổ Đạt Lạt khi ở Bắc Cốc sơn đã không thừa lúc nguy hiểm mà cứu được mạng. Liễu Tồn Trung trong lòng đối với Cổ Đạt Lạt vẫn có hảo cảm, vì vậy chàng khẽ lấy hai mảnh ngói cầm ở trong tay để phòng bị. Khi thấy Cát Đạt Tố phóng kiếm xuất chưởng chàng liền ném thẳng hai miếng ngói đó ra vừa nhắm vào nơi trường kiếm vừa đánh vào âm hàn chưởng họ Cát.

Ném xong hai miếng ngói chàng liền sử dụng một thế Lý Ngư phiên thân phóng lên trên nóc nhà, rồi nghe thấy phía sau có một luồng kinh phong tập kích tới chàng biết rằng đã có người theo dõi. Nhìn thấy nơi trước mặt xa chừng mười trượng có một cây cao lớn, chàng không cần nghĩ ngợi nhún chân một cái lẹ như sao đổi ngôi phóng vọt lên trên ngọn cây.

Chàng quay người liền nhìn thấy lối nhỏ bốn cái bóng người cùng nhảy lên mái ngói, người dẫn đầu là Tôn Kha Ba, đoạn hậu là Sài Đạt Mộc.

Tôn Kha Ba đứng trên mái ngói nhìn quanh nhìn quẩn đâu thấy bóng người liền kêu rằng:

– Lẹ thật.

Các người lòng kiếm một lúc rồi lại nhảy xuống dưới đất.

Liều Tồn Trung chỉ cười thầm trong bụng. Chàng đâu có hãi sợ gì Tôn Kha Ba song không muốn lộ chân tướng ra trong giờ phút này, vì sợ rằng lộ diện thì sự cấu kết với Cổ Đạt Lạt lại càng chứng thật. Như vậy Cổ Đạt Lạt làm sao mà giải thích cho được.

Vì Liều Tồn Trung vẫn bẩm sinh ra có lòng nghĩa hiệp, nay Cổ Đạt Lạt lại có ơn với chàng thì chàng thế nào cũng phải nghĩ tới y. Nhưng vừa rồi vì phải tiếp cứu tánh mạng cho Cổ Đạt Lạt phải ra tay tập kích Cát Đạt Tố thì cũng chẳng khác gì thân hình đã hiện ra. Đó là một việc không thể tránh khỏi.

Cách được một lát, Liều Tồn Trung nghe thấy bốn người dưới nhà thoát đầu âm ỉ, im lặng dần đi và ánh đèn cây cũng đã tắt liền nghĩ bụng:

“Bọn chúng có lẽ đã tản đi hết rồi. Lúc này là giờ phút hành sự.”

Chàng liền từ trên đỉnh ngọn cây lướt xuống mái nhà nhìn xuống bên dưới thì quả nhiên mọi người đều đã đi đâu hết. Ngay cả kẻ canh gác cũng đã triệt thoái.

Liều Tồn Trung liền thả mình xuống sân nhảy vọt sang bên hành lang, sử dụng tuyệt đỉnh khinh công theo quanh hành lang chạy thẳng không gây ra một tiếng động nào.

Đi tới chỗ hành lang chàng quẹo sang bên phải. Đó là nơi luyện võ sảnh rất rộng rãi hai bên đầy mười thứ võ khí ở góc võ trường này có một căn nhà nhỏ bóng sáng lấp lánh. Có một ông già to lớn đầu tóc bạc phơ đứng nơi trước cửa.

Ông già một tay chống gậy trúc trên mình có chiếc bao gai. Mắt Liều Tồn Trung rất sắc bén đã nhìn thấy rõ ràng không khỏi mừng quýnh kêu lớn:

– Can gia! Can gia ! Bố nuôi !

Rồi chàng chạy vào tới quỳ phục xuống trước mặt ông già. Lúc này chàng không biết rằng đó là mừng hay tủi, không thể nhận được nước mắt chan hòa nức nở thốt không thành tiếng.

Thì ra ông già cao lớn tóc bạc này đâu phải là ai xa lạ, mà chính là bang chủ của Cái Bang Lữ Di Hạo.

Ông ta thấy Liễu Tồn Trung chạy tới, trong óc thoáng qua một luồng linh quang, hiện lên một chút cảm giác thân mật nhưng chỉ trong chớp nhoáng tia linh quang đó lại mơ hồ biến mất, rồi cảm thấy trong vũ trụ toàn là hư không, không lấy gì làm chúa tể, phảng phất thân hình như bay bổng ở trên không gian, không dựa dẫm vào đâu được, chỉ muốn có người chỉ điểm lãnh đạo mình.

Ước chừng uống cạn một chung trà, ông ta hơi nghe thấy có người nức nở ở dưới chân mình, hình như cảm thấy khó chịu.

Lúc ấy hoàn cảnh vắng vẻ tịch mịch, khiến lá rụng có thể nghe thấy. Liễu Tồn Trung ngừng mặt lên nhìn Lữ Di Hạo thấy ánh mắt ông ta có vẻ lơ đãng không tinh tường như hồi nãy, không khỏi giật mình sợ hãi nghĩ bụng:

“Hồng mất rồi. Đây là hiện tượng đã ăn phải bả của chất Thực Hồn cổ. Dù nội công của dưỡng phụ mình thâm hậu mà cũng không có sức chống lại. Chẳng trách được bọn người Kim phải bỏ ra rất nhiều tiền của đầu tư cho tổng sào huyết La Quỷ.”

Chàng liền kêu lên rằng:

– Can gia! Can gia! Con là Tồn Trung đây. Cha có nhận được con không?

Chàng nói đi nói lại như thế hai lần. Chỉ thấy ông già ngây người như tượng gỗ, thần thái hoang mang.

Liễu Tồn Trung đang bối rối không biết làm thế nào, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng hồi âm vang dội nói:

– Lữ Di Hạo hãy nghe đây! Đây là chúa tể của nhà ngươi. Hãy phục tùng mệnh lệnh của chúa tể.

Rồi chàng nhận thấy trong thần kinh của Lữ Di Hạo có vẻ rung động. Ông ta lên tiếng đáp:

– Dạ!

Tiếng hồi âm đó nói:

– Hãy giết chết tên đứng trước mặt ngươi. Đó là mệnh lệnh của vị chúa tể.

Lữ Di Hạo dạ ran:

– Vâng!

Dứt lời, cây trúc trượng trong tay ông già từ từ đưa lên. Liễu Tồn Trung rất lấy làm phân vân nhưng vì nhất thời cấp bách, chàng liền vận ngay Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp dồn vào gót chân, kêu lớn:

– Dường phụ, con là Liễu Tồn Trung đây! Là Trung nhi của dường phụ đây mà.

Tiếng kêu của chàng vang rền như sấm động, có phần lấn át cả Sư Tử Hống của Phật môn.

Lữ Di Hạo bị tiếng rống đó làm cho rung động tâm can. Trên Linh đài bất chợt tỏ ra đôi chút thần quang.

Liễu Tồn Trung khấp khởi mừng thầm, thì bỗng tiếng hồi âm nọ lại vang lên:

– Đây là mệnh lệnh của chúa tể, lão phải giết ngay người trước mặt, bất kể là ai cũng phải giết không tha.

Lữ Di Hạo vội vàng đáp:

– Dạ!

Dứt lời cây trúc trượng từ từ đưa lên. Ánh mắt vô thần Lữ Di Hạo nhắm về phương vị Liễu Tồn Trung sử dụng ngay một thức Mai Hoa Lạc tấn công luôn.

Phải biết loại Thực hồn cổ đó là một thứ độc dược cực mạnh, có thể làm mê mẩn tâm thần người nào đã uống phải, nhưng có điều lạ là võ công không hề bị mất mấy may.

Lữ Di Hạo vốn là bang chủ Cái Bang, trên danh nghĩa tuy không được liệt vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ nhưng về võ công hỏa hầu so với Vũ Trụ Ngũ Kỳ chắc chắn không hề thua sút.

Hơn nữa, với môn đả cầu bổng pháp thì thật không mấy ai sánh kịp.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Chàng hiểu rõ thế Mai Hoa Lạc đó rất lợi hại cho nên mặc dầu trong lúc lòng

rối bời đau xót nhưng chàng cũng không dám sơ hở mảy may.

Chàng vận lực chăm chú đề phòng. Khi thế thức Mai Hoa Lạc của Lữ Di Hạo vừa phát động Liễu Tồn Trung vội vàng nhảy lùi về phía sau hơn năm trượng.

Nhưng tiếng hồi âm từ đằng xa đã tức thì vang lên:

– Mệnh lệnh của chúa tể! Hãy đuổi theo đối phương mau.

Lữ Di Hạo vội vàng đáp:

– Vâng!

Tiếng vừa dứt thân hình ông ta đã nhanh như phóng như bay tới, chiêu thức Mai Hoa Lạc không hề biến đổi, ngọn trúc trượng vẫn phiêu phiêu nhắm ngay con mắt bên phải Liễu Tồn Trung bắn tới.

Liễu Tồn Trung không né tránh, gót chân bên trái khẽ dang về phía sau một chút vừa vận tránh khỏi thế công dữ dội của Lữ Di Hạo.

Chiêu pháp đả cầu bổng vốn dĩ Liễu Tồn Trung đã học hỏi của Lữ Di Hạo cho nên thức Mai Hoa Lạc đó chàng hiểu rất rõ, thế bổng đâm vào mắt bên phải chỉ là hư chiêu, còn thế đâm vào đùi bên trái mới là chiêu thực.

Nếu như không hiểu rõ chỗ diệu dụng của môn Đả cầu bổng pháp thì thật với một chiêu thức đó thôi cũng ít người có thể né tránh được.

Liễu Tồn Trung để ý tới tiếng hồi âm ở phía xa hình như không phải là giọng của Từ Hỉ Phượng mà là giọng của một nam nhân. Người này đã ẩn núp trong bóng tối để chỉ huy.

Liễu Tồn Trung sau khi tránh được thức Mai Hoa Lạc của Lữ Di Hạo rồi, trong bụng liền suy tính rất nhanh:

– Chỉ cần diệt trừ tiếng nói ở đằng xa kia, dưỡng phụ ta sẽ không còn ai thao túng nữa thì thế công ắt sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng đả cầu bổng pháp của Lữ Di Hạo vẫn còn mãnh liệt đâu có thể cho chàng được suy nghĩ dông dài.

Liễu Tồn Trung đang còn suy đoán lai lịch của tiếng nói kỳ lạ kia thì bổng pháp của Lữ Di Hạo đã ào ào vang động, nhắm trên nhắm dưới tấn công vào yết hầu chàng.

Chiêu thức này ở trong đả cầu bổng pháp có cái tên Nhất khứ bất hồi cũng rất là quyết liệt.

Chả thế chiêu thức đó đã ca quyết rằng:

“Tay trái cầm đuôi côn tay phải nắm đầu côn

Thế mạnh như hổ đói xỏ lồng.

Một đi không trở lại đoạt vũ trụ.

Nhẹ như chiếc thuyền nan lướt dưới chân Vu Giáp.

Tạo hung hiểm vô cùng.”

Liễu Tồn Trung tuy không sử dụng đả cầu bổng, nhưng cũng rất thuộc đường đi nước bước trong đả cầu bổng pháp. Chàng biết rõ chiêu Nhất Khứ bất hồi này chỉ có thể chọn lấy một trong hai giải pháp như sau, một là nghiêng mình xuống chuồn dọc theo thân bổng, hai là tung mình nhảy về phía sau. Lối nhún vai tung mình bằng nội lực rất nguy hiểm vì nếu như nội lực hơi non kém một chút nhảy không được xa có hại đến phải bị thiệt mạng là khác nữa.

Chiếu theo lối đấu võ thông thường thì phải dùng chưởng tạt ngang đánh ra, nếu như chưởng lực của mình cứng cỏi có thể tranh lấy phần chủ động chứ không phải ở địa vị chịu đòn.

Trên quan điểm đấu võ thì đó là thượng sách. Nhưng Liễu Tồn Trung không dám sử dụng chiêu đó vì rằng dùng chưởng tạt ngang đánh ra chàng coi như đã dùng một lối phạm thượng.

Bình sinh Liễu Tồn Trung rất kính mến lão bang chủ coi như là cha ruột của mình thì đâu dám xuất chưởng tạt ngang vào cây trúc trượng. Mắt thấy cái chiêu Nhất khứ bất hồi đã tới nơi yết hầu mình trong tư thế vạn phần nguy hiểm. Chàng liền nửa dưới thân hình không nhúc nhích còn nửa thân trên thì ngửa hẳn ra liền dồn lực xuống đầu ngón chân nhún mạnh một cái bay về phía sau tựa như một mũi tên bắn.

Chiêu thức này gọi là Thiết bản kiêu đẹp mắt và kinh hiểm. Nếu Lữ Di Hạo không bị mất bản tính, nhìn thấy đồ đệ của mình biết dùng một chiêu thức tuyệt xảo như vậy thì nhất định ông ta phải mừng rỡ và ngợi khen không ngớt.

Liễu Tồn Trung dùng chiêu Thiết bản kiêu thoát khỏi vòng nguy hiểm bay về phía sau có tới ba trượng.

Chân còn chưa đứng xuống đất thì đã nghe đằng sau có luồng gió át tới.

Không dám nghĩ ngợi gì cả chàng liền dùng chân trái đá vào chân phải đột nhiên quay lưng nghiêng người lướt ra xa một trượng rồi mới quay người đang muốn đứng lại thì luồng gió ở đằng sau ót lại ập tới.

Liễu Tồn Trung nổi giận lấy hữu chưởng đánh ngược lại phía sau, dùng hết sức ra chiêu trong Thiên Nhân kinh giải.

Chỉ nghe thấy huých một tiếng có người đã bị chưởng đó đẩy bắn ra đằng xa hơn trượng ngã lăn ra đất

Liễu Tồn Trung đứng yên nhìn kỹ lại. Thì ra kẻ vừa đánh lén mình lại chính là Lục Thiêm Thừ Bàng Quân. Còn Độc Khiết Tử Mật Nhĩ thì đứng ở đằng xa với Sài Đạt Mộc nhưng không thấy Tôn Kha Ba và Cát Đạt Tố đâu cả.

Thì ra Lục Thiêm Thừ lúc đó nhận thấy Liễu Tồn Trung không dám hoàn thủ với Lữ Di Hạo lại dùng chiêu Thiết bản kiêu bay người về chính phía mình, trong lòng mừng rỡ, muốn áp dụng một lối ăn sẵn, liền vội lấy ngay thiết chùy phía sau lưng ra công kích họ Liễu.

Nào ngờ đâu Liễu Tồn Trung lại dùng ngay được chiêu Thiên Nhân kinh giải thật là thần kỳ nên tay phải y bị chưởng phong gạt trúng tê tái nửa người, không động đậy được.

Những sự kiện này xảy ra chỉ trong chớp nhoáng. Tiếng hồi âm cũng vẫn không ngừng mà cây trúc trượng của Lữ Di Hạo đã liên tiếp điểm tới, vừa dòn dập vừa mau lẹ.

Bọn Sài Đạt Mộc muốn nhìn rõ cũng không kịp nói gì tới chống cự, nên đều kinh ngạc vô cùng.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung xuyên qua chạy lại ở trong bóng cây trúc trượng dày đặc, nhưng cũng không trả miếng nên đã gặp nhiều chiêu hiểm độc.

Từ phía đông lại xuất hiện một tốp người. Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn ra bọn người này chính là Xung Vân đạo trưởng, Thần toán tử Trình đại tiên sinh, và Thị Ân Mạc Ác Tài ba người là một tổ.

Còn Diệu Huyền, Diệu Thông, An Bình trại Điệp phu nhân ba người lại là một tổ. Còn một tổ là các vị hảo hán ở Bàn Long trại Dương Đại Hồ, Dương Đại Hải, Lục Hồng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyễn Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trịnh Kiện Báo các người chia ra làm ba tổ, mỗi người chiếm cứ một góc làm thế bao vây.

Bỗng bên tai nghe thấy Mạc Ác Tài nói:

– Tiểu tử này chính là Liễu Tồn Trung. Lần trước đã để cho hắn chạy thoát, hôm nay ta phải bắt sống y mới được.

Liễu Tồn Trung cười thầm, nhưng cũng lấy làm kỳ lạ:

– Bọn này cũng đã ăn phải Thực hồn cổ, nhưng sao chỉ thấy đôi mắt lơ đãng, còn ngôn ngữ hành động chẳng khác người thường. Duy chỉ có lão bang chủ là khác hẳn, đến giờ vẫn chưa thấy nói câu gì hết.

Nhưng giờ phút này đâu có cho phép Liễu Tồn Trung suy nghĩ nhiều. Chàng đã lâm vào thế bị bao vây, mà bọn người này lại nhiều, trừ ba tên Lục Thiềm Thừ, Mật Nhĩ với Sài Đạt Mộc thì mình có thể hạ sát thủ, còn những người khác, chàng không dám nặng tay nên trong bụng rất buồn rầu nghĩ thầm:

“Lần này ta hoài công mất rồi. Toàn là người phe bên mình làm sao có thể đánh lại được.”

Liên đó chàng xông về phía Xung Vân đạo trưởng. Đạo trưởng vội dùng trường kiếm khua một vòng. Liễu Tồn Trung vội né lui tránh luôn cả chiếc bàn toán của Trình Đại tiên sinh, dẫn sức vào năm đầu ngón tay xĩa vào mắt Mạc Ác Tài. Bỗng nghe thấy Mạc Ác Tài rú lên một tiếng ối chà, rồi kinh hãi ngã lăn ra đất!

Liễu Tồn Trung không bỏ lỡ dịp may, liền lấy người Mạc Ác Tài làm nệm, nhún chân nhảy ra khỏi vòng vây, nhảy luôn lên mái nhà.

Chỉ nghe thấy những tiếng bộp bộp những người phục ở trên mái nhà đều bị Liễu Tồn Trung liệng xuống đất

Lúc đó bóng trăng dần dần lặn xuống. Liễu Tồn Trung sợ bọn Xung Vân đạo trưởng đuổi tới không dám ngừng bước liền dùng khinh công thoát thân ra ngoài cảnh giới của tổng sào huyết La Quỷ rồi mới tìm một nơi nghỉ sức, trong bụng tính toán thầm:

– Làm thế nào mà cứu được lão bang chủ ra ngoài rồi mới tìm cách đả phá được Thực Hồn cổ. Nếu có cách phá được cái thuật của Thực hồn cổ thì tổng sào của bọn La Quỷ chẳng đáng lo ngại gì hết.

Nhắc lại Liễu Tồn Trung lần thứ ba xâm nhập tổng sào huyết La Quỷ vẫn chưa thành công phải chạy thoát ra bên ngoài, tìm một nơi vắng vẻ nghỉ chân.

Lúc bấy giờ trời đã gần sáng. Tổng sào huyết của La Quỷ vốn tọa

lạc trên bờ sông Quả hỏa hà. Gần đó có nào là Long Tường tự Quan âm các, toàn là những danh thắng.

Liễu Tồn Trung nghỉ ngơi giây lát liền đứng dậy nhưng không trở về bản kiều mà lại đi ngay tới Long Tường tự, vì lẽ đó trong bụng chàng đã cảm thấy đói rồi, nên chàng định tới chùa Long Tường kiếm một bữa cơm chay dưỡng thân, chuẩn bị tới tối lại xâm nhập tổng sào huyết La Quỷ lần nữa, giải cứu cho lão bang chủ.

Chùa Long Tường này cách tổng sào huyết La Quỷ khoảng mấy dặm đường chim bay.

Lúc ấy trời đã sáng rõ dân cư Miêu vực ở đó vẫn có thói quen thức dậy sớm.

Trên đường đi đã thấy lác đác bóng hành nhân, Liễu Tồn Trung không tiện thi triển thân pháp nên chỉ đi chậm chậm.

Khi tới Long Tường tự, chàng thấy diện tích của khu rừng nổi danh này rất rậm rạp và cũng rất xưa.

Khi tiến vào trong gian điện thứ hai thì thấy nơi chính giữa có tòa tượng Phật A Di Đà cao cộ tới hai trượng. Tiến vào trong nữa là gian Đại Hùng bảo điện, lối kiến trúc thật là hùng vĩ.

Chính giữa có một pho tượng Thích Ca Mâu Ni, so với tượng Phật A Di Đà bên ngoài còn to hơn gấp bội. Đầu tượng Phật lớn bằng một chiếc trống đồng. Hai bên tả hữu nhan nhản tới năm trăm bức tượng La Hán, điêu khắc thật tinh xảo, nom rất sống động.

Một vị Tri khách tăng từ căn bên chạy ra chấp tay nói:

– A Di Đà Phật, xin kính chào thí chủ.

Liễu Tồn Trung vội vàng đáp lễ. Vị tri khách tăng mời Liễu Tồn Trung ngồi rồi nói:

– Thí chủ muốn tới lễ Phật ư ?

Liễu Tồn Trung liền gật đầu, thắp hương lễ Phật xong chàng lại thấy một lão hòa thượng từ trong căn thiền phòng đi ra, chăm chú nhìn Liễu Tồn Trung giây lát như có vẻ kinh dị, chấp tay hỏi:

– Thí chủ từ đâu tới?

Liễu Tồn Trung đáp:

Tại hạ từ Tương Châu tới đây muốn quấy rầy cửa Phật xin cho tá

túc một đêm. Không hiểu lão hòa thượng có chấp thuận cho chăng?

Lão tăng nói:

– Bốn chùa vốn là nơi để cho khách thập phương lai vãng, thì có gì là không được.

Liền đó ông ta liền bảo Trì khách tăng dẫn tới khách phòng.

Đi tới khách phòng đằng sau mấy căn điện là một dãy phòng khách. Trì khách tăng để Liễu Tồn Trung ngồi ở gian phòng khách sau đó tiểu sa di bưng trà thơm đến rồi kể đó là bữa cơm chay.

Trì khách tăng cáo từ đi lo việc. Liễu Tồn Trung ăn cơm xong liền nằm luôn ra giường ngủ.

Chàng ngủ một giấc rất say sưa, đến khi tỉnh dậy đã thấy căn phòng tối đen như mực.

Liễu Tồn Trung mở cửa ra nhìn thì thấy trên trời đã lấp lánh sao. Chàng liền nghĩ bụng:

“Không hiểu hiện tại là mấy giờ rồi nhỉ?”

Liễu Tồn Trung định trở lại tổng sào huyết La Quỷ thì bỗng bên tai nghe mơ hồ như có tiếng gì vang nhẹ.

Với số kinh nghiệm giang hồ sẵn có, Liễu Tồn Trung liền đoán ra ngay đó là tiếng của dạ hành nhân thi triển khinh công thân pháp, bất giác lòng hơi chột dạ nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ đối phương theo dõi ta tới đây ư.”

Liễu Tồn Trung nghĩ đoạn, không chậm trễ chút nào liền nhẹ nhàng khép cánh cửa lại giả bộ nằm lăn ra giường ngủ.

Một lúc sau bỗng nghe thấy cửa phòng từ từ di động rất nhẹ. Liễu Tồn Trung thầm cười nhặt khẽ hé mắt nhìn ra chỉ thấy lơ mờ hai cái bóng đen đang lảng lảng đi vào.

Bọn họ rón rén tới bên giường Liễu Tồn Trung ngấm nhìn giây lát. Một người nói:

– Không phải.

Người kia nói:

– Thử lại đằng kia xem xem. Y có chấp cánh cũng không thể nào thoát khỏi đêm nay.

Hai người bàn với nhau rồi liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng, Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Hai tên này rõ ràng là người của tổng sào huyết La Quỷ, tại sao thấy mình lại bỏ đi suông như thế?”

Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

– Hoặc có thể hai tên này đã không nhận ra được mình?

Nhưng dù nghĩ vậy chàng vẫn không khỏi nổi tính hiếu kỳ liền ngồi nhòm dậy, phóng vút ra bên ngoài.

Chỉ thấy hai bóng đen nọ đang rảo đi rảo lại như tìm kiếm gì ở căn phòng khách đối diện.

Mãi một hồi lâu, dường như vẫn không tìm thấy mục đích chúng có vẻ hơi thất vọng. Sau đó cả hai lại nhắm về phía nhà bếp đi tới.

Liễu Tồn Trung ngấm ngầm theo dõi phía sau. Gian nhà bếp cách căn phòng khách rất xa, lại phải đi qua một căn điện lớn.

Liễu Tồn Trung thân pháp rất nhanh. Chỉ thấy bóng chàng nhô lên nhô xuống trên mái ngói vài ba lần đã sang tới đầu bên kia.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng uốn mình nép sát vào một cái xà ngang. Dưới nhà bếp này vắng hoe lù mù chỉ có một ngọn đèn dầu, ánh sáng le lói.

Một tên tăng nhân đầu bếp đang cúi húi lấy một cái siêu đồng nhỏ nấu nước.

Liễu Tồn Trung ngửi thoang thoang như có mùi thuốc ngai ngái xông vào mũi, rất là khó ngửi.

Bỗng thấy có bóng đen lấp loáng hiện ra. Hai tên dạ hành nhân nọ đã nhảy ập vào.

Tên tăng nhân đầu bếp mặt mày tái mét. Một tên dạ hành nhân cười nhạt hai tiếng. Tên kia bỗng tới gần tăng nhân nọ hỏi

– Người đang làm gì?

– Tiểu tăng nấu nước.

Tăng nhân đầu bếp cố trấn tinh thần đáp.

Tên dạ hành nhân kia cười hắc hắc đưa tay chop lấy bắp đùi tăng nhân đầu bếp nhẹ nhàng đỡ ngược đầu y xuống, trầm giọng quát:

– Người dám qua mặt ta ư ?

Tăng nhân đầu bếp bị tên dạ hành nhân nọ đỡ ngược đầu xuống khí huyết tưởng chừng như bị dồn ứ đến nghẹt thở. Y lắp bắp nhưng không thốt được tiếng nào.

Tên dạ hành nhân nọ thấy vậy liền quăng y xuống rồi chỉ vào cái siêu nhỏ nói:

– Người đang nấu thuốc hay là đun nước đó?

Tăng nhân nọ mặt mày xám ngắt như tro không dám đối đáp. Tên dạ hành nhân liền kéo tăng nhân đầu bếp tới gần siêu nước rồi thuận tay cầm cái siêu nước đó lên đổ ập xuống đất.

Một mùi ngai ngái nồng nặc xông lên như muốn buồn mửa. Trên mặt đất toàn là những con động vật, nào là rết rắn con đen con đỏ bò cạp nhện...

Tên dạ hành nhân liền quay người lại đánh tăng nhân đầu bếp té lăn ra đất quất lớn:

– Người muốn sống hay chết?

Tăng nhân đầu bếp đáp:

– Xin hảo hán tha mạng.

Tên dạ hành nhân liền rút trong người ra một lưỡi dao nhọn đưa phốt qua trên mặt tăng nhân đầu bếp một cái

Tăng nhân nọ chỉ cảm thấy da mặt mát lạnh liền nhắm mắt lại không dám nhìn nữa. Tên dạ hành nhân nọ quát bảo:

– Người nấu thuốc này cho ai, phải nói thật. Nếu có chút gì gian dối thì đừng có trách lão tử này đây.

Tăng nhân đầu bếp ấp úng nói:

– Cái này do một vị thí chủ bảo nấu. Tiểu tăng cũng không biết đó là cái gì.

Dạ hành nhân lại quát bảo:

– Hừ! Người có phải là đồng đảng của y không?

Tên tăng nhân đầu bếp hoảng sợ đáp:

– Không, không phải. Tiểu tăng không hề quen biết gì vị thí chủ ấy cả.

Dạ hành nhân lại sáng giọng quát:

– Nếu không quen biết tại sao ngươi lại nấu thuốc cho y?

Tăng nhân đầu bếp đáp:

– Xin hảo hán xét cho. Vị thí chủ đó có thưởng cho tiểu tăng năm lạng bạc.

Dạ hành nhân nọ liền gật đầu hỏi tiếp:

– Thế hiện giờ vị thí chủ đó ở đâu?

Tăng nhân đầu bếp dưới lưỡi dao uy hiếp không dám chống lại chỉ đưa tay trở về dãy nhà bên trái, nói:

– Trong dãy nhà đằng kia kìa.

Hai tên dạ hành nhân không ngớt cười sằng sặc, nhắm về dãy phòng mà tăng nhân đầu bếp vừa chỉ chạy như bay tới.

Tăng nhân đầu bếp thấy hai người lạ mặt cử chỉ dữ dằn như vậy bất giác ngấm niệm A Di Đà Phật nho nhỏ rồi núp vào một xó.

Liễu Tồn Trung thu mình trên xà nhà, trong lòng rất làm lạ. Cứ theo hai tên dạ hành nhân nọ đối đáp với nhau mà xét, thì rõ ràng người trong bọn La Quỷ.

Nhưng không hiểu người bọn chúng định tìm là ai nhỉ?

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn xuống, thấy căn nhà bếp vắng lặng như tờ không một bóng người, nhẹ nhàng tung mình nhảy xuống dưới đất rồi sau hai cái nhún nhảy đã tới trước dãy nhà nọ.

Cánh cửa gian phòng nọ chỉ khép hờ. Liễu Tồn Trung nghe thấy hai tên dạ hành nhân vừa rồi không ngớt cười hắc hắc liên hồi. Trong tiếng cười rõ ra rất là đắc ý Một tên nói:

– Lão tiên sinh ẩn mình hay lắm!

Rồi nghe thấy giọng của một người già mà Liễu Tồn Trung để ý nhận kỹ thấy có vẻ quen thuộc nói:

– Hai vị đây là ai?

Một dạ hành nhân cười đáp:

– Lão tiên sinh không nhận ra được hai anh em chúng tôi, nhưng anh em chúng tôi vốn ngưỡng mộ đại danh của lão tiên sinh từ lâu rồi.

Một dạ hành nhân khác nói:

– Thôi, chúng tôi xin nói thẳng để lão tiên sinh hiểu giúp cho. Dù lão tiên sinh có thẳng thien chẳng nữa chúng tôi cũng hay biết.

Ngừng một lát y nói tiếp:

– Hơn nữa, thật ra chúng tôi được phụng mệnh quốc chủ Đại Kim quốc chuyên trình tới đây để kiếm tìm lão tiên sinh đấy.

Liễu Tồn Trung khẽ lấy ngón tay chọc thủng giấy cửa sổ nhìn vào bên trong thì thấy một ông già đầu tóc bạc phơ nửa bên mặt lấy vải bao bọc kín nằm ở trên giường chỉ để lộ ra hai con mắt và không còn tí thần sắc nào cả yếu ớt tựa như không có khí lực, rõ ràng đã thọ trọng thương. Coi bộ dạng ông này hơi quen quen nhưng tiếc rằng không thấy được cả khuôn mặt.

Hai tên dạ hành nhân một tên đứng, một tên thì kéo chiếc ghế ngồi cạnh bên.

Ông già khẽ giương đôi mắt nhìn vào hai người chậm rãi nói:

– Hai vị nói trắng nói cuội mãi, khiến già này vẫn chưa hiểu được. Thật ra muốn tìm kiếm già này để làm gì?

Tên ngồi cạnh bên cười ha hả, nói:

– Lão tiên sinh còn cứ giá bộ mãi ư ? Nhất định phải bắt chúng tôi nói rõ tên tuổi ra hay sao?

Còn tên đứng thì mặt lộ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:

– Chắc tiên sinh cũng đã nghe tiếng Hoàng Hà nhị bá chứ gì?

Dứt lời, y đưa ngón tay chỉ vào mình với tên ngồi ghế, nói rằng:

– Thì đây, tôi chính là Nhị Bá. Anh này là Đại Bá đây.

Ông già khẽ cười nhạt nói:

– Xin lỗi, mắt tôi hơi mờ không nhận ra được hai vị. Vậy hai vị kiếm tôi có chuyện chi?

Tên xưng là Đại Bá liền quảy mình trở lại lấy chưởng bên phải tát một cái. Chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, miếng vải trắng bạc trên mặt ông già liền bị kéo tuột ra. Mắt Liễu Tồn Trung không khỏi sáng ngời, suýt chút nữa đã thốt tiếng kêu lên.

Thì ra ông già không phải ai xa lạ, mà chính là người đã cùng đi với Hà Ngọc Trì rồi bị lạc lũng giữa đường, Thi Huyền trưởng lão.

Hoàng Hà Đại Bá cười ha hả, nói:

– Thi Huyền lão tiên sinh còn giả thần giả quỷ nữa sao?

Lúc này phần sắc của Thi Huyền trưởng lão lại tỏ ra trấn tĩnh, thông thả nói:

– Hai vị vốn là người Hán, sao lại cam tâm chịu làm ưng khuyển cho người Kim?

Đại Bá cười nhạt, nói:

– Thế nào là ưng Khuyển! Những lời thừa hãy nói ít chớ. Ta kính trọng tiên sinh là người có học vấn, biết điều hãy theo ta về phục mạng. Đừng để trở mặt với nhau thì không hay ho gì đâu.

Còn Nhị Bá thì tỏ vẻ rất nóng ruột quát lớn:

– Lão tiên sinh đã nghe rõ chưa? Đừng để chúng tôi phải trở tay đấy nhé?

Trong ý Liễu Tồn Trung vốn đứng lâu một chút để xem hành động của hai tên này ra sao, song nhận thấy Thi Huyền trưởng lão đã thọ trọng thương sợ lỡ mất việc. Chàng liền nhảy vào, đứng ở phía sau hai người thốt ra một tiếng cười nhạt.

Hai tên nọ nghe thấy tiếng cười vội quay người lại nhìn thấy có một thanh niên mặc áo ngắn quần nâu đứng ở sau lưng mình đều giật mình kinh hãi. Đại Bá quát hỏi:

– Người là ai?

Trong khi đó Thi Huyền trưởng lão mở mắt ra nhìn kỹ thấy là Liễu Tồn Trung bụng cả mừng vội kêu:

– Tồn Trung ! Tồn Trung ! Sao con lại đây được?

Câu nói của Thi Huyền trưởng lão chưa dứt lời hai tên nọ cũng biến sắc mặt. Thật không trách tên người thì đi xa, bóng cây thì che mát. Vì gần đây ba chữ Liễu Tồn Trung tiếng tăm vang lừng cả một góc trời, bọn người trong Hắc đạo nghe tới cái tên đó đều kinh hồn táng đờm.

Hai tên này tuy rằng chưa gặp qua họ Liễu không hiểu bản lĩnh của chàng ra sao, nhưng những việc kinh thiên động địa trên chốn giang hồ Liễu Tồn Trung đã vướng vít thì chúng đã nghe thuộc lòng. Thiên hạ đệ nhất cao thủ là Hỏa Thần giáo chủ còn chẳng làm gì được chàng, và còn được nghe truyền khẩu rằng: Liễu Tồn Trung ưa mặc áo

ngắn màu nâu, là một chàng thanh niên lực lưỡng vạm vỡ. Nay nghe thấy Thi Huyền trưởng lão thốt ra cái tên đó thì đâu có thể nhầm lẫn được

Đại Bá lại quát hỏi tiếp:

– Người là ai?

Liễu Tồn Trung trầm giọng đáp:

– Tại hạ là Liễu Tồn Trung.

Nhị Bá sợ hãi kêu lên:

– Người là Liễu Tồn Trung trong Cái Bang ư ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Trên giang hồ chỉ có một Liễu Tồn Trung chứ đâu có hai.

Hoàng Hà nhị bá tức thì lạnh đi nửa người, nhìn nhau một cái rồi quay mình phóng ra cửa tẩu thoát. Tai còn văng vẳng nghe tiếng cười ha hả của Liễu Tồn Trung và một câu nói kháy: Hai vị vội vã làm chi? Sao không đem theo Thi Huyền trưởng lão về phục mạng với Kim chủ của các người?

Miệng nói chàng đã chặn đứng ngay ở trước cửa.

Nhị Bá vội tản nhau ra cùng rút khí giới cầm trong tay.

Hai người dùng một thứ đoản đao và cùng một sức khỏe hơn người chuyên giỏi về môn đánh giáp lá cà.

Đại Bá hữu thủ cầm thanh đoản đao chỉ thẳng về phía trước, cánh tay trái sớm đã nhanh nhẹn vươn ra chộp vào nách Liễu Tồn Trung.

Nhị Bá xuất thủ động tác gần như cùng một lúc chặt chẽ khít khao. Hai người một tả một hữu hợp công khí thế thật như vũ bão.

Liễu Tồn Trung cười nhạt một tiếng, đoản đao trên tay Nhị Bá liền vượt khỏi tay bay vèo ra xa cắm trên mặt đất rung rinh không ngừng.

Liễu Tồn Trung điểm huyệt hai người ném vào một góc cửa rồi chạy tới trước mặt Thi Huyền trưởng lão.

Thi Huyền trưởng lão nói:

– Tồn Trung, làm sao người tới đây được?

Liễu Tồn Trung liền đem sự việc kể sơ qua một lượt cho Thi Huyền trưởng lão nghe qua rồi nói:

– Xin hỏi trưởng lão bị ai đả thương và tại sao lại nấp trong Long Tường tự này được?

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Ngày nọ người cứu ta rồi cùng Hà Ngọc Trì cô nương rời khỏi tổng đàn Cái Bang. Nhờ được Hà Ngọc Trì cô nương yểm trợ, ta đi chưa được bao xa thì đã bị địch nhân tập kích, chặn đường đón đánh. Hà Ngọc Trì cô nương rút kiếm ra đương cự. Ta núp vào một chỗ, bị hai tên võ sĩ áo xám lén chạy lại định bắt ta. Ta liền quay đầu bỏ chạy thẳng tới khu rừng tùng ở phía sau tổng đàn. Hai tên võ sĩ áo xám đó đua nhau lập công, dùng ám khí độc phóng về phía ta lia lịa. Liền đó chẳng may ta bị chúng phóng phải Khí Hải huyết, ta liền ngã lún ra đất, không dậy được. Trong lúc vạn phần nguy hiểm thì may mắn làm sao lại Hưu Bối Dao Đồ Vạn Lý của Hoa Sơn phái đi qua, ra tay giết hai tên võ sĩ áo xám, cứu ta thoát khỏi.

Liều Tồn Trung nói:

– Môn ám khí độc đó thuộc loại gì vậy? Có phải là thứ Lục giác lăng không?

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Người nói rất đúng, chính là thứ ấy.

Liều Tồn Trung ngẫm kinh hãi, hỏi:

– Thứ độc được đó rất nguy hiểm, nội trong ba giờ mà không có thuốc giải thì chắc là khó qua lắm.

Thi Huyền trưởng lão nói:

– Ta đã dùng cách dĩ độc công độc để kháng cự lại sự xâm nhập của độc khí. Đồng thời ta đã nhờ Đồ Vạn Lý đi tìm Y Bất Tử để đổi phỏ với loại Lục giác lăng này, bởi vì ngoài y thì khó có ai chữa trị nổi.

Liều Tồn Trung nói:

– Trưởng lão bảo đi tìm Y Bất Tử thì vì lẽ gì lại tới đây?

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Ta biết rằng Y Bất Tử cùng Bao Đả Thắng đi lên Quả Đơn Hà, cho nên Đồ đại hiệp cùng ta mới gấp rút lên đường. Dọc đường Đồ đại hiệp rất có ích cho việc chữa trị môn độc được trong Lục giác lăng đó lắm.

Không ngờ khi tới Quả Đơn Hà thì không tìm thấy Y Bất Tử và Bao Đả Thắng. Vì vậy ta với Đồ đại hiệp ước định với nhau, về phần ta thì tới Long Tường tự này dưỡng thương, đợi chờ tin tức, còn Đồ đại hiệp thì đi dò la tìm kiếm nơi tọa lạc của Y Bất Tử và Bao Đả Thắng hai người. Không ngờ hành tung của ta lại bị tên ưng khuyến của người Kim theo dõi...

Nói tới đây, bỗng nghe ở đằng xa có tiếng người nói:

– Hòa thượng, người đó là bạn của tôi, bảo tới quý tự dưỡng bệnh mà. Người đó gầy gò và đã già lắm rồi, trên đầu tóc đều bạc phơ.

Thi Huyền trưởng lão mừng rỡ nói:

– Đồ đại hiệp? Đồ đại hiệp đã về rồi. Duy có điều là không biết là đại hiệp có tìm thấy Y Bất Tử chưa?

Chỉ nghe thấy tiếng của Bao Đả Thắng oang oang nói:

– Lão hòa thượng! Lão tử đây là Bao Đả Thắng, hòa thượng chắc cũng đã được nghe danh rồi chứ ? Hãy mời người bạn tóc bạc gì đó ra đây mau. Đừng có đùa giỡn với lão tử thì phiền lắm đó.

Liễu Tồn Trung nói:

– Thôi được? Để tại hạ ra gọi bọn họ vào.

Tiếng của Bao Đả Thắng giây lát sau có vẻ mừng rỡ nói:

– Ối chà! Tốt lắm! Người anh em của ta cũng đã tới đây rồi. Họ Đồ kia hãy theo ta đi mau.

Chỉ giây lát sau, đã có tiếng của Bao Đả Thắng kêu réo ngoài cửa:

– Tiểu huynh đệ, Bao Đả Thắng tới đây rồi.

Liễu Tồn Trung mở cửa phòng, chỉ thấy Bao Đả Thắng, Y Bất Tử cùng Đồ Vạn Lý ba người đang ở ngoài cửa dào dạt nhìn. Liễu Tồn Trung nói:

– Xin mời ba vị vào đây.

Đồ Vạn Lý thấy Liễu Tồn Trung liền vội vàng chấp tay chào hỏi. Y Bất Tử toát miệng ra cười nói:

– Tiểu huynh đệ cũng tới đây ư ? Còn vị Hà Ngọc Trì cô nương kia đâu?

Mọi người tiến vào trong phòng. Thi Huyền trưởng lão liền cố ngồi

trên giường nghiêng mình thi lễ, mời mọi người ngồi.

Bao Đả Thắng thấy ở góc phòng có hai người, liền hỏi:

– Hai tên đó là ai vậy ?

Liễu Tồn Trung liền đem chuyện xảy ra kể sơ qua mọi người nghe. Đồ Vạn Lý liền rút thanh hậu bối đao quát mắng:

– Bọn ưng khuyến không nên để lại một tên nào.

Nói rồi y liền vung đao chém nát óc Hoàng Hà nhị bá.

Y Bất Tử cười sằng sặc, nói:

– Bao Đả Thắng nhà ngươi đã mở hàng rồi. Giờ đây hãy coi ta.

Dứt lời, y liền cởi nút áo của Thi Huyền trưởng lão ra, xem kỹ một lát, rồi nói:

– Chạm mất rồi, không cứu được.

Bao Đả Thắng nói:

– Thế nào? Y Bất Tử mà cũng không chữa được ?

Y Bất Tử nói:

– Ai bảo là không chữa được. Ta nói: chạm rồi thì không cứu được nhưng giờ đây vẫn chưa quá chậm.

Nói rồi, y liền đưa tay ấn vào Khí Hải huyết của Thi Huyền trưởng lão, day đi day lại một lúc, rồi lấy ở trong túi ra nhột cái lọ đồng nhỏ dốc một viên thuốc màu trắng đưa cho Thi Huyền trưởng lão uống nói:

– Không sao! Không sao!

Bao Đả Thắng khẽ nói với Liễu Tồn Trung rằng:

– Những ngày gần đây, người anh em đã đi những đâu đấy?

Liễu Tồn Trung đáp:

Nơi này cách tổng sào huyết của bọn La Quỷ không xa. Những ngày gần đây, tôi thường ra vào tổng sào của bọn chúng.

Bao Đả Thắng hỏi:

– Để làm gì chứ? Bọn con gái La Quỷ đâu có xinh đẹp bằng Hà Ngọc Trì cô nương?

Đồ Vạn Lý nói:

– Có lẽ Liễu đại hiệp có lý do khác.

Liễu Tồn Trung liền đem chuyện võ lâm hiệp nghĩa trúng phải Thực hồn cổ nói hết ra và còn nói tới lão bang chủ bị mê man mất cả bản tính rồi.

Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh sợ. Thi Huyền trưởng lão tuy nằm ở trên giường nhưng nghe nói cũng tỏ vẻ lo âu.

Bao Đả Thắng nói với Y Bất Tử rằng:

– Lần này ta phải khảo cứu nhà ngươi mới được. Có cách gì để chữa cái bệnh đó không?

Y Bất Tử nhắm mắt suy nghĩ một hồi lâu, chậm rãi đáp:

– Việc này để thử xem sao, nhưng không dám nói là vững chắc.

Bao Đả Thắng nói:

– Nếu như vậy thì ngươi hãy mau thử coi. Nếu không được ta sẽ nghĩ cách khác.

Thi Huyền trưởng lão nói:

– Đây, không thể lỗ mãng được đâu. Nhà ngươi xúi giục Y Bất Tử đi vào tổng sào La Quỷ thì có khác gì biểu dê miệng hùm.

Bao Đả Thắng nói: vậy theo ý Thi Huyền trưởng lão thì sẽ làm cách gì?

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Việc này không khó gì đâu.

Rồi ông ta gọi Liễu Tồn Trung tới gần dặn dò mật kế, đủ cả chi tiết.

Liễu Tồn Trung nghe xong mừng quýnh. Thi Huyền trưởng lão nói:

– Ngôi Long Tường tự này chúng mình không ở lâu được nữa. Nếu ngươi có tin tức gì hãy đến nơi nào gần Quan Âm các thông tri là được.

Liễu Tồn Trung vâng lời, từ biệt trưởng lão và bọn Y Bất Tử ba người, rời Long Tường tự đi vào tổng sào huyết La Quỷ.

Khi cách tổng sào huyết ước chừng năm dặm, bỗng nghe thấy sườn núi bên kia vọng lại tiếng binh khí va chạm nhau dường như giao chiến rất dữ dội. Liễu Tồn Trung giật nảy mình nghĩ bụng:

– Nơi đây thuộc phạm vi tổng sào La Quỷ. Không lẽ bọn ta có

người xâm nhập chẳng?

Nghĩ ngợi chưa xong, chàng bỗng nghe thấy có người rú lên một tiếng thê thảm, rồi nghe tiếng Cát Đạt Tố khăng khắc cười gằn.

Liễu Tồn Trung giật mình, rướn lên hai bước, nép qua sườn núi thì thấy Cổ Đạt Lạt nằm gục trên mặt đất còn Cát Đạt Tố thì đang lấy góc áo lau chùi vết máu trên lưỡi gươm. Đứng cạnh đó còn có Ô Lý và Khắc Tô.

Ô Lý bị mất một cái tai. Đó là vì ngày hôm trước đây y và bọn Cát Đạt Tố vây đánh Liễu Tồn Trung ở trên Bắc Cối Sơn bị trủy thủ của Liễu Tồn Trung cắt đứt.

Liễu Tồn Trung thấy tình cảnh bày ra trước mắt, trong lòng vừa giận vừa hờn, tức thì nổi lên sát cơ vì thấy rõ Cát Đạt Tố chỉ vì muốn ngấm ngầm yếu mền Tố Tố nên mới cùng bọn Ô Lý và Khắc Tô đồng mưu giết chết sư đệ.

Liễu Tồn Trung quay mình, cười nhạt, nói:

– Cát Đạt Tố, lại thấy mi ở đây rồi.

Cát Đạt Tố dù có nằm mơ cũng không sao ngờ được phút này, tại nơi đây lại thấy Liễu Tồn Trung xuất hiện. Y không khỏi lạnh toát nửa người. Mắt bên trái đã mất con ngươi, sâu hoắm hẳn vào, con mắt bên phải trợn lên trùng trùng, ngẩn người ra một lúc không nói năng gì được.

Còn Ô Lý, Khắc Tô hai người đã hiểu rõ sự lợi hại của Liễu Tồn Trung, nay thấy chàng hiện thân trước mắt, nên không ai bảo ai, cùng lùi về phía sau mấy bước.

Một kẻ không có mắt bên trái, một tên bị mất tai bên trái, khiến Liễu Tồn Trung nhìn thấy cũng phải bặm bụng cười thâm.

Ba người này tuy rằng đối với Liễu Tồn Trung vẫn có lòng e sợ nhưng nghĩ tới cái tai và con mắt của mình vì y mà bị mất đi, tức thì trong lòng căm phẫn tới cực độ.

Cát Đạt Tố lui về phía sau mấy bước, con mắt bên phải tia ra một luồng ánh sáng xanh lè, chưởng bên tay trái nơi đầu móng tay dường như đượm màu xanh biếc, tay phải giơ kiếm lên ngang ngực ghé đầu với Ô Lý, Khắc Tô hai người rằng:

– Ngày hôm nay là ngày chúng ta cùng phục thù đấy! Hãy ráng sức

lên.

Ô Lý, Khắc Tô xoẹt một cái đã đứng yên theo bộ vị. Cần biết rằng ba tên này cũng có thể được liệt vào hàng thượng lưu trong võ lâm giờ cùng nuôi một chí rửa hận phục thù, ba người cùng chung một dạ, tình thế này cũng chẳng thể coi thường được.

Liễu Tồn Trung lúc này tuy không sợ âm hàn chưởng độc của Cát Đạt Tố nhưng cũng phải dè dặt cầm chừng. Tai nghe tiếng động thân hình của Cát Đạt Tố kể đó là một tiếng rú kỳ dị nổi lên, thân hình y tựa như một con vượn nhảy về phía chàng. Chưởng bên tả kiếm bên hữu đồng thời công kích mãnh liệt.

Liễu Tồn Trung đã có phòng bị nên khẽ nhún mình nhảy sang ngang hơn một trượng né tránh khỏi cái nhuệ thế đó.

Ô Lý trong tay cầm một cái chìa ba xoẹt xoẹt mấy tiếng đâm về phía đỉnh đầu Liễu Tồn Trung. Còn Khắc Tô thì rút sợi Xà cốt cửu tiết luyên ra, đợi chờ cơ hội tập kích.

Ba người này hợp tác rất chặt chẽ thế công mãnh liệt phi thường.

Nên biết Liễu Tồn Trung gần đây đối với sự chiến đấu kinh nghiệm dồi dào, phen này chàng đã quyết tâm dù sao cũng phải đánh chết ba tên này dưới tay mình để phục thù cho Cổ Đạt Lạt.

Lúc ấy chàng khẽ nhích phía dưới mình, nửa thân trên hơi nghiêng đi tránh né chiêu Xuyên Tâm kiếm của Đạt Tố đồng thời tránh cả sợi Xà cốt cửu tiết luyên của Khắc Tô, rồi hất bổng Ô Lý lên không trung. Toàn thân y bị chưởng thế vô địch của Liễu Tồn Trung đánh bắn vọt đi, đụng vào một thân cây, khiến cây đổ sập người chết.

Mới đấu chưa được một chiêu, ba người đã mất một. Khắc Tô trong lòng hoảng sợ còn Cát Đạt Tố thì không sao ngờ được công lực của Liễu Tồn Trung lại tinh tiến và thần tốc như vậy.

Y vốn là người am hiểu giao hoạt, đâu có chịu thiệt thòi, liền quát bảo Khắc Tô rằng:

– Khắc Tô, hai ta phải báo thù Ô Lý. Ngươi tấn phía trước ta đánh mặt sau.

Dứt lời, đến vọt một cái y nhảy về phía sau Liễu Tồn Trung. Còn Khắc Tô vừa nghe nói phải báo thù cho Ô Lý nên y chẳng nghĩ ngợi gì múa tít Cửu tiết luyên đến nỗi gió cũng không thể lọt vào nhắm về

phía dưới của Liễu Tồn Trung quật tới.

Nên biết sợi Xà cốt cửu tiết luyện này không những được tẩm thuốc độc mà mỗi một đất đều có những nanh sắc bén nhọn, cứng rắn phi thường.

Trong khi y múa tít, Liễu Tồn Trung tránh né mấy cái chàng bỗng dừng tựa như bóng ma chui luôn vào trong vòng xích sắt của Khắc Tô.

Chiêu thức này gọi là Tồn Thượng ích Hạ trong “Thiện Nhân kinh giải”.

Bỗng nghe Khắc Tô rú lên một tiếng, miệng phun máu tươi, cả người lẫn xích sắt bị đánh bay lên, chịu chung số phận với Ô Lý.

Liễu Tồn Trung quay người nhìn lại Cát Đạt Tố, thì không hiểu tên này đã trốn đi đâu mất từ hồi nào.

Liễu Tồn Trung kiểm soát kỹ xung quanh một lượt cũng chẳng thấy bóng dáng tên họ Cát đâu cả, liền nhảy lại nhìn Cổ Đạt Lạt thấy mạng mỡ bên trái họ Cổ bị đâm trúng một kiếm, máu còn đang xối xả chảy ra.

Còn mạng mỡ ở bên phải thì bị đâm một nhát chĩa ba, thành ba lỗ thủng nhỏ, máu cũng tuôn ra lênh láng.

Toàn thân thể Cổ Đạt Lạt thì in những dấu vết của sợi xích sắt Xà cốt cửu tiết luyện, chết rất thảm thương.

Liễu Tồn Trung nhìn thấy thế, không khỏi mủi lòng, nghĩ lại khi mình bị bọn Cát Đạt Tố vây đánh ở Bắc Cỗ sơn cả mấy tên này cùng một bọn võ sĩ áo xanh, nhờ Cổ Đạt Lạt không chịu thừa cơ hạ thủ nên mình mới còn sống sót tới giờ.

Ngày nay vì chàng tới chậm một bước không cứu được y phải chết dưới tay người sư huynh vô đạo nên không sao cầm lòng được. chàng phải nhỏ ra mấy giọt nước mắt.

Kế đó, chàng dùng tay bới đất làm thành một cái hố tạm gọi là đắp điểm cho thi hài họ Cổ.

Sau đó chàng kiếm một hòn đá lớn cắm vào phía đầu ngôi mộ, dùng ngón tay khắc mấy chữ rằng:

“Thanh Hải nghĩa sĩ Cổ Đạt Lạt chi mộ”

Đâu đấy xong xuôi, chàng nghĩ tới những việc đã qua của Cổ Đạt

Lạt, rồi bỗng liên tưởng nghĩ tới Tố Tố; không biết giờ phút này nàng ta ở đâu. Sao không thấy mặt nàng? Hay là lại bị tên Cát Đạt Tố cầm tù mất rồi? Về cái tin Cổ Đạt Lạt bị giết chết không rõ nàng có hay biết không?

Nghĩ vơ nghĩ vẩn, đột nhiên hình như chàng có vẻ tỉnh ngộ. Dương Cự Nguyên, Cổ Đạt Lạt đều vì Tố Tố mà chết cả. Chẳng trách người xưa có câu: Hồng nhan họa thủy, lý lẽ này thật rất chính đáng.

Trong óc chàng lại lơ mơ hiện lên hình ảnh của Hà Ngọc Trì xinh đẹp biết bao nhiêu, rồi một Hoàn Ngột Nhã phu nhân tuy cứng cỏi nhưng vô cùng hấp dẫn, một Anh Tử đoan trang, trầm lặng lại thêm một Từ Hỉ Phượng dung nhan như giận như hờn, đầy vẻ quyến rũ của một thiếu phụ đang độ phong tình.

Những người này Liễu Tồn Trung xưa nay rất ít khi nào để ý tới, giờ đây không hiểu sao hình ảnh họ lại bỗng dưng hiện lên như ám ảnh như trên người lớn vờn trước mắt chàng.

Cũng may là Liễu Tồn Trung định lực rất mạnh. Chàng hít một hơi dài bao nhiêu ý nghĩ bầy bạ đều tiêu tan hết cả !

Đầu óc thanh thản, Liễu Tồn Trung phóng như bay về phía tổng sào huyết của La Quỷ.

Lần này vì đã từng ra vào trong tổng đàn của La Quỷ nên Liễu Tồn Trung đã thuộc nằm lòng từng bước đi nước bước.

Chàng nhanh nhẹn chạy tới trước căn phòng mà trước đây lão bang chủ đã xuất hiện, nhảy lên mái ngói, nhẹ nhàng gỡ hai viên ngói ra nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy lão bang chủ đang ngồi quay mặt vào vách tường bất động.

Liễu Tồn Trung cả mừng nghĩ bụng:

– Thi Huyền trưởng lão trao cho ta một kế, vậy hãy bắt đầu thi hành.

Nghĩ rồi, Liễu Tồn Trung liền nhảy qua song cửa vào bên trong. Chỉ thấy lão bang chủ vẫn ngồi lặng yên, quay mặt vào vách tường. Chàng liền nhón gót nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng.

Liễu Tồn Trung định điểm vào huyết đạo của lão bang chủ rồi công ông ta nhảy ra ngoài tẩu thoát, nhưng trong bụng chàng lại phân vân.

Chàng nghĩ rằng: lão bang chủ là người mà bình sinh mình yêu quý nhất nay bất ngờ hạ thủ điểm huyết ông ta thì thật là điều bất kính. Cho nên chàng vẫn lưỡng lự không biết tính thế nào cho phải.

Đang lúc ấy Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy huyết đạo ở phía sau mình buốt nhức một cái đau nhức khôn tả

Liễu Tồn Trung giật mình chợt dạ biết rằng đang có kẻ ám toán phía sau lưng.

Sự việc xảy ra nhanh như ánh chớp, Liễu Tồn Trung phản ứng rất là nhanh nhẹn, vội vàng hít một hơi dài định phá giải huyết đạo bị kìm chế, hữu thủ vung mạnh một chiêu Thiên Nhân kinh giải hất ngược về phía sau.

Không ngờ chân khi vừa dòn lên được nửa chừng, thì bỗng bế tắc lại, không sao phóng ra hết mức được.

Tuy vậy kẻ ám toán chàng cũng bị đánh bắn xa hơn trượng. Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ thân hình lão đảo xoay tròn như muốn té, loáng thoáng trước mắt chàng thấy hình như người ám toán chàng có lẽ là Tôn Kha Ba.

Giữa lúc còn lao đao chưa kịp trấn tĩnh thì Thiên Trụ huyết ở đằng sau gáy chàng đột nhiên bị người đánh mạnh vào một cái.

Liễu Tồn Trung kêu thét lên một tiếng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, trời đất quay lông lốc không còn làm sao gượng được nữa, liền ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh

Bỗng nghe lão bang chủ ha hả cười lớn, cởi lớp áo ngoài, kéo luôn chiếc mặt nạ da người ra.

Thì ra đó lại là một thanh niên, mặt mũi rất khôi ngô tuấn tú.

Lúc bấy giờ đèn đóm trong phòng bỗng sáng rực, Vương Hữu dẫn hơn mười hai tên võ sĩ thuộc loại cao thủ hạng nhất của Đông Doanh nhảy vào, cả mừng nói:

– Bang chủ quả nhiên có chỗ khác phàm. Chỉ mới một chiêu đã đánh bại được ngay đối thủ.

Thanh niên được gọi là bang chủ cười nói: Bỏn tọa võ công tuy không dưới liễu Tồn Trung thật, nhưng nếu như không nhờ được y đang trong lúc thọ thương mà ra tay thì cũng phải vất vả lắm. Đó cũng hoàn toàn nhờ vào công lao của Thông Thiên Hiểu sư gia. Tôn Kha Ba đâu

rồi?

Mười hai tên võ sĩ liền chạy lại đỡ Tôn Kha Ba dậy. Lúc đó Tôn Kha Ba thân thể rã rời, mềm nhũn, không còn chút hơi sức nào. Lão thều thào nói với Cái Bang bang chủ:

– Người ta vẫn đồn Liễu Tồn Trung võ công cái thế, bây giờ được gặp biết quả là không sai. Y đã trúng phải một chỉ độc hiểm của lão phu mà vẫn có thể phản công lại được. Lão phu bình sinh đã từng gặp không biết bao nhiêu cao thủ mà lần này cũng phải chịu phục.

Mọi người nhìn lại Liễu Tồn Trung thì thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp.

Tôn Kha Ba nhìn thanh niên bang chủ, nói:

– Hứa bang chủ, Liễu Tồn Trung hiện giờ kể như là chết dờ. Chúng ta nên xử trí làm sao đây?

Vương Hữu vội vã nói:

Cần gì phải nghĩ ngợi nữa, cứ việc cắt lấy thủ cấp của y đưa về cho đại Kim hoàng đế, thì việc này phải kể là công lao lớn nhất trong việc diệt Tống.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phượng cùng với Xuất động xa Ngao Nhị và Độc Khiết tử Mật Nhĩ vội vàng chạy lại.

Từ Hỉ Phượng vừa thấy Liễu Tồn Trung nằm hôn mê dưới đất trong lòng không khỏi giật mình chột dạ, nhưng ngoài mặt nàng ta vẫn giả bộ vui mừng nói:

– Hay lắm! Chúng ta đã diệt trừ một mối họa to lớn. Công lao hẳn là của Hứa Thiên Long Hứa bang chủ đấy phải không?

Hứa Thiên Long đưa ánh mắt hau háu nhìn Từ Hỉ Phượng, nở một nụ cười tình tứ nói:

– Hứa mỗ cũng nhờ được hồng phúc của Từ tiểu thư nên mới may mắn xuất một chiêu đắc thủ. Duy có điều là chưa giết được y mà chỉ mới đánh y thọ thương thôi.

Từ Hỉ Phượng quay đầu lại nhìn Vương Hữu, nói:

– Vương tiên sinh, vậy bây giờ người định xử trí với y như thế nào?

Vương Hữu đáp:

– Lão hữu định cắt lấy thủ cấp của y dâng lên cho Kim chúa nhưng

vì chưa hội ý của giáo chủ nên chưa dám quyết định.

Từ Hỉ Phượng nói:

– Đồi bên cũng đều là người nhà cả mà, khách khí làm chi. Vương tiên sinh và Hứa bang chủ nhận được mật kế của Thông Thiên Hiếu sư gia tới giúp đỡ bốn giáo diệt trừ đại địch, bốn giáo cảm kích còn chưa hết nữa là. Huống hồ đây là công lao to lớn của Hứa bang chủ và Vương tiên sinh thì hai vị đương nhiên có quyền cắt lấy thủ cấp đối phương đem đi lập công.

Vương Hữu cười khảnh khách nói:

– Không dám! Không dám! Tên này bị giết ở trong phạm vi quản hạt của giáo chủ thì công lao đó lẽ ra phải do chúng ta lập nên chứ đâu riêng gì Cái Bang độc chiếm. Bang chủ, người nghĩ điều đó phải không?

Hứa Thiên Long đôi mắt vẫn không rời khỏi Từ Hỉ Phượng cười hể hả nói:

– Đúng! Đúng lắm! Bay hãy đem dao lại đây cắt lấy thủ cấp tên này? Đêm nay chúng ta mở tiệc ăn mừng!

Liền thấy từ ngoài phòng có người cầm một thanh đại đao chạy vào. Từ Hỉ Phượng cố ý ngừng đầu suy nghĩ rồi như vô tình liếc mắt đưa tình Hứa Thiên Long, khiến cho y trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Tên thuộc hạ cầm thanh đại đao, hai tay dâng lên cho Hứa Thiên Long.

Hứa Thiên Long cầm lấy thanh đại đao, nhẹ nhàng tung lên trên cao hơn hai trượng rồi chụp lấy chuôi đao, thủ pháp thật là đẹp mắt.

Y nhìn Từ Hỉ Phượng nói:

– Thanh đại đao này khá lắm, nhưng đáng tiếc! Đáng tiếc?

Từ Hỉ Phượng cau mày cười hỏi:

– Hứa bang chủ bảo đáng tiếc là cái gì?

Hứa Thiên Long đáp:

– Đáng tiếc là nó nhẹ nhàng và dễ dàng cắt lấy thủ cấp của tên Liễu Tồn Trung.

Từ Hỉ Phượng nhẹ nhàng nhún gót, tha thướt đi tới gần Hứa Thiên Long đưa mắt tình tứ nhìn y, cười tươi như hoa nói:

– Nhẹ nhàng và dễ dàng hạ sát tên Liễu Tồn Trung, trừ đi một mối lo lớn thì không phải là điều hay lắm sao?

Hứa Thiên Long cười nói:

– Hay thì hay thật, chẳng qua chỉ sợ y chết rồi, trong lòng vẫn không phục đấy thôi.

Từ Hỉ Phượng nói:

– Hứa bang chủ nói gì thế? Quả thật bốn giáo chủ vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa câu nói đó của bang chủ như thế nào?

Hứa Thiên Long mắt thấy Từ Hỉ Phượng đảo khéo mắt thu ba, uốn éo lại gần mình, toàn thân nàng tỏa ra một làn hương thơm nhẹ, khiến cho y sớm đã như say mê, ngây ngất tâm hồn. Trước mắt người đẹp, tự dưng y lại có ý muốn phô trương đôi chút bản lãnh hầu mong có thể thấu phục trọn vẹn cảm tình của thiếu phụ họ Từ. Do đó y liền nói:

– Tên Liễu Tồn Trung xưa nay vẫn thường tự phụ là thiên hạ vô địch. Nếu như không cho y một cơ hội chót để thử thách thì chết đi, y làm sao nhắm mắt cho cam.

Từ Hỉ Phượng giả bộ cười giòn giã nói:

– À bốn giáo chủ hiểu rồi. Thì ra Hứa bang chủ có ý muốn thử tài đối phương, đánh bại đối phương để cho người trên chốn giang hồ biết Liễu Tồn Trung bị bại dưới tay Hứa Thiên Long bang chủ, có phải thế không?

Hứa Thiên Long đáp:

– Chính là thế đó. Nhưng chẳng qua bây giờ không được, chỉ còn cách là cắt lấy thủ cấp của y.

Từ Hỉ Phượng ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Hứa Thiên Long đáp:

– Một là y đang thọ thương không thể nào chống đỡ nổi bốn bang chủ. Thứ hai là nếu như thả y, thì tên này cũng khôn khéo lắm, một khi biết rằng Hứa Thiên Long vốn có ý thử bản lãnh của y thì còn đâu có gan đối kháng được. Có phải thế không Vương Hữu tiên sinh?

Vương Hữu cười đáp:

– Phải ! Phải lắm! Đương nhiên! Đương nhiên! Tên tiểu tử Liễu

Tồn Trung kể thì cũng có đôi chút tài nghệ đấy nhưng chỉ đối phó với hạng cao thủ đệ nhị lộ tầm thường trên chốn giang hồ thôi, chứ còn một khi đã gặp Hứa bang chủ thâm mạng tuyệt nghệ như thế, thì y làm sao có thể múa máy được. Tốt hơn là cứ việc hạ luôn y đi chứ để lằng nhằng, y tẩu thoát rồi muốn tìm lại cũng khó lắm.

Từ Hỉ Phượng chớp chớp mắt, nói:

– À bốn giáo đã có cách, khiến y phục hồi được công lực để tỉ thí chơi với Hứa bang chủ, và cũng bảo đảm được là y không tẩu thoát.

– Cách gì?

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Ta hãy thừa lúc y còn đang hôn mê bất tỉnh mà phóng Thực hồn cổ khiến cho y bị mê mờ bản tính, sẽ vĩnh viễn chịu sự chỉ huy của chúng ta.

Vương Hữu lộ vẻ phân vân quay sang nhìn Hứa Thiên Long, Hứa Thiên Long cũng chần chừ yên lặng.

Từ Hỉ Phượng nũng nịu hỏi:

– Sao? Hứa bang chủ đã định thử tuyệt nghệ của Liễu Tồn Trung đánh bại y trước mặt mọi người thì đây không phải là cơ hội tốt hay sao? Hay là Hứa bang chủ sợ y rồi?

Hứa Thiên Long bị chạm tự ái, liền sẵn giọng nói:

– Ai sợ y! Được, giáo chủ muốn làm gì thì làm, miễn là đừng để cho y chạy thoát thì thôi.

Từ Hỉ Phượng cả mừng nói:

– Tất nhiên rồi.

Đoạn nàng ta quay sang Mật Nhung, nói:

– Mật Nhung, hãy đem Liễu Tồn Trung vào phòng của ta.

Hứa Thiên Long vừa nghe Từ Hỉ Phượng bảo đem Liễu Tồn Trung vào phòng của nàng, trong lòng đã có ý hơi ghen tức, liền hỏi:

– Từ giáo chủ đem y vào trong hương phòng của giáo chủ làm gì?

Từ Hỉ Phượng đỏ mặt sẵn giọng nói:

– Đó là nơi dùng để phóng ngải của bốn giáo chủ. Đừng xen vào bốn việc giáo chủ làm gì.

Hứa Thiên Long đôi mắt đỏ ngầu quát lớn:

– Không được, bốn bang chủ phải giết y.

Nói rồi, y liền giơ cao thanh đại đao nhắm ngay đầu Liễu Tồn Trung chém bổ xuống.

Chỉ thấy Xuất động xà Ngao Nhĩ hét lớn một tiếng năm ngón tay xòe ra như năm cái móc câu, xoay nhẹ một vòng, chớp lấy cổ tay Hứa Thiên Long giật mạnh một cái.

Cái giật đó nặng có tới cả ngàn cân. Xuất động xà Ngao Nhĩ vốn là đệ nhất cao thủ hộ pháp của tổng đàn La Quỷ, tánh tình vốn hung hãn mà lòng dạ rất trung tín, xưa nay vẫn hết lòng phò trợ Từ Hỉ Phượng. Giờ đây thấy bọn Hứa Thiên Long không coi giáo chủ mình vào đâu, lão ta mới dùng dùng nổi giận.

Hứa Thiên Long lúc bất phòng thật không ngờ Ngao Nhĩ lại đột ngột ra tay dữ dằn như vậy. Trong lúc cấp bách y liền thuận thế xả luôn ngọn đao tới trước theo thức Hải để thôi châu vọi ép sức mạnh trên gan bàn tay Ngao Nhĩ nhanh như điện chớp.

Ngao. Nhĩ vọi thôi lui ba bước, chân phải khễ kiễng lên, đá thẳng vào ngọn đao của Hứa Thiên Long.

Hứa Thiên Long vọi vàng trở đao, chém luôn vào mắt cá chân Ngao Nhĩ.

Mấy chiêu thức này xảy ra trong chớp mắt thời gian nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy.

Vương Hữu xem qua tình hình, biết là không thể làm dữ được, liền vọi vàng kéo Hứa Thiên Long về, nháy mắt ra hiệu cho y cười nói:

– Ngao hộ pháp công phu dày dặn lắm, không hổ là đệ nhất cao thủ ở Miêu Cương. Thôi được, tới đây là đủ rồi, khỏi cần tỉ thí nữa.

Nghe Vương Hữu có ý nể sợ, Từ Hỉ Phượng cũng ngầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, bảo Ngao hộ pháp:

– Thôi hãy dừng tay.

Ngao Nhĩ vọi nhảy rạt về chỗ cũ, nhưng đôi mắt vẫn gườm gườm hung hãn, Vương Hữu chấp tay chào Từ Hỉ Phượng cười nói:

– Chúng tôi xin theo ý của Từ giáo chủ, để giáo chủ cứ tự nhiên thi hành ý định.

Từ Hỉ Phượng bảo Mật Nhung:

– Dem y đi!

Mật Nhung dạ lớn một tiếng vác Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn nhảy ra bên ngoài.

Từ Hỉ Phượng, Ngao Nhĩ cũng vội nổi gót theo sau.

Vương Hữu ra ngoài cửa thái độ rất cung kính. Hứa Thiên Long đợi bọn họ đi khuất rồi mới hỏi:

– Vương tiên sinh, tại sao tiên sinh lại ngăn cản không cho ta giết tên Ngao Nhĩ đó?

Vương Hữu đáp:

– Từ Hỉ Phượng hiện tại mưu đồ chưa rõ, làm sao chúng mình có thể tương tàn, tương sát? Nếu như Từ Hỉ Phượng mà không phóng ngải vào tên Liễu Tồn Trung thì chúng ta hỏi tội nàng sau cũng chưa muộn cơ mà.

Hứa Thiên Long nói:

– Chỉ sợ Từ Hỉ Phượng không chịu phóng ngải mà còn chữa thương cho tên Liễu Tồn Trung đó bình phục lại thì chẳng phải kế hoạch của chúng ta sẽ như nước lã ra sông hay sao?

Vương Hữu nói:

– Lão phu đã có chủ trương rồi! Cứ đợi xem sao đã, không có gì phải lo.

Giữa lúc mọi người đang chuyện trò với nhau, bỗng thấy Tôn Kha Ba mặt lạnh như tiền, vội vã đi tới, theo sau y là Cát Đạt Tố.

Tôn Kha Ba thấy Hứa Thiên Long, Vương Hữu và mười hai tên võ sĩ đều có mặt ở trong phòng, liền hỏi:

– Liễu Tồn Trung đâu rồi?

Hứa Thiên Long đáp:

– Đã bị ta bắt rồi.

Tôn Kha Ba nói:

– Ở đâu? Để lão phu giết y mới được.

Vương Hữu nói:

– Tên đó là do Hứa Thiên Long bắt được, tại sao lại để cho lão tiên bối giết?

Tôn Kha Ba hăm hăm nói:

– Lão phu nếu như không giết được y thì làm sao tiêu được mối cảm hận trong dạ.

Vương Hữu nói:

– Mối cảm gì mà dữ thế, có thể nào cho tại hạ biết được chăng?

Tôn Kha Ba nói:

– Cát nhi, người nói đi.

Cát Đạt Tố vòng tay thi lễ với hai người, rồi khẽ dạ nói:

– Tên Liễu Tồn Trung đó không ai mà độc ác hơn nữa. Cổ sư đệ của tiểu đệ xưa đã từng có lần cứu mạng cho y, thế mà y đã không đền ơn thì chớ còn thừa lúc Cổ sư đệ của tiểu bối bắt phòng, y đã ra tay tập kích giết luôn Cổ sư đệ, sau đó y lại còn nhẫn tâm giết cả Ô Lý và Khắc Tô hai người. Tới khi tiểu bối tới nơi thì họ đều đã bị tán mạng. Còn tên kia không dám gặp ngay mặt tiểu bối đã cao bay xa chạy từ lâu.

Tôn Kha Ba tức giận đến nghiến răng ken két hăm hực nói:

– Nết lão phu không giết được tên chó đó thì thế sẽ không làm người nữa. Hừ! Cổ nhi tuy đã phản bội sư môn nhưng cũng không thể vì thế mà để người ngoài giết hại được. Vương tiên sinh tên đó ở đâu rồi?

Hứa Thiên Long nghĩ tới việc Liễu Tồn Trung được Từ Hỉ Phượng đưa vào trong thư phòng nói là để phóng ngải gì đó, trong lòng từ lúc đó đến giờ có vẻ hăm hực không vui. Cho nên chỉ thấy y lạnh lùng nói:

– Lão tiên bối nếu như muốn đòi nợ tên Liễu Tồn Trung ấy, xin cứ tới thư phòng của Từ giáo chủ. Tên đó hiện giờ đang ở đó.

Tôn Kha Ba nói:

– Là thật, y ở trong phòng Từ giáo chủ làm gì?

Hứa Thiên Long cười nhạt đáp:

– Nàng ta là giáo chủ, ai có quyền can thiệp vào ?

Tôn Kha Ba nghiến răng nói:

– Lão phu chỉ cần báo thù cho đồ đệ, chứ bất kể cái gì là giáo chủ.

Nói rồi, lão ta liền quay sang Cát Đạt Tổ phát tay nói:

– Đi thôi

Hai người lập tức phóng mình chạy như tên bay.

Hứa Thiên Long nói:

– Vương tiên sinh, chúng ta cũng đi thử xem sao?

Vương Hữu cười ha hả nói:

– Đi làm gì? Chúng ta làm kẻ bàng quan coi họ tranh tài với nhau có phải là hơn không? Theo ý tại hạ Từ Hỉ Phượng hiện giờ tấm lòng trung với Kim chúa có lẽ cũng lung lay rồi. Như vậy chúng ta sớm muộn gì cũng phải hạ luôn y thị để đổi người khác, có lẽ sẽ thuận lợi hơn nhiều. Còn tên Tôn Kha Ba nữa, y là thứ người kiêu căng ngạo mạn chúng ta cũng không thể dung cho y. Cho nên kế sách hay nhất hiện thời là cứ phải đề từ từ xem sao đã.

Hứa Thiên Long nói:

– Làm sao tiên sinh biết được hai người họ sẽ phải động thủ với nhau?

Vương Hữu đáp:

– Rất dễ hiểu, tên Cát Đạt Tổ vừa rồi thực là hạng người cũng không kém phần hỗn xược. Tại hạ có nghe đồn rằng y đã nguyện sẽ trả thù cho bằng được trước cái chết của Cổ Đạt Lạt sư đệ y, nhưng xem ngoài mặt thì vậy chứ y cũng là một tên nhiều thủ đoạn trí trá! Không! Chính y mới là người điều động sắp đặt để giết hai người sư đệ của mình cũng chưa biết chừng. Nhất là y với Liễu Tồn Trung vốn có cái thù hỷ mất, bởi đó y mới lập mưu định vu oan giá họa cho tên kia. Giờ đây biết được Liễu Tồn Trung có mặt trong phòng Từ Hỉ Phượng thử hỏi làm sao y lại chịu bỏ qua cho được? Thế nào chắc cũng xúi bẩy sư phụ giết tên kia cho kỳ được mới thôi.

Hứa Thiên Long nói:

– Nếu như Từ Hỉ Phượng không muốn làm sút mẻ hòa khí giữa đôi bên, đem tên Liễu Tồn Trung giao cho Tôn Kha Ba xử trí thì sao?

Vương Hữu ha hả cười lớn nói:

– Không đâu, không thể nói chuyện đó được đâu. Hứa bang chủ không thấy vừa rồi tên Ngao hộ pháp làm gì ư? Y là cái tên gọi là thị

vệ trung thành nhất của Từ Hỉ Phượng, mà y đã quyết tâm không chịu để cho Tôn Kha Ba tung hoành làm mưa làm gió ở đây, thì cái trận quyết đấu này làm sao có thể tránh khỏi được.

Hứa Thiên Long nói:

– Tiên sinh nói rất phải.

Rồi y suy nghĩ lại nói tiếp:

– Vậy chúng ta phải giúp bên nào đây?

Vương Hữu nói:

– Nếu như Từ Hỉ Phượng bại thì chúng ta sẽ khoanh tay làm ngơ, còn như Tôn Kha Ba bị hại chúng ta cũng điềm nhiên tọa thị nốt.

Hứa Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

– Như thế là sao?

Vương Hữu đáp:

– Đó là cái thế gọi là cò ngao tranh nhau ngư ông đắc lợi. Nếu như Từ Hỉ Phượng mất mạng mà Tôn Kha Ba bị thương thì chúng ta không tốn sức mà kết liễu tính mạng của y luôn, vậy là nhất cử lưỡng tiện.

Hứa Thiên Long trù trù nói:

– Từ Hỉ Phượng hiện thời lòng đã như thế nào cũng chưa ai được rõ lắm. Vậy nếu như chúng ta để nàng chết, chẳng hóa ra làm mất một cánh tay đắc lực hay sao?

Vương Hữu cười ha hả nói:

– Ý của bang chủ phải chăng...

Hứa Thiên Long vội vàng đánh trống lảng nói:

– Không, không phải ý đó đâu.

Vương Hữu nói:

– Lão hủ vừa rồi đã thấy rõ hết cả rồi. Bang chủ đối với Từ Hỉ Phượng như thế nào... thì đó cũng là chuyện thường mà. Người tuổi trẻ nào mà chẳng phải thế.

Hứa Thiên Long đỏ mặt ấp úng:

– Tiên sinh... phỏng đoán như vậy... kể cũng đúng phần nào.

Vương Hữu cười ha hả nói:

– Cái gì mà bảo chỉ đúng phần nào, lão hủ cam đoan là lão hủ đoán thế là đúng cả trăm phần trăm chứ còn sao chạy vào đâu được nữa. Nếu không vậy lão hủ làm sao có thể trông coi được cả Cái Bang. Chẳng qua...

Hứa Thiên Long cướp lời:

– Chẳng qua làm sao? Có cách nào cứu được tính mạng của Từ Hỉ Phượng chẳng?

Vương Hữu đáp:

– Cách thì không phải là không có. Nếu như Liễu Tồn Trung chết rồi, Từ Hỉ Phượng mà có lòng quay về với Cái Bang chủ thì đó không thành vấn đề.

Hứa Thiên Long cả mừng nói:

– Dễ, rất dễ mà. Ta có thể đưa tên Liễu Tồn Trung đó vào chỗ chết.

Vương Hữu nói:

– Không được đâu, nếu như bang chủ giết tên Liễu Tồn Trung đi thì Từ Hỉ Phượng tất sẽ căm hận bang chủ. Lúc ấy cả đời bang chủ cũng chưa chắc được tới sợi tóc chân lông của nàng ta.

Hứa Thiên Long tỏ vẻ hoài nghi nói:

– Làm sao tiên sinh biết được Từ Hỉ Phượng đã phải lòng tên tiểu tử Liễu Tồn Trung đó?

Vương Hữu mỉm cười đáp:

– Đó là việc rất dễ hiểu, lão phu nếu như không nhận được ra một việc nhỏ nhặt đó thì làm sao có thể đứng vững được trong hàng ngũ Cái Bang. Được rồi, chỉ cần bang chủ cứ theo như kế hoạch của lão hủ mà làm thì Từ Hỉ Phượng may ra còn có thể hy vọng chiếm được

Hứa Thiên Long nói:

– Kế hoạch đó đại khái tiến hành như thế nào?

Vương Hữu đáp:

– Bước đầu tiên còn phải xem chuyện của Tôn Kha Ba và Từ Hỉ Phượng diễn tiến như thế nào mới có thể quyết định được Bây giờ thì bang chủ tạm thời cứ tới phòng của Từ Hỉ Phượng xem tình hình ra sao đã, nên nhớ là đừng để lộ hành tung mà hại cho đại sự đó.

Hứa Thiên Long hỏi:

– Đi ngay bây giờ ư?

Vương Hữu đáp:

– Không ngay bây giờ thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Hứa Thiên Long cả mừng phóng mình đi như bay biến.

Hãy nói Mật Nhung đem Liễu Tồn Trung về phòng Từ Hỉ Phượng đặt chàng ta xuống đất. Từ Hỉ Phượng theo vào bảo Ngao Nhĩ và Mật Nhung hai người rằng:

– Thôi các người ra đi, cứ để y đây cho ta. Nếu không cở chuyện gì thì đừng có vào quấy rầy nghe không.

Đợi cả hai rút lui ra rồi Từ Hỉ Phượng mới khẽ khép cửa phòng lại.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ hai mắt nhắm nghiền, hơi thở còn thoi thóp. Từ Hỉ Phượng ôm chàng dậy đặt lên giường ngủ, đoạn nàng ta nói áo liễu Tồn Trung ra coi thì thấy ở Song Quan huyết đằng sau lưng vết thương còn in rành rành, chứng tỏ huyết đạo đã bị thọ thương rất nặng.

Từ Hỉ Phượng thấy vậy trong lòng đau xót khôn tả. Nàng ta nhẹ nhàng ve vuốt trên lưng Liễu Tồn Trung hồi lâu sau đó mới ấn thẳng lên huyết Song Quan của chàng ngấm vận chân khí chuyển vào.

Chừng khoảng thời gian ngội một chén trà nóng, thì hơi thở của Liễu Tồn Trung mạnh hơn và mí mắt cũng từ từ chớp động.

Từ Hỉ Phượng nửa mừng nửa lo nghĩ bụng:

“Người này tính tình quật cường lắm. Chỉ sợ một lúc nữa tỉnh dậy, y sẽ trở mặt đánh bại ta để thoát thân, thì một sẽ là phiền phức lắm, không biết ăn nói làm sao với Hứa Thiên Long. Hai nữa hồng luôn cả tâm cơ mình nuôi dưỡng bấy lâu nay”.

Nàng ta yên lặng nghĩ đi nghĩ lại một hồi thở dài nói:

– Thôi, trăm sự cũng tại là oan gia, trước tiên bây giờ hãy cứ thuốc men cho người, sau đó để xem tình ý thế nào đã rồi mới có thể quyết định dứt khoát được.

Từ Hỉ Phượng nghĩ rồi liền nhảy xuống giường mở tủ lấy ra một cái lọ nhỏ không hiểu trong đó đựng gì mà không thấy có mùi và màu sắc. Nàng ta đưa cái lọ kỳ lạ đó lắc qua lắc lại trước mắt liễu Tồn

Trung.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung liền đó khẽ rung người lên mấy lượt rồi thiếp hẳn đi.

Từ Hỉ Phượng lấy làm vui mừng khẽ ấn ngọc chuông vào Phong Quan huyết của Liễu Tồn Trung tiếp tục chuyển vận chân khí.

Qua được nửa giờ đồng hồ sau có lẽ nàng đã mệt lắm, chỉ thấy trán Từ Hỉ Phượng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng dần dần nặng nhọc hơn! Thêm một lúc nữa nàng ta hình như không kiên trì được nữa phải ngồi bên cạnh Liễu Tồn Trung nghỉ mệt.

Một hồi lâu sau Liễu Tồn Trung từ từ nháy hàng mi rồi mở bừng mắt ra liền phát giác thấy mình đang nằm trên một chiếc giường mát lịm. Bên cạnh Từ Hỉ Phượng đang nằm ngả đầu sát vào chàng thở nhẹ nhàng, hương thơm ngát từ trong mái tóc của nàng ta không ngừng tỏa ra khiến chàng như ngây như ngất.

Chàng không khỏi kinh ngạc thầm đang định vùng dậy thì bỗng lại cảm thấy đầu óc như tê liệt nặng nề toàn thân mềm nhũn không còn chút hơi sức chẳng làm sao cựa quậy được. Thì ra đằng sau gáy chàng ở huyết Thiên Trù ban này đã bị Hứa Thiên Long bất ngờ đánh cho một chiêu thí mạng, mà Từ Hỉ Phượng vẫn chưa phát giác được, chỉ vận chân khí ở Song Quan huyết cho chàng thôi.

Vì vậy Liễu Tồn Trung đành chỉ thở dài nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Từ Hỉ Phượng vừa thấy Liễu Tồn Trung thức tỉnh liền luồn cánh tay ngọc vào qua đằng sau gáy chàng ôm sát lấy. Sau đó nàng áp má vào má chàng thủ thủ nói:

– Liễu Tồn Trung, đây là mệnh lệnh của chúa tể, xin chàng đừng oán trách thiếp.

Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung đang khép chặt đôi mắt không khỏi cười thầm, biết rằng Hỉ Phượng đã phóng ngải độc vào mình rồi. Chàng nghĩ bụng:

“Cũng may là Anh Tử mưu trí hơn người, đã cho ta ăn trọn con Hỏa độc long từ trước để chống lại ngải độc thâm nhập, bằng không phen này chắc phải nguy to rồi”.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung cũng không dám để lộ ra ngoài nét mặt bởi vì toàn thân chàng lúc bấy giờ như người kiệt sức không còn ý

hướng muốn phản kháng lại. Cho nên chàng đành phải tương kế tựu kế giả vờ như đã trúng phải Thục hồn cổ vậy.

Hỉ Phượng nằm ngả ngửa trên mình Liễu Tồn Trung thấy chàng ta mơ mơ màng màng lúc như tỉnh lúc như say thì không khỏi động lòng ham muốn, dịu dàng nói:

– Liễu Tồn Trung, đây hoàn toàn là mệnh lệnh của chúa tể. Thiếp là vợ của chàng còn chàng là chồng của thiếp. Hai chúng ta sẽ là vợ chồng với nhau suốt đời chàng nhé!

Trong phòng lúc bấy giờ mặc dầu chỉ còn Từ Hỉ Phượng và Liễu Tồn Trung hai người, nhất là lại ở trong cảnh vắng vẻ yên tĩnh, không sợ ai quấy rầy nghe lỏm nhưng Hỉ Phượng trong lòng hơi hổ thẹn ái ngại, thực là khó xử trước cái mệnh lệnh mà nàng đã ra cho bọn thuộc hạ.

Nhưng dù thế nào mặc lòng cái cảnh tượng trước mắt vẫn là cảnh cảm động hơn cả. Từ Hỉ Phượng không sao nén được cơn xao động đang bộc phát mãnh liệt trong tâm can. Nàng khẽ đưa bàn tay ngọc dịu dàng mơn mớn vuốt ve trên má Liễu Tồn Trung rồi ôm ghì lấy chàng.

Nếu như lúc đó có người bắt gặp cảnh tượng ấy ắt phải cho rằng Liễu Tồn Trung phải có phúc lắm mới được hưởng cái diễm phúc bất ngờ ấy.

Thực ra Từ Hỉ Phượng cũng chẳng là hạng thiếu phụ dâm dật nhưng vì từ khi đảm nhận chức vị giáo chủ của La Quỷ, công việc bận rộn ngày đêm nên trong lòng không khỏi thấy cô đơn đáng tiếc.

Thế rồi trong lúc tình cờ nàng ta bỗng bắt gặp một thanh niên giang hồ hào hoa phong nhã như Liễu Tồn Trung, trong lòng bất giác nổi sóng ba đào không làm sao dằn nén được. Đêm đêm từ dạo đó không lúc nào đi ngủ nàng ta không tưởng tới hình bóng kiều hùng anh tuấn của Liễu Tồn Trung lãng vãng bên mình.

Thấy Liễu Tồn Trung lúc đó vẫn nằm thả hồn phiêu phiêu, Từ Hỉ Phượng liền ôm choàng lấy vai rắn chắc của chàng khẽ lay mấy cái nói:

– Đây là mệnh lệnh của chúa tể, Liễu Tồn Trung, chàng nên phục tùng thiếp đi.

Liễu Tồn Trung nghe vậy bất giác bấm bụng cười thầm nhưng chàng vẫn giả bộ nhắm nghiền đôi mắt:

– Người là ai?

Hỉ Phượng cười khúc khích nói:

– Ta là chúa tể Từ Hỉ Phượng đây. Chàng đã nghe rõ chưa?

Liễu Tồn Trung lim dim đôi mắt khẽ mỉm cười nhủ thầm trong bụng.

“Người là thứ đồ yêu tinh chứ chúa tể quái gì?”

Tuy nhiên ngoài miệng vẫn đáp:

– Nghe thấy rồi.

Đồng thời chàng đã cảm thấy phảng phất mái tóc bông bênh của Từ Hỉ Phượng bắt đầu gợn gợn trên má mình. Một mùi hương thơm như lan như xạ nhẹ nhàng tỏa ra, rồi hơi thở của Hỉ Phượng đã bắt đầu thấy gấp rút bờ môi thơm ngọt của nàng ta mơn man trên má bên phải chàng.

Liễu Tồn Trung không khỏi thấy lòng xao xuyến rung động, vội vàng trấn tĩnh tâm thần cố xua đuổi những ý nghĩ mờ ám.

Lúc gần đây nội công của Liễu Tồn Trung đã tinh tiến hơn xưa gấp bội cho nên chàng mới vừa định tâm thì những cảm giác trần tục ô trọc nhất thời đều tiêu tan như mây, phó mặc cho Hỉ Phượng có vẻ khiêu gợi cách nào chàng vẫn thản nhiên như không hề hay biết.

Đồng thời một mặt khác Liễu Tồn Trung vận Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp với ý đồ phá giải Ngọc Trầm huyết bị khắc chế.

Hỉ Phượng dịu dàng nhoẻn miệng cười hỏi:

– Chàng nghe thấy gì hãy thử nói đi coi?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Người là chúa tể phái không?

Hỉ Phượng lại hỏi:

– Còn gì nữa? Chàng thử nói xem.

Liễu Tồn Trung mường thầm:

“Con khỉ gì cái thứ hồ ly người, chỉ hỏi lời thôi”.

Tuy vậy chàng vẫn phải cố dần lòng đáp:

– Người là... vợ của ta... có đúng không?

Hỉ Phượng trong lòng vui khôn tả càng ép sát người vào lòng Liễu Tồn Trung thêm. Đồng thời nàng vừa cười vừa hỏi:

– Còn chàng, chàng là gì của thiếp?

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Ta là kẻ thù của người chứ còn gì nữa.”

Nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

– Ta là... ta là... chồng của người...

Hỉ Phượng vừa mừng vừa hổ thẹn khôn tả, khẽ vuốt ve chiếc lưng rắn chắc của chàng không sao nén được dục tình.

Kể từ khi người chồng Hỉ Phượng bị bọn gian quan ám hại, Hỉ Phượng vẫn giữ một lòng chung thủy với chồng. Tấm thân ngà ngọc vẫn chưa một lần hoen ố.

Cho tới khi ra tới Miêu Cương làm giáo chủ của La Quỷ giáo mặc dù xuân, hạ, thu, đông bốn mùa lạnh lẽ trôi qua trong những đêm cô phòng tịch mịch, nàng ta cũng không tránh khỏi những cảm giác khát khao. Nhưng những bọn La Quỷ đen đui gớm ghiếc kia làm gì có tên nào đáng để lọt vào mắt xanh của nàng.

Giờ đây người đang nằm mê man bên cạnh nàng chính là người mà Hỉ Phượng vẫn hằng đêm mơ tưởng.

Liễu Tồn Trung với thân hình quả là một thanh niên vừa mới lớn còn đầy nam tính đã gợi lên trong biển lòng cô quạnh của Hỉ Phượng những hình ảnh đẹp đẽ và sung sướng nhất mà từ khi chồng qua đời, nàng chưa hề được hưởng thụ một lần thứ hai.

Như thế thử hỏi làm sao Hỉ Phượng có thể dồn ép cơn nửa dục đang bốc cháy ngàn ngút trong nội tâm mình cho được?

Đang lúc Hỉ Phượng như ngây như ngất, bỗng nàng ta nghe thấy có tiếng chân người vọng tới mỗi lúc một gần.

Tiếp theo đó có tiếng của thủ tịch hộ pháp Ngao Nhĩ từ bên ngoài hỏi vọng ra:

– Tôn Kha Ba tiên bối có việc gì vậy?

Tiếng Tôn Kha Ba đáp:

– Xin hỏi Ngao hộ pháp, Thánh giáo chủ có trong này không?

Có tiếng Mật Nhung đáp:

– Thánh giáo chủ đang ở trong phòng phóng độc cho tên Liễu Tồn Trung. Tiền bối định tìm thánh giáo chủ có chuyện gì?

Cát Đạt Tố vội vàng hỏi:

– Có phải tên Liễu Tồn Trung mới bị thương đó không?

Mật Nhung đáp:

– Chính phải.

Bỗng lại nghe tiếng Ngao Nhĩ cất giọng quát:

– Xin hai vị dừng bước, thánh giáo chủ đang phóng độc cho tên Liễu Tồn Trung, thì không ai có thể tùy tiện vào bên trong được.

Tôn Kha Ba hừ một tiếng nói:

– Lão phu cũng vì tên Liễu Tồn Trung đó mà tới đây biết điều các người hãy tránh sang bên mau.

Tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng cuồng phong cuốn lên dữ dội.

Liễu Tồn Trung ở trong phòng nghe rất rõ biết rằng mấy người kia đã bắt đầu xung đột với nhau ở bên ngoài. Nhất là trong lúc Thiên Trụ huyết của chàng chưa thể phá giải ngay được, trong lòng chàng không khỏi sốt ruột.

Từ Hỉ Phượng tung mình nhảy xuống đất quát lớn:

– Ngao hộ pháp không được lỗ măng, hãy để Tôn tiên bối vào trong này.

Chỉ thấy cửa phòng vang lên một tiếng khô khan rồi bật tung ra, Tôn Kha Ba và Cát Đạt Tố xông luôn vào.

Ngao Nhĩ, Mạc Nhung sợ xảy ra bất trắc, cho nên hai người đều đứng ngoài bên cửa canh chừng.

Tôn Kha Ba thấy Liễu Tồn Trung nằm sóng soài trên giường hai mắt nhắm nghiền thì trong lòng sát cơ đã nổi dậy, định đánh cho chàng một chương chết ngay tại chỗ. Nhưng lúc bấy giờ lão ngại có Từ Hỉ Phượng đứng ngăn trước mặt nên không tiện lộng hành.

Từ Hỉ Phượng gượng cười nói:

– Tôn Kha Ba tiên bối tới đây có việc gì vậy?

Tôn Kha Ba vòng tay đáp:

– Lão phu xin thỉnh cầu Từ giáo chủ một việc, không hiểu giáo chủ có bằng lòng chấp thuận cho hay không?

Hỉ Phượng ban nãy đã nghe Tôn Kha Ba nói ở bên ngoài cửa là y tới đây là vì Liễu Tồn Trung. Giờ đây đã có Ngao hộ pháp và Mật Nhung đang gờm gờm đứng canh chừng ngoài cửa thì trong lòng cũng yên tâm phần nào, nàng liền ung dung nói:

– Bốn tọa từ trước tới giờ vẫn ra công phò giúp Kim hoàng đế. Nếu việc của tiền bối mà xét thấy có ích cho đại cuộc, thì đâu thể bốn tọa lại dám từ nan.

Tôn Kha Ba nghe xong cười nói:

– Việc này lão phu thỉnh cầu Từ giáo chủ chắc cũng không khó lắm. Lão phu chỉ muốn xin giao tên Liễu Tồn Trung kia cho lão phu xử lý, không hiểu có được không?

Từ Hỉ Phượng đáp:

– Bốn tọa không hiểu tiền bối như vậy là có dụng ý gì?

Tôn Kha Ba nói:

– Lão phu và tên Liễu Tồn Trung này vốn có mối hận sát đồ, thề phải chính tay lão phu báo thù rửa hận.

Cát Đạt Tố lúc đó đưa tay chỉ vào mắt trái của mình xen lời:

– Từ giáo chủ! Giáo chủ không thấy mắt trái của tại hạ đây sao, tất cả cũng do tên này rắp tâm hãm hại mà ra đấy. Ngay cả chuyện lần trước Từ giáo chủ trúng độc cũng là một kiệt tác của y làm ra.

Hỉ Phượng nói: .

– Nhưng những việc đó đã trở thành quá khứ rồi, bốn tọa coi như xong từ lâu.

Tôn Kha Ba cười nhạt nói:

– Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được, lão phu trước tiên sẽ phải hủy hoại con mắt trái của y, sau đó mới lấy luôn cái mạng chó của y nốt rồi thì mối hận trong tâm này mới mong hả được.

Hỉ Phượng cười nói: .

– Tại sao tiền bối hung dữ thế, chúng ta đều là người nhà cả mà.

Tôn Kha Ba cả giận nói:

– Ai dám bảo y là người nhà? Y là kẻ thù số một của Đông Doanh, làm sao có thể coi y như người nhà được ?

Hỉ Phượng nói:

– Đó là việc xưa kia chứ hiện tại y đã tận tâm tận lực theo phò đại Kim hoàng đế dưới sự chỉ huy dẫn dắt của bốn tọa thì không phải là người nhà cả hay sao?

Tôn Kha Ba giậm chân nói:

– Từ giáo chủ lầm rồi. Tên này mưu mô xảo quyệt lắm, hiện tại y đang lâm vào thế bí, cho nên mới vờ vĩnh để hầu mong qua mắt của giáo chủ đó mà thôi.

Từ Hỉ Phượng nói:

– Y đã hít Thực hồn cổ của bốn tọa làm cho lu cả tâm trí rồi, nên bốn tọa muốn sai bảo ra sao y cũng làm theo hết thì làm sao có chuyện giả vờ giả vịt được.

Tôn Kha Ba tỏ vẻ nóng nảy nói:

– Một tên Liễu Tồn Trung này có gì là đáng kể, lão phu thề phải giết y cho bằng được. Vậy tốt hơn xin giáo chủ hãy tránh ra, đừng để mất niềm hòa khí giữa chúng ta thì khó coi lắm.

Từ Hỉ Phượng nháy mắt ra hiệu cho Ngao Nhĩ. Tiếp đó Ngao Nhĩ với Mật Nhung không ai bảo ai đồng thét lớn một tiếng nhảy luôn vào trong phòng.

Từ Hỉ Phượng vội vàng thối lui đến bên thành giường che chở cho Liễu Tồn Trung để Ngao Nhĩ, Mật Nhung chống cự với thầy trò Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba cười nhạt đáp:

– Ngao hộ pháp dám đối địch với lão phu ư ?

Ngao Nhĩ trầm giọng đáp:

– Ta là hộ pháp của bốn giáo thì bất luận với lý do gì ta cũng phải bảo hộ giáo chủ là trên hết, đừng có nói thừa.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói:

– Lão phu tung hoành trên thiên hạ mốc đầu rồi mà còn chưa từng nghe thấy kẻ nào dám vô lễ với lão phu như thế. Ngao Nhĩ chắc người phải tự hào là có bản lĩnh lắm? Ít gì cũng vào hạng đệ nhất cao thủ

trong La Quỷ giáo như vậy. Hãy thử coi?

Ngao Nhĩ gật đầu cười nhạt nói:

– Được lắm! Xin mời !

Nói đoạn lão ta liền nhảy lui về phía sau hơn trượng thử thế.

Gian phòng của Từ Hỉ Phượng vốn rất rộng, có thể nói tuy là gian phòng, nhưng bốn bề đều trang hoàng chẳng khác gì cung vàng điện ngọc.

Tôn Kha Ba cười khẩy nói:

– Ngao Nhĩ cứ việc xuất chiêu đi, khỏi cần khách khí.

Ngao Nhĩ đáp:

– Được! Được!

Dứt lời bỗng lão ta nhún vọt mình lên không nhanh như sao xẹt, quét luôn vào chính giữa Tôn Kha Ba hai cước, nghe vù vù hơi gió, khí thế vô cùng ác hiểm.

Tôn Kha Ba cũng không chút chần chờ, liền xuất chiêu hàm chứa mấy chục năm công lực phạt ngang hai thức.

Nhưng Ngao Nhĩ sử dụng đôi chân cũng linh hoạt dị thường. Nhác thấy Tôn Kha Ba xuất chiêu chống đỡ, y lập tức mượn thế, ở trên uốn lặt lưng lại, như cánh cung nhảy luôn ra phía sau Tôn Kha Ba, hữu chưởng tức thì thọc thẳng vào huyết Yển sào của địch thủ.

Ở một bên Mật Nhung và Cát Đạt Tố cũng bắt đầu động thủ. Cát Đạt Tố vốn đã được Tôn Kha Ba đích thân truyền thọ cho môn Vu Viên công, chỉ thua có đôi chút hỏa hầu mà thôi.

Lúc bấy giờ thân hình y bay đi vun vút như một con vượn trắng, vờn ngang lướt dọc cực kỳ nhậm lẹ.

Mật Nhung cũng cẩn thận đối phó tiến lại từng bước một không dám sơ ý chút nào.

Tôn Kha Ba và Ngao Nhĩ chỉ trong chớp mắt đã quần thảo với nhau trên mười chiêu mà chưa ai chiếm được thượng phong. Thấy tình hình cứ đôi co như vậy lão không khỏi sốt ruột quát hỏi:

– Ngao Nhĩ, danh hiệu đệ nhất cao thủ Miêu Cương của ngươi kể cũng không phải là hư truyền, nhưng hãy coi chừng lão phu bắt đầu Vu Viên công đây. Với môn công phu sở trường này mà lão phu không

thắng nổi người thì lão phu sẽ xin thề trở về Thanh Hải ngay, không bao giờ trở lại Trung Nguyên nữa.

Ngao Nhĩ trầm giọng nói:

– Môn công phu gì người cứ việc thi thố đi. Lão phu đang chờ đây.

Tôn Kha Ba cười nhạt một tiếng. Bỗng thấy thân hình lão vọt về một quãng xa hai mắt trợn nhìn Ngao Nhĩ, đoạn lão ta uốn lưng, mười ngón tay chìa thẳng ra như những lưỡi mác trông vô cùng ghê rợn.

Từ Hỉ Phượng lúc bấy giờ đứng bên cạnh Liễu Tôn Trung đề phòng tập kích. Thấy Tôn Kha Ba đã giở đến môn công phu tuyệt học của mình, trong lòng nàng ta không khỏi lo sợ liền bảo Ngao Nhĩ:

– Hãy cẩn thận, đối phương sắp dùng âm hàn chưởng đấy.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói:

– Đúng vậy. Từ giáo chủ quả không hổ thẹn là biết nhiều hiểu rộng. Lão phu có thể nói là môn âm hàn chưởng này chưa hề thi thố với ai khi chưa phải lúc cần, giờ đây đành xin phải thất lễ.

Ngao Nhĩ nghe thánh giáo chủ lên tiếng cảnh giác liền vội đáp:

– Thuộc hạ xin lãnh lời chỉ giáo của giáo chủ.

Đoạn lão quay lại Tôn Kha Ba nói:

– Tôn Kha Ba tiên bối, âm hàn chưởng các người đâu hãy giở hết ra đi.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói:

– Người là một trung hán tử nhưng đáng tiếc thay bụng dạ còn thơ ngây lắm, không hiểu thế nào là thời vụ cả. Thương thay! Thương thay!

Đoạn lão ta liền đưa tả chưởng ngang ngực năm ngón tay xò ra như kiếm nhắm ngay huyết Tích kiều của đối phương khí thế vô cùng dữ dội.

Chỉ thấy sau đó không đầy một tích tắc năm ngón tay của lão ta đã chuyển sang màu xanh mét càng lúc lại càng thêm nhạt, rồi thành linh lão ta chợt rú lên một tiếng thật lớn như hổ rống, năm ngón tay bỗng nhiên quặp lại như những vuốt ưng nhắm thẳng về phía Ngao Nhĩ chụp tới. Thế chụp của lão ta mơ hồ như có hơi hàn khí lạnh buốt thấu xương.

Ngao Nhĩ không dám đưa chưởng chống đỡ, vội vàng lách bên phải

tránh thoát đồng thời tả chưởng xĩa thẳng vào Thái dương huyết Tôn Kha Ba.

Chưởng thế của Ngao Nhĩ đánh ra vừa nhanh lại vừa mạnh có sức dờn cả non núi trong khoảnh khắc.

Không ngờ Tôn Kha Ba bản lĩnh cũng kỳ tuyệt khác thường, thế công đầu vừa huyệt năm ngón tay bên tả chưởng của lão không chút chậm trễ đánh tuôn ra.

Ngao Nhĩ mình chợt dạ, vội vàng tung mình thối lui gần trượng. Không bỏ lỡ cơ hội Tôn Kha Ba liên nhanh như cắt đuổi theo, chiếm thế thượng phong.

Thanh Hải vu viên công vốn sở trường ở chỗ lấy nhanh nhẹn biến hóa quỷ dị làm căn bản, cho nên vừa thấy đối phương lùi lại né tránh, với kinh nghiệm hơn mười năm ngang dọc giang hồ, Tôn Kha Ba đâu có chịu bỏ qua liền tung luôn một loạt hơn mười chiêu nửa đòn ép Ngao Nhĩ không còn thế phản công chỉ còn nước cuống cuống né tránh.

Ở bên kia Cát Đạt Tố với Mật Nhung vẫn cầm cự nhau ngang ngửa không ai chịu thua cả. Hai bên đều ghè nhau từng thế một.

Bỗng Ngao Nhĩ thét lớn một tiếng như sấm động rồi đột ngột thân hình lão đảo, tay ôm lấy nách phải có vẻ như bị trọng thương.

Mật Nhung bị tiếng kêu của Ngao Nhĩ thế thức chậm hẳn lại, tâm thần bất định liền bị Tôn Kha Ba đánh trúng luôn một chưởng âm hàn liền ngã lăn ra đất

Sự việc trên biến hóa mau lẹ gần như bất ngờ khiến Từ Hỉ Phượng cũng không kịp nhìn rõ làm sao Ngao Nhĩ lại thọ thương ngã lăn ra đất như vậy.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba cười lên sảng sặc bước từng bước một tiến tới, đồng thời tả chưởng của lão ta xòe ra như nan quạt giờ cao lên nói:

– Từ giáo chủ, lão phu nề giáo chủ vẫn một mực không chịu uống rượu mừng lại cứ thích uống rượu phạt. Trong thiên hạ này nào có phải thiếu gì những mỹ nam tử đâu ?

Từ Hi Phượng quát lớn:

– Câm mồm? Bỏ tọa cấm lão không được tiến thêm bước nữa.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói:

– Từ giáo chủ, mệnh lệnh của giáo chủ hãy để dùng cho chúng giáo đồ La Quỷ giáo thì đúng hơn. Còn lão phu đường đường là một hào kiệt ở Thanh Hải sao giáo chủ có thể dùng ngôn ngữ ấy được. Biết điều thì hãy trao Liễu Tồn Trung cho lão phu thì còn mong được tiếng cảm ơn đàng hoàng tử tế.

Tôn Kha Ba miệng nói nhưng chân vẫn không ngừng bước tới.

Từ Hỉ Phượng liền rút luôn đôi liễu song đao dưới giường ra, đứng dựa vào thành giường che chở cho Liễu Tồn Trung, một mặt thét lớn:

– Đứng yên ! Bớ bay đâu, cứu giá, cứu giá.

Tôn Kha Ba cười khẩy nói:

– Từ giáo chủ đừng làm ồn ào chứ. Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, giáo chúng của giáo chủ giờ đây đã khác hẳn rồi. Họ đều đã bị Lục thiêm thờ Bàng Quân quản chế, ngôi vị của giáo chủ kể như là cũng mất luôn rồi. Hi hi, lão phu lần cuối cùng xin giáo chủ muốn bảo toàn tính mạng thì hãy giao ngay tên Liễu Tồn Trung ra, bằng không thì cnó trách.

Bấy giờ Liễu Tồn Trung đang ngâm vận Thiên Nhân kinh giải tới chỗ quan trọng nên không dám để phân tán chân khí. Nhưng nghe câu chuyện tới đây, chàng biết Bàng Quân đã phản lại Từ Hỉ Phượng gây nên cục diện đáng ngại như bây giờ, nhất định là Từ Hỉ Phượng quyết không thể là địch thủ của Tôn Kha Ba, nếu kinh chống lại thế nào cũng mất mạng, cho nên trong lòng không khỏi ngấm ngấm cảm kích đối với nàng.

Liễu Tồn Trung buồn bã nói:

– Từ giáo chủ đừng để ý tại hạ làm gì nữa, giáo chủ hãy đi đi.

Từ Hỉ Phượng nghe Liễu Tồn Trung nói như vậy trong lòng cũng thấy phẫn chấn vô cùng, liễu tươi cười nói:

– Liễu đại hiệp, tiện thiếp là kẻ ở trong tà giáo nhưng cũng không hổ là hạng tham sinh úy tử. Đối với danh vị giáo chủ, tiện thiếp vốn thật không màng. Vì vậy có thể nào đi chẳng nữa tiện thiếp cũng quyết không rời đại hiệp nửa bước, có chết chúng ta cũng cùng chết chung một chỗ.

Liễu Tồn Trung thở dài một tiếng nói:

– Tại sao Từ giáo chủ lại xử tốt với tại hạ quá như vậy?

Hỉ Phượng khẽ đáp:

– Liễu đại hiệp, đại hiệp không phải là chồng của thiếp rồi sao, thì tiện thiếp... tiện thiếp có chết cũng xin được chết một lần, chôn chung một mồ với đại hiệp cho tròn đạo nghĩa.

Liễu Tồn Trung nghe nói không khỏi lấy làm áy náy, trầm ngâm một chút rồi thở dài nói:

– Từ giáo chủ, tại hạ đã lừa gạt Từ giáo chủ !

Từ Hỉ Phượng cau mày:

– Sao? Đại hiệp gạt thiếp ư ? Đại hiệp đã trúng phải Thực hồn cổ của thiếp, đại hiệp làm sao có thể gạt thiếp được?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Trong người tại hạ vốn có phản ứng kháng độc thì Thực hồn cổ của giáo chủ làm sao có thể đánh mê được tại hạ.

Liễu Tồn Trung tuy nói vậy, nhưng đầu óc lúc bấy giờ cũng bắt đầu choáng váng khó chịu. Nhưng hơn ai hết, chàng biết rằng nếu không nói như vậy, thì Từ Hỉ Phượng chắc không khi nào rời khỏi mình, mà nếu cứ để vậy, thì tình hình sẽ càng thêm nguy ngập, chứ chẳng còn ích gì.

Quả nhiên Từ Hỉ Phượng vừa nghe Liễu Tồn Trung nói là đã gạt nàng, bất giác không cầm lòng được liền òa lên khóc nức nở, trợn mắt chỉ vào mặt chàng hậm hực nói:

– Ngươi... ngươi... thực là kẻ sở khanh lòng lang dạ thú!

Nói đoạn Hỉ Phượng liền chẳng nói chẳng rằng tung mình phóng ra ngoài cửa sổ đi luôn.

Tôn Kha Ba cười khanh khách nói:

– Từ Hỉ Phượng ! Ha ha, dù ngươi có cơ trí đến đâu cũng không bằng được lão phu này. Lão phu có sai chạy bao giờ, tên tiểu tử này chẳng phải là hạng tốt lành gì mà.

Lúc bấy giờ Tôn Kha Ba đã dừng cách giường không đầy một trượng nhưng lão ta vẫn không dám mạo hiểm tiến tới, bởi vì lão ta vốn biết Liễu Tồn Trung không phải là ruột tay mơ, mà ít ra đối phương cũng phải là một tay siêu phàm. Cứ ngay như ngày nọ khi trúng phải âm hàn chưởng bị ném xuống hàn đầm thế mà cũng hạ y

không nổi, thì đủ biết rồi. Do đó giờ đây tuy biết có Liễu Tồn Trung đã thọ thương, huyết đạo lại bị điểm nhưng lão ta vẫn còn e ngại vô cùng không dám bén mảng tới gần.

Tôn Kha Ba đứng yên như núi nhìn Liễu Tồn Trung bất động. Lão thấy đối phương nhắm chặt hai mắt vẻ mặt thật bình thản như không, thật sự là khó hiểu.

Cát Đạt Tố thấy vậy không sao nhịn nổi liền tung mình tới. Ngay lúc đó Tôn Kha Ba vội quát lớn:

– Cát nhi không được lỗ mãng.

Cát Đạt Tố hậm hực đáp:

– Sư phụ còn ngại gì nữa, tiểu tử này đã bị điểm huyết không nhúc nhích nổi mà sợ y cái nổi gì?

Tôn Kha Ba đáp:

– Sư phụ xưa nay chưa hề biết hãi sợ một ai, tuy nhiên cũng không bao giờ đánh mà không dám chắc được phần thắng. Tên này trấn tĩnh như vậy, e nó đến nước liều xả thân thí mạng thì phiền phức lắm.

Liễu Tồn Trung nghe nói buồn cười thâm, lên tiếng:

– Không đâu ! Không đâu! Huyết đạo của tại hạ đã bị điểm, lúc này nhúc nhích cũng chẳng nổi thì xả thân thí mạng nổi gì. Xin tiên bối mau tới đây thành toàn ngay cho tại hạ nhờ.

Thực ra bây giờ Liễu Tồn Trung vô cùng nóng ruột. Chàng đã mấy phen dùng Thiên Nhân kinh giải xung kích Thiên trụ huyết nhưng không hề thấy có điểm gì lạ cả, trong lòng hoài nghi khôn tả không ngờ trên thiên hạ này lại có thủ pháp đả huyết thần kỳ đến thế

Liễu Tồn Trung có biết đâu Hứa Thiên Long tập kích chàng chính là thức thứ ba Hành Quân thi vũ trong Bối điệp kinh. Tại sao Hứa Thiên Long lại có thể hiểu Bối điệp kinh, sau đây chúng tôi sẽ tường thuật. Bây giờ xin tạm lại chưa đề cập đến vội.

Hãy nói Tôn Kha Ba nghe trong câu nói của Liễu Tồn Trung dường như có ý dẫn dụ mình lọt bẫy, lão càng không dám vọng động trong lòng do dự không dám quyết định ra sao cho phải.

Cát Đạt Tố thấy vậy bực bội nói:

– Sư phụ, huyết đạo của tên này đã bị phong bế. Chúng ta đừng để

bị mắc hờn hấn.

Tôn Kha Ba nói:

– Cát nhi, con không biết đâu. Binh pháp có câu rằng: Hư là thực, thực là hư, tên này chính đang dùng kế hư hư thực thực, dụ sư phụ vào tròng; Nếu như chúng ta đường đột xông vào, bấy giờ không môn bại lộ, hấn sẽ thừa cơ tập kích, thì có hối cũng đã muộn.

Cát Đạt Tố nói:

– Nếu vậy hai thầy trò chúng ta một trên một dưới thử thách một phen xem sao?

Tôn Kha Ba ngẫm nghĩ giây lát gật đầu đáp:

– Được ! Cát nhi, con tấn công y từ đầu gối trở xuống còn sư phụ tấn công phía trên hấn!

Cát Đạt Tố cả mừng nói:

– Đồ đệ xin tuân lệnh?

Liễu Tồn Trung kêu khổ thầm nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ mạng ta lại tận ở chốn này?”.

Bây giờ huyết đạo của chàng đã hơi có chút hiện tượng đả thông được, nhưng khoảng cách ấy cho đến lúc hoạt động vẫn còn xa. Chàng vẫn nằm cứng ngắc trên giường không sao cử động được.

Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tố hai người đang định xông tới một trên một dưới giáp kích Liễu Tồn Trung. Chợt có tiếng cười hí hí ngoài song cửa, có tiếng vọng vào tiếp theo đó liền thấy một cái đầu láng bóng với một mặt toe toét như tiểu Phật thò đầu vào cười hí hí nói:

– Khoan đã, khoan đã. Cái cuộc lý thú này làm sao thiếu phần tửu gia cho được.

Tôn Kha Ba vừa thấy người nọ trống ngực đã đập thành thịch. Té ra cái đầu trọc láng kia không phải ai xa lạ mà chính là Túy hòa thượng, táng nhân gác lầu chuông ở Lãn Đà tự Trường Bạch sơn.

Tôn Kha Ba thấy đối phương là một trong số nhân vật được liệt danh Vũ Trụ Ngũ Kỳ liền nghĩ bụng:

“Tiểu tử Liễu Tồn Trung quỷ kế đa đoan, cho đồng bọn mai phục sẵn sàng. Suýt tí nữa không cẩn thận mình đã trúng phải kế nó.

Túy hòa thượng ti hí hai mắt, nhảy vào trong phòng cười khi nói:

– A Di Đà Phật! Nếu hai tên đầu bò đầu bấu người muốn tranh giành con dê béo này của tửu gia, thì là điều bất công lắm !

Cát Đạt Tố chưa gặp qua Túy hòa thượng lần nào, liền quát hỏi:

– Hòa thượng kia! Người là ai?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Tửu gia là hòa thượng mà hòa thượng cũng là tửu gia! Còn tên tuổi là chi thì tửu gia cũng quên bẵng mất rồi. Tên đầu bò đầu bấu người có rượu ngon thịt béo gì thì dọn ra cho mỗ đánh chén một bữa với.

Tôn Kha Ba sợ Cát Đạt Tố lỗ mãng, làm hồng đại sự vội trầm giọng quát bảo:

– Túy hòa thượng, người không giữ lâu chuông ở Lãn Đà tự lại chạy tới đây phá rối là vì lẽ gì?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Cái lâu chuông khỉ gió ấy làm gì có rượu ngon thịt béo, thì tửu gia làm sao có cái đó cho đặt?

Liễu Tồn Trung nghe thấy âm thanh của Túy hòa thượng tinh thần liền phấn chấn, mở bừng mắt ra ngược nhìn Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng cười nói:

– Thế nào? Hòa thượng tửu gia ca ca tính cũng linh nghiệm lắm.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

– Hòa thượng ca ca tính thế nào?

Túy hòa thượng đáp:

– Hòa thượng tửu gia ca ca uống sạch rượu ở dưới Bản kiều mà không thấy tiểu tử người trở về, liền giơ tay lên bấm độn, biết tiểu tử người gặp chuyện không lành mang khổ vào thân chắc! Không ngờ tiểu tử người lại sung sướng nằm ngủ ở trên chăn êm nệm ấm như thế này, kể cũng lý thú thực!

Liễu Tồn Trung nói:

– Tiểu đệ bị người ám toán, huyết đạo bị phong bế không thể cử động được.

Túy hòa thượng gật gù nói:

– Không sao! Không sao, để tửu gia đưa tiểu tử về cũng được.

Dứt lời ông ta giơ cánh tay ra kẹp lấy Liễu Tồn Trung.

Tôn Kha Ba thấy Túy hòa thượng chỉ còn hoạt động được một bên tay liền quát bảo:

– Cát nhi động thủ đi?

Lão vung chưởng lên bấy giờ đã biến thành màu lam sậm chớp thẳng tới đầu Liễu Tồn Trung. Đợi Túy hòa thượng nghiêng người tránh né, tả chưởng đồng thời chớp vào ngang hông ông ta kinh phong vèo vèo thực là lợi hại.

Túy hòa thượng phát tay áo rộng vừa lách khỏi thế công bên tả dực của Tôn Kha Ba chợt thấy sau gáy có gió động, vội nhảy ngang sang bên nhẹ nhàng lướt ra ngoài xa hơn trượng, hạ chân xuống không một tiếng động.

Thì ra Cát Đạt Tố vừa tấn công lên ở phía sau lưng hòa thượng.

Túy hòa thượng một bên tay phải ôm Liễu Tồn Trung hoạt động rất bất tiện, tức thì bị hai thầy trò Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tố vây chặt. Ông ta la lớn:

– Hai tên đầu bò, đầu bấu này kể cũng lợi hại đấy ! Tửu gia này phải cẩn thận lắm mới được, kéo lôi thôi to.

Nói rồi ông ta phóng mình nhảy vèo lên cửa sổ kêu gọi:

– Anh Tử cô nương lại đây? Tửu gia giao Liễu Tồn Trung cho, cẩn thận tiếp lấy này!

Cát Đạt Tố sợ Túy hòa thượng mang Liễu Tồn Trung đào tẩu, cả người lẫn kiếm lao tới chân hòa thượng.

Túy hòa thượng quát lớn:

– Đi đi quân mặt dày!

Ông ta co chân phải lên, Cát Đạt Tố thấy vậy cực kỳ khiếp sợ, vội thụt đầu uốn lưng nhảy xuống bên dưới.

Túy hòa thượng ném Liễu Tồn Trung ra bên ngoài, Anh Tử đứng phía dưới cửa sổ giơ tay ra đón ngay lấy.

Túy hòa thượng nói:

– Anh Tử cô nương, đem Liễu Tồn Trung trở về chỗ đó đi, để tửu gia thân nhập hai tên đầu bò đầu bấu này rồi sẽ gặp lại sau.

Ông ta giơ tay chỉ về mép bên phải.

Anh Tử gật đầu hội ý, ôm xúc Liễu Tồn Trung lên, chạy về phía Túy hòa thượng vừa chỉ.

Túy hòa thượng nói xong liền quay lại ngăn chân thầy trò Tôn Kha Ba.

Hãy nói Anh Tử tiểu thư ôm Liễu Tồn Trung ở trong lòng tâm thần vô cùng bồi hồi rối loạn, bước cao bước thấp, xuyên qua một con đường nhỏ. Nơi đây là con lộ phía sau núi cua tổng sào huyết La Quỷ, rậm rạp, đường lối khúc khuỷu khó đi.

Bấy giờ trời đã gần sáng, vùng đông đang từ từ ló dạng, nhưng trong rừng rậm vẫn tối như bừng giờ tay không trông thấy năm ngón.

Anh Tử từ lọt lòng mẹ tới giờ có khi nào lại ôm trong lòng một người khác phái như vậy, nàng cảm thấy tâm thần dao động chân tay mềm nhũn, khí vị của nam nhân làm cho nàng dâng lên một cảm giác lạ lùng khó tả. Nàng nghĩ thầm:

“Cũng may chàng đang hôn mê bất tỉnh, bằng không thực hổ thẹn muốn chết được!”

Chạy được một đôi bỗng nghe thấy Liễu Tồn Trung ở trong lòng khê hứ lên một tiếng.

Anh Tử tiểu thư giật nảy mình, Liễu Tồn Trung đã khê nói:

– Đừng động dậy! Có người đấy.

Lúc ấy Anh Tử mới biết này giờ Liễu Tồn Trung giả thiếp đi chứ không phải hôn mê thực. Nàng hổ thẹn quá giậm chân hờn dỗi nói:

– Í, đại ca xấu quá!

Nàng quên mất lời cảnh cáo của Liễu Tồn Trung vừa rồi, nghe thấy gần đó có tiếng người khê hô lên, tiếp đó có tiếng lá cây trên mặt đất xào xạc, dường như đối phương đang lần mò tới?

Anh Tử lo lắng vô cùng, nhưng có hối cũng không kịp nữa. Liễu Tồn Trung khê nói:

– Đừng sợ, lại đằng kia núp đi, nằm im đừng cử động.

Anh Tử vâng lời, rón rén đi tới sau một tảng đá lớn ẩn núp, nàng

vẫn ôm Liễu Tồn Trung ở trong lòng, im hơi lặng tiếng không dám động đậy.

Bấy giờ sắc trời đã dần dần sáng tỏ, chợt nghe thấy bên cạnh tảng đá có người đang sục sạo.

Anh Tử quá sợ cuốn tròn người lại, nằm sát xuống đất má của nàng gần như áp sát vào ngực Liễu Tồn Trung.

Bỗng nghe thấy có tiếng của một thiếu nữ ở phía sau lưng cười nhặt nói:

– Hay thực! Hừ hừ ! Hai người làm việc tốt lành nhỉ.

Anh Tử giật nảy mình, tiếng nói ấy rõ ràng là của Hà Ngọc Trì rồi.

Chỉ thấy Hà Ngọc Trì khoé hạnh tròn xoe đứng chống nạnh phía sau lưng mình. Hoàng Diệm Phong Cái thì đứng cạnh đó cười khanh khách coi mồi rất lấy làm thú vị.

Hà Ngọc Trì lạnh lùng nói:

– Tiểu thư Anh Tử, tôi thực không ngờ tiểu thư lại là hạng người đốn mạt như vậy, lén lén lút lút tới đây làm chuyện tồi bại.

Anh Tử nhất thời hổ thẹn khôn tả, vội buông Liễu Tồn Trung xuống ấp úng đáp:

– Tôi... tôi...

– Hừ còn tôi với tiếc gì nữa! Lén lén lút lút dụ dỗ Liễu đại ca, thực không biết hổ thẹn!

Anh Tử hổ thẹn đỏ bừng hai má biện bạch:

– Cô nương đừng... đừng hiểu lầm, tôi... tôi...không hề dụ dỗ Liễu đại ca bao giờ!

– Câm miệng lại! '

Hà Ngọc Trì bĩu môi thoá mạ:

– Chính mắt ta thấy tiểu thư ôm chặt Liễu đại ca, hôn lên ngực Liễu đại ca lại còn chối gì nữa. Có biết hổ thẹn là gì không ?

Hoàng Diệm Phong Cát cười hi hi xen lời:

– Không thẹn, không thẹn, thú nữa, thú nữa ! Thế mà lão khiêu hóa này cứ tưởng hai người là bọn La Quỷ mới là uổng.

Liễu Tồn Trung bất ngờ gặp lại Hà Ngọc Trì trong lòng mừng rỡ vô

cùng, quên cả biện bạch giùm Anh Tử, gương mặt lên ngẩng nhìn nàng ta.

Hà Ngọc Trì thóa mạ:

– Nhìn cái gì? Người cũng chẳng tốt lành gì đâu!

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Mắng nữa đi ! Hiền muội mắng cho đã đi rồi đại ca sẽ giải thích cho nghe.

Hà Ngọc Trì cười nhạt nói:

– Tôi không thèm mắng đại ca?

Đoạn nàng chỉ Anh Tử thóa mạ:

– Đồ hồ ly ti tiện dâm dăng kia, dụ dỗ đàn ông con trai lại còn lẻo mồm lẻo mép chối cãi.

Anh Tử xưa nay có bao giờ bị ai lăng nhục như vậy nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận ứa nước mắt ra đứng bật dậy rảo cẳng chạy đi luôn.

Liễu Tồn Trung không ngờ cục diện lại rắc rối đến thế vội kêu gọi:

– Anh Tử! Anh Tử tiểu thư!

Chàng muốn gượng vùng dậy nhưng đầu thân cứng ngắc không thể cử động được chỉ thừ người ra nhìn theo sau lưng Anh Tử mất dạng dưới những tia sáng đầu tiên của buổi hừng đông.

Hoàng Diện Phong Cái mù tịt về những chuyện rắc rối của đàn bà con gái. ông ta không hiểu vì sao Anh Tử lại đột nhiên bỏ chạy và vì sao Liễu Tồn Trung lại bồn chồn lo lắng như kiến bò trên chảo như vậy.

Chỉ có Hà Ngọc Trì miệng vẫn không ngớt cười nhạt, quay sang Liễu Tồn Trung khoe hạnh tròn xoe, giận dữ nói:

– Này! Có phải đại ca muốn đi theo con hồ ly tinh ấy hay không? Hừ! Được lắm, đại ca có yêu nó thì đừng để ý gì đến tôi nữa.

Dứt lời nàng quay ngoắt đi, chạy luôn sang một phương hướng khác.

Liễu Tồn Trung cuống quýt, nói với Hoàng Diện Phong Cái:

– Lão sư ca, mau mau đuổi theo đưa nàng ta về đây !

Hoàng Diện Phong Cái gãi đầu gãi tai, cười híp mắt lại hỏi:

– Ngọc Trì cô nương có việc gì cần mà bỏ đi gấp thế ?

Liều Tồn Trung thở dài đáp:

– Đừng hỏi nhiều, lão ca mau đuổi theo đem nàng về đây cho tiểu đệ đã !

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Lão sư ca đang đói bụng đến nhũn cả người ra đây thì còn sức đâu mà đuổi theo nàng ta nữa!

Liều Tồn Trung sốt ruột nói:

– Lão sư ca đem được nàng về, tiểu sư đệ xin mời lão sư ca một bữa nhậu thỏa thích. Còn như đuổi không kịp, thì kể từ nay tiểu đệ vĩnh viễn không mua rượu cho lão ca uống nữa.

Hoàng Diện Phong Cái vội đáp:

– Đuổi đuổi ! Lão sư ca đã đuổi theo dù con nhỏ hôi hám ấy có chạy lên trời, cũng không thoát khỏi bàn tay của lão ca.

Liều Tồn Trung nói tiếp:

– Tiểu đệ xin nói rõ trước, nếu lão ca khuyên Ngọc Trì cô nương bằng lời thô lỗ, hay đụng tới một chân lông kẻ tóc nàng, tiểu đệ cũng vĩnh viễn không lý tới lão sư ca nữa.

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Không đâu, không đâu. Dù Ngọc Trì cô nương có đánh, lão sư ca cũng không dám trả đũa đâu.

Liều Tồn Trung nhớ mọi chuyện, không hiểu sao Hoàng Diện Phong Cái lại cùng với Hà Ngọc Trì xuất hiện ở chốn này vừa lúc như vậy. Chàng đang định cất tiếng hỏi, đã thấy lão sư ca phóng mình lao đi rồi liền nghĩ bụng:

“Thôi để ông ta trở về hỏi sau cũng không muộn”.

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Hoàng Diện Phong Cái chạy trở lại hối hả hỏi:

– Tiểu đệ, lão sư ca quên mất hỏi sư đệ có phải sư đệ không động đây được chăng. Bị ai điểm huyết đạo mà lợi hại thế ? Đưa cho lão sư ca xem.

Liều Tồn Trung đáp:

– Không cần, tiểu đệ tự giải lấy huyết đạo được. Lão sư ca mau đuổi theo ngay đi, kẻo không kịp là hỏng hết đại sự đấy!

Hoàng Diện Phong Cái đành nói:

– Thôi được, tiểu đệ hãy bảo trọng cẩn thận, chớ để kẻ địch phát hiện. Sư đệ không cử động được sẽ bị chúng tới làm thịt thì nguy tai!

Liều Tồn Trung sực nhớ tới Túy hòa thượng còn ở trong tổng sào huyết kịch chiến với hai thầy trò Tôn Kha Ba, ông ta chỉ có một thân một mình nhớ xảy ra sơ thất. Hoàng Diện Phong Cái chỉ trong thoáng cái đã lướt ra ngoài xa hơn mười trượng, chàng vội cao giọng nói vọng theo:

– Lão sư ca, quay lại đây đã!

Chỉ chớp mắt Hoàng Diện Phong Cái đã lướt tới trước mặt chàng hỏi:

– Còn chuyện gì thết ?

Liều Tồn Trung đáp:

– Tiểu sư đệ nhân đây nói với đại ca luôn cho tiện. Con đường này đưa tới tổng sào La Quỷ, hiện tại Túy hòa thượng tiền bối đang bị bao vây ở trong đó. Lão sư ca đuổi theo Hà Ngọc Trì rồi thuận đường ghé vào xem, trợ giúp ông ta một tay.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Tưởng gì chữ viết ấy dễ lắm, sao sư đệ không nói sớm!

Trong chớp mắt ông ta đã băng mình ra ngoài mấy chục trượng, mất tung tích sau những tàng cây rậm rạp.

Liều Tồn Trung cảm khái vô cùng, chàng vốn định đích thân quay trở lại trợ giúp Túy hòa thượng nhưng chàng biết rõ thời gian vận công giải huyết ít ra cũng phải mất đến bốn tiếng đồng hồ, sợ Túy hòa thượng sơ sẩy cho nên mới cẩn thận dặn Hoàng Diện Phong Cái trước.

Hãy nói Hoàng Diện Phong Cái thì triển khinh công nhanh như một ánh sao rơi, không lâu sau đã tiến vào trong phạm vi của tổng sào La Quỷ.

Địa phương này vừa rồi Hoàng Diện Phong Cái đã tới với Hà Ngọc Trì cho nên rất thông thuộc. Phía trước mặt là một khu rừng, ông ta dáo dác tìm kiếm làm gì thấy bóng dáng nàng đâu nữa, liền nghĩ bụng:

“Nhiều phần nàng ta ẩn núp ở trong khu rừng kia!”

Đoạn ông ta nhẹ nhàng lướt vào bên trong đưa mắt tìm kiếm, chợt thấy Hà Ngọc Trì đang dựa vào một thân cây cổ thụ, bưng mặt ghen ngào than khóc.

“Cô bé này tinh khôn quỷ quái lắm, đừng để nàng ta phát hiện cho thêm rắc rối!”

Đoạn Hoàng Diện Phong Cái rón rén tiến tới gần.

Tới khi Hà Ngọc Trì phát giác sau lưng có người thì nhuễn ma huyết đã bị điểm trúng. Nàng quay đầu lại nhìn thấy đối phương là Hoàng Diện Phong Cái.

Hoàng Diện Phong Cái vừa điểm xong nhuễn ma huyết của Hà Ngọc Trì, không để nàng kịp mở lời cười hi hí nói:

– Ngọc Trì cô nương chớ trách! Lão khiếu hóa này phụng mệnh của Liễu đại ca của cô nương, mời cô nương trở về.

Hà Ngọc Trì ngẩn lệ khóe mắt chưa khô, ghen ngào đáp:

– Tiểu bối không về đâu. Ai thèm gần gũi chàng ta!

Hoàng Diện Phong Cái gật gù nói:

– Đúng ! Đúng! Cô nương không cần gã nhưng gã lại cần cô nương thì biết làm thế nào! Này! Tiểu cô nương hãy thương tình mà giúp lão khiếu hóa một chút.

Hà Ngọc Trì thấy bộ dạng khô hài của Hoàng Diện Phong Cái cũng phải bật cười hỏi:

– Tiểu bối giúp gì cho lão tiền bối được?

Hoàng Diện Phong Cái thiếu não đáp:

– Lão khiếu hóa này đang đói meo cả bụng, nếu cô nương theo lão về Liễu đại ca của cô nương mới chịu mời lão ăn một bữa no nê.

Hà Ngọc Trì hừ nhạt nói:

– Con yêu tinh Anh Tử đã gọi chàng là Liễu đại ca rồi, tiểu bối không thèm gọi như thế nữa đâu.

Hoàng Diện Phong Cái gật đầu lia lịa nói:

– Phải lắm, phải lắm. Liễu đại ca của cô nương không phải là người tốt đừng thèm để ý, chỉ có lão khiếu hóa này mới là người tốt

phải không?

Hà Ngọc Trì gật đầu đáp:

– Tiền bối là người tốt?

Hoàng Diện Phong Cái giơ tay lên gỡ đầu tóc bù rối như mớ bông bong, cười tít mắt lại nói:

– Nếu vậy tiểu cô nương theo lão khiếu hóa này về nhé để lão khiếu hóa bắt tiểu tử phải mời một bữa nhậu nhẹt no nê kéo gã lại chối phất.

Hà Ngọc Trì đáp:

– Tiểu bối không về đâu, lão nhân gia muốn ăn uống tiểu bối xin mời ngay.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói:

– Đừng đánh lừa lão khiếu hóa, tiểu cô nương làm gì có tiền?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Tiểu bối không đánh lừa tiền bối đâu, trong túi tiểu bối hiện có nhiều vàng bạc lắm.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt, ngẫm nghĩ giây lát nói:

– Vậy thì còn gì bằng, chúng ta không về chỗ Liễu Tồn Trung nữa. Tiểu cô nương cứ đi theo, lão tìm chỗ nào vui vẻ có món ăn ngon ghé vào.

Hà Ngọc Trì gật đầu đáp:

– Dạ tiểu bối xin theo lão nhân gia!

Hoàng Diện Phong Cái cả mừng liền giải huyệt cho Hà Ngọc Trì nói:

– Nào đi, xuyên qua khu rừng này tới địa phương có nhiều trò vui đấy.

Hai người xuyên ra khỏi khu rừng, thì tới vùng trũng địa phía sau lưng tổng sào La Quỷ. Xa xa đã trông thấy rất nhiều vật kiến trúc, có một số được những bụi cây che khuất rất là cẩn mật.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Đây là địa phương nào thế ?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp:

– Đẳng kia là tổng sào La Quỷ, cẩn thận đừng nói lớn.

Hai người đã trông thấy bọn La Quỷ đi tuần phòng ẩn hiện ở phía xa xa. Hoàng Diệm Phong Cái với Hà Ngọc Trì lợi dụng khinh công thượng thừa, tránh qua một đội tuần tra ngầm của La Quỷ, tung mình lên mái ngói.

Hoàng Diệm Phong Cái giơ tay ra hiệu cho Hà Ngọc Trì nằm phục xuống, khẽ nói:

– Bên dưới kia là khu trọng yếu của La Quỷ, cô nương hãy theo sát lão khiêu hóa, chúng ta đi tìm Túy hòa thượng.

Hà Ngọc Trì gật đầu không đáp, theo sau Hoàng Diệm Phong Cái ngay.

Hai người vượt qua một dãy nóc nhà, chợt nghe thấy phía dưới sân có tiếng Túy hòa thượng la lối om sòm:

– Tiểu tử khá lắm. Ngoài Liễu Tồn Trung tửu gia này bội phục ra, kẻ người cũng đủ tư cách để tửu gia này thán phục đấy!

Tiếp theo đó bên dưới lại có mấy trăm thanh âm hoan hô vang dội đều khen ngợi công phu của bang chủ tuyệt thế

Hoàng Diệm Phong Cái hoài nghi nghi bụng:

“Bang chủ nào thế ? Chẳng lẽ Lữ Di Hạo đang ở dưới đó?”

Chợt nghe thấy thanh âm của Tôn Kha Ba nói:

– Hai tuyệt chiêu vừa rồi của Hứa Thiên Long bang chủ, quả thực là độc bộ cổ kim. Bây giờ lão phu mới được sáng mắt ra, bội phục, bội phục.

Có tiếng một thanh niên cười khanh khách hỏi:

– Tên Liễu Tồn Trung sớm muộn gì cũng phải đầu hàng bốn tọa. Hòa thượng hoang dã người từ đâu tới thế?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Tửu gia cũng quên mất mình từ đâu tới, và bây giờ cũng chẳng biết phải đi đâu nữa. Tửu gia không có rượu uống, thì không thể nào ra sức được.

Thanh niên liền ra lệnh:

– Bay đâu, đem rượu ra đây! Cho hòa thượng này uống thả cửa, để lão có thua cũng tâm phục khẩu phục?

Liền có người bưng một tô rượu lớn ra. Túy hòa thượng đỡ lấy, đưa lên miệng tu sạch liếm mép khen ngợi:

– Rượu ngon thật!

Hứa Thiên Long thủng thẳng hỏi:

– Hòa thượng người không sợ trong rượu có pha thuốc độc ư?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Cái ngôi vị Hứa bang chủ của bạn tuy không ra gì nhưng cũng đủ thấy phải là một tay có bản lĩnh, cho nên tửu gia cũng không ngại trong rượu có độc là thế.

Hứa Thiên Long gật đầu mỉm cười lấy làm khoái chí hỏi:

– Hòa thượng uống rượu xong rồi, chúng ta tỷ thí chứ?

Túy hòa thượng đáp:

– Được lắm

Ông ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ giây lát lại tiếp:

– Bạn họ Hứa, chiêu vừa rồi của bạn sử dụng là công phu gì thế? Và ai truyền thụ cho bạn?

Hứa Thiên Long cười hắc hắc đáp:

– Khắp thiên hạ này có thể nói không một ai hiểu được công phu của bốn tọa, có nói cho hòa thượng người cũng bằng vô dụng.

Túy hòa thượng nhếch mép cười nói:

– Cái trò đùa trẻ con múa may như mèo ba chân ấy tửu gia này vừa lọt khỏi lòng mẹ cũng hiểu rõ ngay, nhưng không thèm dùng mà thôi.

Hứa Thiên Long nghe Túy hòa thượng bảo công phu của mình là mèo ba chân, tức giận đến mặt mũi đỏ gay cười nhạt nói:

– Nếu hòa thượng người cũng biết thì thử nói xem tên nó là gì? Nếu hòa thượng người nói đúng, bốn tọa này mới chịu tin là giỏi.

Túy hòa thượng nghĩ bụng:

“Hai chiêu vừa rồi tên này sử dụng giống hệt trong Bối Diệp kinh Bát Long Tôn Giả để lại! Tiếc rằng mình mới học một chiêu đã để rớt

sách xuống dưới đáy hàn đầm”. Ông ta chợt động tâm hỏi:

– Bạn họ Hứa cho hòa thượng mỗ hỏi câu này, bạn là người thế nào của Vu Điền Hỏa Thần giáo chủ?

Hứa Thiên Long vừa nghe thấy Túy hòa thượng nhắc nhở tới Hỏa Thần giáo chủ mặt chợt lộ vẻ tôn kính, trầm giọng nói:

– Thứ lỗi bốn tọa không thể giải đáp điều này được. Hơn nữa hòa thượng vẫn chưa nói được tên công phu ấy của tại hạ?

Túy hòa thượng trông thần thái của Hứa Thiên Long đã đoán được tám chín phần mười liền cười ha hả nói:

– Loại công phu ấy rất thông thường, chả có gì là lạ lùng cả, võ lâm Trung Nguyên không ai là không am hiểu. Đó là chiêu Biến Dịch Chuyển thuộc Tàn Phong Bối Diệp Thủ trong Bối Diệp kinh, tổng cộng tất cả sáu chiêu, có đúng hay không ? Để tửu gia kể tên sáu chiêu ấy cho mà coi, những gì Quần Long Vô Thủ, Đại Tai Càn Nguyên, Vân Hành Thi Vũ, Phẩm Vật Lưu Hình, Hợp Bảo Thái Hòa, Lục Long Ngự Thiên. Hà hà, tầm thường lắm!

Thực ra Túy hòa thượng chỉ am hiểu có một chiêu còn năm chiêu kia thì mù tịt nhưng khi đọc tên ra lâu thông vanh vách khiến cho Hứa Thiên Long càng nghe càng biến sắc mặt, tâm trạng hùng bá võ lâm nhất thời lung lay nghĩ thầm:

“Sư phụ lão nhân gia đánh lừa mình, ông ta bảo Bối Diệp kinh khắp thiên hạ không ai am hiểu, dù là Bát Long Tôn Giả hồi sinh tiền cũng chỉ học được có năm chiêu, chiêu thứ sáu thì bị thể lực giới hạn không thể tập luyện được, cần phải có viên Mặc Ngọc tương trợ mới hy vọng luyện thành công. Nay hòa thượng này đọc vanh vách, như vậy là nghĩa lý gì?”.

Hứa Thiên Long không rõ quyền Bối Diệp kinh ấy, năm xưa Bát Long Tôn Giả lấy được ở Thiên Trúc khi sắp tử nạn trên đất tuyết bèn trao lại cho Túy hòa thượng, Túy hòa thượng vì phải trốn tránh các cao thủ do Hỏa Thần giáo chủ phái đi lùng kiếm không có thì giờ luyện tập. Sau này vì giao chiến với các cao thủ trong Hỏa Thần giáo gần hàn đầm, ông ta mới đánh rơi cuốn sách xuống dưới đầm ấy.

Hứa Thiên Long hoài nghi hỏi:

– Vì sao hòa thượng lại biết được Bối Diệp kinh?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Tửu gia chẳng nói rồi là gì, võ lâm Trung Nguyên ai ai cũng đều biết hết không có gì là lạ cả.

– Hoà thượng biểu diễn cho mỗ xem, có thể mỗ mới tin được.

– Cái loại công phu mèo ba chân ấy, thì hòa thượng mỗ biểu diễn làm gì cho bản chân tay?

Hứa Thiên Long giận dữ nói:

– Nếu vậy chúng ta hãy thử một phen!

Túy hòa thượng nghĩ bụng:

“Tên này dùng Bối Diệp kinh, mình không nên xem thường kẻ mà bị thất thố!”.

Ông ta lại nghĩ tiếp:

“Trừ phi mình dùng kiếm, vận dụng Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải họa may có thể đối phó được!”.

Túy hòa thượng liền nói:

– Bạn họ Hứa, công phu quyền cước của tửu gia đệ nhất thiên hạ, nếu có thắng bạn trên giang hồ cũng chê cười tửu gia ỷ lớn hiếp nhỏ. Tửu gia không quen dùng kiếm, nhưng để bồi tiếp bạn tửu gia thử dùng một lần xem sao. Bạn có cho tửu gia mượn đỡ một thanh kiếm chăng?

Hứa Thiên Long giận dữ đáp:

– Sao lại không được ! Hòa thượng muốn dùng loại binh khí nào cũng có hết, để người có bị hại cũng phải thán phục! Bay đâu, đem kiếm ra đây!

Liền thấy có một người ôm một bó kiếm ra, có kiếm dài kiếm ngắn, ngô câu kiếm, lưỡng diện kiếm toàn là loại kiếm tốt chế tạo bằng thép ròng, ánh sáng lấp lóe rợn người.

Hoàng Diện Phong Cái lắng nghe đến xuất thần, khẽ nói với Hà Ngọc Trì:

– Tên họ Hứa kia, chín phần mười là nhân vật tân nhậm bang chủ Cái Bang do Vương Hữu đưa lên. Xem như vậy lai lịch của người này không phải tầm thường.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Lai lịch của y ra sao?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Y vận dụng được Bối Diệp kinh, ngoại trừ được Hỏa Thần giáo chủ truyền thọ ra thì còn ai vào đó nữa? Ôi thôi, hồng bát rồi, hồng bát rồi?

Hà Ngọc Trì kinh ngạc hỏi:

– Sao hồng bát?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Không ngờ Tây Vực Hỏa Thần giáo chủ lại tính toán xa xôi như vậy. Ban đầu Hỏa Thần giáo phái Ngũ Hành đội tới Kim Phật giáp tìm kiếm Mặc Ngọc, lão khiêu hóa còn chưa nghĩ ra được dụng ý của họ. Bây giờ mới biết là họ theo đuổi kế hoạch này.

Hà Ngọc Trì chỉ hiểu lơ mờ lại hỏi:

– Lão khiêu hóa ! Vị Túy hòa thượng kia không biết dùng kiếm thực ư?

Hoàng Diện Phong Cái cố nhịn cười khẽ đáp:

– Đừng có nghe những lời lẽ phỉnh gạt ấy của lão trọc đầu. Lão sợ quyền cước không bằng người ta mới phải dùng kiếm thay thế. Kinh Kha kiếm kích đồ giải của y kể cũng tạm đương đầu với đối phương được.

Chỉ thấy Túy hòa thượng thuận tay cầm lấy một thanh trường kiếm cười nói:

– Thanh này dùng tạm được!

Bấy giờ trong sân viện có rất nhiều người vây quanh. Thầy trò Tôn Kha Ba thống lĩnh mười hai tên võ sĩ đệ nhất cấp của Đông Doanh đứng ở một góc, Lục Thiêm thờ Bàng Quân, lão Vu bà ở Lãn Cổ phòng đứng một góc, ngoài ra còn có một số nhân vật trọng yếu của La Quỷ tổng sào nữa.

Sau khi Từ Hỉ Phượng bỏ đi, Bàng Quân nghiêm nhiên nắm giữ chức vụ nhiếp chính thay thế giáo chủ.

Giữa lúc Hứa Thiên Long bắt đầu thủ thế hướng thẳng về phía trường kiếm trong tay Túy hòa thượng. Ở một đầu thông đạo chợt có một tràng cười vang như tiếng chuông đồng, một người lớn bước tiến

tới, người chưa đến đã oang oang nói:

– Từ giáo chủ đi đâu rồi? Chà! Náo nhiệt lắm, náo nhiệt lắm!

Người đó vừa hiện thân, liền có người hoan hô:

– Cô Lôu giáo chủ, xin mời, xin mời!

Cô Lôu giáo chủ cả cười nói:

– Ha ha ! Lý thú! Túy hòa thượng, chúng ta lại được có dịp tao ngộ ở chốn này.

Túy hòa thượng thâm trường kiểm cười hi hí đáp:

– Cô Lôu lão hữu rất thích mỗ, cứ việc ra đây luôn.

Cô Lôu giáo chủ chậm rãi nói:

– Đạo hữu nóng nảy quá, đợi một chút xem sao đã.

Lão quay đầu lại nói với Hứa Thiên Long:

– Hứa bang chủ, hòa thượng này vốn có chút đẩy đưa riêng với bốn tọa chưa kết thúc. Vậy cuộc vui này bang chủ có thể nhường cho bốn tọa được chăng?

Hứa Thiên Long vội chấp tay đáp:

– Giáo chủ đã nói như vậy, tất tại hạ phải lui bước cho đúng lễ!

Dứt lời y chấp tay đứng sang một bên.

Bấy giờ Túy hòa thượng tuy ngoài mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi lo thầm.

Nhắm tính nhân số của đối phương thấy ngoài Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tố, Lục Thiềm thờ Bàng Quân, Lão Vu bà, Hứa Thiên Long, Cô Lôu giáo chủ ra, lại còn không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm hắc đạo.

Trừ Cát Đạt Tố và số nhân vật không biết tên kia ra, Tôn Kha Ba, Hứa Thiên Long, Cô Lôu giáo chủ, Bàng Quân, lão Vu bà mấy người có thể nói đều là tôn sư một đời, chỉ dấu từng người một hoặc may ra còn ứng phó nổi. Nhược bằng họ không kể gì đến nghĩa khí giang hồ thì chắc hôm nay mình phải lên Niết bàn châu Phật tổ mất.

Lúc ấy không những chỉ riêng Túy hòa thượng lo âu thầm mà Hoàng Diện Phong Cái với Hà Ngọc Trì trên mái ngói cũng ngấm ngấm thất kinh. Thấy bên đối phương nhiều người như vậy mà bên mình chỉ vốn vẹn có ba người, chuyện thắng bại đã bày ra trước mắt.

Cô Lôu giáo chủ đưa mắt nhìn chung quanh một lượt thấy chỉ có một mình Túy hòa thượng trong lòng đã thâm cao hứng. Lão liền chấp tay vái mọi người một vòng nói:

– Bỉ nhân xin lãnh giáo tuyệt học của hòa thượng đây nếu có điều gì sơ xuất xin chư vị bổ khuyết cho.

Tuy câu nói bề ngoài là khiêm tốn nhưng thực racó ý bảo:

“Nếu lão không địch nổi tất cả sẽ cùng xông lên làm thịt đối phương”

Mọi người quanh đó đều là những tay lão luyện giang hồ, câu bằng ấy ai ai cũng hiểu rõ hết, liền ra hiệu bằng mắt đáp lại.

Túy hòa thượng bấy giờ một mặt đề phòng Cô Lôu giáo chủ đột nhiên tập kích, một mặt đưa mắt quét nhìn tứ phía tìm kế thoát thân.

Tuy bề ngoài trông Túy hòa thượng như điên điên khùng khùng, nhưng thực ra ông ta cũng là người rất tinh tế. Lúc ông ta giữ lâu chuông ở Lãn Đà tự, ông ta dồn hết tâm trí luyện tập Kinh Kha kiếm kích đồ giải, từ cái khó khăn của kiếm đạo ra, nội công khinh công đã tới mức tuyệt kỹ, ông ta nghĩ bụng:

“Đánh không nổi thì đào tẩu, hảo hán chẳng kể đến chuyện lép vế trước mắt!”.

Vì vậy trước hết ông ta mới lo tìm đường ca bài tẩu mã.

Cô Lôu giáo chủ từ từ móc ra trong người ra một cái đầu lâu sắt to bằng nắm tay, ở chiếc đầu lâu ấy có một cái đuôi ngắn, dài khoảng hai thước. Tay phải cầm chiếc đầu lâu sắt, tay trái lão thủng thẳng móc ra một cái chuông đồng nho nhỏ, nói:

– Trong mười năm nay, bốn tòa chưa hề sử dụng đến hai vật này. Hôm nay gặp gỡ cao nhân đành phải xin bêu xấu vậy!

Hà Ngọc Trì phục trên mái ngói trông thấy những vật quái quỷ ấy rất lấy làm lạ, ghé sát vào tai Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Lão già nọ dùng những vật kia làm gì thế ?

Hoàng Diện Phong Cái sắc mặt nghiêm giọng đáp:

– Xem chừng hai vật ấy là những món báu vật trấn giáo của Cô Lôu giáo. Cái chuông đồng nhỏ bên trái chính danh là Nhiếp Hồn linh, nó có thể phát ra những tiếng kêu quái dị chi phối hồn phách con người

khiến tinh thần lẫn ý chí của đối phương không thể tập trung được. Còn cái đầu lâu bên phải chớ nên xem thường, trong ngũ quan của nó rất nhiều trò ma mãnh quỷ môn đạo. Này ! Tiểu cô nương, khinh công của cô nương cao cường, cô nương hãy ngấm ngấm chuẩn bị giúp lão quỷ say một tay.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Còn lão tiên bối thì sao?

Hoàng Diện Phong Cái dùng truyền âm nhập mật cười hí hí đáp:

– Lão khiêu hóa xem trò vui, nếu như con quỷ say nó lộng hành là lão khiêu hóa co giò phóng đi luôn, trời có sụp cũng mặc!

Hà Ngọc Trì biết Hoàng Diện Phong Cái du hí nhân gian, thường hay kiếm chuyện giễu cợt. Nàng cũng cố ý vênh váo đáp:

– Mặc kệ, lão tiên bối muốn đi đâu thì đi!

Hoàng Diện Phong Cái thấy mình chọc ghẹo cô bé này đến chầu môi hờn dỗi trông rất dễ thương, trong lòng lại càng thích thú thêm. Đột nhiên ông ta nghiêm nghị nói:

– Tiểu cô nương đừng la lối nữa ! Bên dưới sắp có trò vui đấy!

Hà Ngọc Trì vội cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy Cô Lâu giáo chủ tay trái đang từ từ giơ lên miệng tựa hồ như đang lâm râm niệm thần chú, cổ tay trái bỗng chuyển động. Nhiếp Hồn linh đột nhiên phát ra tiếng thanh âm lạnh lạnh từ chậm đến nhanh từ thấp đến cao dần, sự tiến hóa cực kỳ phức tạp, lúc như tiếng quỷ khóc trong mộ hoang, lúc như tiếng vượn hú trên thâm sơn, lúc như góa phụ khóc chồng, lúc như hàng vạn ngựa đua nhau chạy khiến người nghe tâm thần hỗn loạn trí óc mơ hồ.

Hà Ngọc Trì lè lưỡi nói:

– Tâm thần tiểu bối hỗn loạn quá!

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Những thanh âm mà tiểu cô nương đang nghe đó mới chỉ là một phần ngàn sự lợi hại mà thôi. Chỉ có quỷ say này nghe là rợn người muốn chết được?

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao thế

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Đối tượng của Nhiếp Hồn linh chỉ là quỷ say này, cho nên sự cảm thụ của chúng ta khi nghe khác hẳn nhau. Nếu đối tượng là tiểu cô nương thì cô nương đã sớm hôn mê từ lâu rồi.

Chỉ thấy Túy hòa thượng hai mắt thần quang lấp loáng, tựa hồ như lão tăng nhập định, chăm chú theo dõi từng động tác của Cô Lâu giáo chủ ở bên dưới...

Tay trái Cô Lâu giáo chủ chỉ dao động cái chuông Nhiếp Hồn linh giầy lát, chiếc đầu lâu ở bên tay phải đột nhiên gõ về Túy hòa thượng một cái. Thế gỗ ấy không lấy gì làm nhanh nhẹn cũng không có gì là đặc dị, nhưng trường kiếm của Túy hòa thượng không dám ngăn chặn. Ông ta vội chuyển mình lách qua phía sau lưng Cô Lâu giáo chủ, đồng thời trường kiếm lập tức điểm ra. Nhanh đến nỗi không ai trông rõ thế kiếm ấy của Túy hòa thượng điểm ra lúc nào.

Chiêu số ấy của Túy hòa thượng dùng chính là Kinh Kha kích đồ giải.

Năm xưa Kinh Kha đâm Tần Vương, nguyên dùng chiêu thức Bạch Viên hiến quả, đợi vừa đúng tầm Kinh Kha lập tức dùng trủy thủ đâm vào tim bạo chúa. Tiếc thay kinh lực không đủ tốc độ không nhanh, Tần Vương mới có cơ hội tránh né.

Cố giải của Huyền Ly Tử đặc biệt ở chiêu số này, nghiên cứu chỉ lực nhãn lực, nhãn thần ngưng khí, lấy thần ngự khí, lấy khí phát kinh rồi đổi tên là Minh Thần Sách. Thần linh đòi mạng, ý muốn nói hễ chiêu này phát động đối thủ khó bề toàn mạng.

Trước đây Cô Lâu giáo chủ đã từng trao đổi mấy chiêu với Túy hòa thượng, bấy giờ Túy hòa thượng chỉ muốn dẫn dụ lão đuổi theo ra xa để Tiểu Hắc có thì giờ cứu Anh Tử thoát nạn. Tuy chưa phân được thắng bại, nhưng Cô Lâu giáo chủ biết nếu thi thố bản lãnh thực sự mình thực không phải là đối thủ của Túy hòa thượng.

Vì vậy khi chiếc đầu lâu phóng ra, lão không dám dùng thế thực. Vừa thấy mắt hoa lên, liền không dám chậm trễ gót chân quay một vòng chiếc đầu lâu quét về phía sau tức thì. Thế quét chỉ trúng vào khoảng không, làm gì có hình bóng của Túy hòa thượng.

Cô Lâu giáo chủ hơi khiếp hãi thẳm, lão không ngờ thân pháp của Túy hòa thượng lại thần tốc đến thế chẳng khác gì loài quỷ mị theo dõi

phía sau lưng.

Cô Lâu giáo chủ hồ thẹn thắm, nếu tiếp tục giao đấu như thế, thế nào mình cũng bị trường kiếm của đối phương đâm suốt ngực. Lão không dám suy nghĩ lâu vội chuyển mình đứng dựa lưng vào vách tường để tránh bị Túy hòa thượng tập kích ở phía sau lưng. Tuy nhiên làm như vậy rõ ràng đã để lộ sự hèn kém của mình.

Túy hòa thượng cười hí hí nói:

– Tại sao bỗng dưng giáo chủ lại đứng dựa lưng vào vách tường như thế ? Cái lối đấu pháp này thực là mới lạ.

Cô Lâu giáo chủ gân cổ cãi lại:

– Bỗng giáo chủ đường đường xuất trận cờ quạt chĩnh tề chính diện, không có ai lại lén lút thư lão bao giờ.

Túy hòa thượng cả cười nói:

– Nói hay lắm, nói hay lắm! Binh là quỷ đạo, tập kích là kỳ kế, binh pháp có câu rằng: Binh bất yếm trá. Lén lút chính là đúng theo binh bất yếm trá đấy.

Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba cười hắc hắc nói:

– Nếu là binh bất yếm trá thì chúng ta cùng tiến lên cả một lúc đi.

Tôn Kha Ba vừa nói xong, mọi người quanh đó lập tức chuyển động. Lục thiềm thờ Bàng Quân với lão Vu bà đầu tiên nhảy tới hai bên tả hữu dục Túy hòa thượng, đứng theo thế tam giác với Cô Lâu giáo chủ.

Tôn Kha Ba ra lệnh:

– Cát nhi con thống lãnh võ sĩ thần tốc ban bố chặt chẽ, đừng để cho tên giặc trọc này đào tẩu.

Cát Đạt Tố tuân lời, dẫn mười hai tên võ sĩ đệ nhất cấp của Đông Doanh chặn hết các thông lộ.

Tôn Kha Ba lấy làm đắc ý quay sang nói với Hứa Thiên Long:

– Hứa bang chủ, Túy hòa thượng đã trúng phải mai phục của chúng ta, đây gọi là cái gì binh bất yếm trá.

Bỗng có người lớn tiếng cười ha hả xen lời:

– Chưa chắc, chưa chắc. Lần này phải nói là bọn mặt dày các người trúng mai phục của lão quỷ say mới đúng. Hí hí ! Lão khiêu hóa đánh

đầu trận, hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên võ lâm cũng đã tới đông đủ cả.

Chỉ thấy Hoàng Diệm Phong Cái với Hà Ngọc Trì từ trên mái ngói phi thân xuống.

Hoàng Diệm Phong Cái cố ý gây phẫn khởi cho Túy hòa thượng liền oang oang nói:

– Quỷ say có nghe thấy gì không? Các bằng hữu hiệp nghĩa đạo đã tới nơi. Kế hoạch mai phục bốn phương tám hướng của Thi Huyền trưởng lão quả nhiên lợi hại.

Hoàng Diệm Phong Cái nói bừa như vậy không ngờ lại có hiệu quả. Cô Lâu giáo chủ, Lục thiềm thờ Bàng Quân, lão Vu bà vôi phân tán ra ngay. Chúng sợ trúng phải kế mai phục tứ phía của Thi Huyền trưởng lão, người nào người nấy mặt đều lộ vẻ khẩn trương.

Tôn Kha Ba càng thất kinh hơn. Lão vừa đại ngôn nói những gì binh bất yểm trá thì Hoàng Diệm Phong Cái bỗng hiện thân lật ngược thế cờ, bảo đó là kế mai phục tám phương của Thi Huyền trưởng lão.

Nên biết Thi Huyền trưởng lão vẫn có danh là Tái Gia Cát, không có sự tính toán nào không trúng, không có mưu lược nào không thành tựu. Ngay đến Thông Thiên Hiểu sư gia cũng phải nể sợ, mà nay đã là kế hoạch của ông ta đặt ra thì còn sai chạy vào đâu được nữa?

Tôn Kha Ba thối lui tới cạnh Hứa Thiên Long ý là muốn gã có biểu thị điều gì chăng?

Bây giờ Hứa Thiên Long vẫn thản nhiên đứng yên tại chỗ như không coi tình hình ấy vào đâu cả. Thái độ của y đứng trước núi Thái Sơn sắp sụp vào đầu, sắc mặt vẫn không hề biến đổi.

Tôn Kha Ba vội hỏi:

– Hứa bang chủ định thế nào?

Hứa Thiên Long ung dung'đáp:

– Chính tại hạ đang mong họ tới đây để chúng ta đỡ phải mất công đi lòng kiếm.

Tôn Kha Ba nghĩ bụng:

“Tên Phong Cái kia không phải tay dễ chọc ghẹo, nếu để bại dưới tay y thì thực khó coi lắm”.

Lão liền nói:

– Nếu vậy trước hết Hứa bang chủ hãy hạ tên Phong Cái đi đã, sau đó bọn chúng tới tên nào ta làm thịt luôn tên ấy là xong.

Hứa Thiên Long đáp:

– Cũng được, nhưng eòn Túy hòa thượng và con nhỏ kia thì sao?

Tôn Kha Ba đáp:

– Chuyện ấy thì rất dễ.

Lão quay đầu lại kêu gọi:

– Cát nhi, con ra đối phó với con nhỏ kia đi.

Lão lại lớn tiếng nói:

– Chúng ta chớ mắc hợm tên Hoàng Diện Phong Cái tiến lên hết cả đi, trước hết hãy giải quyết tên trọc đầu đã Hứa bang chủ đối phó với tên Phong Cái.

Tôn Kha Ba nghiêm nhiên trở thành vị thủ lĩnh chỉ huy mọi người. Bàng Quân với lão Vu bà thì không sao, nhưng Cô Lâu giáo chủ hơi bực mình thóa mạ thêm:

“Tôn Kha Ba ngươi là cái thá gì? Sao dám ngang nhiên chỉ huy cả lão tử?”. Nhưng ngoài mặt lão ta vẫn không để lộ hình sắc.

Tình hình bấy giờ đã biến chuyển, Túy hòa thượng đối phó với một mình Cô Lâu giáo chủ còn có thể chiếm được thượng phong. Nay bỗng nhiên phải chống đỡ thêm ba con mãnh hổ, thì làm sao đương cự cho nổi?

Tôn Kha Ba, Cô Lâu giáo chủ, Lục thiền thờ Bàng Quân, lão Vu bà bốn người dần dần vây Túy hòa thượng vào giữa.

Vì muốn bảo tồn thực lực, Túy hòa thượng không dám chống đỡ thẳng âm hàn chưởng của Tôn Kha Ba, mà chiếc đầu lâu của Cô Lâu giáo chủ cũng rất nhiều trò quỷ môn tà đạo, ông cũng phải có chút đồ kỵ.

Trùng độc của lão Vu bà lúc ở Luyện cổ phòng Túy hòa thượng cũng được lãnh giáo rồi, suýt tý nữa thì ông ta thất thế, riêng có Lục thiền thờ Bàng Quân là ông ta chưa biết hư thực ra sao thôi. Nhưng người này dã tâm rất lớn, đã công nhiên phản bội Từ Hỉ Phượng tức cũng phải là một nhân vật lắm mưu nhiều kế, còn võ công ra sao thì ông ta chưa dám phán đoán.

Túy hòa thượng xem xét tình thế biết phen này mình hung nhiều cát ít nghĩ:

“Tửu gia trước hãy hủy tên Bàn Quân để thu hồi tiền vốn đã, sau đó sẽ đương đầu thẳng thắn với ba tên khốn kiếp còn lại. Dù lão có thành chính quả lên Tây Thiên cực lạc cũng không lỗ lã gì”.

Định xong chủ ý, ông ta cười hi hí nói:

– Các người định lấy nhiều thắng ít hay sao thế ?

Tôn Kha Ba cười khảnh khách đáp:

– Chúng ta chỉ cần tính sao cho có lợi chắc chắn thì thôi.

Túy hòa thượng giương trường kiếm chỉ thẳng vào Tôn Kha Ba cười hi hí đáp:

– Đúng lắm, đúng lắm! Kể người tính toán cũng kỹ đấy, vậy hãy tiếp thế kiếm này của tửu gia!

Chưa dứt lời, Túy hòa thượng đã đâm vèo trường kiếm tới trước mặt Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba đang định vung chưởng lên vỗ, bỗng thấy trước mắt hoa lên, Túy hòa thượng đã chuyển mũi kiếm, tung người về phía Lục Thiềm Thừ đang ở sau lưng.

Hành động ấy của ông ta ra ngoài sự dự liệu của mọi người. Chỉ nghe thấy cẳng một tiếng, Lục Thiềm Thừ lão đảo lui về phía sau hơn mười bước, cây thiết trụ trong tay buông thõng xuống.

Nguyên chiêu xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị ấy của Túy hòa thượng rõ ràng tấn công Tôn Kha Ba, trái lại đột ngột chuyển hướng công kích Bàn Quân. Vừa trông thấy bóng trong tháp thoáng thì trường kiếm của Túy hòa thượng đã điểm tới yết hầu, trong lúc hốt hoảng y vội giơ thiết trụ lên gạt nhưng kinh lực không đủ, trường kiếm của Tôn Kha Ba liền theo thân trụ lia tới hỏ khẩu. Vết thương sâu đến hơn tấc, máu tươi nhỏ xuống ròng ròng, y quá khiếp hãi vội lão đảo lui về phía sau.

Nếu chiếc đầu lâu của Cô Lâu giáo chủ không kịp thời tấn công tới phía sau lưng Túy hòa thượng khiến ông ta phải nhảy sang bên tránh né, thì Lục thiềm thừ Bàn Quân làm gì còn tính mạng?

Thế kiếm ấy Túy hòa thượng chưa loại trừ được Lục Thiềm thừ Bàn Quân nhưng đã gây cho y thương tích, cũng gọi là đạt được thắng

lợi sơ bộ.

Túy hòa thượng cố ý gây cho đối phương tính khí nóng nảy hầu dễ bề đối phó, ông ta liền cười hi hí nói:

– Xong rồi, xong rồi. Chút lợi lộc nho nhỏ ấy coi thế mà tích tiểu thành đại. Tên mặt dày nào có gan cứ việc tiến lên chọc ghẹo tửu gia nữa đi !

Tiếng lão Vu bà tựa chim cú the the cất lên:

– Được người hãy coi lão bà thanh toán người đây.

Dứt lời mù múa tít quái tượng tiến lên.

Tôn Kha Ba vội la lớn:

– Tất cả hãy bình tĩnh, chớ để trúng kế lão giặc trọc, chúng ta cứ xiết chặt vòng vây cho kỹ lưỡng.

Tiếng kêu gọi của Tôn Kha Ba cũng không ngăn trở được quái tượng của lão Vu bà. Chỉ thấy tóc bạc mù bay phất phới trong gió, đồng thời tiếng lảng cẳng liên hồi, chỉ trong nháy mắt mù đã tấn công liên bảy chiêu, rồi bị Túy hòa thượng đẩy bật trở lại hơi thở dồn dập, đủ thấy đã bị thất thế rồi.

Tôn Kha Ba thấy vậy cả giận quát tháo:

– Lên! Tất cả cùng tiến lên hết!

Đoạn Cô Lâu giáo chủ ở bên tả, Tôn Kha Ba bên hữu, Lão Vu bà, Lục thiền thư Bàng Quân chục sẵn tiếp ứng, bốn người liên thủ thanh thế quả nhiên đã khác hẳn trước.

Kinh Kha Kiếm kích đồ giải của Túy hòa thượng tả hữu đều bị áp lực dồn dập, không sao rảnh tay thi triển được.

Ông ta thất kinh thầm nghĩ bụng:

“Mẹ ơi! Mấy tên ma đầu này quả nhiên là lợi hại!”.

Bên kia, khi Hoàng Diện Phong Cái vừa giao đấu với Hứa Thiên Long, ông ta liền cảm thấy ngạc nhiên khôn tả.

Chưởng pháp của Hứa Thiên Long khác hẳn những loại chưởng pháp thông dụng đương thời, lúc nhu lúc cương, biến hóa khôn lường.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt hỏi:

– Này! Có phải bạn tên là Hứa Thiên Long đấy không? Bạn đã

được ai sai khiến trà trộn vào trong Cái Bang? Và công phu của bạn là ai truyền thụ cho thế ?

Hứa Thiên Long cười trầm ngâm đáp:

– Nếu người thắng được chưởng pháp của ta, lúc ấy ta mới cho người hay.

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên vô cùng, bỗng hỏi tiếp:

– Sao? Bạn không biết lão khiếu hóa này là ai ư ? Bạn dám tỷ thí với lão khiếu hóa mô bằng chưởng pháp?

Hứa Thiên Long ngạo nghễ đáp:

– Ta không dám tỷ thí chưởng với lão, thì làm sao đủ tư cách làm bang chủ Cái Bang? Hắc hắc! Lão là Hoàng Diện Phong Cái tự xưng là cái quái gì là Vũ Trụ Ngũ Kỳ, phải không?

Hoàng Diện Phong Cái giậm chân quát tháo:

– Giỏi thực, giỏi thực! Với một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa chưa biết kiến thức là gì, lão khiếu hóa giáo huấn người, chỉ e thiên hạ sẽ chê cười là ỷ già bắt nạt trẻ! Này? Sư phụ người là ai?

Hứa Thiên Long mỉm cười không đáp.

Hoàng Diện Phong Cái sực nhớ ra vừa rồi Túy hòa thượng hỏi Hỏa Thần giáo chủ là gì của y, bất giác hoài nghi hỏi:

– Sư phụ người là Hỏa Thần giáo chủ?

Hứa Thiên Long bực bội đáp:

– Đừng có hỏi nhiều, nếu lão thắng được ta, tự nhiên ta sẽ cho biết ngay.

– Được lắm! Người cứ tiến lên thử thách chiêu này của mô xem.

Ông ta chống bên tay phải xuống đất, chưởng từ từ nhắm thẳng mặt Hứa Thiên Long vỗ tới.

Thấy thế chưởng ấy của đối phương mềm mại như bông gòn, không có một chút lực đạo nào, Hứa Thiên Long bụng bảo dạ:

“Lão này hiện xưng là Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà chưởng này xem ra có tiếng mà chẳng có miếng. Vậy mình chẳng phải dùng đến Bối Diệp kinh, cũng có thể đánh bại được lão”.

Gã liền vung quyền, sử dụng một chiêu số thông thường Mạnh hổ

xuất động đối phó. Chiêu ấy tuy chỉ là công phu phổ thông, nhưng thế hùng lực mạnh rất là oai mãnh.

Dưới mắt Hứa Thiên Long nếu bị trúng thế Mãnh hổ xuất động ấy, ít ra đối phương cũng phải bắn về phía sau mấy trượng, thậm chí dít còn đập xuống là khác.

Ngờ đâu khi chiêu Mãnh hổ xuất động ấy vừa dụng vào chưởng tâm của Hoàng Diện Phong Cái, chợt phát giác chưởng tâm của ông ta như có một sức hút kỳ lạ, hút chặt lấy hữu quyền y, không sao cục cựa được nữa.

Hứa Thiên Long kinh hãi khôn tả, vội hít một hơi chân khí, tả chưởng từ phía dưới đánh lên, tấn công vào nách bên trái của Hoàng Diện Phong Cái.

Hoàng thiên Phong Cái hơi nghiêng nửa thân trên sang bên, cổ tay trái trầm xuống. Bỗng nhiên phát giác có tiếng gió động, phía Thái dương huyết bên tả tả chưởng của Hứa Thiên Long đã đánh tới nơi.

Chiêu ấy quái dị khôn lường, trong vòng phạm vi năm thước, hai bên tả hữu đều bị chưởng phong bao trùm, trừ cách buông tay lui về phía sau ra, thì không sao tránh thoát nổi.

Hứa Thiên Long sử chiêu ấy tuy hóa giải được cơn nguy nan, trong lòng hơi nhẹ nhõm nhưng y không dám xem thường địch thủ như trước.

Hoàng Diện Phong Cái cũng có cùng một cảm nghĩ trên, ông ta nghĩ chưởng vừa rồi Hứa Thiên Long sử dụng từ dưới đánh lên là chiêu thức trong Bối Diệp kinh. Chỉ một Hứa Thiên Long mà lợi hại như vậy, nếu Hỏa Thần giáo chủ đích thân xuất mã thử hỏi còn ai đương đầu lão nổi?

Nghĩ tới đó bất giác ông ta vô cùng kinh sợ.

Một chiêu đã qua Hứa Thiên Long với Hoàng Diện Phong Cái lại cách xa nhau đến hơn hai trượng. Cả hai đều không dám sơ xuất.

Hoàng Diện Phong Cái ngẫm vận Chấn Thiên tâm pháp còn Hứa Thiên Long đang hồi tụ Bối Diệp kinh, cả hai đều chuẩn bị một thế đánh bại đối phương tức thì.

Mặt bên kia Cát Đạt Tố với Hà Ngọc Trì, nếu so về công lực thì Hà Ngọc Trì còn kém Cát Đạt Tố rất xa, nhưng Thiên Sơn bộ pháp đã nổi danh linh xảo thần tốc khắp thiên hạ. Nàng đương đầu không nổi liền

sử dụng thân pháp quỷ dị ấy chạy vòng quanh Cát Đạt Tố như chong chóng. Trong nhất thời Cát Đạt Tố cũng không làm gì nòng được.

Bấy giờ người bị nguy ngập nhất là Túy hòa thượng.

Tôn Kha Ba, lão Vu bà, Cô Lôu giáo chủ, Lục thiềm thờ Bàn Quân bốn người trước sau phải trái cùng giáp công tới tấp.

Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải của Túy hòa thượng dụng đi dụng lại mười mấy lượt, mà đối phương chẳng hề hấn gì, vì lẽ bốn người nọ đều sẵn có một thân thủ nhất đại tôn sư, dù sao ông ta cũng không phải là người có ba đầu sáu tay, thì Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải có lợi hại đến đâu cũng chẳng làm được trò trống gì.

Giữa lúc nguy cấp, chợt nghe thấy bên ngoài có người la lớn:

Ở đây này, ở đây này. Hỏa Thần giáo chủ! Họ đang giao đấu với nhau !

Túy hòa thượng bấy giờ đang dùng toàn thân chiến đấu, chống chọi cơn nguy nan, không dám phân thần.

Hoàng Diện Phong Cái đấu với Hứa Thiên Long đôi bên có qua có lại dễ chịu hơn đôi chút, liền quay đầu lại nhìn. Ông ta thấy Xuyên Địa thủ Trần Tứ, Hải đế sa Lý Cửu, Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị, Ngũ Minh thượng nhân cùng tới nơi.

Hoàng Diện Phong Cái mừng rỡ la lối om sòm:

– Ngũ Minh lão hữu sao đến bây giờ mới chịu tới?

Ngũ Minh thượng nhân đáp:

– A Di Đà Phật. Hồ thẹn thay, hồ thẹn thay, thực là con người sinh ra ở đâu mà chẳng gặp, oan gia gặp nhau trong ngõ hẹp!

Hoàng Diện Phong Cái vội nói:

– Thôi đừng đánh rầm rít nữa. Lão trọc ngươi thử nói cho mỗ nghe xem, cái gì là oan gia gặp trong ngõ hẹp? Chà? Hảo tiểu tử, chiêu này của ngươi cổ quái quá, là chiêu thứ mấy trong Bối Diệp kinh thế ?

Có lẽ Hứa Thiên Long vừa thừa cơ Hoàng Diện Phong Cái phân thần nói chuyện liền tấn công một thế độc hiểm đẩy Hoàng Diện Phong Cái lui về phía sau một bước.

Hoàng Diện Phong Cái nổi giận, Chấn Thiên tâm pháp lúc trên lúc dưới cuộn cuộn đẩy tới phía đối phương. Kinh phong lướt qua mọi người

đau rất như bị dao cứa, đẩy Hứa Thiên Long trở về nguyên vị.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi tiếp:

– Lão hữu, làm sao? Mau nói đi!

Ngữ Minh thượng nhân bỗng thất kinh nói:

– Hồng bát, Túy hòa thượng bị thương rồi!

Ông ta niệm một câu A Di Đà Phật rồi tiếp:

– Để bản nạp giúp lão hữu một tay.

Bấy giờ thiếc áo rách của Túy hòa thượng bị xé rời mấy mảnh, cánh tay trái rỉ máu tươi, lưng bị quả trượng của lão Vu bà quét trúng một thế, thế không phải là nhẹ.

Khi Kinh Kha kiếm kích đồ giải của ông ta đẩy lùi được Tôn Kha Ba không kịp đề phòng, đùi liền bị Cô Lâu giáo chủ gõ trúng một bên chân tê tái đến nỗi không thể di động được.

Túy hòa thượng nghe Ngữ Minh thượng nhân bảo sẽ tương trợ một tay liền cả cười thóa mạ:

– Lão chết bầm chẳng lẽ định đợi tửu gia này lên Niết bàn mới phệ tới trợ giúp hay sao thế ?

Ngữ Minh thượng nhân chấp tay nói:

– A Di Đà Phật, tội quá tội quá? Bản đạo nguyên là cùng Hạc lão hữu với Ngọc Trì cô nương cùng tới nơi đây, dọc đường chậm trễ mới để Túy Phật bị thọ thương. Tội quá, tội quá!

Lúc ấy Túy hòa thượng đã rất toại bời, sinh tử mong manh như sợi tóc. Thấy Ngữ Minh thượng nhân cứ luôn miệng nói tội quá tội quá rồi lại A Di Đà Phật, bất giác tức giận nói:

– Lão trọc chết bầm nếu còn nói cuội mãi, tửu gia về châu Tây phương cực lạc mới là tội quá!

Ngữ Minh thượng nhân sực tỉnh gật đầu đáp:

– Ô đúng, đúng?

Lão tăng giương cánh tay áo rộng hất thẳng về phía quái trượng của lão Vu bà.

Tôn Kha Ba nói:

– Cô Lâu giáo chủ cùng Bằng Quân đối phó với Túy hòa thượng, để

lão phu với Vu bà thâu thập lão trọc này.

Cô Lâu giáo chủ thấy Túy hòa thượng đã bị trọng thương rất dễ thanh toán liền hân hoan nhận lời ngay.

Bàng Quân lúc tả lúc hữu, tiếp tục tấn công Túy hòa thượng lia lịa.

Ngũ Minh thượng nhân công lực chỉ vào hàng tương đương với Tôn Kha Ba nay lại thêm Vu bà nên chỉ mấy chục chiêu sau dĩ nhiên bị dồn vào thế hạ phong.

Bên kia Hà Ngọc Trì đối địch với Cát Đạt Tố tuy chưa đến nỗi thất bại nhưng đã có vẻ nao núng lắm.

Giản Lão Nhị, Trần Tứ, Lý Cửu ba người ra sức giao đấu với mười hai tên võ sĩ đệ nhất Đông Doanh, hiển nhiên cũng không phải là đối thủ.

Xét toàn cục chỉ có Hoàng Diện Phong Cái là chiếm được thượng phong, nhưng muốn thanh toán được Hứa Thiên Long cũng không phải chuyện dễ dàng vì chiêu số thần diệu và kinh lực cổ quái của Bối Diệp kinh thường khiến cho Hoàng Diện Phong Cái không biết đâu mà lường trước được.

Tôn Kha Ba mắt thấy bên mình thế nào cũng đặc thắng, nghĩ lại hồi nãy Hoàng Diện Phong Cái bảo đây là theo kế hoạch của Thi Huyền trưởng lão, cái gì gọi là mai phục bốn phương tám hướng. Bất giác lão lớn tiếng cười ha hả nói:

– Lão phu tưởng cái trò tám hướng mai phục như thế nào, té ra chỉ có mấy tên vô tích sự này thôi.

Hoàng Diện Phong Cái cười tít mắt nói:

– Thanh Hải lão hữu, cứ ráng đợi giây lát nữa sẽ rõ ngay !

Cát Đạt Tố thấy Hà Ngọc Trì thân pháp cực kỳ linh hoạt, trong lòng rất bức bối ngón tay đã chuyển sang màu lam, gương mặt dữ dằn, miệng luôn cất tiếng cười khàn khặc, khiến Hà Ngọc Trì hoa dung thất sắc lui về phía sau từng bước một.

Cát Đạt Tố từ từ tiến gần tới nàng, tiếng giày của y nặng nề rung chuyển cả mái ngói. Gã thấy sắc mặt Hà Ngọc Trì lộ vẻ kinh sợ, càng khoái chí thêm, cười khàn khặc nói:

– Tiểu cô nương, ta có ăn thịt người đâu mà sợ cái gì? Chúng ta hãy ngồi xuống đây nói chuyện chơi được chăng?

6. Liễu Tồn Trung Đột Nhiên Hiện Thân

Hà Ngọc Trì chau môi, khinh miệt đáp:

– Ta không thèm nói chuyện với hạng như ngươi ! Trông bộ dạng của ngươi thấy phát ghét!

Cát Đạt Tố cười khảnh khách nói:

– Tại sao lại phát ghét bộ dạng của ta? Trông còn mạnh hơn tiểu tử Liễu Tồn Trung nhiều.

Hà Ngọc Trì hừ nhạt đáp:

– Ngươi không xứng so sánh với Liễu Tồn Trung!

Cát Đạt Tố tức giận nói:

– Con nhỏ thối tha, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ngoan ngoan phục tùng ta, chúng ta chuyện trò đằng hoàng bảo đảm nhỏ ngươi sẽ được đối xử tử tế.

Gã vừa nói vừa tiến gần thêm mấy bước nữa.

Hà Ngọc Trì trong lòng vừa thất kinh vừa sợ hãi, thanh bảo kiếm chỉ thẳng ra phía trước nghe quát bảo:

– Không được động đây! Kẻo chớ tránh thanh bảo kiếm này của bốn cô nương vô tình?.

Cát Đạt Tố cả cười nói:

– Bảo kiếm vô tình thì có sao đâu, chỉ cần tiểu cô nương có tình với mỗ thì dù trời có sụp cũng chẳng quan hệ.

Hà Ngọc Trì thóa mạ:

– Hừ ! Ngươi có biết hổ thẹn là gì không ? Ai thèm có tình ý với ngươi.

Đôi mắt chứa đầy vẻ dâm tà của Cát Đạt Tố không ngớt nhìn trừng trừng vào thân thể Hà Ngọc Trì cười hềnh hếch khen ngợi:

– Đẹp thực! Rất đẹp! Tiểu cô nương hãy nghe ta nói đây, mấy lão già chết dẫm của cô nương kia ngày hôm nay đừng mong toàn mạng rời khỏi nơi đây. Cô nương cứ xem chúng ta sẽ thanh toán chúng như bắt rùa trong lu.

Bỗng nghe thấy bên ngoài song cửa có tiếng cười nhạt:

– Chưa chắc!

Vừa nghe thấy tiếng cười nhạt ấy, Hà Ngọc Trì đã mừng rỡ không tả, vội kêu gọi:

– Đại ca, tới đây mau lên! Tên này đang hà hiếp tiểu muội đấy!

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung từ bên ngoài song cửa phi thân vào như con đại bàng khổng lồ, đứng sừng sững trước mặt Hà Ngọc Trì.

Liền đó nghe thấy tiếng bọn Trần Tứ, Giản Lão Nhị hoan hô vang động gọi lớn:

– Tiểu sư tổ đã tới, tiểu sư tổ đã tới!

Tinh thần của mọi người lập tức phấn chấn.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói:

– Tiểu sư đệ làm thế nào giải được huyết đạo thể ?

Liễu Tồn Trung quét mắt nhìn, thấy tình trạng nguy kịch của Túy hòa thượng, vội nói:

– Lão sư ca sang trợ giúp hòa thượng ca ca đi, để tên họ Hứa này tiểu đệ lo liệu cho.

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Chớ nên xem thường, tên này luyện cả Bối Diệp kinh đấy!

Liễu Tồn Trung nói:

– Tiểu đệ tuân lệnh!

Hoàng Diện Phong Cái liền tung mình tới cạnh Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng thở dốc gượng cười nói:

– Nếu lão khiêu hóa người không tới kịp thời chắc tửu gia này phải về Tây Phương cực lạc mất!

Hứa Thiên Long không ngờ Liễu Tồn Trung lại có thể giải được huyết đạo của mình điểm, trong lòng hơi kinh ngạc lẫn khiếp sợ.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng hỏi:

– Có phải người là tân bang chủ Cái Bang Hứa Thiên Long đấy không?

Hứa Thiên Long đáp:

– Nếu đúng thế thì sao? Đó là bổn tọa đã đúng hiến chương của Cái Bang, tử võ mà đoạt được ngôi vị.

Liễu Tồn Trung trầm giọng nói:

– Vì sao các hạ lại mạo danh ta, đi khắp nơi cưỡng gian các phụ nữ lương thiện, hỏa thiêu Tôn Hán điện ở Hoa Sơn, hủy Võ Đang Cửu Chân cung, lại còn định tới Thiếu Lâm gây họa nữa?

Hứa Thiên Long cười khảnh khách đáp:

– Vì người ở trong tổng đàn muốn giở trò cường bạo đối với một phụ nữ thọ thương làm bại hoại võ lâm, cho nên bổn tọa mới hủy diệt tên tuổi của người là thế.

Liễu Tồn Trung cười nhạt luôn miệng, đưa mắt nhìn khắp đương trường một lượt đột nhiên quát lớn:

– Tất cả ngừng tay lại hết!

Tiếng quát ấy của chàng như tiếng sấm động giữa thanh thiên bạch nhật, âm vang chấn động khiến cho bụi bặm bám trên những vách tường quanh đó rớt xuống như mưa.

Thanh thế ấy quả nhiên phát sinh tác dụng. Mọi người không hiểu vì sao Liễu Tồn Trung lại bảo ngừng tay vội lần lượt lui về phía sau xem xét tình hình.

Tôn Kha Ba cất tiếng nói:

– Tiểu tử, ngày nọ lão phu ném người xuống dưới hàn đầm, mạng người chưa tuyệt mới được Hỏa Thần giáo chủ cứu thoát. Lần này người lại dẫn thân vào nơi đây không còn trách lão phu vào đâu nữa nhé.

Tôn Kha Ba cố ý nói là Hỏa Thần giáo chủ cứu Liễu Tồn Trung để bung bít che đậy tai mắt của mọi người. Hai nữa là cố tình lấy lòng Hứa Thiên Long.

Liễu Tồn Trung không thềm trả lời câu nói ấy của Tôn Kha Ba. Chàng ung dung chấp tay nói với mọi người:

– Hứa Thiên Long giả mạo tên tại hạ hành động xấu xa, hôm nay tại hạ muốn y phải hoàn lại công đạo ấy!

Hứa Thiên Long cười khảnh khách nói:

– Liễu Tồn Trung đừng có lớn lối khoác lác, có tài thì cứ việc giở ra đi?

Liễu Tồn Trung lớn tiếng nói:

– Bây giờ tại hạ mới được lãnh giáo Bối Diệp kinh của Hứa Thiên Long. Nếu như vị nào không giữ quy củ võ lâm thì cứ việc tham gia, tại hạ xin xả thân tiếp rước !

Hứa Thiên Long thấy khí thế của Liễu Tồn Trung đã hơi có vẻ khiếp sợ, nhưng nghĩ lại mình mang danh nghĩa đường đường là một vị bang chủ Cái Bang, há đâu lại chịu để mất thân phận. Y liền cười nhạt nói:

– Liễu Tồn Trung, ngươi đừng có trát vàng lên mặt mình vội, nếu bốn tọa phải cần một ai tương trợ, thì từ nay sẽ rút lui ra khỏi giang hồ!

Tôn Kha Ba biết Bối Diệp kinh cao thâm khôn lường hấp lực vô biên, định bụng Liễu Tồn Trung quyết không phải là đối thủ, liền cười hắc hắc nói:

– Hứa bang chủ đã đích thân xuất thủ, thì làm gì phải cần đến ai trợ giúp!

Hoàng Diện Phong Cái cười tíť mắt nói:

– Hỡi bằng hữu Thanh Hải cứ chống mắt mà xem, chẳng bao lâu nữa bạn cũng được trở về bốn xứ luôn đấy.

Bấy giờ mọi người đều ngưng trận đấu, nhưng đôi bên vẫn giám thị nhau chặt chẽ.

Túy hòa thượng thở phào nói:

– Liễu tiểu tử mà tới chậm một bước, thì ca ca này đã về châu tổ rồi. Tiểu tử đừng có để một tên mặt dày nào tẩu thoát, hôm nay phải càn quét sạch sành sanh lão ca ca này mới hả dạ.

Liễu Tồn Trung chấp tay, thủng thẳng đi ra ngoài sân lớn tiếng nói:

– Hứa Thiên Long, tại hạ chờ được chỉ giáo!

Mọi người lũ lượt kéo theo ra, người bên Đông Doanh đứng bên góc phía Bắc, bọn Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái đứng bên mé Nam.

Liễu Tồn Trung với Hứa Thiên Long đứng ở giữa sân.

Liễu Tồn Trung oang oang nói:

– Hứa Thiên Long, động thủ đi !

Hứa Thiên Long miệng ngậm ngậm vận khẩu quyết Bối Diệp kinh, chuyển vận kinh khí đầy đủ, chuẩn bị trong một thế đánh chết đối phương ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung chợt nghe thấy bên tai có tiếng Hoàng Diện Phong Cái dùng Truyền âm nhập mật văng vẳng nói:

– Tiểu sư đệ, tên này đã luyện thành công Bối Diệp kinh, phải nên cẩn thận đề phòng.

Liễu Tồn Trung cũng dùng Truyền âm nhập mật đáp:

– Đa tạ lão sư ca quan tâm, tiểu đệ đã biết rồi.

Hoàng Diện Phong Cái lại tiếp:

– Cả lão sư ca cũng khó bề thắng được y? Chớ nên sơ hốt.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiểu đệ xin cẩn thận đề phòng.

Lại có tiếng Túy hòa thượng vọng tới tai chàng:

– Sãi gia ca ca báo động cho tiểu tử hay, tên này đã học thành Bối Diệp kinh. Bối Diệp kinh là võ học tối cao vô thượng của nước Thiên Trúc. Bối Diệp Kinh là xưng danh tổng hợp, chiêu thức gọi là Tàn Phong Bối Diệp thủ, chỉ có một chiêu chưởng pháp duy nhất. Chiêu chưởng pháp ấy tên là Biến Dịch chưởng, tổng cộng tất cả sáu thức thức đầu tên là Quân Long Vô Thủ. Chớ nên coi thường y, chỉ riêng thức này cũng đủ khiến nhân vật võ lâm chúng ta nhúc nhích đầu rồi!

Liễu Tồn Trung cung kính đáp:

– Tiểu đệ xin cung kính tuân lời chỉ dạy của ca ca.

Hà Ngọc Trì thấy ánh mắt Hứa Thiên Long đảo lộn không ngừng lộ đầy vẻ quỷ trá, sợ Liễu đại ca sơ suất vội la lớn:

– Đại ca hãy lưu ý tên ấy, đừng có xem thường y. Võ công của y cao cường lắm.

Vì Hà Ngọc Trì không dùng Truyền âm nhập mật nên câu nói ấy của nàng mọi người đều nghe thấy rõ hết.

Cát Đạt Tố cười nham hiểm nói:

– Tiểu cô nương, đại ca của cô nương chết là cái chắc rồi, đừng có

hy vọng viễn vông nữa!

Hà Ngọc Trì bữu môi quay đầu sang nơi khác. Cát Đạt Tố hậm hực trợn mắt nhìn nàng.

Hứa Thiên Long đã vận nội kinh tới mức thập thành, đang định phát động thế công, bỗng nghe thấy thanh âm của Tôn Kha Ba lần vào tai:

– Hứa bang chủ, mệnh vận của bang chủ cũng đều trông vào trận đấu này. Nếu thắng từ nay về sau bang chủ sẽ ngồi vững vàng trên bốn tọa của Cái Bang phú quý vô cùng. Nhược bằng thất bại hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được. Đừng xem thường tên Liễu Tôn Trung, cứ theo lão phu biết, công lực của tiểu tử này còn trên cả Hoàng Diện Phong Cái.

Hứa Thiên Long đáp:

– Bốn tọa đã có cách đánh bại tên này bất tất phải lo ngại. Bốn tọa không tin y có thể chống chọi được với chiêu số cuối cùng của Bối Diệp kinh.

Tôn Kha Ba không rõ chiêu thức cuối cùng của Bối Diệp kinh là thế nào? Nhưng lão từng nghe giang hồ đồn đại năm xưa Bát Long Tôn Giả chỉ có thể luyện được tới thức thứ năm, còn thức thứ sáu thì không sao luyện được thành công.

Hứa Thiên Long nhớ lại tình cảnh Hỏa Thần giáo chủ khi truyền thụ thức thứ sáu của Bối Diệp kinh, Hỏa Thần giáo chủ từ từ moi ở trong người ra một khối ngọc đen xì, sắc mặt nghiêm trọng hỏi:

– Long nhi, con có biết đây là vật gì không?

Hứa Thiên Long ngơ ngác đáp:

– Xin sư phụ thứ cho đệ tử ngu muội, không biết là vật gì?

Hỏa Thần giáo chủ trịnh trọng nói:

– Đây là vật mà sư phụ đã dùng trăm phương ngàn kế, không tiếc hưng sư động chúng mới chiếm được. Nó chính là viên Mặc Ngọc.

Hứa Thiên Long vội hỏi:

– Thưa sư phụ, nó có hiệu dụng gì mà quan trọng đến thế?

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả đáp:

– Hải tử ngọc nghịch có khác! Đây là một vật dị bảo ngàn năm

hiếm thấy của võ lâm. Những báu vật thường, há sư phụ lại thêm để mất tới? Viên Mặc Ngọc này được thợ tìm ngọc phát hiện trên Ngưu Dân Sơn từ đời Tây Hán, có tất cả hai viên. Một viên được điêu khắc thành hình thú làm vật thưởng ngoạn trưng bày tại long tòa của hoàng đế, viên còn lại thì điêu khắc thành hình này đây. Sau khi Vương Mãn soán Hán, Mặc Ngọc thất tung từ đó, không biết lưu lạc ở xứ nào.

Luyện tập thức thứ sáu trong Bối Diệp kinh nếu như trong người không có viên Mặc Ngọc để trợ chân nguyên, thì không thể nào thành công được. Vì thức thứ sáu của Bối Diệp kinh đã vượt khỏi phạm vi thể lực nhân loại.

Nếu như luyện thành công được thức thứ sáu cuối cùng ấy, có thể nói trong võ lâm khó gặp tay đối thủ.

Lục Thiêm Thù Bàng Quân cũng là một trong những người lo âu nhất vì trận đấu này. Nếu Hứa Thiên Long chiến thắng, thì y có thể ngồi vững trên bửu tọa giáo chủ La Quỷ Giáo, nhược bằng Hứa Thiên Long bại trận tất cả La Quỷ Giáo cũng phải đổ sập lây.

Lục Thiêm Thù Bàng Quân càng nghĩ càng lo âu, liền khẽ huýt một tiếng sáo miệng. Chỉ thấy một tên võ sĩ La Quỷ quần doanh nhanh nhẹn chạy tới nơi.

Bàng Quân rỏ tai gã ra lệnh:

– Người mau đi loan truyền lệnh mai phục khẩn cấp đợi nghe tiếng huýt sáo của ta mà hành động.

Tên võ sĩ quần doanh nọ vâng dạ đi ngay.

Bây giờ không khí trong đấu trường căng thẳng cực độ Hứa Thiên Long từ từ di động hạ bàn, lùi về phía sau hơn trượng. Bấy giờ đôi bên đã cách nhau đến hơn bốn năm trượng.

Mọi người đều im hơi lặng tiếng, theo dõi đấu pháp kỳ diệu của Bối Diệp kinh.

Túy hòa thượng nguyên khí đã dần dần bình phục, vết máu ở trên người vẫn chưa khô, quay đầu lại nói với Hoàng Diện Phong Cái:

– Phong lão đầu, cuộc vui hôm nay thật là trăm năm hiếm có !

Hoàng Diện Phong Cái hỏi lại:

– Lão quỷ say thử nói xem, tại sao lại gọi là trăm năm hiếm có?

Túy hòa thượng:

– Không phải hay sao. Bối Diệp kinh là cái trò quỷ môn tà đạo, chính ta chỉ được nghe tên mà chưa thấy hình dáng nó ra làm sao. Sãi gia này đã có phen làm chủ cái trò quỷ môn đạo ấy mà cũng chỉ biết có thức thứ nhất, hiện lại có tên họ Hứa kia đã học hỏi được toàn bộ rồi. Phong lão đầu người có nghe nói ai học được hoàn toàn Bối Diệp kinh bao giờ chưa?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Chưa, chỉ nghe người ta đồn đại có môn võ học Bối Diệp kinh mà thôi.

Túy hòa thượng đáp:

– Có điều là sãi gia với Phong lão đầu đều được người trong giang hồ đội cho cái vương miện Vũ Trụ Ngũ Kỳ gì đó, mà cũng chẳng biết ắt giáp gì về Bối Diệp kinh, đó thực là điều đáng hổ thẹn!

Hoàng Diện Phong Cái thấy Túy hòa thượng nói dây dưa hoài, bỗng động lòng ngay, đã thâm đoán ra được dụng tâm của lão tăng đến tám chín thành, liền cố ý cười hi hí lớn tiếng nói:

– Hổ thẹn cái rắm thôi! Cái trò Bối Diệp Kinh ấy chỉ dọa dẫm con nít lên ba tuổi thôi. Vừa rồi tên ấy chả dùng Bối Diệp kinh múa máy trước mặt Phong lão đầu mỗ là gì? Xem ra cũng chỉ vào loại tầm thường thôi.

Hà Ngọc Trì không rõ lý do bên trong liền xen lời:

– Lão tiên bối là Vũ Trụ Ngũ Kỳ ư? Nếu như vậy tiên bối cũng bị hại, há tên này chẳng trở thành vô địch thiên hạ hay sao?

Nghe mấy người bàn luận như vậy, Hứa Thiên Long tức giận đến hai mắt như nổ lửa, hậm hực nói:

– Các người muốn biết lợi hại thì cứ việc xông ra đây!

Tôn Kha Ba thấy Hứa Thiên Long nổi giận, vội lên tiếng:

– Hứa bang chủ đừng mắc hợm, chúng sợ Liễu Tồn Trung không phải là địch thủ của Bối Diệp kinh nên mới cố ý khích bác như vậy, để học giận bang chủ đấy.

Hứa Thiên Long chợt tỉnh ngộ đáp:

– Phải rồi, chút nữa thì bốn tọa đã trúng kế bọn chúng!

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói: .

– Hứa Thiên Long, người đừng cho học được Bối Diệp Kinh là điều đáng tự hào. Nếu mỗi muốn học thì đã sớm học từ lâu rồi, không đến lượt người đâu.

Tôn Kha Ba không biết Liễu Tồn Trung đã trao cuốn Bối Diệp Kinh cho Hỏa Thần giáo chủ dưới hàn đàm, tưởng chàng lại dùng kế khích tướng, liền cười khàn khạch nói:

– Liễu Tồn Trung, lời nói của người vừa rồi chỉ đánh lừa được đứa con nít lên ba thôi. Chúng ta đều là lão giang hồ cả, có lý đâu mèo lại chê cá tanh bao giờ?

Liễu Tồn Trung chẳng thêm lý tới Tôn Kha Ba chỉ lạnh lùng tiếp:

– Hứa Thiên Long, Hỏa Thần giáo chủ là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm đương kim, tự trọng thân phận chắc không dối gạt người. Không tin cứ về hỏi lại Hỏa Thần giáo chủ sẽ rõ.

Câu nói ấy của chàng khiến cho Hứa Thiên Long hoài nghi không tả.

Tôn Kha Ba nói:

– Hứa bang chủ đừng nghe lời y nói bậy, ảnh hưởng đến lòng tin tưởng tất thắng?

Bàng Quân liền xen lời:

– Đúng vậy. Hứa bang chủ, Bối Diệp Kinh là võ học chí cao vô thượng, có lý đâu tên này lại chịu trao cho Hỏa Thần giáo chủ một cách dễ dàng như thế được?

Cô Lôu giáo chủ cũng xen lời:

– Bất cứ cao thấp thế nào, lát nữa đây chúng ta sẽ hiểu rõ. Bang chủ hãy dùng toàn lực thi thố cho đối phương biết mùi lợi hại.

Hứa Thiên Long gật đầu đáp:

– Đúng lắm!

Y tức khắc vận cương khí ban bố khắp toàn thân.

Mu bàn tay đột nhiên trương phồng lên, nửa đường gân từ từ lộ diện, trông chẳng khác gì một chiếc lá cây. Sáu thức chương pháp ấy sở dĩ có cái tên là Tàn Phong Bối Diệp Thủ cũng là bởi nguyên do này!

Bấy giờ Hứa Thiên Long chính là đang vận dụng cương khí của thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên trong Tàn Phong Bối Diệp Thủ.

Mọi người cảm thấy phảng phất như trọng lượng toàn thân Hứa Thiên Long đều tập trung vào song chưởng, hạ bàn nhẹ nhõm như bông gòn, phiêu hốt bất định, thần hình trông như đang cười gió lướt đi ở trên mây vậy.

Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng đều là những tay võ học đài hành gia, thấy vậy cũng phải ngấm ngấm giật mình chắt lưỡi.

Liễu Tồn Trung đã từng lãnh giáo Thiên Hỏa Thập Nhị Thức của Hỏa Thần giáo chủ nên biết rõ Thiên Nhân kinh giải đó có thể đối phó được. Nhưng chàng không hiểu oai lực của Bối Diệp Kinh ra sao cho nên cũng không dám sơ xuất.

Trong những ngày gần đây, Liễu Tồn Trung đối với việc tu tập nghiên cứu yếu quyết Thiên Nhân kinh giải không hề xao lãng, trước kia những chỗ nào chàng không hiểu, lúc này đã lãnh hội được hết, có thể đã đạt tới mức ứng thu tùy tâm rồi.

Chàng nhớ lại di chúc viết trên vách đá dưới Ma Trảo hàn đàm của vị cương thi tiền bối nói: Nếu lãnh hội được toàn bộ yếu quyết của Thiên Nhân kinh giải rồi ắt đã đạt tới cảnh giới tối cao của nền võ học, không còn hãi sợ bất cứ một oai lực nào...Liễu Tồn Trung rất tin tưởng di chúc của vị tiền bối nọ. Cho nên chàng đối diện với thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên của Bối Diệp Kinh mà trong lòng đầy vẻ tự tin thắng.

Cương khí Lục Long Ngự Thiên của Hứa Thiên Long đã ban bố khắp toàn thân, mu bàn tay đứng phồng to hơn trước, bước chân đã thấy lơ lửng giống như đang tung mây lướt gió vậy. Chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Liễu Tồn Trung, tay vung chưởng đến. Y sử thức thứ nhất Quần Long Vô Thủ trong Tàn Phong Bối Diệp Thủ tấn công.

Thức Quần Long Vô Thủ này Túy hòa thượng đã từng luận qua, hiện tại do Hứa Thiên Long biểu diễn. Chiêu thức tuy sóng gió, phảng phất như một con thần long đang quấy lộn trong sa mù, không thấy rõ là rồng chỉ thấy móng vuốt vũ lộng.

Nguyên học Bối Diệp Kinh nếu như không thể quyết thành toàn được sáu thức không khác gì vào núi báu mà lại về tay không, tốn công vô ích.

Vì chiêu thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên không những là một

chiêu thức thập phần quái dị, mà nó còn là nguyên động lực phát huy oai lực dùng cương khí Lục Long Ngự Thiên vận chuyển toàn bộ chiêu thức, tuần tự mà hành mới đạt đến địa bộ không sức kiên cố nào cường chống nổi.

Túy hòa thượng chưa hiểu rõ cái thâm ảo của Bối Diệp Kinh, bấy giờ thấy Hứa Thiên Long biểu diễn thức thứ nhất Quần Long Vô Thủ khí thế dũng mãnh hơn mình thập bội, ông ta rất lấy làm kinh ngạc.

Hoàng Diệm Phong Cái cái biết vừa rồi mình với Hứa Thiên Long giao thủ mình đã chiếm được thượng phong. Nhưng thức Quần Long Vô Thủ y mới sử dụng so sánh với hiện tại, tự nhiên khác biệt một trời một vực. Hoàng Diệm Phong Cái thất kinh nghĩ bụng bảo dạ :

– Tên họ Hứa này giỏi trò huyền hư gì đây, một chiêu thức mà hai khí thế khác nhau như vậy!

Tôn Kha Ba đã cảnh cáo với Hứa Thiên Long, bảo Liễu Tồn Trung công lực còn trên cả Hoàng Diệm Phong Cái vì vậy, Hứa Thiên Long đã sớm đề cao cảnh giác, vừa động thủ đã vận dụng ngay cương khí Lục Long Ngự Thiên, tăng gia uy lực, chuẩn bị chỉ một thế đánh chết Liễu Tồn Trung ngay dưới chưởng.

Bọn Túy hòa thượng, Hoàng Diệm Phong Cái, Hà Ngọc Trì, Ngũ Minh thượng nhân, Giản lão nhị, Trần Tứ đều ngấm ngầm lo ngại thay cho Liễu Tồn Trung.

Riêng Liễu Tồn Trung vẫn ung dung như thường, không lộ vẻ gì là kinh ngạc hay khiếp sợ. Hứa Thiên Long không khác tia điện xẹt lướt tới nơi, chiếc chưởng khổng lồ nhằm thẳng đỉnh đầu Liễu Tồn Trung vỗ xuống, dư khí tạo thành những cơn lốc gió nổi dậy tứ phía.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung vẫn đứng sừng sững như một vị thiên thần, chàng thét lớn một tiếng, hữu chưởng đẩy luôn ra.

Mọi người liền nghe thấy bùng một tiếng, bọn võ sĩ La Quỷ hỏa hầu non kém, bị tiếng vang ấy chấn động đến màng tai đau nhức như búa bổ.

Tiếp theo đó, lại nghe thấy những tiếng bịch, bịch, bịch liên hồi, chỉ thấy Hứa Thiên Long mang tai đỏ bừng lão đảo lui về phía sau ba bước. Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, chợt thấy Hứa Thiên Long giang rộng hai cánh tay, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, y đã lướt ra phía sau lưng Liễu Tồn Trung.

Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, Ngũ Minh thượng nhân ba người công lực thâm hậu trông rất rõ ràng. Thấy thức thứ hai Đại Tai Càn Nguyên của Hứa Thiên Long đã nằm sau ót Liễu Tồn Trung vỗ tới.

Mọi người chưa kịp thất kinh kêu la thì kỳ tích đã xuất hiện, hình bóng của Liễu Tồn Trung chợt biến mất.

Chàng như trò chơi ma thuật, trái lại đứng phía sau lưng Hứa Thiên Long, miệng tủm tỉm cười, nếu chàng muốn công kích Hứa Thiên Long làm sao tránh né cho kịp. Y khiếp hãi đến thất kinh hồn vía vội sử thức Phi Yến Xuyên Vân bắn ngược về nguyên vị.

Chỉ trong chớp mắt, hiển nhiên Hứa Thiên Long đã bị rơi xuống thế hạ phong. Người bên phía La Quý đều giật mình thất sắc, nhất là Lục Thiêm Thử Bằng Quân lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

Hà Ngọc Trì đứng bên kia, vỗ tay la lớn:

– Đại ca, vì sao vừa rồi không đánh chết y luôn?

Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói:

– Đại ca muốn cho y một cơ hội, để y được giở toàn bộ chiêu thức trong Bối Diệp kinh ra, như thế có chết cũng yên tâm nhắm mắt.

Túy hòa thượng cười hí hí xen lời:

– Sãi gia ca ca hỏi tiểu tử, người đã dùng công phu gì để đối phó thức Quần Long Vô Thủ của y thế ?

– Công phu ấy là do một xác chết dạy tiểu đệ, đó là thức thứ nhất tên là Lợi Thiệp Đại Xuyên. Mới đầu dùng không thấy gì, nhưng bây giờ thì đã linh nghiệm lắm rồi?

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói dậm chân la lớn:

– Nguy hiểm thực, nguy hiểm thực! Nếu không linh có phải là tiểu sư đệ đã châu tổ rồi không? Nay, còn lần thứ hai chỉ trong thoáng cái, tiểu sư đệ đã lòn ra sau lưng họ Hứa, dù cho gáy của hiền đệ có mất, cũng không thể nhanh đến nỗi ấy được, đó gọi là chiêu số gì thế ?

Liễu Tồn Trung cung kính đáp:

– Bẩm lão sư ca, đó là đệ nhị thức của công phu trên, tên là Tồn Thượng ích Hạ chuyên về công phu hạ bàn, nhanh đến nỗi có thể thấu phát tùy ý niệm. Tiểu đệ nghe tiếng gió thay đổi vị trí, ý niệm vừa

động thì người đã lướt ra phía sau lưng đối phương.

Ngũ Minh thượng nhân nghe Liễu Tôn Trung bảo là một xác chết đã dạy chàng công phu, ông ta liền xen lời hỏi:

– A Di Đà Phật? Xác chết thì làm sao dạy Liễu thí chủ võ công được?

Liễu Tôn Trung cung kính đáp:

– Thượng nhân không rõ đấy thôi.

Chàng giơ tay ra chỉ về phía Tôn Kha Ba nói tiếp:

– Kể ra phải nói chính tại hạ đã nhờ được vị Tôn Kha Ba tiên bối đây thành toàn cho. Vị ấy thừa lúc tại hạ mất viên Mặc Ngọc hôn mê bất tỉnh, liền ném tại hạ xuống hàn đầm.

Ngũ Minh thượng nhân thất kinh vội hỏi:

– Vậy cương thi nọ có phải là một lão đạo sĩ không? Bên cạnh người ông ta có một thanh sắt rỉ chẳng ?

Liễu Tôn Trung ngạc nhiên đáp:

– Không sai, hoàn toàn đúng, tại sao thượng nhân lại biết rõ như vậy?

Ngũ Minh thượng nhân như chợt tìm thấy một báu vật đã bị thất lạc vừa kinh hãi vừa buồn bã, cảm khái nói:

– Quả nhiên là ông ta, định hỏi chơi không ngờ thành sự thực!

Liễu Tôn Trung càng thắc mắc thêm hỏi tiếp:

– Ông ta là ai? Thượng nhân biết được vị đạo sĩ chết cứng ấy?

Ngũ Minh thượng nhân đáp:

– Ông ta là Lăng Tiên Tử, đại sư bá của bổn nạp. Năm mươi năm trước đây chỉ vì một lời thách thức, ông ta đánh cuộc với người xuống Ma trảo hàn đầm để diệt trừ quái vật dưới đáy hàn đầm. Đó chỉ là một câu chuyện nói chơi trong lúc trà dư tửu hậu, không ngờ sau đó ông ta đi thực rồi từ đó biệt tích luôn, không thấy trở về nữa.

Liễu Tôn Trung nhớ lại đoạn tao ngộ ở dưới hàn đầm liền nói:

– Nếu thế thì thượng nhân là sư huynh của tại hạ. Xin thượng nhân nhận một lễ này!

Dứt lời chàng liền sụp xuống vái lạy ngay. Ngũ Minh thượng nhân

thấy thế khoái chí cười ha hả luôn miệng.

Liễu Tồn Trung chỉ chú ý chuyện trò với Ngũ Minh thượng nhân, không coi bọn Hứa Thiên Long đứng quanh đó vào đâu cả. Hứa Thiên Long tức giận đến nghiến răng ken két. Y sử liên tiếp hai chiêu đều bị rơi xuống hạ phong bây giờ đã hết vẻ kiêu ngạo, ngấm ngấm vận thức thứ ba Vân Hành Thi Vũ trong Bối Diệp Kinh.

Chiêu Vân Hành Thi Vũ này có lúc như hành vân lưu thủy có lúc dồn dập như bão vũ phối hợp với ngũ hành biến hóa thực quỷ dị khôn lường, chẳng qua với một người công lực chưa thâm hậu như Hứa Thiên Long vẫn chưa phát huy được oai lực tới mức hoàn thiện toàn mỹ.

Chỉ thấy Hứa Thiên Long nương theo cương khí, Lục Long Ngự Thiên nhanh nhẹ lướt đi khắp đấu trường có lúc thần tốc chỉ di động ở hai bên tả hữu Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vẫn đứng sừng sững như một vị thiên thần bất động chỉ luôn chú ý theo dõi thế công của Hứa Thiên Long.

Vì nội công tâm pháp của Thiên Nhân kinh giải, lấy chữ Vô làm chủ. Trong vũ trụ vạn vật, vốn gốc chính ở chữ vô, từ vô sinh hữu, từ hữu sinh tượng, từ tượng sinh biến, tức là dịch bất động ta bất động, lấy tĩnh chế động làm nguyên lý.

Bấy giờ tả hữu song chưởng của Hứa Thiên Long mỗi lúc căng phồng, hạ bàn nhẹ như bắc, người lơ lửng trên không, thượng bàn thẳng đứng như cây bút khiến người ta trông thấy liền có ngay một cảm giác sắp bị y áp bức.

Bỗng Hứa Thiên Long quát lớn một tiếng, hạ bàn đột nhiên rời khỏi mặt đất bay lên.

Khi thân hình vọt lên trên cao mấy trượng ở không trung đã gom mình uốn lưng, đầu dưới nhân trên, song phương liên hoàn đánh ra. Tốc độ nhanh nhẹn không thể nào diễn đạt nổi.

Mọi người thấy chỉ thấy trước mắt có một bóng đen lướt vèo qua, Liễu Tồn Trung đã biến mất liền đó là tiếng quát tháo của chàng đồng thời chàng vỗ ra một chưởng. Thế chưởng ấy chính là thức thứ ba Nguyên Cát Vô Hữu của Thiên Nhân kinh giải.

Ngày nọ Hỏa Thần giáo chủ ở dưới hàn đàm kỳ nhất là thức này của Liễu Tồn Trung, chính thức ấy của chàng đã đánh con Lục Trảo hà

mô lui vào trong động. Hơn nữa Ma đà kinh Thiên Hỏa Thập Nhị thức của Hỏa Thần giáo chủ giao tiếp với Nguyên Cát Vô Hữu, với thần công cái thế của Hỏa Thần giáo chủ mà cũng không sao khống chế được chiêu thức cổ quái này.

Mọi người chỉ nghe thấy Hứa Thiên Long hú lên một tiếng thân hình như quả bóng xì hơi bị thế chưởng Nguyên Cát Vô Hữu ấy đánh bắn tung lên trên không và đập mạnh vào góc tường. Chỉ thấy tiếng ùm ùm liên hồi gạch tường đổ sụp bụi bay tứ tung.

Biến diễn đột ngột trên khiến cho Tôn Kha Ba kinh hãi đến biến sắc.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân càng thất kinh hơn. Y vội điểm đầu ngón chân xuống mặt đất tung mình tới cạnh Hứa Thiên Long, chỉ thấy Hứa Thiên Long nằm thẳng cẳng dưới góc tường. Tôn Kha Ba rầu rĩ nói:

– Chẳng cần phải xem nữa. Thế chưởng ấy dù có là mình đồng da sắt cũng phải nát nhừ.

Xem lại Hứa Thiên Long thì đã tắt thở từ lâu, gân cốt gãy vụn đầu mặt nát bấy máu thịt bầy nhầy một cách cực kỳ thảm khốc.

Tình thế tới lúc ấy đã vô cùng rõ ràng. Cô Lôu giáo chủ, Tôn Kha Ba, Lão Vu bà, Lục Thiềm Thừ Bàng Quân, Cổ Đạt Tử các người ai nấy đều chán nản khôn tả như một con gà thua trận co đầu rút cổ không thốt một lời.

Tuy nhiên ai nấy cũng đều cố giữ thân phận không dám đào tẩu. Bàng Quân định huyết sáo miệng nhưng lại trù trừ do dự.

Liều Tôn Trung oang oang nói:

– Chư vị nghe đây ! Tại hạ giết Hứa Thiên Long, một là để báo thù cho các đại môn phái, cho các phụ nữ lương thiện bị ám hại. Hai là tên này không từ thủ đoạn trà trộn vào Cái Bang chiếm đoạt ngôi vị bang chủ, ám hại lão bang chủ. Y là một tên bại hoại của võ lâm mà ai ai cũng muốn tru diệt.

Hoàng Diệu Phong Cái híp mắt lại nói:

– Tiểu sư đệ đừng giảng giải dông dài nữa, nghe chán lỗ nhĩ lắm. Lão sư ca nay lâu lắm rồi không tới tổng đàn, chúng ta hãy phá cái tổ quỷ này đi rồi cùng trở về tổng đàn giết sạch lũ chó má trong đó đi!

Này, quỷ say! Còn lão thì sao?

Túy hòa thượng đáp:

– Sãi gia đang bận vận công chữa trị thương thế đây

Tôn Kha Ba nghe nói động lòng nghĩ bụng:

“Muốn tìm cơ hội thoát thân phải lợi dụng ở tên quỷ này mới xong.”

Nghĩ đoạn lão cố ý cười nhạt xen lời:

– Túy hòa thượng, vụ rắc rối của lão phu với người đã xong đâu ?

Túy hòa thượng hỏi:

– Rắc rối gì?

Tôn Kha Ba cười hắc hắc đáp:

– Người đã tự xưng là Vũ Trụ Ngũ Kỳ chẳng lẽ lại không dám so tài với lão phu hay sao?

Túy hòa thượng không biết đó là kế lấy tiến làm thoái của Tôn Kha Ba, liền cả giận nói:

– Tôn Kha Ba, người có giỏi thì cứ việc tiến ra đây!

Tôn Kha Ba khinh khỉnh đáp:

– Lão phu chỉ bằng vào hai bàn tay thịt này của mình lãnh giáo tuyệt học của bằng hữu. Vậy chúng ta một chọi một hay là các người cùng lên cả một lúc?

Túy hòa thượng cười nhạt nói:

– Vừa rồi bọn người ba người giáp công sãi gia, sãi gia này còn chưa coi vào đâu, huống hồ gì chỉ có một mình lão già vô dụng người?

Tôn Kha Ba hớn hử hỏi lại:

– Vậy là một đấu với một phải không ?

Túy hòa thượng không do dự đáp:

– Dĩ nhiên. Chẳng lẽ sãi gia này lại còn phải nhờ người trợ quyền ư ?

Tôn Kha Ba đắc ý nói:

– Được lắm !

Đoạn quay đầu kêu gọi:

– Cát nhi con đối phó với con nhỏ thối tha ấy, trước hết phải hủy diệt nó đi rồi nói chuyện sau!

Tôn Kha Ba đã nuôi sẵn một chủ ý quỷ quyết. Lão so đo tình hình thấy Hà Ngọc Trì lép vế hẳn, đệ tử mình muốn đào tẩu thì thực dễ dàng.

Lão lập tức dùng Truyền âm nhập Mật nói với Cát Đạt Tố:

– Cát nhi chớ tham công, thừa lúc sư phụ động thủ hãy đào tẩu trước đi. Ta sẽ theo sau ngay.

Cát Đạt Tố khẽ gật đầu cố ý quát bảo Hà Ngọc Trì:

– Con nhỏ thối tha ! Người chết tới nơi rồi còn cười cái gì nữa, coi ta cho mi châu thổ đây.

Hà Ngọc Trì chau môi, vênh mặt đáp:

– Xí! Ai sợ thằng nhỏ hôi thối ngươi bao giờ!

Cát Đạt Tố tự thị âm hàn chuởng lợi hại, hữu chuởng liền vỗ ra một thế.

Hà Ngọc Trì đang vung trường kiếm đón đỡ, bên tai chợt nghe thấy có tiếng Liễu đại ca vọng tới rằng:

– Chớ động dậy, đề phòng ngũ chỉ bên tay trái của hã!

Hà Ngọc Trì nghe nói vừa ngẩn người ra đã thấy năm ngón tay bên trái của Cát Đạt Tố ẩn hiện lam quang nhắm hông bên phải mình chớp tới.

Hà Ngọc Trì giật mình, kêu nguy hiểm thâm, nếu không được Liễu đại ca kịp thời cảnh cáo, thực mà thoát khỏi thế công hiểm ác ấy của đối phương.

Trường kiếm của nàng mới đi tới nửa đường đột nhiên đâm chéch xuống bên dưới phập vào cổ tay Cát Đạt Tố.

Cát Đạt Tố vội thu tay nhảy lui về phía sau tránh thoát trong gang tấc. Gã toát mồ hôi lạnh ngẫm thâm:

– Hở then thực, mình dùng hư chiêu mà con nhỏ thối tha này cũng dùng hư chiêu. Chút xíu nữa thì trúng kế nó !

Gã định thần lại không dám mạo hiểm như trước, ít tấn công mé chính diện chỉ nhằm chỗ sơ hở của đối phương tập kích.

Cát Đạt Tố dùng cách đó lại càng tiện nghi cho Hà Ngọc Trì, kiếm pháp với thân pháp của Thiên Sơn lấy nhanh nhẹn thần tốc làm sở trường, đối phương không dám mạo hiểm nàng càng giảm đi được sự uy hiếp.

Tôn Kha Ba thấy đồ đệ đã động thủ liền cười lạnh lạnh nói:

– Quý say hãy tới đây!

Thủ chưởng to như nan quạt của y đã tấn công tới trước mặt Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng sợ động đến vết thương không dám động thủ thẳng liền lướt qua phía sau lưng Tôn Kha Ba cười hi hí nói:

– Bạn già Thanh Hải đỡ một kiếm của sãi gia này.

Tôn Kha Ba chỉ nghe thấy phía sau có tiếng gió động lập tức chuyển người xuất chưởng nhưng bóng dáng của đối phương đã sớm biến mất. Lão cả giận lớn tiếng nói:

– Quý say vẫn tự phụ tài cao, sao không dám giao thủ chính diện với lão phu này!

Túy hòa thượng cười hi hí đáp:

– Sãi gia bị ra máu nhiều quá, phải tránh hao tổn chân nguyên. Hi hi chúng ta chơi trò bịt mắt bắt dê, xem ra còn lý thú hơn nhiều.

Túy hòa thượng vừa động thủ với Tôn Kha Ba thì Hoàng Diện Phong Cái liền lướt tới phía Cô Lô giáo chú.

Ngũ Minh thượng nhân vừa niệm câu A Di Đà Phật, trượng của lão Vu bà đã đánh tới đỉnh đầu.

Lục Thiêm Thừ Bàng Quân mắt thấy trận chiến bột phát liền nhanh nhẹn lách sang bên thối một tiếng sáo miệng rồi lên rời khỏi nơi đó. Bọn quản doanh phụ trách mai phục ở bên ngoài nghe thấy hiệu lệnh liền thối tù và inh ỏi. Số võ sĩ La Quỷ mai phục sẵn lập tức ủa ra giữ chặt lấy bốn mặt lộ khẩu.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn xung quanh một lượt thấy Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu đối địch với mười hai tên võ sĩ đã thấy lép vế. Sợ mọi người bị thảm hại, liền sử thức Phi Yên Xuyên Vân hạ thân xuống giữa mười hai tên võ sĩ. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu rú nổi lên, hồi kế thấy mười hai tên võ sĩ đều võ đầu phọt óc té lăn ra đất chết ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung nhớ nhung lão bang chủ cùng lo ngại cho sự an nguy của các nhân vật võ lâm chính nghĩa, thấy bên mình đã nắm chắc phần thắng không cần phải tương trợ nữa. Hà Ngọc Trì tuy không bì kịp Cát Đạt Tổ nhưng nhờ vào thân pháp linh hoạt nhất thời chưa chắc tên nọ đã làm gì nổi nàng.

Chàng liền nói bọn Trần Tứ:

– Các người theo ta lại đây tìm lão bang chủ.

Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu vội theo sau Liễu Tồn Trung xuyên qua con đường ngang. Nơi đây tuy hơn trăm tên La Quỷ phòng ngự nhưng dưới mắt Liễu Tồn Trung đâu có nghĩa lý gì, chỉ thấy chàng lớn bước tiến tới chướng võ chỉ điểm, trong thoáng cái đã giải quyết không còn một mống.

Liễu Tồn Trung nhận định căn phòng của lão bang chủ lại quẹo sang một góc khác tìm kiếm, hễ gặp bọn La Quỷ nào tới cứu viện, chàng đều thanh toán một cách nhanh lẹ không tên nào thoát được.

Nhưng khi tìm tới phòng của lão bang chủ thì làm gì thấy bóng người nào. Chàng lại tìm nơi trú ngụ của bọn Xung Vân đạo trưởng cũng thấy vắng lặng như tờ.

Liễu Tồn Trung sốt ruột khôn tả quay lại nói với bọn Trần Tứ:

Các người lục soát về hướng Đông xem sao, còn ta tìm kiếm bên hướng Tây. Đi vòng quanh một lượt, lấy thời gian hai tiếng đồng hồ làm giới hạn quay trở lại chỗ này hội hợp.

Ba người nọ tuân lời đi ngay.

Liễu Tồn Trung tiến thẳng về hướng Tây tìm kiếm một lượt nhưng vẫn không thấy tung tích bang chủ, chàng quay trở về chỗ cũ, thấy bọn Trần Tứ cũng đã về tới nơi.

Liễu Tồn Trung hỏi ngay:

– Thế nào?

Trần Tứ đáp:

– Không thấy đâu cả!

Liễu Tồn Trung sực tỉnh ngộ nói:

– Đằng kia có một con đường hầm, có thể tiến vào vùng đất cấm của Từ Hỉ Phượng hành sự. Các người hãy theo ta lại đây.

Ba người nọ lại vội theo sau lưng Liễu Tồn Trung tiến vào đường hầm, tới Hội Nghị sảnh của Từ Hỉ Phượng, nhưng thấy mọi vật trong sảnh hỗn loạn, tựa hồ như vừa có người mới qua làm lộn lạo rồi bỏ đi.

Liễu Tồn Trung thấy vậy thất vọng vô cùng không biết tính sao.

Lý Cửu là tay đại hành gia trong nghề sục sạo, vừa trông thấy tình hình ấy đã đoán được đến tám chín phần liền nói:

– Khỏi bấm tiểu sư tổ, kẻ chủ não ở nơi đây đã đào tẩu rồi. Có lẽ chúng áp giải luôn lão bang chủ đi theo cũng nên.

Liễu Tồn Trung lập tức vỡ lẽ ngay. Nhớ lại trong trận đấu không thấy bóng Bàn Quân đâu cả, bất giác chàng dậm chân kêu lên:

– Hồng rồi Ta nhất thời sơ ý để Bàn Quân thừa cơ tẩu thoát mất?

Trần Tứ nói:

– Không sai, chín phần mười là tên Bàn Quân thấy tình hình nguy ngập liền đem theo lão bang chủ đào tẩu để sau này làm con tin. Nếu đúng thế chúng ta lại phải hao công tốn sức một phen nữa!

Giản Lão Nhị xen lời:

– Nếu vậy chúng ta có nán ở đây lâu cũng vô ích thôi. Chi bằng trở lại xem tình hình cuộc chiến ra sao?

Mọi người liền quay trở về nơi giao chiến, thấy Hà Ngọc Trì cứ đi tới đi lui không ngớt. Nàng vừa thấy Liễu Tồn Trung tới nơi đã mừng rỡ kêu gọi:

– Đại ca về tới rồi?

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn trận đấu đã nhìn thấy thi thể Cô Lôu giáo chủ óc vỡ toang, tay phải còn cầm Nhiếp Hồn Linh, thiếc sọ người thì bị gãy ra làm đôi bị bắn ra phía xa nằm ở dưới góc tường.

Lão Vu bà phơi thây ở giữa sân viện, Ngũ Minh thượng nhân luôn niệm A Di Đà Phật. Trong sân viện, thi thể võ sĩ La Quỷ nằm la liệt, tên nào tên nấy đều bị chưởng lực đánh vỡ tan sọ.

Chỉ riêng có hai thầy trò Tôn Kha Ba là biến đi đâu mất dạng.

Liễu Tồn Trung hỏi qua về cuộc giao tranh, biết thầy trò Tôn Kha Ba thừa dịp mình bỏ đi, liền ra ám hiệu rủ nhau nhảy lên trên mái ngói đào tẩu. Túy hòa thượng vì thương thế chưa khôi phục nên không dám đuổi theo truy cản. Cô Lôu giáo chủ vừa phân thân, liền bị Hoàng

Diện Phong Cái dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh chết. Lão Vu bà đầu phải tay đối thủ của Ngũ Minh thượng nhân, không lâu sau cũng bị trúng thương của Thượng nhân tử thương ngay tại chỗ.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Vừa rồi tiểu sư đệ đi tìm đồ ăn đấy ư ? Có món gì ngon không thế?

Túy hòa thượng cũng cười hí hí xen lời:

– Lão già điên, bạn không ăn cũng lo đói, còn sãi gia này không có rượu là không xong rồi.

Liễu Tồn Trung cười hỏi:

– Vì sao thế ?

Túy hòa thượng đáp:

– Còn phải hỏi nữa? Sãi gia ca ca thương thế cùng mình, nếu không được uống mấy chực bát rượu thì làm sao mà chữa thương cho nổi, làm sao mà đủ sức đi đứng cơ chứ.

Liễu Tồn Trung tươi cười nói:

– Nếu vậy thì để tiểu đệ sai đi lấy cho.

Chàng quay đầu lại nói với Giản Lão Nhị:

– Người hãy xuống nhà bếp xem có rượu ngon thịt béo gì không?

Giản Lão Nhị rảo cẳng đi ngay.

Hà Ngọc Trì có vẻ oán trách nói:

– Đại ca đi đâu thế, làm người ta sốt ruột muốn chết được!

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca phải đi kiểm tung tích của lão bang chủ với các vị Xung Vân đạo trưởng.

Hoàng Diện Phong Cái trở mặt hỏi:

– Sao, có tìm thấy ông ta không?

Liễu Tồn Trung lặng lẽ lắc đầu không đáp.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị quay ra hơn hờ nói:

– Xin mời tiểu sư tổ cùng chư vị tới đằng kia ngồi, rượu ngon thịt béo đã sẵn cả rồi.

Mọi người theo Giản Lão Nhị đi thẳng xuống nhà bếp, thấy dưới đất đã bày sẵn bát đĩa, một con gà béo quay vàng, một khay thịt bò, một khay món ăn ướp mặn, một tĩnh rượu mạnh.

Túy hòa thượng ngửi tĩnh rượu nọ khịt khịt mũi, thở dài nói:

– Giản Lão Nhị, tĩnh rượu nhạt phèo thế này sao ngươi lại bảo là rượu ngon?

Giản Lão Nhị cười tinh quái đáp:

– Bẩm hòa thượng bồ tát, đó chỉ là một cách nói mà thôi. Lời tục thường có câu: Đói không chọn ngon, nghèo chẳng tìm sang. Tiểu bối thực hành đúng theo thành ngữ ấy đấy.

Túy hòa thượng chép miệng:

– Thôi được, lúc này hễ có cái gì nhét cho đầy bụng đói là được rồi.

Trong lúc ăn uống Hoàng Diện Phong Cái giờ tay lên gãi thiếc đầu bù rối rồn rột hỏi:

– Tiểu sư đệ, vậy là lão bang chủ mất tích rồi phải không ?

Liễu Tồn Trung khẽ gạt đầu, đưa mắt liếc nhìn Giản Lão Nhị.

Giản Lão Nhị liền đáp:

– Khỏi bẩm tổ sư gia, cứ theo như sự điều tra của đệ tử có lẽ tên Bàng Quân ấy đại thế võ lữ, thừa cơ hỗn loạn ướp luôn vị bang chủ cùng cái vị võ lâm đồng đạo đào tẩu.

Túy hòa thượng thất kinh hỏi:

– Ủa nếu vậy thì làm sao bây giờ?

Trần Tứ xen lời:

– Sở dĩ Bàng Quân cướp mất lão bang chủ đi là muốn dùng làm con tin mà thôi, xem ra cũng không có gì là nguy hiểm đâu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Làm con tin là thế nào?

Liễu Tồn Trung ngẫm nghĩ giây lát đáp:

– Y muốn làm một cuộc mua bán với chúng ta, chúng ta muốn y thả lão bang chủ ra, thì cần phải trả giá hoặc giả là phải chịu nhận điều kiện của y đưa ra.

Hoàng Diện Phong Cái trợn tròn xoe đôi mắt, thóa mạ:

– Khốn kiếp thực ! Tên Bàng Quân ấy thực to gan lớn mật, may cho hắn không gặp phải tay lão khiêu hóa này.

Ngữ Minh thượng nhân bấy giờ mới lên tiếng:

– A Di Đà Phật, Lữ lão thí chủ đã bị gian nhân bắt đi làm con tin, chúng ta phải nên nghĩ cách cứu ông ta trước hết thì hơn.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Tiểu sư đệ trí óc linh mẫn hơn lão sư ca này, vậy sư đệ hãy nói xem nên làm như thế nào bây giờ?

Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát đáp:

– Vừa rồi chỉ mới lục soát sơ qua mà thôi, địa phương này rất lớn rộng, có nhiều hang động bí mật. Chúng ta thử chia nhau đi tìm tòi phen nữa xem sao, rồi mới trở về tụ họp ở đây.

Túy hòa thượng nói:

– Phải rồi, phải rồi. Chúng ta phải nên kiểm soát kỹ lại phen nữa mới được.

Thế là Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu chia nhau đi.

Hà Ngọc Trì nói:

– Đại ca, tiểu muội đi cùng với đại ca nhé.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Cũng được. Nào, đi thôi.

Hai người ra khỏi nhà bếp quẹo sang hành lang chỉ thấy bốn bề phẳng phất như tờ. Bọn La Quỷ đã trốn sạch, hề thấy chỗ nào có hang động cửa ngõ đường hầm hai người đều lục soát hết. Nhưng chẳng tìm ra manh mối gì.

Hai người về tới nhà bếp thì mọi người đã tề tụ đầy đủ lắc đầu nói:

– Bọn La Quỷ đã rút đi hết, không thấy lão bang chủ đâu cả.

Liễu Tồn Trung nói:

– Lão sư ca, chúng ta thử đến Luyện Cổ phòng xem sao?

Túy hòa thượng nói:

– Dù sao chúng ta cũng không thể để cái địa phương quỷ quái này tồn tại được, mà phải thiêu rụi đi mới tuyệt hậu họa.

Mọi người ra khỏi tổng sào. Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu mỗi người tay cầm một bó thuốc phóng hỏa luôn. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu tách tách sào sào, ánh lửa bập bùng. Trong nháy mắt tổng sào La Quỷ chìm đắm trong khói lửa mịt mù.

Hà Ngọc Trì quay đầu lại nhìn ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt cười nói:

– Đại ca, đây là đầu tư của người Kim. Xem ra cuộc buôn bán này bọn chúng đã lỗ vốn rồi.

Liễu Tồn Trung thở dài đáp:

– Tiền bạc lượm là gấm vóc châu báu của người Kim đều là chiếm đoạt ở Trung Nguyên đem về, thì có lý đâu chúng lại lỗ vốn được! Bọn văn quan triều đình mỗi lần cầu hòa đều phải hiến dâng của cải báu vật, dù chúng ta có thiêu một trăm tòa tổng sào này cũng không thấm tháp vào đâu.

Ngữ Minh thượng nhân không ngớt thở than, luôn miệng niệm Phật hiệu.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Tại sao họ lại muốn cầu hòa với người Kim?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Bọn văn quan trong triều, hễ mở miệng là nói ái quốc nào những gì là chuyện nhỏ không nhìn sẽ làm hồng việt lớn, nào là tạm thời nhẫn nhục chỉ lo an thân không dám đưa binh Bắc tiến. Thực ra họ chỉ lo cho sự vinh thân phì gia chính họ mà thôi.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Tiểu sư đệ hãy nói đạo lý ấy rõ hơn cho lão ca này nghe coi.

Liễu Tồn Trung tiếp:

– Tỷ như lão Tần Cối. Tài vật của người này còn hơn cả hoàng đế nhiều, y cực lực chủ hòa cũng chỉ vì muốn bảo toàn số tài sản kếch sù ấy. Nếu xảy ra chiến tranh chẳng may thất bại, người Kim xâm lăng vào Trung Nguyên thử hỏi y có giữ được những tài sản ấy không?